

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETTING

ON



YOU



LYNN PAINTER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *BETTER THAN THE MOVIES*



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BETTING ON YOU



LYNN PAINTER

SIMON & SCHUSTER | BFYR

NEW YORK LONDON TORONTO SYDNEY NEW DELHI

Bu kitap, tüm zamanların en büyük romantik komedi yazarı
ve sonbahar konforu filmlerinin ana kraliçesi merhum Nora
Ephron'a adanmıştır.

Ve çalma listeleri, estetik panolar ve tam kapsamlı
düzenlemeler oluşturan okuyuculara - herkes hikayelerle
böylesine sürükleyici bir şekilde bağlantı kuracak kadar şanslı
olmalı.



BÖLÜM OHE

ÜÇ YIL ÖNCE

Bailey

Charlie'yle ilk kez Fairbanks'teki havaalanında tanıştım.

Babam az önce veda etmişti, bu yüzden bildiğim hayatı geride bırakıp annemle babam resmen ayrıldığından beri artık annemle birlikte yaşayacağımız Nebraska'ya gitmeye hazırlanırken ağır duygularımı yutuyordum. Elimi kaldırdım

çenemle havaalanında dolaşırken *olgunluk* göstermeye çalıştım. ama gözlerimin her kırışığında ağır bir yük taşırdım.

Geride bıraktığım yer ve anılar için vatan hasreti çekiyordum.

Güvenlikten geçmeyi bekleyen uzun bir insan kuyruğunda, yabancıların arasında sıkışıp kaldığımda ve dış tellerimin metal dedektörüne takılıp takılmayacağı konusunda stres yaşadığımda temas kurdük.

Sıra ilerlemeye başladı ama ben adım atamadım çünkü önümdeki iki kişi öpüşüyordu. Sıkı sıkı. Sanki ağızları birbirine kaynaşmış ve başlarını bir o yana bir bu yana çevirerek umutsuzca ayırmaya çalışıyorlardı.

Ya da birbirlerinin yüzlerini yiyorlardı.

Boğazımı temizledim.

Hiçbir şey.

Boğazımı tekrar temizledim.

Bu da adamın gözlerini açmasına -sadece bir gözünü görebiliyordum- ve doğrudan bana bakmasına neden oldu. *Kızı öpmeye devam ederken.* Sanki bu yelerince garip değilmiş gibi.
"Aman Tanrım, ne?" dedi.

Kulağa *omiguhdwhruut* gibi geliyordu.

Sonra Göz kapandı ve tekrar öpüşmeye başladılar.

"Affedersiniz," dedim dişlerimi sıkarak, duygusal kaygım yerini kızgınlığa bırakmıştı, "ama sıra var. Sıra hareket ediyor."

Göz tekrar açıldı ve adam bana ters ters baktı. Ağzını kaldırdı ve kız arkadaşına bir şeyler söyledi, bu da onların gerçekten ilerlemesini sağladı.
Sonunda. Kız arkadaşının onu ne kadar özleyeceği hakkında cıvıladığını duydum,

Bakışlarından yarı gülümsediğini ve bir şey söylemediğini görebiliyordum.

El ele tökezleyerek ilerlediklerinde hiçbir şey.

Ama benim yaşımdaymış gibi göründükleri gerçeğini aşamadım.

Ne?

Lise birinci sınıfa gidiyordum. Lisenin. Benim yaşımdaki insanlar toplum içinde öpüşmezdi; henüz araba bile kullanamıyorlardı. Benim yaşımdaki insanlar, başlarını belaya sokabilecekleri havaalanı güvenlik kuyruğunda *sevişmeye* cesaret edemezlerdi.

Peki *kimdi* bu iğrenç PDA örnekleri?

Kız sıranın dışına çıktı ve adama el salladı, muhtemelen sonunda rahatlamıştı. oksijen almak için. Güvenlikten geçip eşyalarımı yeniden düzenledikten sonra telefonumdan saati kontrol ettim. Jetway açıldığında kapının hemen yanında olmak istiyordum, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk oraya varmam şarttı. Telefonuna bakarken yüzünü yiyen ahmağın etrafından dolaştım ve kalkış kapısına doğru olabildiğince hızlı yürüdüm.

Check-in kontuarının *hemen* yanında bir yere oturana kadar ilgili duyuruları kaçırmayacağımı ve sıranın en önünde yer alacağımı garanti ettiğim için sinirlerimi yatıştırabilirdim.

Kulaklığımı taktım ve yeni derlediğim *Bailey's Airplane Playlist'i* açtım. Telefonumda gezindim, güncellemeler için hava yolu şirketinin uygulamasını kontrol ettim, ardından

Ancak arkama yaslanıp terminalde dolaşan diğer yolcuları izlerken, kaç tanesinin gitmeye zorlandığını merak etmekten kendimi alamadım

Gitmek ve başlamak istemedikleri yeni bir hayata başlamak istemedikleri bir yerde.

Bahse giren biri olsaydım, sıfır derdim.

Tüm o havaalanında seyahatin tam tersi bir yolculuğa çıkan tek kişi ben olmalıydım. Kendi organ naklim için biletim vardı ve bu berbat bir şeydi. Bir saatlik bekleyişin tamamı boyunca bunun üzerinde durdum, özellikle de Dört Kişilik Sevimli Aile karşıma oturduğunda, hissedilir bir seyahat coşkusuyla etrafta zıplarken Disney tatil köylerinin poster çocukları gibi görünüyordular.

Onların aile saadetini görmek, hala birlikte uyuduğum (kimse bilme de) küçük battaniye parçasına sarılıp birazcık ağlamak istememe neden oldu.

az bile. *Sırada* ilk ben vardım - *evet* ama *kendi* markamla ~~ülüm~~ bu yüzden uçağa binmek için sıraya girdiğimizde sıkı bir şekilde sarıldığımı söylemek hissedilir bir enerji. Benim guruldayan kargaşam Sevimli Aile'nin coşkusu gördü ve potu yüz artırdı.

"Hey, sen."

Soluma baktım ve güvenlikteki yüz yiyen ahmak, sanki arkadaşmışız gibi bana gülümsüyordu.

"Her yerde seni aradım, bebeğim."

Arkamdan biniş sırasının geri kalanına baktım, çünkü benimle konuşuyor olamazdı. Ama arkamı döndüğümde, aslında biraz daha yaklaşıyordu ve yanımda durabilmesi için beni bir adım atmaya zorladı. Kendi omzuyla omzumu dürttü ve göz kırptı.

Bu da ne böyle? *Kafası mı güzeldi?*

"Ne yapıyorsun sen?" El çantamın askısını tutarak fısıldadım, bir yandan ondan uzaklaşmaya çalışırken bir yandan da ilk sıradaki yerimi korumaya çalışıyordum. Üzerinde *Bay Hiçbir Şey* yazan kapüşonlu bir tişört, bol bir şort giymişti ve elinde tek bir şey bile yoktu. El çantası yok, kitap yok, palto yok; ne tür bir insan böyle seyahat eder?

Daha da yaklaştı, böylece yüzü benimkinden yaklaşık bir inç uzaktaydı ve nefesinin altından, "Sakin ol Gözlüklü. Sadece o sırada beklemek istemiyorum, bu yüzden birlikteymişiz gibi görünmesini sağlıyorum."

"Ama." Ona baktım ve Bay Hiç'in gerçekte kim olduğunu merak ettim. Belli ki benim yaşlarımdaydı ve genel olarak çekici bir insandı. Kalın, koyu, dikkatsiz saçları ve hoş bir ağzı vardı. Ama siniri normal bir çocuk için fazla büyüktü. "Bu hiç adil değil."

Bir kaşını kaldırdı.

"Herkes sırada beklemek zorunda," dedim, bir yandan dirsek atmak isterken bir yandan da *"Bu adil değil,"* diye bağırarak bir çocuk gibi görünmemeye çalışarak. "Beklemek istemiyorsan buraya daha erken gelmeliydin."

"Senin gibi mi?" diye sordu, ses tonu alaycıydı.

Gözlüklerimi yukarı kaldırdım. "Evet, benim gibi."

Bu yabancı neden benimle uğraşıyor? Bu karma hayal kurduğum için miydi? Havaalanında mahsur kalan sevimli aile hakkında ne düşünüyorsunuz? Karma'nın Bir kedi, lanet olsun, *bu* değil.

Başını yana eğdi ve bana baktı. "Bahse girerim eskiden koridor nöbetçisiydin."

"Affedersiniz?" Bunu aşağılayıcı bir şekilde söylediği belliydi ve ikiye bölünmüştüm yüzüne yumruk atmak istemekle, hıçkırarak hıçkırarak yalvarmak arasında Beni yalnız bırak. Tekrar arkamıza baktım, sıradaki adam sırtıyordu, belli ki kulak misafiri olmuştu. Bay Hiç'e döndüm ve fısıldadım: "Bu sizi ilgilendirmez ama benim okulumda herkes sırasını savmak zorunda."

"Elbette yaptılar."

Emin misin? İnlemeyle karışık bir hırıltı gibi bir ses çıkardım. Yolcu arkadaşına yumruk atmanın federal bir suç olup olmadığını merak ediyordum.

"Sen... Sen bana inanmıyor musun?" Dişlerimi sıkarak sordum. "Yaklaşık *salon* izleme?"

Sırıttı. "Sana inanmadığımdan değil; ikimiz de zorunlu olsa da olmasa da kaydolacağımızı biliyoruz."

Bunu nereden bilebilir ki? Haksız değildi, ama beni kızdırdı. sanki beni tanıyormuş gibi davrandı, oysa ilişkimiz on beş korkunç dakika sürdü. I Gözlerimi kısmıştım ve burnum kötü kokuyormuş gibi kıvrılmıştı ama burnumu açmak fiziksel olarak imkânsızdı. "Her neyse" diye ısırmayı başardım.

İkimiz de orada durduk, yan yana, sessizce önümüze bakıyorduk. *Neden* konuşmayı kesti ama hareket etmedi; olduğu yerde kaldı.

Hareket mi ediyor? Burada kalmayacak, değil mi? Uzun bir dakikadan sonra konuşurken, dayanamadım ve neredeyse bağırarak "Neden hala Burada mı?"

Sorum karşısında kafası karışmış gibiydi. "Ne?"

Başparmağımı omzumun üzerinden gösterdim ve o da "Aman Tanrım, bu konuda ciddi miydin? Beni arkaya mı götüreceksin?"

Burnumdan nefes aldım. "Seni *ben* zorlamıyorum. İşler böyle yürüyor. iş."

"Oh, şey, eğer işler böyle yürüyorsa..." Bana aptalmışım gibi baktı.

Kapının yanında duran havayolu çalışanı hoparlörü eline aldı ve hakkımızı anons etmeye başladı. Bay Hiç'e bir işaret daha verdim.

bakış, patentli *WTF yapıyorsun bakış*, böcek gözleriyle noktalanmış, ki başını sallamasına ve çizginin dışına çıkmasına neden oldu.

Arkamdaki adama baktı ve "İşler böyle yürüyor, endişelenme" dedi.

Arkamı dönüp onu izlemeyi reddetmeme rağmen, sıranın arkasına doğru ilerlerken en az on beş kez "İşler böyle yürüyor" diye mırıldandığını duydum.

Neden? Neden bu kendini beğenmiş, alaycı pislik benim deneyimimin bir parçasıydı? Biniş kartımı okutup Jetway'den aşağı inmeye başlarken, *uçmayı benim için mahvediyor*, diye düşündüm; nefret etmediğim *tek* şey uçmakken bu ironikti Gün hakkında.

İlk kez tek başıma Rying yapacağım için heyecanlandığım küçücük bir şey vardı ve Assbag Zero bunu yok etmeye kararlı görünüyordu.

Uçağa binene, çantam baş üstü bölmesine yerleştirilene, aileme mesaj atana ve cam kenarına oturana kadar rahatlamadım. İnsanlar hâlâ yerleşmeye çalışıyordu ama ben başarmıştım. Bütün gün stresliydim ama şimdi -ahhh. Gözlerimi kapattım ve nihayet nefes alabildiğimi hissettim.

O zamana kadar.

"Koltuk komşusu olma ihtimalimiz nedir?"

Gözlerimi açtığımda Bay Hiç koridorda duruyordu, ağzı kulaklarına varıyordu ve beni gördüğüne en az benim onu gördüğüm kadar sevinmiş görünüyordu.

TVO BÖLÜMÜ

Charlie

Sanki günüm yeterince boktan geçmiyormuş gibi, koltuğum Küçük Bayan The- Line-Is-Moving'in hemen yanındaydı.

Harika.

Ama bana iri gözlerle bakıp gözlerini hızlı hızlı kırptırdığında *her zaman* şok olan o tutucu kızlardan birine benziyordu. hayat mükemmel değildi. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Tahminimce yüz yetmiş on beşte bir" dedi.

ses tonu. *Tahminimce yüz yetmiş beşte bir*. Nedense, sözlerini alaycı bir şekilde yüksek bir ses tonuyla tekrarlama isteği uyandırdı bende. Uçağın arkasına doğru uzanan bizimkinin arkasındaki sıralara özlemle baktı ve koltuk değiştirmek isteyen olup olmadığını merak etti.

Ayrıca tabii ki o kız uçaktaki koltuk sayısını biliyordu.

Oturduğum anda kapüşonumun cebindeki telefon çaldı. Arayanın annem olduğunu biliyordum ve cevap vermezsem mesaj göndermeye devam edeceğini de biliyordum.

Çıkardım ve ekrana baktım.

Anne: Zamanında gelebildin mi?

Sıkışık koltukta biraz geriye yaslandım, Rying için fazla uzun boyluydum.

Rying'den nefret ediyordum.

Ben de cevap verdim: **Evet.**

Emniyet kemerimi bağladım ama daha iç çekmeden telefonum tekrar çaldı. **Annem: Baban da seninle geldi mi yoksa seni kapıda mı bıraktı?**

Şimdiden bir TUM'a ihtiyacım olduğu için elimi cebime attım. Ağzıma iki tane attıktan sonra sorusunu duymazdan geldim (çünkü cevaptan iyi bir şey çıkmazdı-

park yeri çok pahalı olduğu için beni kapıda bıraktı) ve mesaj attı: **Nana Marie sana selam söylememi istedi.**

Bunun mesajları durduracağını biliyordum.

Annem ve büyükannem her zaman yakın olmuşlardı ama annemle babam boşanmaya karar verdiklerinde bu durum tarih oldu. Artık annem ondan "yaşlı savaş baltası" diye bahsediyor, Marie Nine de anneme "o kadın" diyordu.

Olgun yetişkinler, değil mi?

Yazın bittiği gerçeğini. Başımı koltuğun arkasına yasladığım ve zihnimi toparlamaya çalıştığım **günler** önceymiş gibi geliyordu Ry'ı Alaska'ya götürüp yazı babamın ailesiyle geçirecektim ama şimdi onları (ve Grace'i) geride bırakmış, annem ve onun yeni erkek arkadaşıyla hayata geri dönüyordum.

Evimi bu kadar özlemek için çok yaşıyordum, özellikle de uçak henüz havalanmamışken.

Grace'i hayal ederken kaburgalarımın arasında donuk bir ağrı hissettim ve Tanrı'ya yemin ederim ki saçında kullandığı meyveli köpüğün kokusunu hâlâ alabiliyordum. Beynim, Grace'in kahkahalarıyla dolu bir yazı yakalayan istenmeyen bir montaja girdi ve dişlerimi sıktım.

Hay **sikeyim**.

Telefonu cebime geri koydum, her ne kadar tek yapmak istediğim akılsız konuşmalarımızdan birinde kaybolmak olsa da.

Ama Grace'e mesaj atmanın bir anlamı yoktu. Bir daha asla. Çünkü insanlar aynı lanet evde yaşarken ilişkiler her gün başarısız oluyordu. İlişkiler başarısız olmaya mahkumdu.

Yani sadece uzun mesafeli bir ilişki mi? Tamamen şaka.

Grace'le iletişimde kalmanın bana getireceği tek iyi şey, sonunda şarkı sözü yazmaya ya da içki içmeye başlayacak kadar depresyona girmem olabilirdi.

Uzaklaşmak -hayır, uzaklaşmak- kesinlikle gidilecek yoldu.

Sağdaki görevlilerden biri güvenlik kontrol listesine başladı ve ben de Salon Monitörüne baktım. Çekici bir kadındı ama diş telleri ve kabarık saçları

ona herhangi bir iyilik yapmadı. Kolları hâlâ kavuşturulmuştu ve o kadar dikkatle dinliyordu ki, bir cilt çıkarıp not almaya başlamasını bekler gibiydim.

Evet, onunla uğraşmanın zamanı gelmişti.

Biniş sırasında onunla uğraşmak Grace'i birkaç dakikalığına aklımdan çıkarmıştı, bu yüzden belki de karma onun gergin kışını yanımdaki koltuğa atamıştı. Tüm yaz boyunca iyiydim, belki de Karma dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

Belki Karma gözlüklü bir kızdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bailey

"Sence ne kadar maaş alıyor?"

"Şşş." Sağdaki görevlinin acil durum talimatlarını duyabilmek için Bay Hiçbir Şey'i duymamaya çalıştım.

"Hadi ama, bunu gerçekten dinlemiyorsun, değil mi?" Ona bakmayı reddettim. "Lütfen sessiz ol."

"Herkes biliyor ki uçak düşerse ölürüz." Mırıldanırken sesi derin ve gürültülüydü, "Yolculara sahte bir umut duygusu vermek için bu hareketleri yapıyorlar ama gerçek şu ki uçak düşerse cesetlerimiz kilometrelerce uzağa saçılacak."

"Yüce Tanrım." O zaman ona baktım, çünkü Bay Hiç'te ciddi bir sorun vardı. "Senin sorunun ne?"

Omuz silkti. "Benim bir sorunum yok, ben sadece gerçekçiyim. Olayları gerçekte oldukları gibi görüyorum. Öte yandan sen, muhtemelen bu saçmalığa inanıyorsun. Muhtemelen uçak Mach 1 ve hızında okyanusa çakılırsa, o yatabilir koltuğun kışını kurtaracağını düşünüyorsun, değil mi?"

Gözlüklerimi burnuma doğru ittim ve çarpmaktan bahsetmeyi kesmesini diledim. Korkmuyordum ama uçak kadar ağır bir cismin gökyüzünde nasıl kalabildiği de bana hiç mantıklı gelmiyordu. "Kalabilir."

Sanki dünyanın en büyük aptalymışım gibi başını yavaşça salladı. "Aman Tanrım, sen çok değerlisin. Annesinin ona söylediği her şeye inanan tatlı bir bebek gibisin."

"Ben değerli *değilim*!"

"Ben de."

Neden önümde uyuyan olgun bir iş adamının ya da Visor Man'in yanına oturamadım? Kahretsin, arkalarda bir yerde çılgılık atan bir bebek daha iyi bir seçim olabilirdi.

"Hayır, değilim," dedim, sesimin mızımız çıkmasından rahatsız olmuştum ama kendimi durduramıyordum. Ama bu adam beni gerçekten kızdırıyordu. "*Oh, bu uçak düşebilir* gibi şok edici şeyler söylemen seni sinirli ya da benden daha gerçekçi yapmaz."

"Öyle mi?" Koltuğunda biraz döndü, böylece bana bakıyordu ve el çantamı işaret etti. "Eminim güvenliğe gitmeden önce tüm sıvılarını bir poşete koymuşsundur, değil mi?"

"Aslında kanun böyle," dedim, adamın kendini bir bok sanmasına izin vermek istemeyerek, "yani bu bir şey ifade etmiyor."

"Bu yasa değil; sadece bizi bir terörist saldırıdan kurtarmak için hiçbir işe yaramayacak aptalca bir kural."

"Yani kurallara uymuyor musun?"

"Hayır."

Saçmalık, diye düşündüm. Benim gibi reşit olmayan bu adamın Göklerin kanunları. Kesinlikle saçmalıyordu. Yine de onunla dalga geçtim ve "O zaman sıvılarınızı nasıl taşıyorsunuz?" diye sordum.

"Nasıl istersem." Omuz silkti ve yalan söylerken son derece rahat görünüyordu ve ben onun bu özgüvenini kıskandım. Adam takıntılı bir yalancı olsa bile, keşke ben de bu kadar rahat olsaydım diye düşündüm. "Bazen el çantamda varsa birkaç tane koyuyorum, bazen tam boy şişeleri kontrol edilmiş çantama koyuyorum ve hatta bugün sırf eğlence olsun diye cebime bir şampuan koydum." dedi.

"Yapmadın," dedim, bunun peşini bırakamazdım.

Şortunun cebinden deneme boyu bir Suave çıkardı. "Ben de."

"*Asla* olmaz." Dehşete kapıldım, içimden bir kahkaha yükseldi. Elimi kaldırdım ağzı, Bay Hiç'in en ufak bir şey olmadığına dair herhangi bir kanıtı örtmek için hızlı Eğlenceli. "Neden böyle şeyler yapıyorsun?"

Merakıma lanet olsun.

"Çünkü onlardan daha iyi olduğumu bilmek iyi hissettiriyor."

"Tam olarak *hangilerini* yeniyorsun?" Eğlence ve kızgınlık arasında gidip gelerek sordum. "Güvenlik görevlileri mi? Teröristleri mi? Adamlar mı?"

"Evet."

Gözlerimi devirdim ve çantamdan kitabımı çıkardım, umutsuzca ipucunu almasını ve benimle konuşmaktan başka bir şey yapmasını umuyordum. Uçak kalkana kadar işe yaradı ama havalandıktan sonra koltuğunda bana doğru döndü ve "Ee" dedi.

Kitabımı yırtıp kucağıma attım. "Konuşmak zorunda değiliz, biliyorsun."

"Ama henüz telefonumu açamıyorum, o yüzden sıkıldım."

"Uyuyabilirsin."

"Konuşmayı tercih ederim." Bana ağzı kapalı bir şekilde gülümsedi.

Sinir bozucu olmaya çalışıyorum. "Annenle baban ne zamandır boşanmış?"

Neredeyse nefesim kesiliyordu ama kendimi tuttum. *Ayrıldıklarını nereden biliyor?*

Ve neden "boşanmış" kelimesinin 1 niteliği hala midemi ağrıtiyordu?

Kitabın kapağındaki kesilmiş kırmızı kalbe baktım. "Annemle babamın boşandığını sana düşündüren nedir?"

"Hadi ama Gözlüklü, ders kitabı bu," dedi, konuşurken parmaklarını kolçağa vuruyordu. "Yalnız uçan tek çocuklar velayet çocuklarıdır. Birlikte yaşamadığınız ebeveyni görmek için uçmak, bir ziyaretten dönmek, artık birlikte yaşamadığınız ebeveynin büyükanne ve büyükbabasını görmek için Ry..."

Yutkundum ve kaşlarımı ovuşturdum, ona çenesini kapatmasını söylemek istiyordum çünkü çizdiği resim hoşuma gitmiyordu. Bir tür "velayet çocuğu" mu olacaktım, Right görevlilerini ilk isimleriyle tanırken sık sık Rier milleri mi biriktirecektim? Her şey sonuçlandıktan sonra tüm bu üzücü yalnız Right'ı birden fazla kez yapmak zorunda kalacağım hiç aklıma gelmemiştir.

Tanrım, hala bu konuda konuşmaya, ailemle ilgili olarak d-kelimesi kullanmaya hazır değildim.

Özellikle de Bay Hiç ile. "Bu seninkilerin de öyle olduğu anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Boşandınız mı?"

O zaman benimle anlamlı bir göz teması kurdu, göz göze geldiğimizde neredeyse sohbet eder gibi bir bakıştı ve bu bana onun aslında bir ahmaktan daha fazlası olabileceğini düşündürdü. Ama tam o anda bakışları kapandı ve ukalalığı geri geldi. "Ah evet. Altı ay önce boşandılar ve o zamandan beri üçüncü kez yalnız uçuyorum."

Velayet altındaki çocuklar kulübünün bir parçası olmak istemiyordum; böyle bir kulübün varlığından bile haberdar olmak istemiyordum. Hayatımın yeniden normal olmasını istiyordum, evde çocukluk odamda olmam gerekirken alaycı bir genç boşanma uzmanının yanında oturarak on saatlik bir Sağ'da beni yalnız bırakan gerçeküstü bir versiyon değil.

"Hala inkar ediyorsun, ha?" Bana gerçekten değerli bir safınışım gibi baktı.

"Bunu hatırlıyorum. Kendini çocuğunla özdeşleştirmezsen yeni rol, belki de yapışmaz. Mesela topuklarınızı birbirine vurup 'Ev gibisi yok' derseniz, evreni bir şekilde kandırıp değişikliği kaçırabilir ve hayatınızı normale döndürebilirsiniz, değil mi?"

O bunu söylerken midemde sıcak bir yanma hissettim, duygularımı mükemmel bir şekilde tarif ederken yayılan bir sıcaklık. Boğazımı temizledim ve "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Eminim 'velayet' çocuğu olmak berbat bir şeydir ve gerçekten üzgünüm. Şimdi lütfen kitabımı okuyabilir miyim?"

Omuz silkti ve "Seni durdurmayacağım" dedi.

Okumaya başladım ama umduğum gibi bir kaçış değildi çünkü tekrar konuşmaya başlamayacağından emin olmak için sürekli göz gezdiriyordum. Bunun olacağını biliyordum -yalnız kalacak kadar şanslı değildim- ve bu da rahatlamamı imkânsız hale getiriyordu.

Özellikle de koltuğunda dimdik otururken, saldırmaya hazır görünüyordu ve başparmakları sanki yerinde duramıyormuş gibi kolçaklara vuruyordu.

Gözlerim sayfadaki kelimelerin üzerinde gezindi, bunlar iyiydi ama görünüşe göre Bay Hiç'i ve indiğimizde beni bekleyen "yeni" hayatı unutmam için yeterince iyi değildi. Okuduklarımı anlamak için o kadar çok çalışıyordum ki, sağdaki görevli içecek isteyip istemediğimi sormak için koridorunda durduğunda şaşkınlıktan nefesim kesildi.

"Peki ya senin için tatlım?"

"Yarım kola, yarım diyet kola, bir fincanda karıştırılmış olarak alabilir miyim lütfen? Buzsuz, lütfen?"

Bay Hiç'in başını bana doğru çevirdiğini hissedebiliyordum.

Görevli sinirli görünüyordu, sanki bir çocuğun ondan bir şey istemesi çok saçmaydı. "Ya birini ya da diğerini seçmek zorundasınız. İkisini birden alamazsınız."

"Aslında ikisini de istemiyorum, gerçekten." Ona kibar bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takındım. "Yolculara gazoz dağıtmak yerine gazozları siz dolduracağınız için kalan yarım lar ziyan olmayacak. Bu yüzden benimkine bir tane yerine her birinden biraz dökmeni istiyorum. Yine aynı miktarda sıvı olacak, sadece iki bileşenden oluşacak."

Bay Hiç'e baktım, gülümsüyordu ve dikkati tamamen benim üzerimdeydi. En sevdiği televizyon programını izliyormuş gibi gözleri parlıyordu ve binlerce iğneleyici yorumu içinde tuttuğunu söyleyebilirdim.

Görevli bana yarım porsiyon gazozumu verdi, ben de teşekkür ettim. Hoş karşılanmadığımı söyleyebilirdim. Bir yudum aldım ve tam yutkunuyordum ki, "Şimdi anlıyorum. Sen emek yoğun bir kızsın."

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Emek yoğun." Sanki beni tamamen çözmüş, bulmacayı çözmüş gibi görünüyordu. "Çok fazla çalışma gerektiren bir kız. Bir içki istiyorsun ama iki farklı içkiyi birbirine karıştırmak istiyorsun. Ve buz olmasın."

"Ben de böyle seviyorum," dedim, sesimi savunmacı *değil de* rahat çıkarmaya çalışarak. her şeyi bilen moduna geçti.

"Elbette." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Ama sizin yönteminiz emek yoğun." dedi.

"Hayır, değil," dedim, sabrım la yaptığım savaşı kaybederken biraz fazla yüksek sesle. "Elbette öyle. Uçağa binmeden bir saat önce biniş sırasının en önünde durmanız gerekiyor."

Çünkü cam kenarında bir koltuğa ihtiyacın var. Koridor gözetiminde çok başarılısın. Eminim daha sonra akşam yemeği dağıttıklarında seninki diğerlerinden biraz daha farklı olacaktır, değil mi?"

Gözlerimi kırptım ve cevap vermek istemedim.

Sırıttı. "Haklıyım, bunu yüzünde görüyorum. Vejetaryen misin?"

İçimi çektim ve bir zaman makinesi diledim, böylece geçmişe gidebilecek ve güvenlik kuyruğundaki Bay Hiç'le muhatap *olmayacaktım*. "Vejetaryen yemek istemiştin, evet."

Tanıştığımızdan beri ilk kez gerçekten mutlu görünüyordu ve "*Tabii ki* vejetaryensin" dedi.

"Ben vejetaryen değilim," dedim, onun yanlışlığı karşısında kesinlikle *heyecanlanmıştım*.

Kara kaşlarını indirdi. "O zaman neden vejetaryen yemek sipariş ettiniz?"

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım, çenemi kaldırdım ve "Çünkü ben havayolu etini şüpheli buluyorum" dedim.

Bu da bana başka bir kibirli yarım gülümseme kazandırdı. "Gördün mü? Emek yoğun." dedi. "Şşş."

Kitabımı elime aldım ve okumaya çalıştım ama Bay Nothing "Nasıl bittiğini bilmek ister misin?" demeden önce sadece iki cümle okuyabildim.

"Ne?"

"Kitabın."

Gözlüklerimin üzerinden ona baktım. "*Bunu* okudun mu?"

Omuz silktili. "Temel olarak."

Saçmalık demek istedim ama bunun yerine sadece "Bu nasıl bir cevap?" dedim.

Gazozu bardağında döndürdü. "Özeti okudum ve sonra son üç bölümü okudum."

Elbette yaptın. "Neden böyle bir şey yaptın ki? Bu mu?"

Fincanı ağzına götürdü. "Sonunda alkolik adamın ölüp ölmediğini bilmek istedim ve cevabı öğrendikten sonra daha fazla okumak istemedim."

"Aman Tanrım." Bay Hiç'in bu kadar siniri nereden aldığını cidden bilmiyordum ama çok sinir bozucuydu. Bir filmdeki "manik peri rüyası kızı"nın kutupsal zıttı gibiydi. Yazarlar tarafından bir karakteri konfor alanından çıkarmak için kullanılmak yerine, Bay Hiç, evren tarafından beni kızdırmak ve zaten olduğumdan daha huysuz yapmak için kullanılıyordu. "Neden bunu benim için mahvediyorsun? Bunu kim yapar ki?"

"Ne? Sana hiçbir şey söylemedim."

"Evet, öyle yaptın." Spoiler vermesine sinirlenerek sodamdan bir yudum daha aldım ve "Ölmeseydi okumaya devam edecektin" dedim.

"Nereden biliyorsun? Belki de ölümü seviyorum ve mutlu sonla biten bir kitap okumak istemedim."

"Aslında bu beni şaşırtmazdı," dedim, kesinlikle ciddiydim. Mutsuz sonla biten bir ölüm kitabından zevk alacak biri varsa o da Bay Hiç'tir. Alışılmışın dışına çıkmaktan hoşlanıyor gibiydi.

"Öyleyse okumaya devam et," dedi ve çenesiyle kitabımı işaret etti. Öfkelendim. "Okuyacağım."

Beynim Bay Hiç'le ilgili küçük bir çıldırma yaşarken birkaç dakika okur gibi yaptım. O, çöplük hayatımın dondurmasının üstündeki kiraz gibiydi ve beni istenmeyen yeni hayatıma götüren Sağ'da ona maruz kalmam saçma bir şekilde markaya uygundu.

Tuvalete gitmek için kalktığımda çok heyecanlandım. Kulaklık taktım, böylece geri döndüğünde artık onun saçma gözlemlerini duyamayacaktım.

Harikaydı.

Geri döndüğünde telefonuna dalmış görünüyordu ve görevliler akşam yemeğini getirmeden ve "Sebzeli lazanyanız geldi" sözleri kulak deliklerimi yumruklamadan önce birkaç saat sessiz okumayı başardım.

Kulaklığımı çekip ondan uzaklaştırdım, başımı kaldırdım ve görevliden tepsiyi aldım. "Teşekkür ederim."

Solumdaki koltuktan iğneleyici bir yorum bekledim ve gelmeyince lazanyadan bir ısırık alıp ona baktım. Mesaj yazıyordu, dikkati aşırı derecede telefonuna odaklanmıştı ve kişi resminden kız arkadaşı olduğunu görebiliyordum.

Onunla çıkmak isteyecek birini hayal bile edemezdim. Nispeten çekici olmasına rağmen, alaycı bir alaycılıkla damlıyordu. Bu da beni onun hakkında meraklandırdı. Bay Hiç'i seven kız nasıl biriydi? Güzeldi -gördüğüm kadarıyla- ama zevkinin tartışmalı olduğu belliydi.

Kendimi durduramadan ona "Alaska'da mı yaşıyor?" diye sordum.

Telefonundan başını kaldırdı ve kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Kim?"

Çatalımı ekrana doğrulttum. "Kız arkadaşın."

Bana yan gözle baktı ve telefonunu tepsisindeki yemeğin yanına koydu. "Eğer bilmeniz gerekiyorsa, Bayan Meraklı, biliyor. O bir Fairbanks kızı."

"Ah." Onun için üzüldüm -biraz- çünkü sevdiğin birini arkada bırakmak tam bir bok gibi hissettiriyordu.

"Ama o benim kız arkadaşım değil." Tavuğunu kesti, bir ısırık aldı ve bir sosyopat gibi doğrudan gözlerimin içine bakarak inledi: "Aman Tanrım, bu şüpheli et çok lezzetli!"

Sadece iç çektim.

Kendinden memnun bir şekilde sırttı ve "Nebraska'da yaşıyorum ve yazı kuzenlerimle Alaska'da geçirdim. Onunla çok takıldım ama uzun mesafeli ilişkilerden pek hoşlanmıyorum."

Yutkundum ve onun Fairbanks Kızı'nın yüzünü öptüğünü hayal ettim. "Bunu biliyor mu?"

Omuz silkti ve "Yapacak" dedi.

Ne pislik ama. Zavallı kız muhtemelen eve dönerken yol boyunca ağlamış, onun gittiğini görünce yıkılmıştı, o ise omuz silkip, "*O yapar*" demişti. Bir ısırik daha aldım ve

"En azından ona söyleyecek misin?" demekten kendimi alamadım.

Bu onun kara kaşlarından birinin kalkmasına neden oldu. "Onun için mi endişeleniyorsun yoksa başka bir şey mi?"

Fairbank Kızı'nın yerine öfkelenmek istememe rağmen omuz silkme sırası bendeydi. "Sadece onu ortada bırakmanın çok saçma bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Gazozunu eline aldı ve "*Sen* ne yapardın?" diye sormadan önce uzun bir yudum aldı.

Peçetemle ağzımı sildim. "Şey, başlangıç olarak açık sözlü olurdum. Ona söyledim-"

"Az önce 'açık sözlü' mü dedin?" Plastik bardağını tepsiye koyarken çok komikmişim gibi sırttı. "Bunu kim söylüyor? Yani, büyükannem muhtemelen söyler, ama yaşın altındaki hiç kimse-"

"Unut gitsin," diye araya girdim, bu çocuğa duyduğum kızgınlığın daha yeni ve daha yoğun seviyelere çıkmasına şaşırmıştım.

"Oh, hadi ama. Lütfen devam edin." Gülümsemesini dizginledi ama gözleri hâlâ parlıyordu. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Öyleyim, yemin ederim. Lütfen bana ne yapacağını söyle. Gerçekten bilmek istiyorum." "Hayır."

"Lütfen?"

Boynumun arkasını ovuşturdum. "Tamam. Ona uzun mesafeli bir ilişki istemediğini söyledim ama yine de arkadaş kalabileceğimiz kadar nazik bir şekilde söyledim. Sonuçta muhtemelen bir gün yine kuzenlerinin evine gideceksin, değil mi?"

"Elbette," dedi ve kot pantolonunun cebine uzanıp bir *TUM* çıkarabilmek için arkasına yaslanarak... *TUM mu?*

Bu bir TUM mu? Neydi o, altmış yaşında, on beş yaşında bir dede mi? Ve o "yaşlı" görüldüğüm için benimle dalga geçiyor.

Ben ona "Fairbanks'e geldiğinde onun kalbini kıran pislik yerine arkadaş olsan hoş olmaz mıydı?" diye sorarken o ağzına attı.

Ağzı biraz yukarı kalktı -sadece bir tarafı- ve gözleri kısıldı. Uzun bir süre bana baktı, antiasit tabletini çiğnedi ve sonra "Erkekler ve kızlar arkadaş olamaz" dedi.

Ve bunu sanki kesin, tartışılmaz bir gerçekmiş gibi söyledi.

Ama öyle değildi. Erkek arkadaşlarım vardı (sayılır) ve başka kızların da olduğunu biliyordum. Tartışmalı fikirlere sahip olmayı seven erkeklerden biri olup olmadığını merak ettim.

"Evet, yapabilirler," dedim, gözlerimi kısarak ve tartışmasını bekleyerek.

"Hayır," dedi. Sanki kendi modası geçmiş verileri değil de bilimsel verilermiş gibi görüş.

"Evet, aslında," dedim, peçetemi Ravorless lazanya parçasının üzerine koyarak, onun gülünç ifadesine izin vermek istemedim. "Erkek arkadaşlarım var."

Başını iki yana salladı. "Hayır, değilsin."

"Evet, biliyorum," dedim savunmaya geçerek ve dişlerimi sıkarak, çünkü o kim oluyordu da benim ne tür arkadaşlarım olduğunu biliyormuş gibi davranıyordu? Boğazımı temizledim ve "Aslında birçoğu" diye ekledim.

"Yok." Tavuğundan bir ısırık daha aldı ve sakince eklemekten önce çiğneyip yutmak için zaman ayırdı, "Tanıdığın adamlar var. Muhtemelen sana iyi davranıyorlar. Ama senin için asla gerçek bir arkadaş olmayacaklar - nokta. Bu imkansız."

"Tamam, söylediklerinize bir milisaniye bile katılmıyorum ya da bunların doğru olmadığını düşünmüyorum ama bu saçmalığa neden inanıyorsunuz?" demeden önce yarım saniye düşündüm.

"İlk kez bir filmde duydum. *Harry Sally ile Tanışınca* "yı izledin mi hiç?"

"Hayır," dedim ama annemle babamın DVD'den izlediklerini çok iyi hatırlıyordum. Babam çok severdi, ama annemin sıkıcı ve biraz fazla olduğunu söylediğini hatırlıyorum.

"Talkie," her ne demekse.

"Annemin çok sevdiği bir filmdi," dedi, sanki o da bir anının ortasındaymış gibi bakarak. "Bu yüzden çocukken onunla birlikte yüzlerce kez izlemek zorunda kaldım. Filmdeki adam -Harry- erkeklerle kadınların arkadaş olamayacağını söylüyor ve bu hep aklımda kaldı çünkü tamamen haklı."

"Hayır, o-"

"Örneğin seni ele alalım," diye devam etti, sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Sen nispeten çekici bir insan dışısisin, bu yüzden biyolojik olarak insan erkekler seninle birlikte olmak istiyor. Eğer bekârlarsa ve seninle takılıyorlarsa, aslında seninle birlikte olmak istiyorlar."

"Aman Tanrım!" Varlığımdan rahatsız olmuş gibi görünürken bana "nispeten çekici" demesine yarı şaşırmış, yarı da sözlerinin saçmalığına öfkelenmiş bir halde "Tanrım!" dedim. "Çok yanılıyorsun. Bütün erkekler Neandertal değil."

"Hayır, ben bir erkeğim-bu konuda bana güvenin." Sesini alçalttı ve "Demek istediğim, bu Sağ'daki nispeten çekici her insan dışısını iki ya da üç kez çıplak olarak hayal ettim ve inişe yakın bile değiliz" dedi.

"Aman Tanrım." Ağzım bir karış açık kaldı ve kapatmak için kendimi zor tuttum. Cidden bu kadar büyük bir sapık mıydı? Ayrıca erkekler bunu gerçekten yapıyor muydu?

"Ama arkadaşım *Jeff'in mutlu* bir ilişkisi var ve birlikte takılıyoruz" demeden önce *her zaman*," dedi ve tepsisindeki hasır ambalajı çıkarıp katladı

"Bilin ki küçük Jely yavaş yavaş sizi arkadaşlıktan çıkaracak çünkü bunu yapmazsa kız arkadaşı çok kızacak. Ona sahipken neden sana ihtiyacı olduğunu merak edecek. Ve doğrusu, muhtemelen bir parçası da seni istiyordur, bu yüzden ya sana bir hamle yapacak ve tamamen çuvallayacak ya da seni şaplak bankası için saklayacak ve kız arkadaşına sadık kalacaktır. Her iki durumda da bu hep orada olacak ve arkadaşlığı tamamen imkânsız hale getirecek."

Ağzım hâlâ bir karış açıktı, sanki az önce ailesini öldürdüğünü itiraf etmiş gibi. Kendinden memnun sırtışına baktım ve bunu yaptığına inanamadım.

hiç kız arkadaşım olmadı.

"Ve sonuç olarak bunların hiçbirinin önemi yok." Sesi "İlişkiler başarısız olmaya mahkûmdur. Ölümcül bir hastalığa yakalanma ihtimaliniz, hayatınızın aşkıyla sonsuza dek mutlu yaşamaktan daha yüksektir."

"Tanıdığım en kötümser insan olabilirsin," dedim, içimden bir ses ilişkilerin başarısızlığa mahkûm olduğu konusunda haklı olduğunu söylüyordu.

"Ben gerçekçiyim." Tepsimi gösterip "Sarımsaklı ekmeğini yiyecek misin?" diye sorarken çok gerçekçi görünüyordu.

"Al bakalım," diye mırıldandım, iyi bir kuyruk rüzgârının bizi Nebraska'ya doğru biraz daha hızlı itmesi için dua ediyordum.

Sağ'ın bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum, böylece Bay'ı bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

Yine bir şey yok.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BİR YIL ÖNCE

Bailey

Charlie'yi bir sonraki görüşüm sinemadaydı. Erkek arkadaşım Zack ile oradaydık ve biletlerimizin parasını henüz ödemiştik ki, lobiden gelen alkış seslerini duyduk.

"Kontrol etmek ister misin?" Zack telefonuna baktı ve "Filmin başlamasına daha on beş dakika var" dedi.

"Elbette." Yakışıklı yüzüne gülümsedim ve o da elimi tutarak beni mücadeleye doğru götürdü. Sevimli ve bir o kadar da zeki münazara kaptanı Zack'e sırlıslıkla aşkıttım. O benim olmadığım her şeye sahipti -düşünceli, çekici, dışa dönük- ve teknik olarak beni 1re'ye götürebilirdi ve muhtemelen ben de onu takip ederdim.

"Bu bir balo teklifi." Zack patlamış mısır standının hemen solunda, birinin sahte bir film afişi astığı yeri işaret etti. Başlık yerine "PROM?" yazıyordu. En üstte, yüzünde komik bir sorgulama ifadesi olan bir adamın resmi vardı.

Büyüleyici ve zekiceydi ve tam gözlerimi kısarak *"Bu adam gerçekten tanıdık geliyor"* diye düşünürken çifti gördüm. Evin önünde duruyorlardı.

afişi, bir sinema çalışanı fotoğraflarını çekerken gülümsüyorlardı. Kız minyon, sarışın ve güzeldi; adam ise uzun boylu, esmer ve biraz da iriydi.

Aman Tanrım, Bay Hiç!

Havaalanındaki adam *tam orada*, banliyö sinemamdaydı.
Bu da ne böyle?

"Güzel fikir," dedi Zack balo teklifiyle ilgili olarak ve ben de başımı sallayıp kendime geldim.

"Çok şirin," diye mırıldandım, hışımla ve o anda Bay Hiç'in gözleri benimkilerle birleşti ve midem Roor'a düştü. Göz göze geldik.

bir saniye temas ettikten sonra gözümü başka tarafa çevirdim ve çok *hevesli* bir *şekilde* Zack, "Gitsek iyi olur."

Nedeninden tam olarak emin değildim ama Bay Hiç *ve* Zack'le sohbet etmek zorunda kalmak istemiyordum; bu bana çok fazla geliyordu.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Adam uzun bir Sağ'da yan yana oturduğum bir yabancıydı sadece. Onunla karşılaşacağım için endişelenmemi gerektirecek hiçbir neden yoktu.

Yine de öyleydim.

Zack'i neredeyse sürükleyerek sinemaya götürdüm ve herkesten uzakta bir koltuk seçtim. Tüm zamanların en sevdiğim filmi olan *The Good and the Best*'in yeniden gösterimini izleyecektik ama film başladığında bir türlü içine giremediğimi fark ettim.

Bay Hiç'i görmek beni tedirgin etti.

Belki de annemle babamın birbirlerine aşık oldukları, yabancı bir yere taşındığımız ve babamın benimle ilgilenmeyi bıraktığı hayatımın o boktan dönemiyle bir bağlantısı vardı. O zamanlar popüler olan Taylor Swift albümünü hala dinleyemiyordum, çünkü beni ağlatıyordu.

Her biri. Tek. Zaman.

O Doğru'nun olduğu gün, Bay Hiç'in arkasındaki sıraya geçmeden hemen önce, havaalanının tuvaletinde hüngür hüngür ağlamıştım.

Onu görmenin genel bir korku hissiyle birlikte gelmesine şaşmamalı. "Aç mısın?" Zack fısıldadı. "Gidip patlamış mısır alacağım."

"Hayır," dedim, ona baktım ve karanlıkta bile seksi olduğunu düşündüm. Dürüst olmak gerekirse, birlikte olmamız hâlâ gerçeküstüydü. Kendi öz değerime inanmadığımdan değil, ama çok farklı iki ligden gelen çok farklı iki insandık.

Arkadaşlarımdan çoğu -benim okuluma giden üç kişi hariç- gerçek hayatta hiç tanışmadığım kitap ineklerinden oluşuyordu. İçeriğimiz bir yana

sosyal kanallarımızda paylaştıkça, en derin sırlarımı onlarla paylaştım ve beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıdıklarını hissettim.

Ama dostluklarımız uzaktı.

Öte yandan Zack, görünüşe göre okulumuzdaki herkesi tanıyor ve onlarla sosyalleşmekten *keyif alıyordu*. Günlük olarak.

Garip, değil mi?

"Yapacağım," diye fısıldadım, "çünkü hiçbir şeyi kaçırmamı istemiyorum." "Emin misin?" diye sordu, gözleri büyük ekrandaydı.

"Kesinlikle, bunu yüzlerce kez gördüm."

Dürüst olmak gerekirse, Bay Hiç'in uyandırdığı iç karartıcı anılardan kaçtığım için mutluydum. Zack'in yanından geçip sinemadan çıktım ve lobi, üç kişilik imtiyaz kuyruğu dışında sessizdi. Yerimi aldım ve "Yuh" sesini duymadan önce sadece iki dakika oradaydım.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Arkamı dönüp Bay Hiç'e bakmadan önce kendimi destekledim. Kesinlikle daha uzun boylu ve Sağ'da olduğundan daha erkeksiydi, ama gözlerindeki *senin hakkında her şeyi biliyorum* bakışı hiç değişmemişti. Üzerimde bir ağırlık hissettim.

Bana bakarken göğsünü kabarttı ve kavuşmadan kaçış olmadığını anladım.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım ve yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Selam. *Nasılsın?*"

"Bu arada balo için tebrikler," dediğim anda "Harika," dedi.

Aynı anda hem konuşmuş hem de kıkırdamış gibi olduk ve o da "Teşekkürler. Dürüst olmak gerekirse, bu çok kolaydı. Bir yılı aşkın süredir birlikteyiz."

Güldüm.

Şaşkınlıkla bana baktı.

Gülmeyi bıraktım ve "Bekle. Ciddi misin?" dedim.

"Evet." Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı -Tanrım, sanki *daha yeni* uçağa binmişiz gibi umursamazca omuz silkme eğilimini hatırladım- ve "Yıldönümümüz geçen aydı" dedi.

Tekrar güldüm; kendimi tutamadım. Ciddi miydi?

"Komik olan ne?" Gerçekten anlamamış gibi görünüyordu.

"Sadece... Bilmiyorum... Senden çok *umutluyum*," diye açıkladım, onun ilişkiler hakkındaki delnitive (iç karartıcı) görüşlerini hatırlayarak. "Uçakta bana ilişkilerin anlamsız olduğunu ve Ebola'ya yakalanma şansımızın sonsuza kadar mutlu yaşamaktan daha yüksek olduğunu söylemiştin."

Ağzının köşesi Rirtatious sırtışına dönüştü ve bana çenesini sallayarak bir selam verdi. "Uçakta söylediklerimi hatırladın, ha?"

"Evet," dedim, bu aptalın onun aptalca sözlerini hatırlamamı bir tür iltifat olarak algıladığına inanamıyordum. "Çünkü çok saçmaydı. Teorilerin o kadar aptalcaydı ki onları unutmam mümkün değildi."

"Bunca yıldır beni mi düşünüyordun?" Başını eğip "Bu çok hoş Gözlüklü," derken buna kesinlikle inanmış gibi görünüyordu.

Başımı salladım ve ağzımı açtım ama onun küstahlığına verecek bir yanıt bulamadım.

O da bunu biliyordu, çünkü sırtışı tam bir eğlence gülümsemesine dönüştü. "İlişkiler hakkındaki düşüncelerime gelince, ne diyebilirim ki? Evrim geçirdim."

"Eminim öyledir."

Sıra ilerledi ve ben daha hızlı ilerlemesi ve işkencemin sona ermesi için içimden çığlık attım.

"Peki ya sen?" Bay Hiç'in gözleri yüzüme dönmeden önce üzerimde gezindi. "Poofy Hair erkek arkadaşın mı?"

Ona bu zevki tattırma, Bailey Sakince söylemeden önce etrafıma bakındım, "Onun saçları kabarık *değil*."

"Düzeltiyorum," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Baby Gap'ten Sweater senin erkek arkadaşın mı?"

Gözlerimi devirdim, ki bu artık nadiren yaptığım bir şeydi. Annem buna kabalık diyordu, haklıydı da ama Bay Sinir Bozucu'nun yanında kendimi tutamıyordum. "Zack, bu arada beni birlikte gördüğün, kazağı tam ona göre olan adam aslında benim erkek arkadaşım." dedim.

"Ona bizden bahsettin mi?" diye sordu, dudakları tekrar o alaycı yarım gülümsemeye dönüştü.

"Ne?" Bay Hiçbir Şey'e verdiğim -göz devirmenin dışında- varsayılan tepki olarak kaşlarımın birbirine yapıştığını hissettim. "Hayır. Yani,

ona anlatacak bir 'biz' bile yok."

"Ona eski arkadaş olduğumuzu söyleyebilirdin," diye önerdi. "Ben ülkenin öbür ucuna birlikte gittiğin arkadaşım."

"Erkeklerle kızların arkadaş olamayacağını söylediğini sanıyordum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve sözlerini ona geri fırlatırken içimde bir memnuniyet dalgasının yükseldiğini hissettim.

"Ne? Bunu ne zaman söyledim?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyordu ve ben de ona saçmalığını hatırlatmaktan mutluluk duyuyordum. "Bunu bana Fairbanks'ten gelirken söylemiştin."

"Bunu neden söylediğimi merak ediyorum." Eklemeden önce zar zor durakladı, "Aslında bu oldukça doğru. Kesinlikle yapamazlar."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tezgâha yaklaştım ve sipariş vermemi bekleyen adama baktım. "Evet, lütfen bir küçük sade ve bir küçük tereyağlı patlamış mısır alabilir miyim?"

"Sorun değil." Siparişimi kasaya girmeye başladı. "Lütfen bunları büyük bir küvete doldurur musunuz?"

"Birlikte...?" Adam bana tuhafımışım gibi baktı ama hâlâ gülümsüyordu.

"Elbette."

Arkamdan bir homurtu duyduğumu sandım.

"Ve lütfen onları sallamaz mısınız?" "Teşekkür ederim" diye sessizce eklerken yanaklarım sıcacıktı.

"Emek yoğun," diye mırıldandı Bay Hiç, ama ben ona doğru bakmayı reddettim.

"İki büyük kola da alabilir miyim?"

Atıştırmalık görevlisi "Elbette," dedi.

Patlamış mısır makinesine doğru adımını atar atmaz Bay Hiç, koluyla kolumu dürttü ve "Yarım kola almayacak mısınız?" dedi.

"Bugün olmaz," dedim, çok istememe rağmen. Düşüneceğini biliyordum. bir tane sipariş edersem "emek yoğun" olacağı konusunda *haklıydı*, bu yüzden kendimi inkar ediyorum.

"Saçlarını beğendim bu arada," dedi başımı işaret ederek.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim, *bana* övgü dolu bir şey söylemesine şaşırmıştım.

"Seni son gördüğümde çok..." Saçlarımın ne kadar büyük olduğunu ima etmek istercesine ellerini başının iki yanında tutarken iri gözlerle baktı.

Tabii ki. İşte oradaydı.

Onunla havaalanında karşılaştığımda saçlarım hâlâ *The Princess Diaries*'in başındaki Mia Thermopolis'in saçları gibiydi: uzun, siyah, kıvrık ve kontrolden çıkmış. Tanrı'ya şükür lise bitmişti ve şimdi pürüzsüz olana kadar ütülediğim omuz hizasında bir küt saçım vardı.

Ama ne kadar kötü olduğunu hatırlamak ve bundan bahsetmek *onun için* çok önemliydi.

"Buyurun," dedi görevli, ben parayı uzatırken atıştırmalıklarımı uzattı. **Nihayet**. Bir dakika daha konuşmak istemedim.

Bay Hiçbir Şey'e.

Döndüm ve ona gülümsedim. "Benden bu kadar - bir dahaki sefere kadar, sanırım." "Elbette."

Yürüdüm ve tam dirseğimle tiyatronun kapısını açmak üzereyken, "Hey. Gözlük." dediğini duydum.

Arkamı döndüm. "Evet?"

Yüzünde ciddi bir ifade vardı, koyu renk gözlerinde ona her baktığımda gördüğüm o sinsî pırıltı yoktu. Bana "Tanıştığımızdan beri kaç tane solo hak aldın?" diye sordu.

Yutkundum ve o anda bana hatırlattığı için ondan biraz nefret ettim. Bay Nothing tamamen haklıydı; ayrıldığımızdan beri Fairbanks'e tek başıma dört kez gitmiştim. Artık kesinlikle velayet çocuklarının bir üyesiydim, asla katılmak istemediğim bir kulübün. "Dört."

Başını salladı ve "Görüşürüz Gözlüklü" demeden önce aramızdan bir şeyler geçmiş gibi hissetti.

"Evet," dedim, boğazımı temizledikten sonra nefesimin altında mırıldandım, "Tanrım, umarım değildir."

BÖLÜM FIYE

Charlie

Onun gidişini izledim ve neyim olduğunu merak ettim.

Birkaç yıl önce bir Doğru'da birlikte takılıp kaldığım tutucu bir tuhaftı ama nedense onu görmek iyi gelmişti. *Neydi bu?* Eskisi kadar bakımlı görünüyordu, çenesi düşüktü ama yine de çekip gittiğinde bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştım.

Sürekli olarak alınına getirdiğim kızgınlık kırıksıklığını hayal ettim ve fark ettim *ki*, kahretsin, bunun ne olduğunu biliyordum.

Açık bir kitap gibiydi.

Evet, o bir yabancıydı ama nedense ona baktığımda ne düşündüğünü anlayabiliyordum. Çoğu sinir bozucuydu ve umutsuzca bir sarsıntıya ihtiyaç duyuyordu ama düşüncelerinin etrafında bir duvar olmaması hoşuma gidiyordu.

Tabii ki bunun nedeni muhtemelen yakın çevremde akıl oyunlarına meraklı çok sayıda insan olmasıydı, Annem vardı, sonsuz bir

*Çocuklara mı yoksa **erkek** arkadaşlara mı?*

artık hiç mücadele etmiyor, ne olursa olsun yeni karısının yanında yer alıyordu. (kararlarını "iyi ebeveynlik" olarak çevirirken); hayatımızdaki tüm bu yeni oyuncularını seven ama benim *sevmediğimi* bildiği için bunu benden saklamaya çalışan kız kardeşim.

Buna Becca'yı da ekleyin - onun *ne* düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu - ve bu Gözlük'ün açık yüzünün neden bu kadar ferahlatıcı olduğunu anladım.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kaybolduğu kapıdan uzaklaşp tekrar atıştırmalıkçıya baktım.

"Ah, evet. İki patlamış mısır lütfen." Atıştırmalıkların parasını ödedim ve onları beklerken telefonum çaldı.

Bec: Bundan sonra Kyle'a gitmek ister misin? Görünüşe göre misafirleri varmış.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Kyle'a gitmek istiyor muydum?

Hem evet *hem* de *hayır*.

Kyle havalıydı ve evinde her zaman iyi vakit geçirilirdi; normal bir gecede ben de orada olurum. Ama evlenme teklifinden sonra Bec'le yalnız kalmak istedim. Aramızda *büyük* bir şey olmuş gibi hissediyordum ve bunu geride bırakmaya hazır değildim.

Hay sikeyim. Utanç vericiydi, beni ne kadar duygusal yaptı.

Hala bir tuzak gibi geliyordu, sanki "biz" eninde sonunda patlayacakmışız gibi, ama Tanrı yardımcım olsun, onunla yanılmış olabileceğim ihtimalini düşünecek kadar mutluydum.

Belki *de* tüm ilişkiler başarısız olmaya mahkum *değildi*.

Patlamış mısırı aldım ve sinemaya doğru yola çıktım.

Monitor *bu* küçük cevheri düşünürdü. O inatçı çenesini kaldırır ve bir tür puan kazanmış gibi hissederdi, bu da kesinlikle onu kızdırmak için garip botları hakkında bir şeyler söylememe neden olurdu.

Botlar *aslında* sıcaktı ama bunu ona *söylemektense* ölmeyi tercih ederim. Ama önemli değildi.

O kızı bir daha asla göremeyecektim.

ALTINCI BÖLÜM

PRESEHT GÜNÜ

Bailey

"Bu cidden sağlıksız."

"Biliyorum," dedim Nekesa'ya, Frappuccino'ndaki pipetimi sallayarak ve kahve dükkânının arkasındaki görüş noktamızdan Starbucks'ın girişine bakarak.

"Ama sadece görmem gerekiyor."

Nedeninden emin değildim ama bilmem gerekiyordu.

Eski sevgilim Zack, her Cumartesi sabahı beni alırdı çünkü güne başlamadan önce benimle bir kahve içmeyi sevdiğini söylerdi. Her cumartesi, ne olursa olsun, beni Frappuccino içmeye ve sohbet etmeye götürürdü.

Bu bizim olayımızdı. Sabahın ilk ışıklarında gülümsemeler ve çay.

Sadece biz.

O ve Kelsie Kirchner "özel" olduklarına göre, onun da aynı şeyi Kelsie için yapıp yapmadığını merak ediyordum. İçten içe cevabın hayır olduğunu biliyordum, çünkü bunun bir çift olarak bize özel olduğuna gerçekten inanıyordum, ama içimde bir şey bunun peşini bırakamıyordu.

Bu yüzden Nekesa ve ben Starbucks'ta arka masada kamp kurmuştuk.

"Anlıyorum," dedi Nekesa ama anlamadığını biliyordum. Mükemmel bir adamla mükemmel bir ilişkisi vardı - eski sevgilisinin yeni kız arkadaşıyla deja-vu yapıp yapmadığını görme dürtüsünü nasıl anlayabilirdi ki? "Ama birkaç yıl oldu

Aylar, Bay. Ve sen onun için fazla iyisin. Zack'in ne yaptığına takılmayı bırakman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Ne yaptığı üzerinde durmuyorum," diye açıkladım, muhtemelen haklı olduğunu bilmeme rağmen. "Sadece merak ediyorum."

"Bir sandviç almalıydım." Nekesa içini çekti ve "Açlıktan ölüyorum. Neden bir sandviç almadım? Bir camekân dolusu yiyecek var ve ben sadece uzun bir Flat White aldım. Ne düşünüyordum ki ben?"

"Bilmiyorum," dedim telefonumdan Instagram'ı açarken. Dün gece yeni bir düzenleme paylaşmıştım, bu yüzden doğal olarak her on beş dakikada bir bildirimleri kontrol etmem gerekiyordu.

"Gidip almalıyım-"

"Hayır," diye araya girdim, telefonumu bıraktım ve panikle fısıldayarak kolunu tuttum. "Eğer içeri girerse, bizi görmesini istemiyorum."

"Neden? Starbucks'ta olmamız o kadar da garip değil," dedi gözlerini devirerek ve elimi sıkarak. "Milyonlarca insan Starbucks'a gidiyor, Bay. Kahvaltı sandviçi sipariş etmek hiç de şüpheli değil."

"Ama sen benim en iyi arkadaşım olduğunda ve burası *bizim* Starbucks'ımız olduğunda öyle."

"Burası *bizim* Starbucks mı?" diye sordu kara kaşları birbirine çarparak.

Tanrım, çok güzel kaşları vardı.

"Senin ve benim anlamında 'bizim' değil," dedim, "*onun* ve benim anlamında 'bizim'." "Dostum." Gözleri kısıldı ve dedi ki, "Bizim olarak düşündüğün bir yer var mı?"

Senin ve benim?"

Bir süre bunu düşünürken pipetimle oynamaya devam ettim. Bizim için önemli olan bir yerin bizim olup *olmadığı* değil, *en çok* hangi yerin bizim olduğuydu. Ona baktım ve "Kesinlikle Springeld'deki dolar dükkânı" dedim.

Homurdandı. "Vay *anasını*, bu tam *bize* göre. Sour Patch Kids ve Cokes."

"O yaz her gün," dedim, takıntımızı hatırladıkça sırtarak-

"*Big Time Rush*'ın bölümlerini saatlerce nasıl izlediğimizi hatırlıyor musun? Son mu?"

"Ben de tam bunu söyleyecektim," dedim gülerek. Teknik olarak Nekesa'yı sadece birkaç yıldır tanıyordum, ama Bay Nekesa'daki o ilk günden beri birbirimizden ayrılmıyorduk.

Peek'in beden eğitimi dersi, diğer adıyla Toksik Erkeklik 101, "Bailey'nin memeleri içeri girmiş gibi görünüyor" dediği için Cal Hodge'un burnuna doğru bir top fırlatmıştı.

Cal Hodge'dan hala nefret ediyorum.

"Ah, daha basit zamanlar, arabalarımız olmadan önceki zamanlar." Nekesa kıkırdıyordu ama sonra gülümsemesi kayboldu ve "Kahretsin" dedi.

"Lanet olsun, ne?" Hâlâ eğlenerek sordum. "Bu bok da ne?"

Bakışlarını kapıya kadar takip ettim ve o zaman ne olduğunu anladım.

Zack ve Kelsie oradaydı. *Aman Tanrım*. El ele tutuşuyorlardı ve adamın başı biraz eğikti, böylece kadının söylediklerini duyabiliyordu. Kadın gülümsüyordu, adam da gülümsüyordu ve kalbim göğsümde sıkışmış gibi hissettim.

Çok mutlu görünüyorlardı.

Tezgâha doğru yürümelerini izlerken karnım ağrıyordu. Buna inanamıyordum. Gerçekten de *onu* cumartesi sabahı yemeğine götürüyordu. Çok aptalca bir şeydi ama onu çok özlediğim için boğazım düğümlenmişti.

Birlikte olduğumuz zamanları özledim.

Elini sırtının alt kısmına koydu ve neredeyse onu sırtımda hissedebiliyordum. Çünkü ne zaman birlikte olsak bu onun jestiydi.

"Gidelim," dedi Nekesa dirseğiyle kolumu dürterek. "Yüzünün bu halini sevmiyorum."

Bu benim dikkatimi çekti. Gözlerimi Zack'ten kaçırıp ve "Ne?" dedim.

Elini yüzümün önünde salladı ve "Onu gördüğünde üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyorsun. Sanırım arkadaşın olarak benim görevim seni yüzünü bu şekilde mahvedecek her türlü durumdan uzaklaştırmak."

Kalbim paramparça olmasına rağmen gülümsedim. "Bunun için seni ne kadar sevdiğimi bilemezsin ama onlar gidene kadar bekleyebilir miyiz? Şu anda onlarla çene çalmaktansa kesilmiş süt yemeyi tercih ederim."

"Yemek mi?" Başını eğdi ve "Sen kesilmiş süt *içmez* misin?" dedi.

"Hafif kesilmiş olsaydı içebilirdin ama ben çoktan unutulmuş, ekstra kalın kesilmiş lordan bahsediyordum. Bunun için bıçak ve çatala ihtiyacın var."

"Tabii ki."

Mutlu çift *gidene* kadar *bekledik* - *Tanrı*'ya *şükür* ki siparişimiz *hazırdı* - ve Sonra ayrıldık. Arabasına doğru yürüyordum, üzüntümü üzerimden atmaya çalışıyordum.

Telefonum çaldığında onları düşünüyordum.

Anne: Haklı mıydım?

Gözlerimi devirdim ve mesaj attım: **Belki.**

Anne: Özür dilerim. Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Jimmy Bob Graham'ın dua hattını aradım ve Zack'in bağırsaklarının gevşemesi için dua etmelerini istedim.

Homurdandım. Yapmadın.

Anne: Hayır, yapmadım, ama şimdi yapacağım.

Yolcu kapısını açtım ve Nekesa'nın arabasına bindim. Mesaj attı: Bu sabah dua çemberleri hakkında yalan söylemek dışında ne yapıyorsun?

Anne: Bu kadar. Tek planım dua çemberleri hakkında yalan söylemek.

Ben: İşten önce Target ve Cane's'e gideceğiz, bir şeye ihtiyacın var mı?

Nekesa arabayı çalıştırırken "Emily'ye selam söyle"

dedi. Ben de ekledim: Nekesa'nın selamı var, Emily.

Anneme: Ona selam söyle ve önerdiği albümün çöp olduğunu da söyle.

"Annem önerdiğin albümün berbat olduğunu söylüyor."

Nekesa park yerinden çıkarken kaşlarını çatarak bana baktı. "Berbat bir müzik zevki var."

Anneme mesaj attım: Nekesa senin berbat olduğunu söylüyor.

Anne: Nekesa'nın eskiden Bobby Vinton fan kulübünün başkanı olduğumu bilmediği açık.

Emniyet kemerimi bağladım. Bobby Vinton kim?

Anne: Aynen öyle. Marketten browni malzemesi alabilir misin?

Ben: Bu gece eve döndükten sonra hamur partisi?

Anne: Bugün yeni işine başladığını unutmuşum. Kendini ortaya koymaktan ve diğer insanlarla KONUŞMAKTAN korkma. Ayrıca, EVET pil konusunda DUH. Mesajınız var ve E. coli. Bundan daha mı iyi?

Annemle o soluk bej kanepede kaç hafta sonu gecesini birlikte televizyon izleyerek ve yüzümüze yemek tıktırarak geçirdiğimizi saymam imkansız. Babamla aramızdaki ilişkiyi bozduğu için boşanmaktan nefret ediyordum ama annemle Omaha'daki küçük dairemize taşındığımız günden beri sadece o, ben ve kırk iki inçlik Samsung vardı.

Mükemmel takım.

Ben de cevap yazdım: Dünyada Tom Hanks ve salmonelladan daha iyi bir şey yok. Çıktıktan sonra kitapçıya gideceğiz ama geç kalmayacağım.

Anne: Tom Hanks ve Salmonellalar; grubun adı.

"Planet Funnn'ın çalışanları olarak, mutluluğun galaksiler arası ön saflarında görev alacaksınız. Bu dünya dışı hizmetiniz, dünyevi can sıkıntısına karşı savaşı kazanmamızın ayrılmaz bir parçası olacak. O halde güne zıplayarak başlayalım! Haydi, güneş ışığı birlikleri - müzik durana kadar zıplamaya devam edin!"

"Nekesa zıplarken bana "İnsanların böyle şeyler söylediği bir yerde çalışmak istediğimizden emin miyiz?" diye bağırdı.

"Pek sayılmaz." Zıpladım, her zıplayışımda biraz daha yükseğe sıçradım. Eğitimci sahne platformundaki yerinden bana sinirli bir bakış attı -evet, bizi kesinlikle duymuştu- DJ'in yanındaki mikrofona bağıırıyordu, biz yüz kırk kursiyer de yeni uzay giysilerimizle devasa trambolin pistinde zıplıyorduk.

Planet Funnn -ne yazık ki yanlış yazılmadı- iki hafta içinde açılacak olan yepyeni bir "mega" oteldi. İçinde bir su parkı, trambolin süper merkezi, kapalı kar kubbesi, ultra atari salonu, Tiscotheque (genç diskosu), sinema salonu ve karaoke konser salonu vardı. Nekesa'yla katıldığımız iş fuarında unuttuğum yirmi kadar aktivite daha vardı ama temelde burası karaya oturmuş dev bir yolcu gemisi gibiydi.

O zamanlar ikimiz de işlerimizden nefret ettiğimiz için -o Schafer's Market'te, ben de Nuh'un Gemisi Kreşi'nde çalışıyordum- büyük iş fuarına gitmeye karar vermiştik ve eğer ikimiz de işe alınırsak bu kader demek olacaktı.

O anda yanımızda zıplayan bir milyar insanla birlikte işe alındık.

Gezegenden sorumlu personel, sekiz kişi için inanılmaz derecede gürültülü görünüyordu.

Bir Cumartesi günü sabahın köründe, sanki grubumuzu aralarına almadan önce Red Bull içmiş ve Fun Dip içmişler gibi çılgınca coşkuluydular. Zıplama zamanı sona erip gerçek eğitim başlayana kadar özel görüşümü saklıyordum, ancak ilk izlenimim, Nekesa ve benim ilk molamızı vermemize izin verilir verilmez mekandan gizlice kaçmamız gerektiği idi.

"Aman
Tanrım."
"Ne?"

"Bay." Şöyle bir baktım, Nekesa'nın yüzünde tuhaf bir ifade vardı, sanki heyecanlıydı ve zıplarken konuşmadan iletişim kurmaya çalışıyordu. Boyu bir buçuk metrenin biraz altındaydı ve ufak tefekti, bu yüzden çok iyi hava alıyordu. "Şimdi bakma ama Jüpiter Jumpoline'de sürekli seni kesen bir adam var."

"Ve ben bakamıyor muyum?" Yukarıda bahsi geçen Jüpiter Çocuğu görmek için boynumu eğerek sordum. "Umurumda değil."

"Yani, *bakabilirsin*," dedi, "ama bu şekilde değil. Belli etme bu konuda."

"*Tamam*."

"Ve umursamalısın, o çok tatlı."

"Muhtemelen *sana* bakıyordur," dedim, Zack'i bir kez daha hayal edip hüznü bir dönüş. "Ya da bana bakıp Kelsie'ye daha çok benzemeyi dilemek Kirchner."

"Şunu keser misin?" Nekesa bana bir bakış fırlatarak şöyle dedi
benim aşk dolu sızlanmalarım *üzerine*. "Tanrım."

Ve anladım. Eminim biriyle takılmak çok can sıkıcıdır.
eski sevgililerini unutamıyorlardı, özellikle de Nekesa ve erkek arkadaşı birbirlerine deliler gibi aşıkken.

Bu yüzden Eva ve Emma'ya minnettardım; sızlanmalarına aldırıyorlardı.

Erkekler söz konusu olduğunda üçümüz de aynıydık.

Dün gece her birimiz yeni Emily Henry kitabı hakkında estetik bir video paylaştık. Bu tamamen bir tesadüftü, kitabı ne kadar sevdiğimiz ve kahramanlarının gerçek hayatta var olmamasının ne kadar adaletsiz olduğu hakkında dertleştiğimiz saatler süren bir grup mesajına yol açan bir tesadüftü.

Eva ve Em ile duygularımın *üstesinden gelmek* zorundaymışım gibi hissetmedim. Onlar bana çalma listeleri ve F1 gönderirken bir yandan da debelenmeme izin veren arkadaşlar memler. Onlar, sahip olmadığım şeylerin sevincine kaçmak bir şekilde rahatlatıcı ve umut verici olduğu için, 1ctional romanslara gönülden atlama ihtiyacımı paylaşan arkadaşlardı.

Tanrım, keşke şu anda odamda olsaydım da Emily Henry'nin kitabını yeniden okusaydım.

Ama ben değildim.

Göz ucuyla Jüpiter'e doğru baktım, Nekesa'nın bahsettiği adamı ararken ihtiyatlı olmaya çalışıyordum ama onu gördüğümde yüksek sesle nefesimi tutamadım.

Bu imkansızdı.

İmkansızdı.

Gözlerimi kısıtım ve boynumu büktüm ama gerçeği inkâr etmek mümkün değildi. Hayır, hayır, hayır, hayır, yoooooooo.

Olamazdı. Olamazdı. Hiçbir şekilde.

Bay Hiçbir Şey.

BÖLÜM SEYEH

Bailey

"Aman Tanrım." Buna inanamıyordum. Bay Hiçbir Şey yeni işimde zıplıyordu; bunun olasılığı neydi? *Bu nasıl oluyor?* Rahat görünmeye çalıştım ve Sanki umurumda değilmiş gibi ona doğru baktım ve "Bu adamı tanıyorum" diye fısıldadım. "Çok seksi."

"Öyle mi?" Başımı eğdim ve atlarken onu değerlendirmeye çalıştım. Uzun boylu, siyah saçlı ve geniş omuzluydu; objektif olarak yakışıklı bir insan olduğunu tahmin ediyordum.

-Ama onun Bay Hiç yüzünü görmem mümkün değildi.

Uçaktaki *şüpheli etler* hakkında inleyen derin sesini hâlâ duyabiliyordum.

Nekesa da başını eğdi ve "Tamamen seksi. Onu nereden tanıyorsun?"

Ne demek istediğini biliyordum, ama aynı zamanda beni rahatsız ediyordu. mantıklı. Kendimi hiç dışarı atmadım ve erkeklerle konuşmadım, özellikle de tanımadığım "ateşli" erkeklerle, bu yüzden soru geçerliydi.

Yine de *harika hissettirmede*.

DJ "Jump Around"un sesini yükseltti ama eğitmen sabah duasını bitirmiş görünüyordu. Kahve içiyor ve telefonuna bakıyordu.

"Birkaç yıl önce on saatlik bir Right'ta onun yanında oturdum ve kesinlikle iğrençti." Aslında hiç de havalı görünmeyen atletik bir rahatlıkla zıplamasını izledim. "Saçma sapan fikirleri vardı. Özellikle kızlarla erkeklerin asla gerçekten arkadaş olamayacağını söylediğini hatırlıyorum."

"Bu çok garip," dedi, hâlâ onu izliyordu.

"Değil mi?" Rahatça zıplıyordu ama ona baktığımızın tamamen farkında olduğunu hissediyordum. Dedim ki, "Önemli değil. Biniş sırasını kesmesine izin vermediğimden beri benden nefret eden tam bir ukala. Hadi-"

"Gözlük mü?" Doğrudan bize -bana- baktı ve Atlama Küresi'nin öbür ucundan, "Sen olduğunu sanmıştım," diye bağırdı.

Hayır.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve ortadan kaybolmak istedim.

Jumpoline'den tırmandı, krater kanyonunu geçti ve bize doğru sıçradı. "Evet, benim." gibi kibarca bir şeyler mırıldanmayı başardım. Nasılsınız?"

"Peki." Çenesini hafifçe salladı, sanki düşüncelerimi anlamaya çalışıyormuş gibi gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Sen?"

Başımı salladım ve bu kokunun -temiz ve erkeksi bir şeyin- ondan gelip gelmediğini merak ettim. "Peki."

*Bundan daha garip **bir** şey olabilir mi?*

"Universal Bounce'u test edeceğim." Nekesa mor rengi işaret etti Ortasında büyük bir zıplama barı olan yetişkin trampolinleri. "Hemen döneceğim."

Ve bana onu durdurmak için hiçbir şans vermeden dönüp diğer yöne doğru zıpladı. Çenemi sıktım ve adamın yaklaşmakta olan hakaretamiz söylemlerine karşı kendimi hazırladım. "Demek sen de burada çalışıyorsun, ha?" diye başlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Kaşları birbirine çatıldı, sanki bariz olanı söylediğim için hayal kırıklığına uğramış gibiydi, "Evet" dedi.

Şimdi de bana tek kelimelik bir cevap mı verdi? Bunun için sağcılar öldürürdüm. Alaska'dan. Adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettiğimde tekrar denedim. "Ben

Bailey, bu arada."

Bu doğru olabilir mi? Daha önce isim alışverişinde bulunmamış olmamız çok garip geliyordu ama onunkinin ne olduğuna dair tek bir tahminde bile bulunamıyordum. "Bay.

"Hiçbir şey" sadece onu rahatsız etti, ama belki de bunun nedeni benim her zaman Onu.

Yani, kafamda. Aslında ona hiç yüksek sesle hitap etmemiştim. "Charlie."

Charlie.

Bir şekilde ona uyuyordu.

Yine havadan sudan konuşmayı denedim çünkü bu garipliği kaldıramıyordum. "Kız arkadaşın nasıl? Hâlâ balo kızıyla mısın?"

Adem elmasının büyük bir yutkunmayla sallandığını gördüm ve bakışları omzumun hemen ötesine kaydı, sanki arkamızda bir şey onun gözlerine ihtiyaç duyuyormuş gibiydi. Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm ama sonra "Hayır, biz ayrıldık" dedi.

"Ah. Özür dilerim." Sıçrayışımı yavaşlattım ve yüzüne baktım ve nedense hüznün hâlâ orada olması önemliydi. Gözlerindeki acıyı *hissedebiliyordum*; melankolisi tanıdıktı, ortak bir arkadaşımız vardı. "Gerçekten çok üzgünüm Charlie."

Omuz silkip yavaşlarken gözleri tekrar bana döndü. "Ne yapacaksın, değil mi? Bir gün bitmek zorunda. Peki ya sen? Hâlâ Bay Skintight Shirt ile birlikte misin?"

Zack'in elini o sabah kahve sipariş ederken Kelsie'nin sırtının alt kısmında hayal ettim ve karnım sıkıştı. Şimdi *onunla* sırtışlarını ve buğulanan sütün sesini paylaştığına hâlâ inanamıyordum. Hayatına devam etmesine bir şey demiyordum ama neden anlarımız da onunla birlikte devam etmek zorundaydı? "Hayır, biz de ayrıldık" demeden önce içimi çektim ve "*Kimin umurunda?*" diye sordum.

"Etrafta bir şeyler dönüyor olmalı, ha?" dedi ve çenesinin sert duruşundan bu akılsız küçük konuşmadan sıkıldığını anlayabiliyordum. Yara.

"Sanırım," diye mırıldandım, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

"Siz ikiniz atlamıyorsunuz!" DJ, Charlie ve bana seslenirken sanki mikrofonu yiyor gibiydi.

Ben gözlerimi devirdim, Charlie de sırtıttı ama ikimiz de tekrar zıplamaya başladık. Ellerini sağ takım elbisesinin ceplerine soktu ve "Ya ebeveynler? Sizin taraftaki boşanma işi nasıl gidiyor?"

"Annem şu anda biriyle görüşüyor, yani bu eğlenceli," dedim, aslında neden sorusuna cevap verdiğimden emin değildim. O iğrenç bir Bay Hiç'ti, tanımadığım ve özellikle umursamadığım bir yabancıydı, yine de devam ettim. "Ve babam pahalı uçak biletleri alma hevesini kaybediyor gibi görünüyor, bu yüzden onu bir daha ne zaman ziyaret edeceğimi sadece Tanrı bilir."

"Randevuları çok kötü, değil mi?" Bana üç yıl önce uçakta bir anlığına attığı bakış gibi, çok şey anlatan bir bakış daha attı ve "Annemin şu anda neredeyse bizimle yaşayan bir erkek arkadaşı var ve onun benim Pop-Tart'larımı yemesini ne kadar sevdiğimi anlatamam. Sabahları onu masada görmek bile beni öldürücü bir öfkeye sürüklüyor."

Buna güldüm, gerçek bir kahkaha attım çünkü görüldüğümü hissettim. Birisi, bu sadece uçaktaki Charlie bile olsa, tam olarak nasıl hissettiğimi biliyordu. "Benim için soda. O galonlarca normal kola içiyor ama ben içemiyorum-"

"Yarı yarıya yapamazsın," diye araya girdi, ağzı küçük bir gülümsemeyle açıldı.

Şaşkın bir kahkaha attım. Sodayı hemen hatırlayıp almasına çok şaşırmıştım. "Bingo."

Ayrıca bu *gerçek* bir gülümseme miydi?

Müzik durdu ve DJ tekrar mikrofonu derin derin çalmaya başladı. "Pekâlâ filo, hadi buradan çıkalım, kendimize bir çörek alalım ve kalkış için Samanyolu'na doğru yola koyulalım."

"Bunun bir eğitim odası olduğunu varsayıyorum?" Ebeveyn-korku hikâyesi alışverişimiz başlamadan bittiği için hayal kırıklığına uğrayarak mırıldandım. Bunu açıklayamıyordum ama Reeting'deki dertleşme anımız *iyi* hissettirmişti.

Bir dava ortağının olması çok güzeldi.

Tanrım, Bay Hiç ile gerçekten konuşmak istemem ne kadar garipti?

Belki de bir hastalığa yakalanmıştım.

"Ya da bizi sapanla yörüngeye fırlatıyorlar," dedi, derin boğazlı DJ'e öyle tiksiniş bir ifadeyle bakıyordu ki gülesim geldi. "Her iki durumda da, muhtemelen acı verici olacak."

"Muhtemelen," diye kabul ettim ve trampolin alanından çıkıp koridorda ilerlerken Nekesa da bize katıldı.

Samanyolu'na vardığımızda dört gruba ayrıldık: Kırmızı Cüceler, Beyaz Cüceler, Protostarlar ve Kırmızı Devler.

Charlie elini kaldırmadan sordu, "Çünkü hepimiz yıldızız. Cidden mi?"

İnsanların kıs kıs güldüğünü duyabiliyordum ama eğitim sınıfımızın sorumlusu olan şımarık bayan ona geniş bir Miss America gülümsemesi verdi, onun alaycı tavrından hiç etkilenmemişti. "Sende

Dört takımımız için yıldızları kullanmanın gerçekten heyecan verici olacağını düşündük." Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve ayaklarına baktı, Sanki alaycı düşüncelerini kendine saklamak için çok çalışıyormuş gibiydi.

*Bu **yeni bir** şey.*

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, Charlie tamamen değişmiş gibi görünüyordu. Onu son gördüğümünden beri.

Boyu uzamıştı, ama tipik son birkaç yıl içinde biraz uzamış gibi değildi. Hayır, Charlie şu anda en az 1.80 boyunda olmalıydı, *iriydi*.

Sadece bu da değil, yüzü de değişmişti. Koyu renk gözleri hâlâ sıkıntıyla parılıyordu ama gözlerin yerleştiği yüz çocuksu bir yumuşaklıktan yontulmuş kenarlara dönüşmüştü.

Sanırım bir çelişkisi vardı. Çocuk *ve* erkek.

Yaramaz ve yoğun.

Çokluk vaadi.

Evet, Nekesa haklıydı, **çok** çekiciydi.

Bana göre değil -*Tanrı*, hayır- ama objektif olarak konuşursak, yakışıklı bir adamdı.

Telefonumu çıkardım -*mesaj yok*- ve kalabalığa kısa bir göz gezdirdikten sonra gözlerim Charlie'ye döndü.

Konuşmacıyı ilgili yeni bir çalışan gibi *dinliyordu*. Vay canına, gerçekten değişmişti.

Kadın, takımları ve onlara tahsis edilen eğitim odalarını listelemeye devam etti. Grubun **nasıl** bölündüğüne ya da bunun ne anlama geldiğine dair bir açıklama yoktu ama

Nekesa ve ben Samanyolu'nda kalan Protostardık, Charlie ise Mars'a giden Kırmızı Devler'le birlikte sıraya girmeye çağrılmıştı. Omuz silkti ve grubunu takip ederek odadan çıktı, ben de gittiği için biraz hayal kırıklığına uğramakla sürekli onunla çalışmak zorunda kalmayacağım için çok rahatlamak arasında kaldım.

Çünkü biraz büyümüş gibi görünse ve sadece iyi bir insani anı paylaşmış olsak da, içinde beni her gün çıldırtmaya yetecek kadar Bay Hiç kalmıştı.

Protostarlar yalnız kaldığında, her birimize üniformalarımızın üzerinde *P* ile x arasında bir işaret bulunan büyük kırmızı bir kalkan verildi. Bize grubumuzun, eğlencenin ön saflarını bir arada tutacak idari grup olduğu söylendi. Olmak için eğitilecektik

ön büro görevlileri, imtiyaz standı temsilcileri, restoran hostesleri ve Funcierges (eğlence konsiyerjleri). Biraz sorumluluk ve müşteri ile etkileşim içeren hemen hemen her iş ekibimize düşüyordu.

Eğitmenimiz Bay Cleveland, grubumuzun profesyonellikte yüksek puan aldığını ancak eğlence havasında çok düşük olduğunu açıkladığında biraz şaşırmıştım. Sevgi dilimizin sosyalleşme değil, kurallara uymak olduğunu söyledi ve bu kulağa sıkıcı gelse de - adam kelimenin tam anlamıyla bu kelimeyi kullandı - Planet Funnn'ın başarısı için çok önemliydik.

Diğer takımların "seyirci heyecanlandırıcı", "su kaydırağı cesaretlendiricisi", "kartopu savaşı kışkırtıcısı" ve benim favorim olan "karaoke inRuencer" gibi rolleri olduğundan bahsetti, bu yüzden eğitim müfredatlarının bizimkinden çılgınca farklı olacağını hayal ettim.

Ana şirketimizin (Funnnertainment, Inc.) tarihi üzerine inanılmaz sıkıcı bir PowerPoint sunumunun yaklaşık bir saatinde, yan kapı gıcırdayarak açıldı ve Charlie içeri girdi, gevşek bacaklı ve çok büyük grubumuzu böldüğü gerçeğinden tamamen rahat görünüyordu.

Bay Cleveland konuşmayı kesti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ben olsaydım, tüm Samanyolu'nun gözleri üzerimdeyken utancımından ölürdüm. Ama Charlie rahattı. Ellerini sağ takım elbisesinin ceplerine soktu ve "Evet. Um. Görünüşe göre bir hata olmuş. Sanırım burada olmam gerekiyordu."

"Sen bir Protostar mısın?"

Charlie'nin yüzüne gülmek isteyerek dudaklarımı içe doğru yuvarladım; sanki Cleveland ona iğrenç bir şey söylemiş gibi yüzünü buruşturdu. Charlie, "Bana söylememi söyledikleri kelimeler bunlar. Yani, sanırım evet."

Bay Cleveland ön sıradaki açık koltuğu işaret etti. "O halde oturun." "Harika," dedi Charlie sandalyeye çökerek.

"Zamanlaman mükemmel evlat, çünkü tam da Funnnertainment Çalışan El Kitabı'nın üzerinden geçmek üzereydik." Adam yarım saniye boyunca palyaço gibi yüksek sesle kıkırdadı ve ardından ekledi: "Kemerlerinizi bağlayın Protostarlar, çünkü işler ciddileşmek üzere."

Bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırdım.

Nekesa gözlerini devirdi ve "*Gerçekten sıkıcı*" diye mırıldandı.

Bay Cleveland el kitabını kelimesi kelimesine okumaya başladı. Bir kalem çıkardım ve not aldım - çünkü başka ne yapabilirdim ki? Öğle yemeği için ara vermeden önce kıyafet yönetmeliğini (sadece üniformalar), bordro sistemini ve çalışanlara sağlanan yardımları gözden geçirdi.

Ayakta durmaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Herkesin yemek alanında ücretsiz yemek için bir kuponu vardı, bu yüzden Nekesa ve ben

-ve canavar büyüklüğündeki eğitim grubunun geri kalanı, Eğlence Restoranları Galaksisi'ne giden uzun ve sonsuz bir koridorda ilerlemeye başladı.

Sesimi alçalttım ve Nekesa'ya, "Belki de şimdi, öğle yemeğinden önce kaçmalıyız," dedim.

"Ne?"

Omzumun üzerinden baktım. "İşi bırakacaksak bedava öğle yemeğini kabul etmek doğru olmaz."

Nekesa bana bir sincap takıntımı itiraf etmişim gibi baktı. "*Bırakmak mı?* Sen neden bahsediyorsun? Burası tamamen kafayı yemiş."

"İşte bu yüzden söylediğimi söyledim."

"Buradan daha komik ne var Bay? Kuponları işe yaramadığı için müşterilerin bana bağırdığı bir markette çalışabilirim ya da üç aylık değerlendirmesi bir çizgi dansı öğrenmeyi içeren bir Protostar olabilirim. Bu, dostum, altındır ve böyle muamele görmelidir."

Bu tam da Nekesa'nın söyleyeceği bir şeydi.

Bazen en iyi arkadaşlar doğumda ayrılmış ikizler gibidir. Ama Nekesa ve ben, o kadar da değil.

Dışa dönük, neşeli ve her zaman iyi vakit geçirmeye hazır biriydi. Kendi harika kıyafetlerini dikeyiyor, eğlenmek için salon dansı dersleri alıyor ve bir keresinde birinin ağzına yumruk atmıştı. Bir zombi filminin kahramanı gibiydi.

"*Gel ve beni yakala, seni zombi*" diye bağırarak bir film. *amcıklar!*

Ben... şey, öyle değildim. Sürekli ona ayak uydurmaya çalışıyordum. *Bekle* diye bağırarak ve Zombi Kural Kitabı'nı karıştırmakla o kadar meşgul olurdum ki arkamda beynimi yemek üzere olan zombiyi fark edemezdim.

"Bopper Shu e'yi hiç duymadım bile." Kaşlarımı kaşıdım ve temel değerleri şu olan bir şirkette çalışma düşüncesi beni huzursuz etti

eğlence ve **göbek** *kahkahası*. "Potansiyel maaş artışının sevimsiz koreografiye dayanıyor."

Nekesa dirseğiyle yan tarafımı dürterek, "Korkuyorsun çünkü dans etmeyi beceremiyorsun," diye takıldı.

"Bu çok saçma bir değerlendirme!" Dans etmekte berbatım. Nekesa da öyle olduğumu söyledi.

Ama bu, değerlendirmenin ne kadar saçma olduğunu değiştirmiyordu.

"Nekesa?"

O da ben de arkamızı döndük ve kıvrıkcık sarı saçlı, kısa boylu ama yapılı bir adam koşarak yanına geldi. Serçe parmağında bir yüzük ve sahte bir Rolex taktığı için ukalaca bir yorum yapmasını bekliyordum ama onun yerine "Aman Tanrım-Theo!" diye bağırdı.

Ve nadiren ciyaklardı.

Bu yabancıya, onu gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi gülümserken yüzü aydınlandı.

Mor *R haricinde* bizimkine benzeyen bir uzay kıyafeti giyen adam patch, gülümsedi ve Nekesa'ya "Dur tahmin edeyim, sen bir Protostarsın" dedi.

"İkimiz de öyleyiz." Bana eliyle işaret etti ama ikisi de bana bakmadan tekrar yürümeye başladılar ve ben de onları takip ettim. "Neden böyle düşündün?"

"Eğitmenimiz Protostarların çok bilmiş olduklarını söyledi," diye alay etti, "ve bu Nekesa Tevitt'in gerçek tanımı gibi."

Tartışmak için ağzımı açtım, çünkü Nekesa'nın *tam tersini* tarif etmişti, Ama gülererek ekledi: "Şaka yapıyorum, belli ki seni yanlış takıma almışlar."

"Değil mi?" Uzandı ve at kuyruğu yapar gibi saçlarını ellerinin arasında topladı. "Yanlış takım ama memnunum çünkü Bailey ile birlikte olmak istiyorum."

Başıyla beni işaret etti ve bir kez daha ikisi de bana bakmadı. "Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Omaha'ya ne zaman geri taşındınız?"

"Geçen yaz. Kennedy Prep'e gidiyorum."

Ah, **Kennedy** Prep. Yani Rolex gerçek olabilir.

"Neden seni ayinde görmedim?" Nekesa saçını bıraktı ve "Biz eskiden CCD arkadaşydık." diye açıkladı.

Katolik değildim ama Fairbanks'teki şaşırtıcı sayıda arkadaşım da ilkokul yıllarını kilisedeki haftalık derslere giderek geçirmişti. *C-C-D*'nin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama biz de hiçbir zaman gerçek bir kilise ailesi olmamıştık.

"Artık St. Patrick'e gidiyoruz." Biraz utanmış görünüyordu ve ekledi, "Evimize daha yakın."

"Ooh şehir dışında," diye dalga geçti.

Gülümsediler ve ben de geçmişlerinin ne olduğunu merak ettim. CCD ben Omaha'ya taşınmadan çok önceydi, bu yüzden Nekesa'yı o zamanlar tanımiyordum. Ama bugünkü havaları biraz Rirty gibiydi, bu da garipti çünkü Nekesa erkek arkadaşı Aaron'a deli gibi aşıktı.

Muhtemelen yanlış okudum.

Yemeklerin yaklaştığını gördüğümde onların sohbetlerini duymazdan geldim. Açlıktan ölüyordum ama aynı zamanda buranın ne tür yemekler sunduğu konusunda biraz gergindim.

sahip olacaktı. Temel değerleri *eğlence* ve **göbek** olan bir kuruluş atıştırmalıklarının FDA onaylı olup olmadığı gerçekten umurlarında mı?

"Galaxy of Funstaurants'ın hemen ötesinde gizli bir pub olduğunu duydum, diğer tüm mekanların toplamından daha iyi yemekleri varmış."

Sağıma döndüm ve Charlie oradaydı. *O nereden geldi?* I
Yüzüne baktı - lanet olsun, ne kadar da uzun boyluydu - ve hâlâ onu görmekten korkmakla varlığından garip bir rahatlık duymak arasında gidip geliyordu.

Bay Hiç'in ne zaman ortaya çıkıp bu *Charlie'yi* iptal edeceğini merak etmek biraz sinir bozucuydu. Ben de "Gerçekten mi?" dedim.

Biraz daha yaklaştı, dudakları yavaş bir sırtışa dönüştü. "Çocuklara yasak bölge olarak belirlendi, bu yüzden ayrı bir koridora koydular. DJ, Kızıl Devler'e bunu güven içinde anlattı ama artık Proto Hanesi'nden olduğum için Kızıl Devler'e ihanet etmek benim görevim."

"Nekesa-duydun mu?" Dirseğimle onu dürttüm ve soluma döndüm. "İleride bar yemeği var."

Charlie mırıldandı: "Benim cesaretimle ilgili kısmı atlamışsın."

"Biliyorum," diye cevap verdim, ona dönüp bakmadan.

"Ah" dediğini duydum ve bu beni güldürdü.

Nekesa bana baktı ve sonra tekrar Theo'ya döndü. "Bar yemeği ileride."

Theo başını salladı. "Constellation Pizza'nın Satürn şeklinde calzone'ları var. Söylentiye göre halkalar ekmek çubuklarından yapılıyormuş. Bunu kaçıramazsın, Nekesa."

Arkasına, bana ve Charlie'ye baktı. "Çocuklar, hadi ama. Gezegen pizzası mı? Bunu yapmak zorundayız."

Charlie ellerini Sağ takım elbisesinin ceplerine soktu ve bize doğru döndü, böylece geriye doğru yürüyordu. "Ben bar yemeğine devam edeceğim-Saturn pizza benim için fazla mide bulandırıcı derecede sevimli. Eğer patates kızartması ve harika sohbeti boktan pizzaya tercih ediyorsan bana katılmaktan çekinme Bailey."

Az önce beni yemeğe mi davet etti?

Eğer öyleyse, neden? Bunu neden yapsın ki?

Bay Hiç'in bu versiyonunu nasıl anlamlandıracağımı bilemeden zihnim dönüyor olsa da, "Birincisinin mümkün olduğuna inanıyorum," dedim rahatça. "Ama ikincisi o kadar da değil."

Gerçekten bar yemeği istiyordum ama beraberinde gelen arkadaşlığı istediğimden emin değildim.

"Hadi ama, kabus gibi ev hayatlarımız hakkında birbirimize sızlanmayı bitirebiliriz." Charlie arkasını döndü ve hızını yavaşlattı, böylece tam yanımda yürüyordu. Sesini alçaltarak sadece benimle konuştu ve "Şimdi birlikte havalanalım ki sonra öldürmeyelim" dedi.

Benimle dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu. Gözleri benimkilerin üzerindeydi ama Cevabımı bekliyormuş gibi görünüyordu, ne eksik ne fazla. Büyümüş olması mümkün müydü?

Muhtemelen pişman olacağımı biliyordum ama hiç tanımadığım insanlar hakkında derin bir sohbe dalmış olan Nekesa ve Theo'ya bakarken içimi çektim ve "Patates kızartması olsun o zaman" dedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Evet demesini beklemiyordum.

Evet, onu ikna etmeye çalışıyordum ama şimdi arkadaşlarından ayrılıp benimle bara doğru yürürken bunun bir hata olup olmadığını merak ediyordum. O her şeyi doğru şekilde yapmak, yemeğini yanında bokla sipariş etmek ve fazla düşünmek isterken, ben sadece bir yük almak ve bir hamburger yemek istiyordum.

Öğle yemeğini iş gibi hissettirmesini istemedim.

Yanlış bir fikre kapılmasını da istemedim.

"Ee," dedi, barın girişine doğru yürürken bana bakarak. "Burada çalışmak istemenin sebebi neydi?"

Gerçek şu ki, bu aptallar bölgesine sırf annemin erkek arkadaşını kızdırmak için başvurmuştum. Annemi sorumlu bir işe girmem gerektiğine ikna etmişti, böylece bütün gün "uygulamaları kaydırarak" ve "oyun oynayarak" (adam *tam* bir dangalaktı) vakit kaybetmeyecektim, ben de sırf annemin gözlerini fena halde devirmek için şehrin en büyük bok çukurunda işe girdim.

Ve adamım, işe yaradı.

"Ya bu ya da Chuck E. Cheese'di ve o fare tüylerimi diken diken ediyor." Meşru bir açıklama yapma zahmetine girmedim çünkü umurunda olmadığını biliyordum. Bailey tüm niyet ve amaçlar için bir yabancıydı, ancak onun hakkında bana hiçbir faydası olmadığını bilecek kadar çok şey biliyordum. "Aynı soru ama sıra sende."

Bana küçük bir gülümseme verdi, gözlerine tam olarak ulaşmayan o kibar küçük numaralardan biri. "Nekesa ve ben can sıkıntısından başvurduk, ama şimdi kesinlikle bırakmayı düşünüyorum."

"Zıplama konusunda berbat olduğun için mi?" Gülümsemesini gözlerine ulaştırmaya çalışarak söyledim.

dertleşmek. "Değil mi? Yani, unvanı *seyirci. heyecanlandırıcı* olan bir kişi var. "Çünkü bu çok aptalca," dedi bana geniş geniş bakarak, sanki benden yetişkin insanların bu iş unvanını onayladığı bir yerde çalışabileceğimi sanmıyorum."

O gergin haliyle gözlerini hızlı hızlı kırptırırken bile bu *beni* gülümsetti. "Sende bunu görebiliyorum."

Sipariş tezgahına doğru yürüdük ve Bailey, "Bu şimdiye kadar burayı sevdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu.

"Tanrım, hayır." Menü panosuna baktım ve midem guruladı. "Bu tam anlamıyla bir saçmalık. Yine de arabamın benzine ihtiyacı var, bu yüzden istesem de istemesem de maalesef Sağ takım elbise giyiyor olacağım."

"Aldırmadığım tek şey bu," dedi, sesi hafifçe eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Bu tulumların kesimi hoşuma gidiyor."

Bu, gözlerimi onun vücuduna çevirmeme neden oldu ki bu bir hataydı çünkü istediğim son şey onu incelediğimi düşünmesiydi. Gözlerimi hızla yüzüne kaldırdım ve bana değil de menüye baktığını görünce rahatladım.

Tuzaktan kurtuldum.

Ama pembe yanaklarına baktığımda, bu kadar güzel olması beni biraz şaşırttı. öyleydi. Yani, gözlerim vardı - tanıştığımız zamanlarda onun çekici olduğunu biliyordum. Ama burnundaki çillerde ve sürekli bir şeyleri değerlendiriyormuş gibi göz kırpmasında ilginç bulduğum bir şeyler vardı.

"Ne sipariş edeceksin?" Koyu renk saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve "Sanırım sadece patates kızartması alacağım" dedi.

Omuz silktim ve boğazımı temizledim. "Evet, sadece birkaç hamburger ve patates kızartması alacağım. Belki biraz soğan halkası ve bir de sosisli sandviç. Kenara çekil Gözlüklü, sana nasıl yapıldığını göstereyim."

"Siparişimi vermek için etrafından dolanırken, haftalardır ilk kez derin bir nefes alabildiğimi fark ettim. Beni kızdıran yirmi şeyi bir araya toplamıştı ama onun yanında olmanın tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir yanı vardı.

Belki de gözlerinde her zaman var olan, sanki her an sihrin ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi hafif bir ısıltıydı. O geniş gözlü umut

umutlu hissetmemi sağladı, bu tehlikeli ama hafif sarhoş ediciydi.

Yemeğimizi aldık ve bir masa kaptık ve o sessizliği bozmak için üç ketçap paketinin her damlasını bir deli gibi sıkarken, aklıma onun böyle hissetmesini istemediğim geldi. Sanki benim yanımda nasıl davranacağını bilmiyormuş gibi. Sanki benim bir pislik olmamı bekliyormuş gibi.

Her zaman bir pislik değildim, Tanrı aşkına.

"Peki ne kadar kötüydü?" Hamburgerlerimden birini açıp elimi uzatarak sordum On beş ketçap paketinden birini almak için. "Bana boşanma olayını anlat." Sıkmayı bıraktı ve kaşları aşağı indi. "Niye söyleyeyim ki

Sen?"

"Çünkü bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ve anlıyorum." Ben fişkırttım ketçap sürdü, sonra da hamburgerimi sosun içine batırdı. Bana güvenmediğini söyleyebilirdim - aslında birbirimize yabancıydık, bu yüzden mantıklı geliyordu - ama uçakta boşanmadan bahsettiğimde bana bakışını asla unutmayacağım.

Bir anlığına, huysuz tavrı tamamen buharlaşmıştı.

Kaşlarının arasındaki kırışıklık, sert yutkunması, derin bir nefes çekişi... sanki karnına yumruk atmışım gibi hissettirdi.

İyileşmişti ama daha sonra yüzü aklımdan çıkmamıştı.

Öyle ki, burada kendimi onun iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

Çok garip. Dedim ki, "Askerler gibiyiz, yaralarımızı ve hikayelerimizi karşılaştırıyoruz. boktan savaşlarımız. O yollardan geçmemiş insanlar anlamaz ama biz anlarız."

Aynı fikirde değilmiş gibi bir ses çıkardı ama kaşları normale dönerek, "Bu aslında berbat bir benzetme," dedi.

"Katılıyorum," dedim bir ısırik alarak, "ama sefalet arkadaşlığı sever ve ben sefil bir bok parçasıyım. O yüzden bana her şeyi anlat."

HIHE BÖLÜMÜ

Bailey

"Garip olan şu ki, ben hariç herkes havalıymış gibi görünüyor." Charlie üçüncü çizburgerini bitirirken dirseğimi masaya koydum ve çenemi elime dayadım. "Küçük çocuklar dışında boşanmaya uyum sağlayamayan ve alışamayan tek kişi benmişim gibi hissediyorum."

Tüm gerçek buydu. Tanrı aşkına, on yedi yaşındaydım ve gelecek yıl liseyi bitirmiş olacaktım. Yetişkin bir insan gibi. Öyleyse neden babamın okul etkinliklerinde yanımda olmaması beni hâlâ dayanılmaz derecede üzüyordu? Sanat kulübünün bir sergisi olduğunda ve çalışmalarımız gerçek bir galeriye asıldığında, sanki Alaska'dan bir uçağa atlayıp bana sürpriz yapacakmış gibi bütün gece onu izlerdim. Spoiler: Yapmadı.

Ve neden annemin erkek arkadaşı gelip kanepemize yayıldığında, ailemin bir parçasıymış gibi çoraplarıyla televizyon izlediğinde, beni fiziksel olarak boğuyormuş gibi hissettiren her şeyi kapsayan ev özlemiyle kendimi yatak odama kapattım?

Charlie başını salladı ve gazozundan bir yudum aldı. "En azından A tipi, bastırılmış biri gibi her şeyi içinde tutuyor gibisin."

"Her şeyden önce," dedim, onunla hikâyemi paylaşmakla kalmayıp bu etkileşimden gerçekten *keyif aldığımı* şaşıracak, "ben bastırılmış değilim."

Son yarım saat içinde bana bastırılmış diyen ikinci kişiydi; *bu* bir ah.

"İkincisi," diye devam ettim, "benim A tipi olduğumu nereden biliyorsun?"

Altına birkaç patates kızartması atarken bana sinir bozucu bir şekilde *her şeyi biliyorum*

bakışı attı.

hamburgerinin ekmeği. "Gözleri olan herkes senin öyle olduğunu görebilir. Ve bu sorun değil- hiç değilse huzur veriyor. Her zaman bir yerlere gidiyorum, bu yüzden sadece her şey berbat olmakla kalmıyor, aynı zamanda annem, kız kardeşim ve dangalak erkek arkadaşım her zaman kızgın oluyor."

"Nasıl yani?" Gerçekten merak ederek sordum. "Nasıl gidiyor?"

Tabağının köşesindeki turşu mızrağını aldı ve onu da çöreğin altına sıkıştırdı ve, "Ben sadece dürüstüm. *Clark'*ı koridorun ortasında gördüğümde "Dostum, *neden* kendi evinde kalmıyorsun?" dedim.

Beleşçi ezik mi? Ve babam kız arkadaşının çocuğu var diye beni iptal ettiğinde Küçükler Ligi maçında ona, benim yerime onun çocuğunu seçtiği için boktan bir baba olduğunu söyledim."

"Vay canına." Dik oturdum ve hayretle ona baktım. Bu tür bir yüzleşme etkileşimini hayal bile edemezdim -Tanrım, bunu düşünmek bile beni endişelendiriyordu- ama Charlie'nin diğer insanların duygularını *umursamama* yeteneğine saygı duyuyordum.

Yani, bu tür bir dürüstlük hakkında hayaller kurabilirdim, ama işin özüne indiğimde, insanları mutsuz etmekten hoşlanmıyordum. Annemin - ve varlığımı hatırladığında babamın - mutlu olmasını istiyordum ve onları mutlu *eden* kişi olmak istiyordum.

Tekneyi sallamak on beş saniye kadar iyi hissettirebilirdi, ama kendimi biliyordum Bunu takip eden suçluluğun dayanılmaz olacağını bilecek kadar iyi. "Böyle şeyler söylediğine inanamıyorum" dedim.

"İyi karşılanmadı." Fazla gelen hamburgerinden bir ısırık aldı ve arkamdaki iki kıza baktı. "Ama gerçek bu."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama sen benim kahramanım sayılırsın." Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturarak onu inceledim. Bu sözleri söylerken onu gözümün önüne getirebiliyordum ve cesaretine saygı duysam da bu durum beni onun adına üzüyordu.

Ellerini peçetesine silerken ağzı alaycı bir yarım gülümsemeye dönüştü. "Ve sen benden hoşlanmıyorsun bile."

"Biliyorum." Gülümsememe engel olamadım -hınzır gülümsemeleri bulaşıcıydı- ve başımı salladım. "Ama bu devrimci bir çalışma. Bu devrimci çalışmayı

senin aracılığınla mı?"

"Neden vekil olasın ki? Kendi öfkenle bazı şehirleri yakıp yık." Hamburgerinden bir ısırık daha aldı.

"Evet, um... hayır." Çikolatalı maltımdan bir yudum aldım, keşke dürüst olacak kadar cesur olabilseydim. İstiyordum, gerçekten istiyordum ama yüzleşmeden kalacağıma hiç şüphe yoktu. Pipetle içkimi karıştırdım ve "Hiçbir şeye yardımcı olduğunu sanmıyorum" dedim.

Hamburgerinin geri kalanını bitirmiş gibi tabağına bıraktı. "Bu seni daha iyi hissettiriyor."

"Ama öyle mi?" Charlie'nin onunla her karşılaştığımda nasıl olduğunu düşündüm. "Sözlerinin sana verdiği özgürlükle mutluluk içinde yuvarlandığını göremiyorum."

"Belki de *içimde* öyleyimdir," diye espri yaptı ve ellerini sildikten sonra yere bıraktı. peçetesini tabağına koydu.

"Gerçekten mi?" Bir kızartmayı ketçap yığınının içine daldırdım.

"Piliçler benim huysuzluğuma bayılır." Uzanıp kızartmalarımdan birini çaldı, çaldığı kızartmayı önce ketçaba bulayabilmek için benimkine vurarak yoldan çekti. Garip bir şekilde, sanki gerçekten arkadaşmışız gibi davranmasında onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden olan bir şey vardı. "Bunu mutlulukla berbat etmek istemem."

Ona hiç de kadınsı olmayan bir homurtu verdim. "Düşündüğün kadar çekici olduğunu sanmıyorum."

"Hadi ama," dedi, çiğnerken sırtmak ister gibi gözleri parlıyordu. "İlk tanıştığımızda, baykuş gözlü ve sert yüzlü olduğunda, Charlie'nin büyüüne biraz kapılmadın mı?"

Beni ne kadar sinirlendirdiğini hatırlayarak başımı salladım. "Kesinlikle yapmadım."

"Ciddi misin?" Kaşları birbirine çatıldı ve bana uzaylı olduğumu itiraf etmişim gibi baktı.

Bu da beni güldürdü, çünkü nasıl olur da tam bir ahmak olduğunun bu kadar farkında olmazdı? "Buna inanmak senin için neden bu kadar zor?" dedim.

"Çünkü ben son derece çekiciyim," diye cevap verdi, ancak ağzını hafifçe eğmesi tamamen ciddi olmadığını gösteriyordu.

"Oh, sen bu musun?" Bir kahkaha atarak nefes verdim. "Sanırım bunu kaçırdım."

Hızlı bir kahkaha attı ve bir dakikalığına her şey harikaydı. O kısacık, Reeting anı için aramız *iyiydi*. Sonra dedi ki, "Bekle. Sana asılmıyorum."

"Aman Tanrım, iğrenç." Kızgınlığım geri dönerken başımı salladım. Neden böyle şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordu ki? *Hala aynı Bay Hiç*. Dedim ki **"Biliyorum."**

"Tamam, güzel." Tabağını masanın ortasına doğru itti ve ekledi, "Ve iğrençliği destekliyorum."

Cüretine inanamıyordum; sadece *iğrenç* yorumuna değil, bana asılmadığını söylemesine de. "Neden öyle dedin ki-"

"Bilmiyorum." Konuşmamı engellemek için bir elini kaldırdı, sonra diğerini de kaldırdı. "Hiçbir insanın birbirine bizim kadar ilgisiz olmadığından eminim, ama sadece emin olmak istedim."

"Oh, kesinlikle katılıyorum." Fairbanks havaalanını düşündüm ve "Dürüst olmak gerekirse, ilk tanıştığımızda ne kadar sinir bozucu olduğuna hayret etmiştim. O günden önce bir insanın ne kadar iğrenç olabileceğini bildiğimi sanmıyorum."

"Aynen," dedi başıyla onaylayarak.

"*Ne?*" Gözlerimi ona diktim. O gün uzaktan yakından çirkinlik yapmamıştım. Aksine, acınacak derecede sessiz küçük bir fareydim. "Rahatsız edici değildim."

Pipetini bardağında gezdirdi ve kaşlarını çatarak, "Kurallar yüzünden sıraya girmeme izin vermediniz. Çok sinir bozucu."

Charlie'ye kurallara uymanın en ufak bir rahatsız edici yanı olmadığını açıklamak üzereydim ki Nekesa Theo'yla birlikte masamızın yanında belirerek araya girdi. "Hey! Tahmin et ne oldu? Bay Cleveland öğle yemeğinde bizimle oturdu ve Theo ona gelecek yıl muhasebe okuyacağını söyleyince, yaşlı Cleves onu Protostar'a transfer etti. Yani artık o da bizim takımında."

Başımı kaldırıp ikisine baktım ve bu habere biraz sinirlendim. Theo iyi birine benziyordu ama Nekesa ve ben bu işi birlikte -bir ekip olarak- almıştık ve onun varlığı ortamı gerçekten bozuyordu.

"Vay canına." Charlie arkasına yaslandı ve gerindi. "Demek terfi ettin? Ben sırf parılının şeytanın kartviziti olduğunu söylediğim için Protostars'a indirildim."

Nekesa homurdandı. "Bunu sen mi söyledin?"

"Saygı." Theo Charlie'ye yavaşça takdir dolu bir sırıtış attı. "Kırmızı Dev'in el kitabında parıltılı bombaların sonsuz keyfi üzerine koca bir bölüm vardı. Bunu gerçekten yüksek sesle söylediğine inanamıyorum."

"Az önce söylediklerini dinle ve bana yanıldığımı söyle." Charlie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "'Parıltı bombalarının sonsuz keyfi' - bununla dalga mı geçiyorlar?" Charlie ve Theo kendi aralarında konuşmaya başladılar ve ben de

Nekesa. "İşi bırakıp normal bir işe girmememiz gerektiğine emin misin?"

"Normal berbattır," dedi Nekesa ve bir an için dikkatim Charlie ve Theo'ya kaydı. Erkeklerin yaptığı ve genellikle göğüslerle ilgili bir sohbeta denk gelen o alçak sesle konuşma, ukalaca sırıtma şeyini yapıyorlardı ve ben gözlerimi devirdim.

Konuşmalarını onaylamayacağımı *biliyordum*.

Nekesa uzandı ve fincanımı kapı. "Bir yudum alabilir miyim?"

Charlie, Theo'yla konuşurken başını kaldırdı ve Nekesa'ya, "Sadece vanilyalı dondurmayla yapılmış bir malt istersen, ama sadece *yarım* kaşık malt ve üç yerine iki fıs çikolata şurubu. Ve yarım krem şanti, vişne yok."

Charlie'nin emrimi duyduğunu bile fark etmemiştim. her küçük ayrıntıyı hatırlıyordu. Bir yanımda onun mükemmel hatırlayışından etkilenmişti ama daha büyük bir yanımda bana bu kadar aşına davranmasına şaşırmıştı.

Çünkü birbirimizi hiç tanı mıyorduk, değil mi? O zaman neden tanıyormuşuz gibi hissettirdi?

"Kızım için çok uygun." Fincanı kaldırdı ve uzun bir yudum aldıktan sonra şöyle dedi: "Ooh-ama çok iyi. Bir malt almak için zamanım var mı?"

"Hayır" dedim ve aynı anda iki çocuk da "Evet" dedi.

Nekesa dilini bana doğru uzattı ve ben de saati me baktım. "O zaman hızlı ol. Geç kalmak istemiyorum."

"Tam bir Protostar," diye alay etti Theo ve daha yeni tanışmışken *benimle* dalga geçecek kadar kendinden emin olduğuna inanamadım.

"Birini tanımak için birini tanımak gerekir," dedi Nekesa, "Bay Özel Okul."

"Bunu gerçekten söyledin mi?" Theo, Nekesa'ya Rirty gülümsemesiyle karşılık verdi. "Bayan Halk Eğitimi mi?"

"Sanırım yaptım," dedi sırtarak.

"Görünüşe göre son görüşmemizden bu yana birileri tavrını yükseltmiş." Theo'nun başını eğip ona değerlendirci bir bakış atmasını izledim. "Korkuyor muyum yoksa hoşuma mı gidiyor emin değilim."

"Oh, korkuyorsun," diye cevap verdi Nekesa, dönüp sipariş vermek için tezgâha doğru yürümeden önce onun bakışlarıyla buluştu.

"Sanırım ben ikisiyim," dedi Theo gülerek, onun arkasından giderken. "Korkuyorum ve bundan hoşlanıyorum."

Kulak misafiri olmaz olmaz Charlie, "Bu ikisi *çok iyi* olacak. takılmak."

"*Çok* yanılıyorsun," diye hemen tersledim onu. Biraz Rirty gibi davranıyor olsa bile, bu onu aldatacağı anlamına gelmezdi. "Onun bir erkek arkadaşı var."

"Ne olmuş yani?" demeden önce bana sert bir bakış attı.

"Yani Aaron'la çok mutlu, olan bu." Tipik Charlie, en kötüsünü varsayıyor. "Theo sadece eski bir arkadaş."

"Ona *böyle* bakan eski bir arkadaş."

Bakışlarını Nekesa'nın bir şeye yüksek sesle güldüğü tezgâha doğru takip ettim. Ve tamam, Theo da ona bakıyordu.

Oldukça dikkatli, aslında.

Sanki kız ona hayatında duyduğu en şaşırtıcı şeyi söylemiş gibi bakıyordu. Tanrı aşkına, gözleri neredeyse parlıyordu. Yine de, "Ona komik olduğunu düşünüyormuş gibi bakıyor," dedim.

"İnanın bana, eğer bu ikisi birlikte çalışmaya başlarsa, bir aydan kısa bir sürede bu işi bitirirler."

"İğrençsin," dedim, onun alaycı varsayımı karşısında hiç şaşırmamıştım. Bu tam da uçaktaki Charlie'nin ve sinemadaki Charlie'nin söyleyeceği şeydi. Bazı yönlerden değişmiş olabilirdi ama en kötüsünü varsayma eğilimi aynı kalmıştı.

"Yine de haklıyım. Büyük Aaron'la mutlu olsa bile, bu ikisi birlikte platonik kalamayacak kadar çok eğleniyorlar."

"Yani arkadaşlık konusunda hâlâ aynı aptalca teoriyi mi savunuyorsun?" Fikri apaçık ortadayken bunu neden bir soru olarak sorduğumdan bile emin değildim.

"Bu bir teori değil Gözlüklü, bu bir gerçek," dedi uzun bacaklarını masanın altına uzatarak. "Ve bu arada iş arkadaşları da en kötüsüdür, çünkü 'arkadaşlık' çekiciliğe dönüşene kadar 'arkadaş' olduklarını fark etmezler, bu da sonunda bir ilişkiye dönüşür."

"Bu saçma bir teori." Theo ve Nekesa'nın sırada beklerken birlikte gülüşmelerini omzunun üzerinden izledim. *Yanılıyor, değil mi?* Dedim ki, "Seni temin ederim, Bu ikisi ne kadar birlikte çalışırsa çalışsın, aralarında dostluktan başka bir şey olmayacak."

"Bahse var mısın?" diye sordu, ağzı patentli alaycı yarım gülümsemesini korurken bile gözleri heyecanla parlıyordu.

"Ne üzerine?"

"Telefonunu ver," dedi avucunu uzatarak.

"*Ne?*" Nedense cebimden çıkardım ve uzattım. "Ne yapıyorsun?"

"Numaramı yazıyorum, böylece bahsimizin ayrıntılarını daha sonra çözebiliriz." Tezgâha doğru bir bakış attı. "İşte geliyorlar."

Telefonumu masaya bırakmadan önce numarasını girmeyi bitirdi.

Telefonuma dolu bir silahmış gibi baktım, çünkü bu *da neydi?* Birdenbire Bay Hiç'in telefon *numarasını* aldım *-bugünkü yeni iş bingo kartımda* kesinlikle *yoktu-* ve ayrıca arkadaşımın fidelity'si üzerine bahse girmek istiyordu.

Bütün WTF'lerden başım dönüyordu.

"Hazır mısınız?" Nekesa bana tuhaf bir bakış attı ve Charlie'yi telefonumla uğraşırken gördüğünü anladım.

Yaramazlık yaparken yakalanmış gibi hissederek kaptım.

"Evet, gidelim," dedim ve o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyemi devirdim. Fayansa çarparak yere düştü ve tüm başlar bana doğru döndüğünde ortadan kaybolmak istedim.

Kahretsin.

Onu almak için eğildiğimde, bu işin Nekesa'nın düşündüğü gibi *akılsızca* bir *eğlence* olmayabileceği *aklıma* geldi.

BÖLÜM TEH

Bailey

"Anne?"

Daireye girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Annem o gece hiçbir yere gitmeyi planlamamıştı, bu yüzden sessizlik muhtemelen çoktan uyuduğu anlamına geliyordu.

Bu biraz üzücüydü çünkü browni hamuru partisini dört gözle bekliyordum ama aynı zamanda rahatlatıcıydı çünkü eğer o uyuyorsa bu kesinlikle Scott'ın ayak altında olmadığı ve evin tamamen bana kalacağı anlamına geliyordu. Bay Squishy yanıma gelip baldırıma süründükten sonra Rat'i sırt üstü yatırdı ve bir o yana bir bu yana yuvarlandı.

"Hey, Squish." Ayakkabılarımdan çıktım, sonra var olmayan bir şeyden ürküp koridorda koşmaya başlamadan önce ayağımla pörsümüş karnını ovdum.

"Ucube." Mutfığa gittim, buzdolabını açtım ve bir kutu RC ile bir kutu Diet Rite çıkardım. Garip antrenman gününden ve Nekesa ve Aaron'la kitapçada geçirdiğim eğlenceli akşamdan sonra tamamen uyanıktım, bu yüzden kanepeye uzanıp akılsızca *The Bonk*'u izleyeceğim için heyecanlıydım. Dolaptan bir bardak ve bir paket Doritos aldım.

Tam mutfaktan çıkmak için kapıyı itiyordum ki, "Bay, sen misin?" diye duydum.

Dişlerimi sıktım, durdum ve sanki ellerimi yakıyorlarmış gibi atıştırmalıklarımı tezgâhın üzerine bıraktım. Kutular lavaboya yuvarlandı.

"Evet."

"Buraya gel, olur mu?"

Oturma odasına gitmeden önce burnumdan nefes aldım. Scott'ı kanepeye uzanmış, sadece televizyonun sesi odayı aydınlatırken gördüğümde çığlık atmak istedim. Yan yatmış, aptal beyaz çoraplarıyla futbol maçı izliyordu.

Neden lanet ayakkabılarını giyemiyor?

"Annem nerede?"

"Yatmaya gitti."

Peki **neden** hâlâ buradasın? Bana uykulu yarım bir gülümseme veriyordu, sanki

Ben gelmeden önce uyukluyordu ve evimizdeki bariz rahatlık seviyesi l'lerimi o kadar sıkı sıkıya neyin oldu ki odama kaçtığımda avuç içlerimde hilal şeklinde izler olacağını biliyordum.

"Annen on bire kadar evde olacağını söyledi."

Gözlerimi kıptım ve yanaklarım ısındı.

"Öyle mi?"

Saatine baktı. "Saat on biri geçti, Bay."

Bailey. Lanet olası **Bailey**. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve dedim ki, "Biz,

um,

kitapçada kendimi biraz kaptırdım."

"Merak etme, annene söylemeyeceğim." Bana sıcak ve yetişkince olduğunu düşündüğüm bir gülümseme verdi. "Ama bir dahaki sefere dikkatini daha az dağıtmalısın ki endişelenmesin, sence de öyle değil mi?"

Yüzüm yandı ve tek yapabildiğim "Evet. Ben yatmaya gidiyorum." Ama içim öfkeyle doluydu. Bu adam benimle annem hakkında mı konuşuyordu?

Scott onun hakkında sanki birincil meselesiymiş gibi konuşuyordu.

mutlu olduğundan emin olmak için?

"Eğlendin mi?" diye sorduğunda çenemi sıkılmış ve bir adım atmıştım.

Durdum. "Ne?"

Yine babacan bir gülümsemeye. "Alışverişte iyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu.

Onu kanepeden itmeyi hayal ederken gülümsedim. Sığır dürtmesiyle. "Evet."

"Güzel." Tekrar kanepenin yastıklarına sarıldı. "İyi geceler, Bay."

BENİM ADIM BAILEY, SENİ AYAKKABISIZ DANGALAK! Kükremek istedim

Kana susamış bir cehennem canavarı gibi, çünkü sadece arkadaşlarım ve annem

Bana bunu.

Ama ben sadece "İyi geceler." dedim.

Kapım arkamdan kapanır kapanmaz dişlerimi sıktım ve sessiz bir çığlık atarak başımı geriye attım. Bu hiç adil değildi. Evinizin kendinizi *evinizde* hissettiğiniz tek yer olması gerekmiyor muydu? Rahat ve konforlu? Fairbanks'teki evi her düşündüğümde kalbim vatan hasretiyle ağrıyordu. Evin kendisi yüzünden değil, herhangi bir zamanda evin tek sakinlerinin ailemin üyeleri olduğunu bilmenin verdiği battaniyeye sarılmış rahatlıkla yaşamamın üzerinden bir ömür geçmiş gibi görüldüğü için.

Randeyu yok, erkek arkadaş yok, dairemizde kızlar gecesi düzenlediklerinde *Whoo* diye bağırmayı seven iş arkadaşlarım yok. **Evimin** evim olmasını çok özlemiştim.

Öyle ki ayrılıktan önceki hayatı hatırlamama bile nadiren izin veriyordum.

Çok acıdı.

Küçük televizyonumu açtım ama Scott'ın varlığı *The Bonk*'u mahvetmişti. Değersiz reality şovlarda kaybolmak için fazla heyecanlıydım. Sessizce öfkelenirken telefonumu yatağa attım ve pijamalarımı giydim -babamın solmuş eski *Global Weather Central* tişörtü hala dizlerime kadar iniyordu.

Patlayacakmışım gibi hissettim.

Telefonum çaldı ve çıkan numarayı tanımadım. Ama mesajı açtığımda Charlie'den geldiğini gördüm.

Hey, Gözlük.

Bana mesaj atacağını söylemiş olmasına rağmen sözünü tuttuğuna inanamıyordum. Daha önce hiç telefon görmemiş gibi elimdeki telefona baktım.

nasıl devam edeceğimi merak ediyordum. *Cevap verip onunla iletişim kuruyor muyum? Yoksa Görmezden gelip hiç olmamış gibi mi davranalım?*

Scott hakkında mantıklı düşünemeyecek kadar **öfkeli** hissediyordum.

Ama yatağıma atladığımda Charlie'nin söylediklerini düşündüm annesinin erkek arkadaşıyla olan etkileşimleri hakkında. Gerçekten canı ne zaman isterse o zaman mı gidiyordu? Bunu asla yapamazdım ama hayal etmek muhteşemdi. Scott'a çuk suratlı demek ve o çirkin ayaklarına ayakkabı giymesini söylemek? Bu coşkulu bir hayaldi.

Onun "merhaba" sına yanıt vermek yerine, aşırı paylaşımda bulunarak çılgına döndüm.

Ben: Annemin erkek arkadaşı geç kaldığım için beni aradı. Kadın uyuyor, yani gece yatak odasında yatıyor, ama adam hâlâ burada televizyon izliyor. Onu öldürmenin bir yolu var mı? Yakalanmak mı?

Anında mesajlaşma balonları oluştu ve sonra-

Ona neden hala orada olduğunu sor ve "ezik" kelimesini kullan. Söyle ona.

Git.

Gülümsediğime inanamıyordum ama gülümsüyordum. Bu konuşma fikri Çok komik. Mesaj attım: **Bunu yapamam.**

Daha fazla konuşma baloncğu vardı ve sonra kayboldular. Tam o sırada telefonum çaldı.

Charlie'ydi.

Neredeyse içgüdüsel olarak telefonumun elimden kaymasına izin verdim.

Neden beni arıyor?

Telefonu elime aldığımında kalp atışlarım hızlandı, bir kez daha en iyisinin ne olduğundan emin değildim.

devam etmek için bir yol. Charlie'yle sadece mesajlaşmak yerine telefonda konuşmak, arkadaşlık skalasında bizim için büyük bir sıçrama gibi görünüyordu ve bir şekilde akılsızca görünüyordu.

Ama araştırmaya vaktim olmadığı için cevap verdim.

"Alo?" I dedi, *ötesinde* tereddütlühakkında Bu beklenmedik form

iletişim.

"Korkaklığı bırak. Oraya git ve işini hallet."

Yatağımdaki yastıkları tekmeleyecek kadar doğrulduktan sonra tekrar yere çöktüm. "Yüzleşmeyi sevmiyorum."

"Yatak odana saklanmayı seviyor musun?" diye sordu, sesi telefonda daha derinden geliyordu.

"Şey, hayır."

"Ve bu arada bölgenen öylece vazgeçemezsin." Arka planda müzik sesi duyabiliyordum ve ne dinlediğini merak ettim. "Oturma odasını fethettiği anda, sadece ilerleyecek ve daha fazla yer kaplayacak. Farkına bile varmadan, onun kral olduğu işgal edilmiş bir devlette yaşıyor olacaksın. Yerinizde kalın."

Bir insanın beyninin bu şekilde çalışmasına hayret ederek sırt üstü döndüm. Onu sevin ya da nefret edin, Charlie kesinlikle kendine has biriydi. Dedim ki, "O *ilerliyorsun*, seni psikopat. Bu bir savaş değil."

"Hiç de değil." "Çok mücadele ettim ama çok geç olana kadar değil. Şimdi o ahmak neredeyse burada yaşıyor."

"Ugh." Üç leke tavanımda bir Kule şekli oluşturdu ve buna neyin sebep olduğunu merak ettim. "Bu bir kabus."

"Değil mi?" Çıtır çıtır bir şeyler ısırdığını duydum.

"Yani her zaman orada mı?"

"Her dakika."

"Ailenize aitmiş gibi mi davranıyor?" "Ne?"

"Mesela, onun rolü annenin ev arkadaşı gibi mi, yani senin evinde kalıyor ama hepsi bu kadar mı, yoksa dışarıda yemek yemeye karar verdiğinizde peşinize takılıyor mu?"

Sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu, "Seni küçük tatlı saf çocuk, en iyinin kurgusal bir versiyonunu umuyorsun. Sorunun cevabı Clark'ın her zaman yanımızda olduğu. Bizimle yemek yiyor, bizimle televizyon izliyor, bizimle arabaya biniyor, bize mesaj atıyor ve her türlü sıkık fikrini bizimle paylaşıyor. Örneğin geçen hafta annemle konferansa gitti, trigonometri öğretmenime fazladan kredi için erken gelmemin mümkün olup olmadığını sordu ve sonra eve gelip tesadüfen kendimi uygulamadığımdan bahsetti."

"Kapa *çeneni*," dedim, onun *için* dehşete düşmüştüm. Ne kadar da müdahaleciydi.

"İnan bana, keşke yapabilsem."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü şey," dedim tavandaki çirkin lekelerle bakarak.

"İşte bu yüzden kendini savunmalısın."

"Haklısın."

"Ama Bailey," diye azarladı, ses tonu düpedüz babacan, "odandan bile çıkmayacaksın, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Sadece en iyisini mi umacaksın?" diye sordu, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu.

"Bu doğru."

"Sana bir haberim var Rash, Glasses - en iyisi asla gelmez."

"Yani." Yan döndüm ve onunla telefonda konuşmak istemediğimi fark ettim. Görünüşe göre, Scott'ın iç karartıcı düşünceleriyle yüzleşirken ve

Uykusuzluk, Charlie'ye tutunacak kadar çaresizdim. "Her zamanki gibi pozitifsin. Güneş ışığı gibisin."

"Hâlâ gerçekçiyim, evet," dedi, sesi inanılmaz derecede ciddiydi.

"Annemin zamanla Scott'tan sıkılacağına güvенеceğim ve belki bir süreliğine biriyle çıkmaya ara verebilirim."

Ben de buna güveniyordum.

"Evet, öyle olacak" demeden önce homurdanır ya da nefes verir gibi bir muhalif ses çıkardı.

"Eğer olmazsa, cinayet planına geri döneceğim." "Akıllıca.

Muhtemelen çok iyi bir katil olurdun."

"Neden *öyle* dedin ki?" Komodinimden kumandayı aldım ve Yırtmaya başladı. "Sana yüzleşmekten nefret ettiğimi söylemişim."

"Gazozunla ilgili yarı diyet, yarı düzenli bir şey. Titizsin, tam bir sosyopat gibisin. Muhtemelen bir cesedi muşamba üzerinde doğrar ve her bir parçasını ayrı ayrı kilitli poşetlere ve gazetelere sararsınız. Lastik temizlik eldivenleri giyerken. Tek bir damla kan bile dökülmezdi."

"Aman Tanrım," dedim, kendime rağmen gülerek. "Bu oldukça karanlık, senin için bile."

"Katil sensin."

Psych'ın tekrarını bulana kadar kanallar arasında hızlıca gezindim. "Sen diyorsun."

"Dinle, bahis hakkında-" diye başladı ve ben sözünü kestim.

"Evet, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim, bunu tartıştığım için bile kendimi suçlu hissederek.

o.

"Değil, bu *harika* bir fikir." Sanki çok heyecanlıymış gibi hemen konuya girdi. Bahis. "Şöyle düşünüyorum. Hepimiz resepsiyonda çalışacağımız için, onları iş başında görmek güzel olacak. Otuz gün verelim derim ya da bir bağlantı, hangisi önce gelirse."

Yorganın altına girdim ve tekrarladım, "Hayır. Seninle en iyi arkadaşım hakkında iddiaya girmek gibi bir niyetim yok."

"Ya bahse girmeyi reddetmeniz bununla bir ilgisi olmadığını söylersem?"

İçimi çektim. "Ve sanırım bana bunun aslında neyle ilgili olduğunu düşündüğünü söyleyeceksin."

"Tamamdır."

Charlie'nin kendi fikirlerine olan güveni gerçekten dikkate değerdı.

"Bahse girmek istememenizin asıl nedeni Nekesa'nın arkadaşınız olması ve ona güvenmeniz gerektiğini bilmeniz. Ama derinlerde bir yerde aşk hakkındaki gerçeği de biliyorsun. Bunu inkâr etmeye çalışıyorsun, tıpkı küçük bir çocuğın anne babasının ağacın altındaki hediyelere Noel Baba etiketi koyduğunu görmediğine kendini inandırması gibi, ama o orada, ruhunun derinliklerinde."

"Benim ruh halim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedim yuvarlanıp yorganın içine daha da sokulurken. "Hepimiz senin gibi bıkkın değiliz."

"Onu ve Theo'yu gördün," diye devam etti beni görmezden gelerek, "ve erkek arkadaşını ne kadar sevse de, o hazırlık okulu serserisiyle kimyasının uyuştuğunu biliyorsun. Aşk çok zordur ve herkes -Nekesa bile- kimyayla karşı karşıya kaldığında inldelity yapabilir."

"Yanlış," diye mırıldandım, sonra da ekledim: "Bu arada sen de bir hortlaksın."

"Rippant hakaretini itaat olarak kabul ediyorum." Ve ben hayır, kesinlikle olmaz diyemeden Charlie'nin derin sesi "Peki kazandığımda bana ne vereceksin?" diye sordu.

Bu sefer sinirli iç çekişimi gizlemeye çalışmadım. "Hiçbir fikrim yok." Gözlüklerimi çıkardım ve komodinin üzerine koydum. "Banka hesabımda altmış sekiz dolarım ve görme engelli bir kedi var, bu yüzden korkarım ki az para var. Ama sen almayacaksın, o yüzden fazla endişelenmiyorum."

Yine bir şeyler gevelemeye başlamıştı. "Şöyle diyelim, olacağına inandığım şey gerçekleştiğinde, bütün bir hafta boyunca benim emrime amade olmak zorundasın. Bir yere bırakılmam gerekirse, zili çalar çalmaz evime gelmelisin. Baker's'a girip bana bir Snickers ve bir kutu üçlü XL prezervatif alacak birine ihtiyacım olursa, sen benim gülen küçük lastik Snickers hizmetçimsin. İşine yarıyor mu?"

"Her şeyden önce, iğrençsin ve keşke diyorsun." Kendime rağmen güldüm çünkü olumsuz olmadığı zamanlarda kendi tarzında komikti. "Ama lne, çünkü bu ASLA. GİTMİYOR. OLMAYACAK. OLMAYACAK. Onun yerine her gün Bay Squishy'nin kum kabını temizleyeceksin. Benim gülen küçük çöp kutusu hizmetçim olacaksın."

"Üç şey var," dedi Charlie. "Birincisi, kaybetmek konusunda endişeli değilim. İkincisi, bu bir kedi için **çok** aptalca bir isim. Ve üçüncüsü..."

Durakladı, ben nihayet "Üçüncüsü ne?" diye sorana kadar sözünü bitirmedi.

"Üçüncüsü, *tabii ki* bir kediniz var. Hayatımda hiç kedi besleyen biriyle tanışmadım. senden daha çok 'geleceğin kedi kadını'."

Lambamı söndürdüm ve gözlerimi kapattım. "Eminim bunu aşağılamak için söyledin ama ben bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum çünkü kediler harikadır; teşekkür ederim Charlie. Ve şimdi uyumaya gidiyorum. İyi geceler."

"Kediler en kötüsüdür aslında." Başını salladı ve "Sana da iyi geceler Gözlüklü" dedi.

Ne kadar yorgun olursam olayım, telefonu kapattıktan sonra uykuya dalmam çok uzun sürdü. Charlie'nin aşk hakkındaki düşüncelerinde bir parça doğruluk payı vardı.

Mantiken daha iyisini biliyordum.

Ama kimya konusunda verdiği örnek annem ve babam için de geçerliydi. Kimse aldatmamıştı ama ilişkileri dışında kimyaya maruz kalmaları onlara artık kimyalarının olmadığını göstermişti.

Zack'le de öyle olmuştu, gerçi bira da kimya kadar büyük bir rol oynamıştı.

Charlie'nin yanıldığını biliyordum ama sözleri, içimde her şeyi sorgulayan o küçük parçaya ses vermişti.

Ve bu sesin herhangi bir teşvike ihtiyacı yoktu.

ELEYEH BÖLÜMÜ

Bailey

Ertesi sabah aç ve yarı uykulu bir halde mutfığa girdim ve ilk üç kez çalan alarmı görmezden gelme kararından tamamen pişmanlık duydum. Eğitimin ikinci günü için otuz dakika içinde Planet Funnn'da olmam gerekiyordu, bu yüzden oraya vardığımda simidimi mideye indirmem, saçımı at kuyruğu yapmam ve makyaj yapmam gerekecekti.

"Günaydın, biricik yavrum," dedi annem, masanın üzerindeki gazeteden başını kaldırmadan. Oda, annemin demlikte içtiği Folgers kahvesi gibi kokuyordu ve ben de onu soğuk bir demliğe dönüştürecek kadar badem sütümüz olup olmadığını merak ediyordum.

"Günaydın, anneanne," diye mırıldandım, kileri açtım ve simit paketini aldım. Bir tanesini çıkarıp ekmek kızartma makinesine koydum ve bir tabağa uzanıyordum ki OLDU.

Scott üzerinde ekose pijama altları ve göğüs kıllarını görebildiğim soluk beyaz bir tişörtle mutfığa girdi. "Günaydın!"

"Aman Tanrım." Uyku tişörtümü (dizlerime kadar inmesine rağmen) aşağı çektim ve kollarımı sütyensiz göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Um, bilmiyordum-"

"Sorun yok." Bir elini kaldırdı ve bana dünyanın en garip gülümsemesini takındı. "Benim de senin yaşında bir kızım var, o yüzden..."

Omuz silkti ve odanın onu yutmasını dilermiş gibi baktı. "Sen birsin," diye mırıldandı. "Zaten gidip duş almam gerekiyor."

Sonra döndü ve mutfaktan dışarı çıktı.

Sanırım ağzım açık bir şekilde onun görüldüğü (ve hızla kaybolduğu) noktaya baktım, ama emin değilim. Zaman durdu ve her şeyin ramilcations üzerime tokat gibi çarparken sesler tüylendi. Gece kalmıştı. Geceyi annemle birlikte bizim dairemizde geçirmişti. Sanki orada yaşıyormuş gibi. Sanki oraya aitmiş gibi.

Bu ne anlama geliyordu?

Elbette bu sadece bir kerelik bir şey olmayacaktı, değil mi? Öyle olmasını o kadar çok diledim ki, daha iyisini bilsem de kalbim hızla çarptı. Şimdi yavaş yavaş içeri mi giriyordu, bu muydu? Ve annemin bunun bana seks hakkında söyledikleri konusunda endişelenmesi gerekmez miydi? Birinin beni bu tür saçmalıklardan koruması gerekmez miydi?

Ve bir not: Benim yaşımda bir kızı olmasının mutfagımızda onun önünde pantolon ya da sütyen giymememle ne ilgisi vardı? Gerçekten de benim yaşlarımda bir çocuğu olmasının önemli olduğunu mu düşünüyordu? Bu ahmak adamla herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda bir akrabalığım olmadığına göre, ona katılmamam ve kırklı yaşlardaki kıcının önünde on yedi yaşında çıplak bacakla dolaşmamın doğru olmadığını söylemem gerekecekti.

"Bay, tatlım."

Annemin yumuşak ve sabah kokan sesi başımı döndürdü. Aptalca bir şekilde onun beni kurtaracağını düşünmüştüm. Özür dileyecek, kurtaracak ya da en azından bu en rahatsız edici kahvaltı senaryosunda beni rahatlatacaktı. Güzel yüzü yarı gülümsüyordu ama bana değil, az önce adamın durduğu yere bakıyordu.

"Öyle mi?" dedim.

"Neden gidip pantolonunu giymiyorsun ve hep birlikte kahvaltı yapmıyoruz?" Yüzüme baktı ve çenesiyle odamı işaret ederek fısıldadı: "Burada insanlar varken dışarı çıkmadan *önce* giyinmelisin evlat."

"Aman Tanrım, bu iğrenç." Ben arabayı sürerken Nekesa yolcu koltuğunda çantasını karıştırdı. "YIKES! Gece burada mı kalmış? Sabah odasından çıktığında annen ne dedi? Seni uyardı mı?"

"Hayır." Nekesa'nın o sabah kendime milyonlarca kez sorduğum sorularıyla kafam allak bullak olmuştu. "Sanki bu normalmiş ve her sabah yaptığım şeyi yaptığım için bir şekilde hatalıymışım gibi davrandı."

"Emily'nin senin için adım atmadığına inanamıyorum."

"Değil mi?" Sabahın en kötü kısmının tam da bu olduğunu fark ederek "Doğru" dedim. Annem benden bir adım geri çekildi.

"Soyadı ne?" Nekesa telefonunu çıkardı. "Şu çakal herifi araştırıp hikâyesinin ne olduğuna bakacağım. Scott ne?"

"Hall." Nekesa psikopatça davranıyordu ama yanımda birinin olması iyi hissettiriyordu. Çirkin olabilirdi ama benim için birinin suratına buz kıracağı saplayacağını da biliyordum (onun sözleri). "Scott Hall."

Yavaşladım ve köşeden sağa döndüm, çok hızlı gidiyordum ama işe zamanında yetişmeye kararlıyım.

"Onu buldum."

Şöyle bir baktım, kaydırma yapıyordu.

Dedi ki, "Facebook'u var. Pro1le fotoğrafı normal bir baba gibi bir şey."

Biraz daha kaydırdı. "Şimdiye kadar tuhaf siyasi atıp tutmalar, cinsiyetçi paylaşımlar, sapıkça şeyler yok. Görünüşe göre bir kızı var-"

"Bizim yaşımızda, hatırladın mı?" Garip karşılaşma yüzünden hâlâ içim içimi yiyordu.

"Aman

Tanrım."

"Ne?"

Nekesa telefonu yüzüne yaklaştırarak, "Bekle," dedi. "Bir saniye bekle."

"Ne buldun?" Ne bulunduğunu öğrenmek için can atarak ona baktım.

"Vay anasını!" diye bağırdı ve ağzı bir karış açık bir şekilde telefonundan başını kaldırıp baktı.

Aynı anda hem korkmuş hem de umutlanmışım. Bir sabıka kaydı mı bulmuştu? Annemin Scott'ı anında terk etmesine neden olacak bir sabıka kaydı mı? "Lütfen bana neden korktuğunu söyler misin?" dedim.

Başını salladı ve oldukça gergin görünüyordu. "Bunu söyleyebileceğimi bile sanmıyorum."

Yaklaşan kavşaktaki kırmızı ışığı memnuniyetle karşıladım, böylece frene basabilecektim. "Tanrı aşkına, ne?"

"Tamam, korkma." Beni sakinleştirmek için elini uzatmadan önce burnundan nefes aldı ve "Onun kızı. Kristy Hall. Kristy Hall."

"Hayır, hayır, bu yaygın bir soyadı," dedim, midemde kocaman bir düğüm oluşurken bile buna inanmaya çalışarak. "Şehrin diğer tarafında, bizim bölgemizin çok dışında yaşıyor. İsim sadece bir tesadüf."

"Bailey, değil."

Şaşkınlık içinde ona bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Hiçbir yolu yoktu. Dedim ki, "Eğer bir Tanrı varsa, bana yalan söylüyorsun."

"Yalan söylemiyorum, tatlım-bak." Telefonunu uzattı, Scott ve Kristy Hall'un sevimli bir fotoğrafı vardı.

Birlikte.

Kristy Hall-evren benimle dalga mı geçiyordu?

Kristy bizim okula gidiyordu; güzel ve son derece popülerdi ve benden *nefret ediyordu*. Garip olan şu ki, içime kapanıktım ve nüfusun büyük bir kısmı kim olduğumu bile bilmiyordu. Sınıf arkadaşlarımdan çoğu için radarın dışındaydım, ancak Kristy beni gördüğünde, beni çağırmaktan kendini alıkoyamazdı.

Neye bakıyorsun sen?

O bir kabustu ve okul kaygımın tek sebebiydi.

Hepsi aptal, aptal bir gece yüzünden.

Nekesa beni bir futbol partisine sürüklemişti. Aaron'la konuşmaya yeni başlamıştı ve kafayı takmıştı. Oradaki insanların yarısı Roor yalayan sarhoşlardı ve kimseyi tanımadığım için köşedeki kanepede güzel bir yer buldum ve telefonumda kelimenin tam anlamıyla *Damızlık Kızın Öyküsü'nü okudum* - tek başıma

-Nekesa yukarıda bir yerde yeni erkek arkadaşıyla öpüşürken.

Callie Booth -Kristy'nin en iyi arkadaşı- yanımdaki Roor'a çökene kadar tamamen görünmez olmuştum. Kafası iyiydi ve tutarsızca bir şeyler mırıldanıyordu, sonra başını baldırıma koydu.

Tenimde nem hissedene kadar fark etmemiş gibi davrandım - hala görünmez kalmaya çok niyetliydim.

Yere baktım ve kızın az önce kustuğu belliydi. Ve ağzı çıplak bacağıma dayanmıştı.

Hiç düşünmeden bacağıımı hareket ettirdim. Bacağıımı hareket ettirdiğimde alınının önündeki cam sehpaye çarpabileceğı gerçeğini hiç düşünmeden onu kusunğun yolundan çektim.

Ancak Callie'nin korkunç gürültülü kafa vuruşundan ve bunun sonucunda çıkan iniltiden daha kötüsü, Kristy'nin olay anında odaya girmesiydi. Bir dakika önce kendi işime bakıyordum ve bir dakika sonra Kristy Hall partinin ortasında bana "Az önce kafasına tekme mi attın?" diye bağıırıyordu.

O anı *hatırlamak* bile kan basıncımın yükselmesine ve yanaklarım ateşlendi, çünkü bu kötü bir rüyadan fırlamış gibiydi. Dehşete kapılmıştım. Eğer Nekesa tam o anda aşağıya inmeseydi, mektup ceketli çığılık atan ölüm perileri tarafından pençelenerek öldürüleceğimden oldukça eminim.

Tanrım. Kristy Hall.

Kristy'nin sabah simitleri yüzünden bana kaltak demesi belirgin bir olasılık haline gelmeden önce annemin Scott'la ilişkisini bitirmesini sağlamanın bir yolunu bulmam gerekecekti.

Tanrım. Kristy Hall.

BÖLÜM TVELYE

Charlie

Otoparka girer girmez telefonum çaldı.

Birçok nedenden dolayı neredeyse görmezden geliyordum. Birincisi, arayanın annem olduğunu biliyordum ve onunla uğraşamayacak kadar yorgundum. Clark sürekli ebeveynlik tavsiyeleri veriyordu, bu yüzden daha iyi bir evlat, daha düşünceli bir kardeş ve daha üretken bir kiracı olmam için bana mesaj atması olağan hale gelmişti.

Teşekkürler ama kalsın.

İkincisi, vardiyam iki dakika içinde başlıyordu, bu yüzden sadece mesaja cevap vermek bile geç kalmama neden olacaktı ve ikinci gün geç kalmak istemiyordum.

Yine de telefonumu çıkardım ve ekranı kontrol ettim.

Becca: Seni arayabilir miyim?

"Siktir," dedim nefesimin altında, başımı sürücü koltuğuna yasladım ve nabzım kontrolden çıkmışken bu soruya nasıl cevap vereceğimi bulmaya çalıştım. Aptalcaydı ama Bec'in adını telefonumda görmek bile hayati fonksiyonlarımın her seferinde yükselmesine neden oluyordu.

Hayır. Neye ihtiyacın var? Bu akıllıca bir yanıt olurdu, Becca girdabına geri çekilmekten kaçınmanın yolu, ama akıllı değildim.

Hayır, iş Bec'e geldiğinde dünyanın en büyük aptalıydım.

Arama düğmesine bastım ve ne hakkında konuşmak istediğini merak ederek cevap vermesini bekledim. Birkaç ay önce ayrılmıştık ama yine de "aklında" ben olduğumda ya da ona beni hatırlatan bir şey olduğunda bana rastgele mesaj atıyordu. Artık aramızda bir şey olmamasına ve son duyduğumda Kyle'la konuşuyor olmasına rağmen

Hart, kendimi birkaç haftada bir onunla saatler süren rastgele mesajlaşmalar yaparken buldum.

"Hey, sen," diye cevap verdi, sesi kısıktı. Pazar günleri bir şey yapmasına izin verilmiyordu çünkü ailesi o günü aile günü olarak kabul ediyordu, bu yüzden hâlâ yatakta olduğunu tahmin ediyordum. "Seninle konuşmak için ölüyordum. Aradığına çok sevindim."

Ön camdan baktım ve bir grup Kızıl Cücenin birlikte binaya doğru yürüdüğünü gördüm. "Öyle mi?"

"Evet." Boğazını temizledi ve "Bunun kulağa tuhaf gelmesini istemiyorum çünkü belli ki önemli bir şey değil, ama hala bazen konuştuğumuzu kimseye söylemedin, değil mi?" dedi.

Hay sikeyim. Bir elimi saçlarımda gezdirdim ve "Doğru" dedim.

"Güzel," dedi, sesinde rahatlama vardı. "Kyle dün gece öyle bir şey söyledi ki insanların yanlış bir fikre kapılabileceğini fark ettim. Bilirsiniz, eğer hala mesajlaştığımızı bilselerdi."

"Ah," dedim, aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Kimse bir erkekle bir kızın arkadaş olabileceğini anlamıyor, hepsi bu, sadece arkadaş," dedi, her zaman sevimli bulduğum o şekilde saçmalarken sesi tamamen mutlu geliyordu. "Neden erkeklerin ve kızların birbirleriyle platonik arkadaşlıklar kurmasını normalleştiremiyoruz?"

Çünkü öyle bir şey yok.

"Dinle Bec, vardiyam bir dakika içinde başlıyor, o yüzden gitmem gerekiyor," dedim. anahtarları kontağımdan çıkardım ve kendimi aptal gibi hissettim. İlişkilerin ve aşkın batan saçma sapan gemiler olduğunu biliyordum, ama nedense Becca'yla her ilişkiye girdiğimde bu bilgi pencereden uçup gidiyordu.

"Oh, tamam," dedi. "Peki, işte iyi eğlenceler."

"Elbette," dedim ve kapımı açtım.

"Ve lütfen kimseye bundan bahsetme-"

"*Bec.*" Dişlerimi sıkarak söyledim, daha az üzgündüm ama... bitmişti. Sadece bitmiş ve lanet olası duygularla tükenmişim. "Anladım."

Telefonu kapatırken başımı salladım, çünkü her zaman haklı olmak berbat bir şeydi. Bailey benim alaycı bir pislik olduğumu düşünüyordu, ama gerçek şu ki, o sadece sırada benden daha gerideydi. Eninde sonunda öne geçecek ve her şeyi görecekti ve ben onun henüz orada olmamasına imreniyordum.

Sonsuza kadar orada kalmasını, hızlı hızlı göz kırpmasını ve mutlu düşüncelerine tutunmasını diledim.

Yeni işimin aptallığının bana hayatı unutturacağına güvenerek binaya doğru ilerlerken bir TUM patlattım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bailey

"Eğer onu öldürmeyeceksen, adamın hayatını o kadar berbat edebilirsin ki bir daha senin dairene dönmek istemez."

"Nasıl yani?" Charlie'ye, sonra da Nekesa ve Theo'ya baktım. İlk molamızdaydık, Planet Funnn'ın Süper Kütleli Eğlence Deliği'nde bir kafeterya masasında oturuyorduk ve Nekesa'nın 11ter'ı olmadığından, çocuklar ilk içki partimde yaptığım utanç verici şeyi, okulumuzdaki popüler kızlar tarafından ne kadar nefret edildiğimi ve düşmanımın çok da uzak olmayan bir gelecekte potansiyel olarak yanıma taşınabileceği ezici gerçeğini artık tamamen biliyordu.

"Olasılıklar sonsuz." Charlie'nin sesi sessizdi ve sanki sıkılmış gibiydi. Ya da somurtkan. Rockstar'ından uzun bir yudum aldı ve şöyle dedi: "Her geldiğinde kanepede annenle onun arasına oturabilirsin. Nelerden nefret ettiğini bulabilir ve *bunu* her zaman yapabilirsin. Tersine, neyi sevdiğini bulabilir ve onu mahvedebilirsin."

"Örnek lütfen," dedim, bu kurnazlık fikri ilgimi çekmişti.

Nekesa sırtıttı ve "Aman Tanrım, haklı! Eğer futbolu sevdiğini biliyorsanız ve Pazartesi akşamı bize gelecekse, o geldiğinde Katrina Kasırgası ile ilgili bir belgesel izlediğinizden emin olun. Anneni de bu işe dahil edersen bonus puan alırsın, böylece o geldiğinde iç karartıcı belgeseli izlemekten başka yapacak bir şeyi kalmaz."

"Ooh," dedim, bunun kulağa çok da kült gelmediğini düşünerek.

Charlie ekledi, "Ya da köpeklere alerjisi olduğunu öğrenirseniz, benimkini bir saatliğine ödünç alın ve evinizin her yerinde koşmasına izin verelim. Undertaker bir evlat gibi tüy döküyor

Bu yüzden onu kanepenin üzerinde yuvarlayacağız, böylece erkek arkadaşı bir dahaki sefere televizyon izlemek için uzandığında büyük bir astım krizi geçirecek."

"Burada hangisinin daha inanılmaz olduğundan emin değilim. Sizlerin çocukça *Ebeveyn Tuzağı* fikirlerinizin altında yatan karanlık mı?" dedim gülümseyerek, "yoksa köpeğinin adının Undertaker olması mı?"

Charlie'nin ağzı açık kaldı. "Ne? Küçük kardeşim güreşe bayılır."

Charlie'nin kız kardeşiyle nasıl olduğunu merak ettim. Tatlı ve koruyucu muydu, yoksa bir tür pislik miydi? Dürüst olmak gerekirse, ikisini de görebiliyordum.

Theo gururla, "Amcam geçen yaz Undertaker'ın imzasını aldı," diye ekledi.

Bu Nekesa'nın kıkırdamasına ve Rick'in ona bir saman paketi fırlatmasına neden oldu. "Ah, küçük Theo batılılaşmayı seviyor mu?"

"İşte bu kadar." Theo onun saçını çekiştirdi ve "Bugün çok fazla widdle *yedim*" dedi. Hepsi gülümsüyor ve soluksuz kahkahalar atıyorlardı.

Charlie.

O da bana bilmiş bir sırıtma ve yavaşça başını sallama hareketi yaptı.

Gözlerimi kısarak baktım ve Nekesa ile Theo gerçekten de birbirlerinin üzerine atlıyor *olsalar* da olmaz dercesine başımı salladım ama gözlerim kısıktı

Theo Nekesa'yı gıdıkladığında anlamsızlaştı. Theo onu gıdıkladı, Nekesa ciyakladı ve Charlie her şeyi bilen ukala bir sırıtışla ayağa kalkıp *SIZE SÖYLEMİŞTİM* diye bağırırken kurnazlığı bir kenara bıraktı.

Gahhhh. Her zaman haklı olduğunu düşünmesi sinir bozucuydu.

Dördümüz bütün günü resepsiyonda nasıl çalışılacağını öğrenerek geçirdik. Sorumluluklarımızın büyük çoğunluğu misafirlerin giriş ve çıkışlarını kontrol etmek ve santrale cevap vermek olacaktı. Kült bir iş gibi görünmüyordu ama heyecan verici de değildi.

Günün sonuna doğru sırayla rol yapmamız gerekti. Resepsiyon görevlisi olarak çok iyiydim ve yeteneklerimle eğitmenimi etkiliyordum. Önemli olmadığını biliyordum ama iyi bir iş çıkarmak *hoşuma* gidiyordu.

Charlie ne zaman bir misafiri oynasa ve ben de resepsiyon görevlisi olsam, beni güldürmek için saçma aksanlar ve berbat sesler kullanıyordu. Kendimi tutmayı ve profesyonel olmayı başardım, ama çok tiz bir sesle bir Fransız kadını canlandırmaya çalıştığında, küçük bir kahkaha kaçtı.

"Bayan. Mitchell." dedi eğitimci, Charlie'nin maskaralıkları karşısında hiç de eğlenmiş görünmüyordu, "gerçek şu ki alışılmadık bir kuruluş. Senden her oda istediklerinde çıldıracak mısın?"

Charlie'ye baktım; gerçekten de başı belaya giren *ben miydim*? Buna inanamıyordum; daha ikinci gündü ve beni şimdiden yaramazlar listesine almıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve derin bir nefes alarak, "Tabii ki hayır. Kendimi toparlayacağım."

Eğitmen bana başıyla onay verdi ama yine de sinirli görünüyordu.

Ters ters bakmak için Charlie'ye döndüm ama bana ters ters bakmayı imkânsız kılan bir göz kırptı. Çünkü uh-oh... bu samimi göz kırpma mideme bir *şeyler* yaptı. Boğazımı temizledim ve başka tarafa baktım.

Bu da neydi böyle?

Boğazımı tekrar temizledim ve bunun açlıktan başka bir şey olmadığına karar verdim, midemi büyütüyor.

Nihayet işten çıktığımızda ve dördümüz arabalarımıza doğru yürürken annem mesaj attı.

Scott ve ben Godfather's için acıktık. Akşam yemeği için pizza uygun mu?

"Kahretsin," diye mızızlandım, telefonumu cebime koyarken, daha fazla zorunlu yakınlık düşüncesi beni anlık bir korkuya sürükledi. "Zaten benim evimde."

"Muhtemelen hiç gitmemiştir," dedi Charlie. Nekesa ve Theo konuşmakla o kadar meşguldüler ki bizim konuştuğumuzu fark etmediler bile.

"Kapa çeneni," dedim ona, bu düşünceden nefret ederek. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Cidden, adamın hayatını cehenneme çevir." Charlie elini havada sallayarak "Çok kolay" dedi.

Öyle olmasını diledim. Kolay olmasını ve işe yaramasını diledim. "Belki *de* bir plan yapmamız gerekiyor."

"Kesinlikle evet," dedi Charlie heyecanla. "Senin gibi bir kontrol manyağı kesinlikle bazı notlar almalı."

Kontrol manyağı olduğumu inkâr etmek istiyordum ama Charlie'ye karşı bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Bu on dakikalık bir ileri geri konuşmayla sonuçlanacak ve Charlie haklı olmadığı halde haklı olduğunu düşünecekti.

Hayır, asıl mesele Scott konusunda proaktif davranmak isteyip istemediğimdi. Onu hayatımızdan çıkarmak için bir şeyler *yapmak* isteyip istemediğimdi.

Düşüncesi bile beni strese soktu.

Bir şeyler planlamak fikri çocukçaydı; ben kimdim ki, Lindsay Lohan (ve Lindsay Lohan), uzun süredir kayıp olan anne ve babamı bir araya getirmek için çocukça maskaralıklar yapıyordum? Bundan daha iyi olduğumu düşünmek istiyordum.

Ya bir şekilde işe yararsa ve Scott çekip giderse? Bunu istiyordum ama annem ne olacaktı? Onu üzecek hiçbir şeyin düşüncesine katlanamazdım, bu yüzden gerçekten onun kalp kırıklığına öncülük etmeyi düşünüyor muydum?

Ama tam bunu düşünürken, dün gece gerçekleşmeyen brownie hamuru partisini hatırladım. Annem ve ben, babamdan ayrıldığından beri her zaman yaptığımız gibi birlikte takılmak yerine, Scott'ın kızı kanepemizdeydi ve ben daha eve gelmeden annemi yatağa yatırmıştı.

Ve brownie'lerle ilgili değildi, *o kadar* da seçici değildim.

Boşanmadan sonra hayatta kalan şeylerle ilgiliydi. Ailemiz dağılmıştı ama annem ve ben browni partileri düzenlerken hala bunun bir torunu, çöküşten kurtulan küçük bir parçasıymışız gibi hissediyordum. Beni eskiden olduğumuz aileye bağlıyordu.

Onun biriyle çıkmasına karşıydım - sonsuza kadar yalnız kalmasını istemiyordum - ama Scott, hayatım boyunca tutduğum tüm brownie partileri için yakın bir tehditti.

"Bana yardım edecek misin? Gerçekten, ukalalık yapmadan?"

Charlie bir an şaşırmış gibi göründü ve sonra umursamıyormuş gibi omuz silkti. "Elbette. Eve dönerken Zio'nun yerine uğrayacaktım, sen de peşime takılmak istersen, onu terk edene kadar kızdırma stratejini planlayabiliriz."

"Annem ve Scott pizza sipariş edecekler, o yüzden muhtemelen-"

"Onlarla gitmeyi iptal et ve benimle gel." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Duh."

"Bunun ne faydası olacak?" Bay Hiçbir Şey mizacına rağmen gerçekten de güzel bir yüzü olduğunu fark ederek sordum. *Dostum, kirpiklere rimel sürmeyi çok isterdim. o kadar uzun.* Bu şekilde doğmuş olması adil değildi.

"Kaos. Gerginlik," diye cevap verdi ve bir elini uzatıp o gün çılgınca işbirliği yapmayan sağ tarafımdaki kıvrımı okşadı.

"Üçümüz mutluyuz planlarına çomak sokmak."

"Tamam." Anneme mesaj atmak için telefonumu çıkarmadan önce eline bir şaplak attım. Rehberimi açarken ona "Önce Nekesa'yı bırakayım" dedim.

"Theo," dedi Charlie, gözleri benim üzerimdeydi, "Nekesa'yı eve bırakabilir misin, böylece Bay ve ben gidip onun erkekleri yok etme planının stratejisini oluşturabiliriz?"

"Elbette," dedi Theo, biraz olsun umursamıyormuş gibi görünerek.

Charlie sadece benim duyabileceğim bir sesle "Elbette" diye mırıldandı.

"Teşekkürler," dedi Nekesa, o da pişmanlık duymuyor gibi görünüyordu. Hot Theo'ya yönlendirildi.

Kahretsin, belki de Charlie onlar hakkında haklıydı.

Charlie'yi şehir merkezine kadar takip ettim ve bir park yerine park ettim ve restorana girdiğimde çoktan menüleri ve bir masası vardı.

"Yani." Oturdum, çapraz çantamı çıkardım ve "Sence bu gerçekten işe yarayabilir mi?" dedim.

"Bir şey yapmak hiçbir şey yapmamaktan iyidir, değil mi?" diye sordu, pipet paketini buruşturup mükemmel bir top haline getirdikten sonra bana doğru salladı.

"Sanırım," dedim, bunun gerçekten doğru olup olmadığından hâlâ emin değildim. Onunla burada ne yaptığımdan bile emin değildim.

Bir garson geldi ve siparişlerimizi aldı, sonra da hemen işe koyulduk. Charlie dairemizi annemin erkek arkadaşı için nasıl "misafirperver olmayan bir ortam" haline getirebileceğime dair fikirlerle doluydu ve ben her bir saçma fikri reddederken pizzayı mideye indirdik.

"Bunu yapamam," dedim, Scott'ın stul'ını saklamaya başlamamı önerdiğinde kıkırdayarak. Charlie'nin aynı anda hem alaycı hem de absürt bir şekilde komik olma tarzı vardı ve anlaşılan bu benim mizah anlayışımın en tatlı noktasıydı. Çoğu zaman ciddi mi yoksa şaka mı yaptığından emin olamıyordum ama derin sesindeki alaycılık ne olursa olsun her şeyi komik kılıyordu. Başımı salladım ve dilimimden bir parça sucuk çıkardım. "Yapamam işte."

"Neden olmasın?" diye sordu, yarısı Mountain Dew dolu kırmızı Coca-Cola bardağını eline alarak. "Her geldiğinde gözlüğünü kaybederse, gelmekten vazgeçebilir, değil mi?"

"Fazla abartılı görünüyor," dedim, keşke öyle olmasaydı.

"Şu anda tabağında ne var?" Charlie gazozunu bırakıp iki eliyle işaret ederek sordu. Gördüklerine inanamıyormuş gibi gözleri kısılmıştı ama dudakları hafifçe yukarı kalkmıştı: "Bu pizzaya saygısızlık. Kendinden utanmalısın."

"Hayır, değil." Bir yığın malzemeye baktım ve "Ben hepsini yerim. Sadece önce peyniri ve sosları, sonra da ekmeği yemeyi seviyorum."

"Neden?" Başını tiksintiyle sallayıp "Ciddiyim" diye eklerken bana Havaalanı Charlie'sini hatırlattı.

İçimi çektim. "Gerçekten bilmek mi istiyorsun, yoksa sadece benimle alay mı ediyorsun?" Kocaman bir el uzattı ve siyah zeytinlerimden birini kaptı.

"İkisini de."

"Tamam." Elini tokatladım ve dedim ki, "Hepsini birlikte yersen, üstteki Ravorlar yüzünden kabuğun tadını alamazsın. Bu şekilde sığır eti, sucuk, zeytin ve soğan Ravor'larının tadını çıkarırsın, sonra da kabuğun dokusunun ve mayalı Ravor'unun tadını çıkarırsın."

Ağzı neredeyse minnettar görünen küçük bir sırıtışa dönüştü. "İğrenç görünüyor ama söylediklerin mantıklı." derken koyu renk gözleri parıldıyordu.

Çenemi kaldırdım, bir şekilde haklı olduğumu hissettim. "Biliyorum. Değil mi? Pizzanızla birlikte deneyin."

"Dene-"

"Ama önce su iç." Suyunu ona yaklaştırdım ve "Damak temizleyicisi" dedim.

Gözleri biraz kısıktı -içinde bir kahkaha sezdim- ama hiçbir şey söylemedi. Onun yerine tam olarak dediğimi yaptı. Suyundan büyük bir yudum aldı, bardağı yere çarptı, sonra bana gülünç bir göz teması kurdu - sanki bir bakışma yarışması içindeymişiz gibi - önce malzemesinden, sonra da kabuğundan bir ısırık aldı.

"Haklıyım, değil mi?" Çenemi bileğime dayayarak sordum. "Bu çok daha iyi."

Sandalyesine oturdu ve tek kelime etmeden beni izledi, başı bir şey anlamaya çalışıyormuş gibi eğikti. Artık gülümsemiyordu, alay eder gibi görünmüyordu ama mutsuz da görünmüyordu.

Analitik görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve yanaklarımda sıcaklık hissettim. "Her neyse. Haklı olduğumu biliyorum, sen de olsan bile-"

"İnanılmaz," dedi, yüzü hâlâ okunamıyordu.

"Aradığım kelime bu değildi ama-"

"Hayır," dedi, ağzında bir gülümseme belirdi. "Pizza metodolojiniz. İnanılmaz."

Gözlerimi kırptım. *Benimle alay mı ediyordu?* "Benimle aynı fikirde olduğunu mu söylüyorsun?"

"Daha önce hiç pizza tatmamış gibi hissettiğimi söylüyorum. Bana yollarını gösterdiğin için teşekkürler Bailey Mitchell Glasses."

"Rica ederim," dedim ve kocaman bir zafer gülümsemesine teslim olmamak imkansızdı. İltifatından ne kadar hoşlandığımı bilmesini istemedim, bu yüzden "Şimdi sinsi plana geri dönelim" dedim.

Başını sallayıp gazozunu almadan önce gözleri bir saniye daha benimkilerde kaldı. "Bu konuda. Sana bir şey sormama izin ver."

"Tanrım."

"Planladığımız bu şeylerden herhangi birini yapacak hindistan cevizine sahip olacağını gerçekten düşünüyor musun? İnsanların hoşuna giden zavallı birisin."

"Hayır, değilim," diye karşılık verdim, sesim istediğimden daha savunmacı çıkıyordu ama kahretsin, biraz saldırıya uğramış gibi hissediyordum. Çünkü *bunun nesi vardı?* Sadece ben olduğum için

nazik olmam ve çatışmadan kaçınmayı tercih etmem zavallı olduğum anlamına gelmiyordu. Nekesa bana *her zaman böyle -insanları memnun eden* zavallı- derdi ve Zack bile birlikteyken bunu ima etmişti.

"Sakin ol," dedi Charlie, ellerini tutulmuş gibi havaya kaldırarak. "Öyle demek istemedim."

Bir kaşımı kaldırdım, aşırı dramatik yüz ifadesiyle sinirim anında yatıştı. "Gerçekten mi?"

"Tamam, muhtemelen ciddiye dim," dedi, özür dilemeyen gülümsemesi onu yaramaz küçük bir çocuk gibi gösteriyordu. "Ama asıl soruya dönelim. Tekneyi sallayacak kadar cesur musun?"

"Bilmiyorum," dedim, soruyu dürüstçe düşünerek. Yüzleşme konusunda çok zor zamanlar geçirdim, bu yüzden yeteneklerimi sorgulamakta haklıydı. "Yani, ben

istiyorum."

Bir ses çıkardı ve başını salladı. "Yeterince iyi değil, kardeşim."

"*Biliyorum*," diye mızızlandım, içkimi pipetiyle karıştırırken aslında bunu kastetmiştim

"Keşke senin gibi olsaydım." dediğimde.

"Biliyordum." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, o kadar genişti ki yüzücü olup olmadığını merak ettim ve alaycı bir kendini beğenmişlikle, "Ben senin rol modelim," dedi.

"Pek sayılmaz."

"Bana Charlie *Amca* ya da Akıl Hocası Charlie demek istersen," dedi, bende de gülümseme isteği uyandıran komik bir şekilde gülümseyerek, "kesinlikle diyebilirsiniz."

"Cam yemeyi tercih ederim," dedim, gülmek istesem de keskin bir karşılık verdim. "Elimizdeki işe geri dönebilir miyiz?"

"Elbette," dedi, gözleri bakışlarına odaklanmadan önce yüzümün her yerinde geziniyordu. "Bence yapman gereken ilk şey derinlere inmek ve içindeki göt deliğini bulmak."

"Oh, vay canına."

"Diline hakim ol," dedi çabucak. "Ama ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece bir pislik ol."

"Kimse bu konuda senin kadar iyi değil." Ona, onun doğal alaycı yüzüne baktım ve "Aman Tanrım, benimle gel" dedim.

"Ne?" Kara kaşları birbirine düğümlendi.

"Evet!" Harikaydı. "Orada seninle daha cesur olacağım-"

"Daha cesur," diye araya girdi. Kaşları hâlâ çatıktı ama gözlerinde şakacı bir parıltı vardı.

"Ve sen de huysuz tavrını getirebilirsin." *Sana kötü* davranmamızı istemedim.

Scott, ama işleri yavaşlatmak için bir şeyler, herhangi bir şey yapmak için çaresiz hissediyordum. I

Hayatımın bir kez daha değişecek olması beni dehşete düşürmüştü ve buna izin veremezdim.

ilk değişikliğe alışmaya çalışırken oldu. Annem *biriyile* ciddileşmeden önce biraz daha zamana ihtiyacım vardı. "Biz dinamik ikili olacağız. Pislik."

"Ezik süper kahraman isimleri," diye mırıldandı, milyonlarca şey düşünüyormuş gibi beni dikkatle izliyordu.

"Daha büyük, daha kötü olanın sen olmasına izin vereceğim," diye takıldım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, kafasından neler geçtiğini bilmek için can atıyordum.

"Oh, bana *izin* vereceksin." Gözlerini devirdi. "Bunda benim çıkarım ne?"

Şimdi gözlerimi devirdim. "Sen gerçekten bir pisliksin. Sadece iyi bir arkadaş olmaya ne dersin?"

"İş arkadaşım," diye düzeltti ve cebinden çıkarıp bildirime bakarken telefonunun titreşimini duydum.

"Bu doğru-işçi," dedim, düzeltmesinden dolayı biraz *tuhaf* hissediyordum. I Charlie Sampson'ın arkadaşı olmak umurumda değildi, ama bu küçük bir reddedilme gibi hissettirdi.

Her seferinde asla arkadaşım olamayacağını açıkça belirtti. "Arkadaşlık konusunda yanıldığını kabul etmekten Tanrı seni korusun."

"Değil mi?" Telefonuna bakarken çenesi sıkıştı ve sonra ekranı kapatıp masanın üzerine bıraktı. Öfkeyle değil, ama işi *bitmiş* gibi. Bakışları tekrar benimkilere döndü ve bana o ukala sırıtışını yapsa da, "Yanılmaktansa ölmeyi tercih ederim" derken gözlerine ulaşmadı.

"Yanıldığını kanıtlamak için ölürüm," diye takıldım, "yani bu konuda birbirimize benziyoruz."

"Sadece değil."

Masanın öbür ucuna uzandım, kolunu tuttum ve onu ikna etmek için çaresizce ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde yüzündeki o kopuk ifadeyi sarsmak zorunda kalarak kolunu salladım. "Lütfen bunu yap. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Yap şunu. Yap şunu."

Bu, ağzının yavaşça geniş bir gülümsemeye dönüşmesine neden olurken, çok büyük bir elini benimkinin üzerine koydu ve onu kaslarına hapsetti. "Yalvarıyorsun, bu hoşuma gidiyor."

"Yani yapacak mısın?" Sırıtışının gücü karşısında biraz, şaşırılmış bir halde sordum. *Ya da belki de sırtmanın gücü / kas-kol-avucumun altında kombinasyonudur.*

"Sizi evinize kadar takip edeceğim ve sadece ortalığı karıştıracak kadar kalacağım." Dramatik bir şekilde nefes verdi, elimi sıktı ve "Ustayı izlemene izin vereceğim ve umarım birkaç şey öğrenirsin" dedi.

"Bitirdin mi?" Boş tabağına dikkatle bakarak sordum. "Scott'ı Terk Etme Operasyonu'na başlamak istiyorum."

"Çok sabırsızsın," dedi elini uzatıp saçımı karıştırırken. "Benim parlak gözlü öğrencim."

"Benim salak eğitmenim," dedim, saçımı 1x'lemeden önce elini tokatlayarak. "Hadi gidelim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Ne yapıyordum ben?

Onun evine mi gidiyorsun?

Ona yardım etmeye çalışmak konusunda ciddiydim, çünkü Bailey o kadar geniş gözlü ve güven dolu görünüyordu ki, gerçeklik çirkin yüzünü gösterdiğinde paramparça olacaktı. Bunu durduramayacağımızı biliyordum çünkü *hayat* böyleydi ama en azından mücadele edersek kendini çaresiz hissetmeyecekti.

Çaresiz hissetmekten *nefret ederdim*.

Çünkü çaresizlik biraz su işkencesine benziyordu (*biraz* dedim). Siz nefes alamıyormuş ve hiç durmayacakmış gibi hissederken tüm kontrol başkasında.

Mantiken bunun *olacağını* biliyorsunuz - eninde sonunda *o kova boşalacak*, değil mi?
-Ama bu, sürekli ıslatma yapıldığında paniğe yardımcı olmuyor.

Tanrım, çok berbat durumdayım.

Ama ona yardım etmek başka bir şeydi. Ona yardım etmek için *evine* gitmek mi? Berbat bir fikirdi.

BÖLÜM FIFTEEH

Bailey

"Saçım iyi görünüyor mu?" Charlie sordu.

Anahtarlarımı aramayı bıraktım ve bana aptalca gülümseyen ve umursuyormuş gibi başını okşayan Charlie'ye baktım. Başımı salladım ve "Çok güzelsin" diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim."

Kapının kilidini açtığımda içeri girmeden önce derin bir nefes aldım. Mutfakta kimse yoktu ama oturma odasından annemin sesini duyabiliyordum.

Charlie kulağımın dibinde mırıldanarak, "Pislik ol," dedi ve bu beni ürpertti. Bu da onun "Hissettim" demesine neden oldu.

Dönüp ona baktım ve yüzünü kaplayan seksi sırıtış karşısında gözlerimi kırıştırdım. Benim hakkında *çok* az şey bildiğim her şey hakkında *çok* şey bildiğini gösteren o yarım gülümsemelerden birine sahipti. "Ne? Öyle bir şey demek istemedim. Sadece üşüdüğünü hissettiğimi belirtiyordum."

Yutkundum ve yanaklarımın anında ısınmasından nefret ettim. "Tamam."

"Ağzımın yakınlığından," diye alay etti ve sözlerinin ardından bütün gün Theo'yla çalışırken duyduğum o rahat kıkırdaması gelmese sinirlenecektim.

Sıradan. Zararsız.

"Bay?" diye bağırdı annem. "Evde misin?"

"Evet," dedim ve Charlie'nin kolundan tutup onu benimle birlikte oturma odasına çektim. Patronluk taslamama karşılık olarak sessizce homurdandı ve ben de "Üzgünüm

geç."

Ama odaya tamamen girdiğimizde kolunu bıraktım ve kendi kolumu göğsümün üzerinde sıkıca kavuşturdum, gördüğüm şeyden nefret ediyordum. Annem kanepede Scott'a yaslanmıştı, ayaklarını sanki hayatında hiç bu kadar rahat olmamış gibi altına sokmuştu. Üzerinde Rannel pijama pantolonu, bol bir tişört ve beni mantıksızca öfkelendiren o anne şefkatli beyaz çoraplar vardı.

*Tanrım, ya bunun **yeni** normalimiz olmasını engellemek için çok geç kaldıysam?*

"Oh." Annem Charlie'yi görünce şaşırmış görünüyordu. "Merhaba, ben Bilmiyorum."

"Evet," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırarak. "Bu Charlie, birlikte çalışıyoruz."

"Merhaba Charlie," dedi annem ve ben ona baktığımda- Aman Tanrım.

Charlie ona dünyanın en çekici gülümsemesini verdi. Bu, o ana kadar gördüğüm tek taraflı, tembel sırtış değil, beyazlatıcı diş macunu reklamlarına ait bir gülümsemeydi. Kısık gözler, belirgin gamzeler; Tanrı aşkına, *güzel* görünüyordu.

Ona bakakaldım, sırtarak "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum" dediğinde ağzımın açık kaldığından emindim.

Annemin gülümsemesi başının tepesine kadar uzanıyordu - Charlie'ye bakarken kesinlikle parlıyordu. Scott ayağa kalktı ve elini uzattı. "Selam Charlie. Ben Scott."

Charlie'nin büyüleyici sırtışı, Scott'ın elini sıkarken alaycı gülümsemesine dönüştü. "Tanıştığımıza memnun oldum. Siz Bay'ın babası mısınız?"

Dudağımı ısırdım; tam bir pislikti.

"Hayır," dedi Scott, biraz rahatsız görünüyordu. "Ben annesinin bir arkadaşıyım." "Arkadaş, ha?" Charlie gözlerini Scott'ın pijamasının üzerinde gezdirerek

pantolon ve çoraplı ayaklar. "Tamam."

"Hadi bir soda alalım," dedim ve Charlie'yi mutfığa doğru çektim. Köşeyi dönüp onların görüş alanından çıkar çıkmaz ona kocaman gözlerle baktım.

Ve sonra sırttı. Sanki zafer kazanmış gibi sırttı ve ben de onları susturmaya çalışırken gülünç derecede tiz çıkan kıkırdamalara daldım.

"Sen *çok kötüsün*," dedim, konuşmaya ve sessizce gülmeye çalışarak.

"Yüzünü gördün mü?" Charlie hâlâ gülümseyerek sordu. "Sanırım vurmak istedi Ben."

"Shhhshh-listen."

Annem sessizce konuşuyordu ve ikimiz de duymak için boynumuzu büktük.

Annem yatıştırıcı bir ses tonuyla, "Bir şey demek istemedi," deyince Charlie kaburgalarımın bir dirsek attı.

"Evet, yaptım," diye fısıldadı, kendisiyle delicesine gurur duyuyor gibiydi.

"Evet, öyle yaptı," diye mırıldandı Scott, huysuz bir sesle. "Güven bana, ergen erkekleri bilirim."

Gözlerimi devirdim ve Charlie de öyle yaptı.

"Bay'in arkadaşına iyi davranabilir misin?" diye sordu annem. "Önemli bir şey değil, sadece nazik ol."

Annemin alaycı ses tonu karşısında ağzım bir karışık açık kaldı ve Charlie maçı kazanmış gibi ellerini havaya kaldırdı. *Aman Tanrım, planı gerçekten işe yarayabilir miydi?*

"Şimdi gitmem gerekiyor," dedi Charlie, yarım bir gülümsemeyle bana bakarak, "ama bu muhteşemlik için rica ederim."

"Hayır," diye yalvardım, kolunu tutup salladım. "Burada Tanrı'nın işini yapıyorsun."

"Ciddiyim, geç kalırsam annem çıldırır."

"Tamam." Kolunu bıraktım. "Ama bunu daha sık yapabilir miyiz? Mesela gelip burada takılır mısın ve berbat olur musun?"

"Kulağa parti gibi geliyor," dedi, yanımdan geçmeden önce koyu renk gözleri yüzümde geziniyordu. "Eve gidip ders çalışmam gerekiyor," dedi, anneme seslenirken oturma odasına bakmak için eğildi, "ama seninle tanışmak gerçekten güzeldi."

"Sen de Charlie," dedi annem ama Scott tek kelime etmedi.

Charlie gitti ve ben oturma odasına gittiğimde ikisi de bana sorgulayıcı bir şekilde baktı.

"Demek Charlie iş arkadaşın, ha?" Annem bana tuhaf bir şekilde gülümsedi, sanki benden bilgi almak istiyordu ama Zack'ten sonra romantizmi zorlamak için çok erken olduğunu biliyordu. "Gerçekten çok tatlı" demeden önce Scott'a baktı.

Yüzünü hayal ettim ve evet, gerçekten sevimliydi.

Gerçekten sevimli ve gerçekten çok
sinir bozucu. "Biz sadece arkadaşız."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı Scott ve ikimiz de ona baktığımızda, "Ne? Ben sadece biraz ukala biri gibi görüldüğünü düşünmüştüm. Bir arkadaş için harika ama bir erkek arkadaş için o kadar da harika değil."

"Vay canına," dedi annem, kaşları çatılmış ve dudakları büzülmüş bir halde ona şaşkın şaşkın bakarak.

"Ne?" Scott gözleri ondan bana ve tekrar bana kayarak sordu. "Yok bir şey," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben sadece *senin* bu kadar
"Bu apartmanda katı erkek arkadaş kuralları olan tek kişi benim."

Elini kızın dizine koydu, aptal bir yüz ifadesi takındı ve "Ben bir muammayım, bunu bilmiyor musun?" dedi.

"Sanırım unutmuşum," dedi gülümseyerek ve bir elini saçlarında gezdirerek. "Biliyorsun... senin bir *muamma* olduğunu."

Bana iğrenç *bir* surat *ifadesi* takındı.
Gülmek ya da gülümsemek bile istemedim çünkü donup kalmıştım. Onları mutlu bir şekilde izlerken donup kalmıştım.
birlikte gülmek.

Tanrım, çok mu geç kaldım?

Anne-Scott treni bu kadar iyi ilerlerken nasıl önüne atlayabilirdim ki? Umutsuzca onun sırtmasını ve mutlu olmasını istiyordum, gerçekten istiyordum ama bunun sorumlusunun bir erkek olmasını istemiyordum.
Onun sorumlu olmasını istemedim.

Üçüncü sınıf *öğrencisi* gibi "*sen benim babam değilsin*" diye bağırdığım için *değil*.

Annemin çıktığı her erkeğin sosyal bir hayatı olması benim için sorun değildi. O benim Evrendeki en sevdiğim insan ve her iyi şeyi hak ediyor.

Ama bir yandan da her şeyin ne kadar çabuk değiştiğini bilen bir on ikinci sınıf öğrencisi değildim. Babam beni Eylül ayında bir Cuma günü FaceTime aracılığıyla "görüştüğü" bir kız olan Alyssa ile tanıştırdı ve o ayın sonunda beni aramayı ve mesaj atmayı tamamen bıraktı.

Tam bir telsiz sessizliği, sessizlik için, tamamen varolmayışıyla ezici bir güçtü.

Sadece ÇOCUĞUNUZA onu düşündüğünüzü bildirmek için arada bir rastgele bir mesaj göndermek ne kadar zordu?

Dürüst olmak gerekirse, sorun da buydu.

Belli ki öyle *değilmiş*. Beni düşünüyordu.

Dün Alyssa'nın sosyal medya hesaplarında onun ve Alyssa'nın Hawaii.

Bu yüzden işleri yavaşlatmak istediğim için beni dava edin.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim, oradan çıkmak istiyordum. "İyi geceler."

Odama doğru hızlı bir mola verdim ve olanları düşünmemeye çalıştım, ancak şort ve tişörtümü giyip yatağa girdiğimde aklımdan çıkaramıyordum.

Ya o taşınırsa?

Bunun için çok erken olduğunu biliyordum ama bu düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum.

Kafamda. Scott buraya taşınırsa ne yaparım ben? Birinin bana

-Hayatımıza giren herkes karnımı ağrıtyordu.

Tam NetRix'te izleyecek bir şeyler ararken telefonum çaldı.

Charlie: Benim hakkımda bir şey söylediler mi?

Mesaj attım: **Scott senin biraz ukala olduğunu düşünüyor ve seni sadece arkadaş olarak sevdiğim için çok memnun. Charlie: İş arkadaşı**

Karanlıkta inledim ve cevap verdim: **Evet, doğru. Nasıl cüret edebilirim,**

Değil mi?

Charlie: Varsayımını affedeceğim. Ben:

Oh, teşekkür ederim.

Sana bir soru sorayım Gözlüklü. Belli ki ikimiz de şu anda bekarız-

Anyor musun? Hoşlandığın biri var mı?

Sorusuna ne anlam vereceğimi bilemedim. Merak etmesi mantıklıydı.

-Ben de onun hakkında aynı şeyi merak etmiştim ama şöyle cevap verdiğimde kendimi ezik hissettim:

Sanırım bakmaya açığım ama şu an kimseyle ilgilenmiyorum. HBU?

Aynı.

Onu bir yıl önce sinemada gördüğümde ne kadar mutlu görüldüğünü hatırladım ve mesaj attım: **Hâlâ film teklif eden kıza mı takılıyorsun?**

Charlie: Evet ve hayır.

Soruyu gerçekten ciddi bir şekilde cevapladığına inanamadım. Yazdım: **Bu ne anlama geliyor?**

Charlie: Bu Bec'e takılmadığım anlamına geliyor - o dangalakla mutlu görünüyor ve zaten kırılganlığının çok uzun olduğuna karar verdim. Yani, ne tür bir ucube her sabah Ren Geyiği Clarice gibi uyanır?

Ben: Kim?

Charlie: Rudolph'un sevimli olduğunu düşünen ren geyiği. Onun adı Clarice. Hatırladın mı? Güzel mi?

Homurdandım. Claymation tatil programlarından zevk alamayacak kadar bıkkın doğduğunu düşünmüştüm.

Charlie: İtiraf ediyorum, tatilleri çok severim. Ne olduğunu bilmiyorum, ama gerçekten Noel'de.

Bu beni güldürdü. Belki de yeniden ifade etmelisin.

Charlie: Sanki biri yanlış anlayıp tatillerde şaplak attığımı düşünecekmiş gibi - hadi ama Gözlük. AMA GÜZEL. Verme mevsiminin tadını çıkarıyorum.

Televizyonu rahatlatmak için -Schitt's Creek- hindi avı bölümünü seçtim. Sonra mesaj attım: Eğer onu unuttuysan, bu "evet ve hayır" da neyin nesi?

Charlie: Onu unuttum ama terk edilmenin boktan duygularını unutamadım. Becca'yı geri istemiyorum ama oraya çıkıp her şeyi yeniden yapmak da istemiyorum.

Zack'in geri dönmesini istemem dışında, bunu tamamen *anladım*.

Gerçi bizim durumumuz tamamen farklıydı, çünkü Zack ve ben asla ayrılmamalıydık. Aptalca, önemsiz bir gece geçirdik ve eğer çok fazla biranın olduğu bir partiye gitmeseydi, ertesi sabah tekrar bir araya gelecektik ve her şey yeniden başlayacaktı.

Ama onun yerine o kadar sarhoş olmuştu ki Allie Clark'la öpüşmüştü.

Ertesi gün geldi, fiçinin suçu olduğu için onu affetmem için yalvardı, ama ona kuşu verdim ve onu dışarı attım.

Ama geçici olmalıydı.

O zamanlar onu eninde sonunda affedeceğimi biliyordum. Ama o anda yapamadım. Çok kızgındım. Ve şimdi geriye dönüp baktığımda hayal kırıklığına uğramıştım.

Ama Zack geri dönüp benden bir kez daha af dilemek yerine Courtney Sullivan'la görüşmeye başladı. Bunun bir ribaunt olduğunu ve hala Beni seviyordu ve ayrılır ayrılmaz tekrar bir araya gelecektik.

Ama şimdi Kelsie'yi görüyordu.

Mesaj attım: **O zaman seni tanıımıyordum, ne oldu?**

Charlie: Daha güçlü bir bağ hissettiği başka biri olduğuna karar verdi.

Ben: UGH.

Başka biri *için* terk edilmeyi hayal bile edemezdim; ayrılığımızdan *sonra* Zack'i başka biriyle görmek bile yeterince kötüydü.

Charlie: Değil mi? Benimle ilgili değildi ama birinin etrafında ne kadar sert titreştiği ya da başka bir şey. Saçma cevap.

Aynı fikirdeydim, ancak küçük bir parçam bunu söyleyerek onu kolayca hayal kırıklığına uğratıp uğratmadığını merak ediyordu ve gerçek şu ki Bay Hiç'in karanlık alaycılığının sınırına ulaşmıştı. Yine de destek oldum ve mesaj attım: **Tamamen saçma bir cevap.**

ALTINCI BÖLÜM

Bailey

Sonraki birkaç hafta okul, iş ve Charlie arasında gidip gelen bir düzene girdi. Nekesa ve Theo Pazartesi/Çarşamba ekibini oluştururken, Charlie ve ben her Salı ve Perşembe gecesi programa alınıyorduk. Dördümüz hafta sonları birlikte çalışıyorduk, bu da Charlie'nin tüm hafta sonu mesaisi boyunca bana Nekesa/Theo havası hakkında mesaj attığı anlamına geliyordu.

Charlie: Bu, başladığımızdan beri koluna dokunduğu ON İKİNCİ sefer. **Ben:** Sen bir psikopatsın.

Charlie: Onun dokunuşlarını saymalısın Gözlüklü.

Ben: Bunu neden yapayım ki?

Veri. Her şey verilerle ilgili. **Ben:** Bu ne demek?

Eğer bilmiyorsan, sana söylemeyeceğim. Sadece saymaya başla.

Ve yaptım da. Charlie bana her zaman anlamsız ve aptalca şeyler yaptırırdı, asla yapmayacağım ve hayır demem gereken şeyler, ama Charlie'nin oyunlarına uymak daha kolaydı.

"Tuzlu Fındıklı Rulo," dedi Charlie, otomata yaklaşmakta olan mayolu, gömleksiz adama bakarak.

"Hayır." Adamın göğüs kıllarına baktım ve bunu kazanacağımı *biliyordum* zaman. "O tamamen Funyun'larla ilgili."

Kayıt masasının tezgahına, Charlie'nin yanına yaslandım ve görmek için kendimi zorladım.

Charlie, konukların makineye yaklaştıklarını gördüğümüzde ne satın alacaklarına dair bahse girdiğimiz bir oyun -Otomat Makinesi Bahsi- bulmuştu.

Charlie'nin bize yardım etmek için bulduğu *birçok* oyundan sadece biriydi. Resepsiyonda vakit geçirmek için. Charlie'nin sıkılmaktan mı, sıkılmanın getirdiği sessizlikten mi, yoksa sadece kendisi ve düşüncelerinin olması fikrinden mi nefret ettiğini merak ediyordum, çünkü kaçınmak istediği şeyden kaçınmak için yapacak bir şeyler uydurmak için çok çaba sarf ettiği kesindi.

Charlie ağzının kenarından sessizce, "Sençe erkek bakımı konusunda bu kadar ciddi bir adam," dedi, "Funya tozunu göğsüne *hiç* sokar mı? saz?"

Homurdandım. "Kibar ol."

"Öyleyim," dedi, hâlâ adamı izliyordu. "Üstünü ayı kalınlığında, altını ise yok gibi tutmayı seçen herkese büyük saygı duyarım. Kendi bildiğini okuyor."

"Şşşt," dedim, adamın makineye dolarları yerleştirmesini dikkatle izleyerek.

Charlie vücudunun ağırlığını kaydırarak tamamen üzerime eğildi ve tökezlememe neden oldu. "*Sen* şşşt."

"Kes şunu," dedim ama adam seçimini yaparken ikimiz de donup kaldık.

"Evet." Charlie birinciyi havaya kaldırdı. Yüzünü benimkine yaklaştırdı ve "Kazanan kim Bay? Sen mi ben mi?"

"Hiç kimse sana kazanırken güvenilmez olduğunu söyledi mi?" Çocuk gibi davranırken gülümsememi tutamayarak sordum.

"O zaman her zaman inandırıcı olamamalıyım," dedi, sırtışı geniş ve ukalaydı. "Gerçekten öylesin. Bu seni tanımlamak için mükemmel bir yol. Sürekli edilemez."

Birlikte çalışmadığımız zamanlarda ona gelmesi için yalvarıyordum çünkü geldiğinde iki şeyden biri oluyordu. Ya geldi ve Scott sessizleşti, bu da bana Charlie'nin ilişkilerinin ilerlemesini yavaşlatarak bana zaman kazandırdığını hissettirdi ya da Scott oraya gelmeden önce geldi ve sihirli bir şekilde Scott hiç gelmedi.

Sanki Charlie oradayken gelmek istemiyormuş gibi.

Bununla birlikte, annem Scott'la hâlâ mutlu görünüyordu ve araları bozulmamıştı. Ama her gün ilişkileriyle uğraşan biri için Scott'ın orada olmadığı her anı bir kazanç olarak görüyordum.

Bu yüzden Charlie'ye bir iyilik borcum oldu.

Charlie mesaj attığında, rastgele bir Çarşamba gecesı odamda ders çalışıyordum, oturma odasındaki Scott ve annemi duymamak için AirPods'umda müzik açmışım.

Bir iyiliğe ihtiyacım var Gözlüklü.

Mesaj attım: **İyilik nedir?**

Cuma gecesı benimle bir partiye gelmeni istiyorum.

Ne? Bu şarkıyı durdurumama neden oldu. Onunla bir partiye gitmemi mi istedi? Onunla mı? Böyle şeyleri pek yapmazdık; sadece işte ve benim evimde takılırdık. Neden onunla bir partiye gitmemi istesin ki? Mesaj attım: **Ne????**

O mesaj atacağına, telefonum çalmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, bu Charlie'nin her zaman yaptığı bir şeydi. Bir şey açıklama gerektiriyorsa, neredeyse her zaman telefon görüşmesi için kaçırdı.

Ben de "Ne tür bir parti? Bir çocuğun doğum günü partisi gibi mi?"

Buna evet demesini istedim çünkü bunun aramızdaki ilişkiyi garipleştirmesini istemiyordum.

"Sanki seni böyle bir işkenceye maruz bırakacakmışım gibi," dedi, sesi sessiz ve biraz boşuktu, sanki uyuyormuş gibiydi. "Arkadaşlarımdan birinin evinde küçük bir parti sadece."

*Arkadaşlarından birinin evinde küçük bir **parti** mi?*

Hiç düşünmeden, "Tamam ama biz bunu yapmıyoruz" dedim.

Pencereye doğru yürüdüm ve panjurlarımı kapattım, benden hoşlanıyormuş gibi görünmeden açıklamaya çalıştım. "Okul ve arkadaş sınırlarını hiç aşmadık."

"İşte bu yüzden buna iyilik deniyor," dedi ve boğazını temizledi. "Eski sevgilim ve onun dangalağı da orada olacak -ve bu hiç umurumda değil- ama zavallı görünmek de istemiyorum. Eğer benimle gelersen, üzgün görünme endişesi olmadan rahatlayabilir ve eğlenebilirim."

Tamam, kulağa kötü gelmiyordu. Bana çıkma teklif etmediği için rahatlamıştım, yine de nedense midemde küçük *bir* düğüm vardı. "Eğlenecek miyim?"

"Tabii ki benimle olacaksın."

"Bu sandığın gibi bir güvence değil," dedim arkadaşlarının nasıl olduğunu merak ederek. "Tanıdığım en iğrenç insan olduğundan oldukça eminim."

"Yanlış," dedi ve arka planda bir köpek havlaması duyduğumu sandım. "Bastırılmış insanların 'eğlenceli' kelimesini her zaman 'iğrenç' kelimesiyle karıştırdığı bilinen bir gerçektir."

"İğrenç insanlar her zaman 'normal' kelimesini 'bastırılmış' kelimesiyle karıştırırlar," diye cevap verdim. "Doğru anlayın."

"Oh, Gözlüklü, insan içine çıktığında çok sevimli oluyorsun."

Bu beni gülümsetti ve onun görememesine sevindim. Çocuğun, onun alaycı aptallığının zaman zaman eğlenceli olduğunu bilmesine gerek yoktu. Dedim ki, "Sanki

Bana hayır dedirtmeye *çalışıyorsun*."

"Lütfen evet de," diye yalvardı. "Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen."

"Arkadaşların fiçı partisi insanları mı?" diye sordum, zihnim partinin kendisi fikrine kaymıştı, "yoksa daha çok oyun tahtası partisi insanları mı?"

Partici değildim. Bu konuda güçlü fikirlerim de yoktu ama arkadaşlarım ve ben bira içmek için bir araya gelen insanlarla takılmazdık. Zack ve arkadaşları çok içerlerdi ama beni hiç partiye götürmemişti.

"Bu toplantıda her şey olacak," dedi Charlie, henüz hayır demediğim için sesi daha mutlu geliyordu. "Önde fiçı, arkada ıvır zıvır, muhtemelen üst katta bir yerlerde saklanan bonglu birkaç kanka."

"O zaman ben de bir MIP alacağım."

"Benimle gelersen Bay," dedi, sesi yumuşak, sessiz ve şaşırtıcı derecede samimiydi, "sağ salim dönmeni garanti ederim."

Bana her "Bay" dediğinde kendimi biraz tuhaf hissediyordum. Açıkçası bu da başlı başına garipti çünkü Nekesa ve annem bana *hep böyle* seslenirdi.

Ama Charlie bunu söylediğinde kendimi ona gerçekte olduğumuzdan daha yakın hissettim. Boğazımı temizledim ve "Bir içki partimin hikâyesini hatırlıyorsun, değil mi?" dedim.

"Bacağındaki kusmuk yığını-evet." "Söz veriyorum yanından ayrılmayacağım." diye eklediğinde sesinde bir eğlence tonu vardı.

Ve bir nedenden dolayı, bunu kastettiğini söyleyebilirdim. Bu da güven vericiliğiyle beni şaşırttı.

"Peki," dedim, "daha fazla ayrıntı bilmezsem ne giyeceğimi nasıl bileceğim? Mesela pijama partisi mi? Kostüm partisi mi? Yedi çeşit yemek olacak mı? Süslü gümüş takımlar?"

"Fazla düşünmeyi bırak Gözlüklü." Charlie'nin gözlerini devirdiğini telefonun içinden duyabiliyordum. "Her zaman kot pantolonla giydiğin siyah-beyaz kazağın ve ayak parmaklarını sıkkan botların içinde çok şirin görünüyorsun."

Bu beni duraksattı. Charlie'nin nasıl görüldüğümü ya da ne giydiğimi hiç ama hiç fark ettiğini düşünmemiştim. Fairbanks'teki havaalanından beri beni sadece kız kardeşinin sinir bozucu, sinirli bir arkadaşı olarak gördüğünü hissetmiştim.

İşlerin garipleşmediğinden emin olmak için alaycı bir şekilde, "Benden hoşlanıyor musun, Sampson? Gizliden gizliye bana takıntılı mısın ve tüm gardırobumu ezberledin mi?"

"Beni rahat bırak," dedi, sesi hâlâ eğleniyormuş gibi çıkıyordu. "Nasıl görüldüğünü fark etmem senden hoşlandığım anlamına gelmez Gözlüklü."

"Whew."

"Yine de potansiyel olarak benden hoşlanıyormuş gibi davranman hoşuma gider. partide."

"Bu gece gerçekten aklımı başımdan alıyorsun."

"Neden? Ben sadece partiye sevgilim gibi görünen sevimli bir kızla gitmek istiyorum. Bu boynunu yalamak ya da sana kız arkadaşım demek istediğim anlamına gelmiyor; sadece parti konusunda güvensiz küçük bir sürtük olduğum anlamına geliyor. Tamam mı?"

Güldüm, elimde değildi. Bana sevimli dediği için sesi çok mutsuz geliyordu ve aynı zamanda dış görünüşü önemseydiği için kendinden çok iğreniyordu.

Çok *saçmaydı* ama Charlie'nin beni sevimli bulması Bana bir şey söyledi. İğrenç bir göt kafalıydı ama pek çok insanı sevmediği için kayıt yaptırmam iyi hissettirdi.

"Evet, gülmeye devam et, çok komik," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Sen gerçek bir pisliksin, evlat."

"Hadi ama Charlie, değilim." Güldüm ve fark ettim ki aslında ona yardım etmek *istedi*. "Ben de seninle geleceğim."

"Ciddi misin?" diye sordu, ben öyle olduğunu düşünsem de şaşırmış gibiydi. her zaman açıktı.

"Elbette," dedim, sırtımı çatırdatarak ve daha fazla çalışmam gerekmemesini dileyerek. "Arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum, bu yüzden havalı davranmak zorunda değilim."

"Lütfen *biraz* sakın olur musun?"

"Burada neden bahsediyoruz?"

"Tamam." Sesi şimdi daha derindi ve sanki bir kanepeye uzanmış, televizyon izliyormuş gibi rahattı. "Tuvalet kazası olmamasını ve herkesin içinde kusulmamasını tercih ederim."

"Sanırım bu konuda size yardımcı olabilirim. Spontane şov melodisi patlamaları hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gershwin olmadığı sürece," dedi tiksiniş bir sesle. "Gershwin'i midem kaldırmıyor."

"Komünist misin?" diye sordum.

"Komünistler Gershwin'den nefret mi eder?"

"Kimse Gershwin'den nefret etmez," dedim, Charlie çoğu zaman tam bir baş belasıyken onunla telefonda konuşmanın nasıl eğlenceli olabileceğini merak ederek. "Dolayısıyla komünist varsayımı."

"Varsayımlar konusunda dikkatli olmalısın

Gözlüklü." "Biliyorum. Beni affet."

"Yapacağım," dedi, "ama sadece Cuma gecesi beni kazıyormuş gibi yaptığın için." Kitabımı kapattım, masamdan kalktım ve yatağıma uzandım. "Bu hayatımın en zor mücadelesi olacak. Ben olmalıyım Cumartesi sabahı bunu başarırsam hemen Oscar'a aday gsterilirim."

"Oh, başaracaksın," dedi, alay ederken neredeyse Rirty gibi konuşuyordu. "Bunu o kadar kolaylaştıracaağım ki gerçek hayatta benden hoşlanmadığını unutacaksın."

"İmkânsız," dedim battaniyemin içine sokularak.

"Bekle ve gr Gözlüklü," dedi. "Sadece bekle ve gr."

BÖLÜM SEYEHTEEH

Charlie

Telefonumu cebime atarken başımı salladım, Bailey'i partiye davet ettiğim için tam bir aptal olduğumu biliyordum.

Becca'ya zavallı görünmemek için gelmesini istediğimi söylemiştim, ki bu doğrudu, ama asıl neden Bec'e hayatıma devam ettiğimi göstermekti.

Mutfığa girdim, buzdolabını açtım ve bir galon süt aldım. "TUMS'ı denedin mi?"

Arkamı döndüğümde annem mutfak kapısında duruyordu. Başımı salladım. "Evet."

"Dr. Bitz'in sana verdiği egzersizlerden herhangi birini denedin mi?" diye sordu, lavaboya doğru yürüyüp kurutma rafından bir şarap kadehi alırken endişeli görünüyordu.

Yutkundum ve cevap vermek istemedim. Bu sorudan nefret ediyordum, böyle *bir* sorunun var olmasından bile nefret ediyordum. Çünkü her ne kadar herkes ruh sağlığına dikkat etmenin öneminden bahsetse de, bu sorunu yaşamak bana başarısızlık gibi geliyordu.

Ve bu lanet olası bir sorun bile değildi.

Bazı şeyleri fazla düşündüm ve sonuç sinir bozucu bir asit reRux'u oldu. Bu kadar, önemli bir şey değil. Ama bir şey beni kırılmış gibi hissettirdi, Özellikle de annem zihinsel *egzersizlerden* bahsederek yardımcı olmaya çalıştığında. *terapist* bana yardım edebileceğini düşündü.

Ama yine de önemli bir şey değildi.

"Evet," dedim, buzdolabını kapattım ve sütü bardağımın olduğu masaya götürdüm. "Önemli bir şey değil. Sanırım akşam yemeğinde pizza yediğim için böyle oldu."

"Oh, iyi," dedi, tezgahın üzerindeki kırmızı şarap şişesini alıp bir bardak doldururken rahatlamış görünüyordu. "Sen eve gelmeden önce tavuk yemeye çıktık."

"Kaçırdığıma sevindim," dedim ona güven verici bir gülümsemeyle. "Tavuktan nefret ederim."

"Biliyorum," dedi ve beni aynı anda hem mutlu eden hem de hüznölendiren o kocaman anne gülümsemelerinden birini takındı. "Her zaman öyleydin."

"Ailede birinin dahi olması gerekiyor," diye cevap verdim.

Bunun üzerine, "Calc notun yükseldiğinde konuşalım." dedi.

"Touché."

O yukarı çıktıktan sonra, sütü (hiç işe yaramayan ev yapımı asit reRux önlemim) döverken yine Cuma gecesini düşünmeye başladım.

Becca ayrıldığından beri birileriyle takılmaktan kaçınıyordum, çoğunlukla Çünkü onu görmek ya da insanların ne olduğunu sormasını istemiyordum. Ben sadece Cuma günü Chuck'a gitmeyi kabul etti çünkü ertesi hafta taşınıyordu ve bu onu son görüşümüz olabilirdi.

Ama şimdi bu bir fırsat gibi geldi, diye düşündüm acele sırasında bir kutu bira içen bir öğrenci gibi süt içerken.

Bec'e bana mesaj atmayı kesmesini söyleyemeyecek kadar aptaldım. tekrar bir araya gelmek istiyordum ama böyle hissediyordum. Mutlu olmasına sevinmişim (bir bakıma), ama onun kankası olmak gibi bir niyetim yoktu.

Belki ben de böyle bir şey yaparsam aynı mesajı vermiş olurum; *Gecenin 3'ünde karanlıkta FaceTime'leşmeyi özlediğini fark edersen Charlie erkek arkadaş bulmaya hazır, ama sadece platonik mesajlaşmayla ilgileniyorsan başka seçenekleri de var.*

Yalan söylemeyi ve insanlara Bailey ile aramızda bir şey olduğunu söylemeyi planlamıyordum, ama Bec kendi varsayımlarını yapmak ve buna göre cevap vermek istiyorsa, onu durdurmak için hiçbir şey yapamazdım, değil mi?

Bir bardak daha süt doldurdum ve galonu yere bıraktım.

Ama aynı zamanda Bailey'i iş dışında görmekten ve annesinin ilişkisini mahvetmek için yaptığımız ortaklıktan heyecan duyan bir parçamı da görmezden gelemedim. Sosyal, hadi şehre gidelim diyen Bailey nasıl biriydi?

Gözlüklü dışında Bailey kimdi? Ve neden bu kadar merak ediyordum?

Tanıştığımız ilk anda ondaki bir şey beni kendine çekmişti ve Tanrı yardımcım olsun, onunla etkileşimde bulunmaktan *hoşlandığım* bir şey vardı.

Hiçbir ortak noktamız yoktu. HİÇBİR ŞEY.

Tekrar tekrar *özür dilerim* derdi. Kurallara uymasında cesurca bir şey vardı. Yine de, havaalanındaki gözlüklü inegi asla unutmayacağım, boğazını temizledi ve Eğlendirici bulduğum bir bastırma, kesmeme izin vermeyişinde tatlı bir şey vardı ama bu konuda kötü hissediyordu.

Bailey diğer insanlar gibi değildi.

Partide beni muhtemelen delirteceğini bilmeme rağmen neden dört gözle bekliyordum?

BÖLÜM SEKIZEEH

Bailey

Charlie Cuma gecesi bana mesaj atıp evimde olduğunu bildirdiğinde, anneme **Charlie ile arkadaşının evinde takılıyorum** diye mesaj attım ve **dışarı çıktım**. Charlie'nin nereye park ettiğini merak etmeme bile gerek kalmadı çünkü korna çalmaya başladı.

Yüksek

sesle.

Durmadan.

Gözlerimi devirip siyah Honda'sına doğru koştum, kapıyı açtım ve içine tırmandım. "Sen bir ahmaksın."

Direksiyonun arkasında rahat bir şekilde oturan Charlie çılgınca sırtıyordu, sanki benimle dalga geçerken *çok iyi* vakit geçiriyormuş gibiydi. Gözleri sıcacık ve her tarafımdaydı -yüzümde, dışımda, bacaklarımda ve tekrar yukarıdaydı- ve takdir dolu bakışları midemdeki yağları ortaya çıkardı.

Sonra dedi ki, "Vay anasını, *tam da* sana giymeni söylediğim şeyi giymişsin. Sen çok iyi bir kızsın."

Kapımı çarptıktan sonra emniyet kemerine uzandım, benden uzaklaşıp dikiz aynasına bakarken tereyağları sakinleşti. "Gerçekten içeri dönüp üstümü değiştirmeme neden olmak mı istiyorsun?"

"Çenemi kapatacağım," dedi ve arabayı geri vitese takıp bulunduğu yerden çıktı. "Ama iyi görünüyor. Gerçekten güzel görünüyorsun."

"Az önce bana iltifat mı ettin?" Kemerimi bağlayarak sordum. "Garip, değil mi?"

"Açıkçası bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum." Ayrıca onun böyle görünmesiyle nasıl başa çıkacağımı da bilmiyordum. Tişörtlü Charlie'yi, kapüşonlu Charlie'yi ve takım elbiseli Charlie'yi tanıyordum ama bu Charlie...

Vay be. Ekose düğmeli bir gömlek giyiyordu - Ralph Lauren miydi? - güzel bir saat, kot pantolon ve *gerçekten* iyi ayakkabılar. Ama *asıl* olay bu değildi.

Vay canına, sabun kokusu ve kalın saçlarının birleşimiymiş. Charlie'nin yakınlığı onu saçlarıyla uğraşmaya alışık olmadığım başka bir seviyeye taşımaya *çalışıyordu*, sanki ellerini yüzlerce kez üzerinden geçirmiş gibiydi. Yakın ile.

Charlie Sampson sevimliydi ama Parti Charlie *seksiydi*.

Bana baktı ve ağzının köşesi yukarı doğru eğildi. "Bana garip davranma. Dış görünüşün güzel ama muhtemelen çantadaki her şeyi şekline göre sıralamış olman çekiciliğini büyük ölçüde ortadan kaldırıyor." "İşte burada." Vizörü indirdim ve aynaya baktım. "Peki ne var eski sevgilinin adını tekrar söyler misin?"

"Ha?" Tekrar göz gezdirdi, sonra bakışlarını yola çevirdi. "Oh. Becca."

"Becca." Kotumun cebine uzandım ve rujumu çıkardım. "Siz birbirinize karşı medeni misiniz?"

Bir sönük sesi çıkardı ve şerit değiştirdi. "Tanrı aşkına, ben melodramatik bir futbolcu değilim. Tabii ki medeniyiz."

Maple Caddesi'nden aşağı inerken tüm ciddiyetiyle yüzüne baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Geri zekalıymışım gibi başını salladı. "Saçmalamayı kes. Ben tedavi ona da aynen sana davrandığım gibi davranacağım."

"Demek iğneleyici bir hıyarsın ama bunu kabul edilebilir kılacak kadar da komiksin." Kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Oldukça fazla."

"Anladım." Rujumu sürdüm, vizörü geri çektim ve Charlie'ye döndüm. "Peki arkadaşların nasıl? Gürültülü mü? Sessiz mi? Komik mi? Züppe mi?"

"Arkadaşlarım oldukça soğukkanlı. Ve komik."

Neden bilmiyorum ama ona endişeyle "Sence beni sevecekler mi?" diye sordum.

Bana kısa bir bakış attı ve gülmek ister gibi bir hali vardı; "Dışarıdan değişmiş olabilirsin ama hala havaalanındaki yüzün aynı, değil mi?" derken gözlerini kısmıştı.

"Hayır, kesinlikle değilim," dedim savunmacı bir tavırla, o anki güvensizliğimle alay etmesine sinirlenerek. "Ama sen Charlie, sen kesinlikle hâlâ Fairbanks'te tanıştığım o her şeyi bilen ahmaksın."

"Vay canına," dedi ve şimdi kırmızı ışıktaki yavaşlarken küçük bir kahkaha attı. "Sakin ol. Destek yüzünü *sevdim*."

"Şimdi de yalan söylüyorsun," dedim, ona daha iyi bakabilmek için koltuğumda dönerek. "Çünkü birbirimizden nefret ettiğimizi çoktan kabul ettik."

"Nasıl unutabilirim ki?" demeden önce gözleri yüzümden saçlarıma ve tekrar yüzüme kaydı.

"Yani," dedim, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp o günü düşünerek, "Ben sadece ilk solo Right'ımı güvenli bir şekilde idare etmeye çalışan iyi bir kızdım ve orada

Bir pislik gibi davranıp, güvenlik kuyruğundaki bir kıza mini-Hugh Hefner."

"Her şeyden önce, 'macking' mi?" dedi, ışık yeşile döndükten sonra gaza basarak. "Daha iyisini yap Gözlüklü."

"Evet," diye kabul ettim. "Bunun nereden çıktığını bilmiyorum."

"İkincisi, Hugh Hefner pisliğin tekiydi. Öte yandan genç Charlie, Grace Bassett'in havaalanındaki öpücükle ilk hamleyi yapmasına yetecek kadar oyuna sahipti."

"Gerçekten mi?" Sesimdeki alaycılığı gizlemedim. "Buna inanmıyorum."

"İnan bana, o öpücük için yalvardı."

"Böyle düşünmemi istiyorsun." "Touché."

Charlie arabayı çıkmaz sokağın başındaki güzel görünümlü, kurabiye kesimli, iki girişli bir evin önünde durdurduğunda, birkaç tereyağı kokusu aldım. Garaj yolunda üç, sokakta da birkaç araba vardı, yani büyük bir parti gibi görünmese de, her zamanki dört arkadaş buluşmalarımdan daha büyüktü.

Charlie gergin olduğumu biliyor gibiydi, çünkü cebinden küçük bir rulo TUMS çıkarıp ağzına iki tane atarken güven verici bir şekilde, "Eğlenceli hale getireceğim, söz veriyorum" dedi.

partide nasıl olacağını merak ediyordum. Charlie Sampson ve arkadaşları kimdi? Arabadan inip verandaya doğru yürüdük ve ben ne olduğunu merak ettim.

"Hızlı ve acısız olacak. Merak etmeyin." Verandadaki iki basamağı çıktık ve Charlie sanki yüzlerce kez oraya gitmiş gibi ön kapıyı iterek açtı. Yüksek sesle müzik çalıyordu - Driver Era'dan "Nobody Knows" (X albümünü çok severdim) - her yerde insanlar dolaşıyordu.

Derin bir nefes alarak ve kendime bunun önemli olmadığını hatırlatarak onu içeri kadar takip ettim. O partide kimseyi tanımıyordum, bu yüzden hepsi benden nefret edebilirdi ve bu sayılmazdı bile.

Bir kanepeye oturmuş, güzel bir sarışının onlara büyüleyici görünen bir şeyler anlatmasını dinleyen iki adamın yanından geçtik. Sağ tarafımdaki bir grup insan yemek masasının etrafında toplanmıştı, masanın üzeri iskambil kâğıtları ve bira kutularıyla kaplıydı, diğerleri ise oynadıkları oyunu derin bir ilgiyle izliyordu. Etrafta gülüşen ya da hafif bir sohbete dalmış daha fazla insanın arasından geçtik. Charlie'yi takip ederek mutfağa hızlıca göz attım, aç midem atıştırmalıkların, cipslerin ya da lezzetli sosların orada olup olmadığını merak etti, sonra bunun yedi katmanlı jalapeño popper sosuyla dolu güveç tabaklarının olduğu bir parti olmadığını anladım.

Tam da bir partiden bekleyeceğiniz gibiydi ama yine de kontrolden çıkmamıştı. Ama erkendi.

İnsanlar yanımdan geçerken bize bakıyordu ve ben tüm gözlerin üzerimizde olduğu hissinden kurtulamıyordum. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım, kazağımın eteklerini çekiştirdim. Evet, kendimi biraz güvensiz hissetmeye başlamıştım, muhtemelen bu yüzden Charlie bana yaklaştı ve kulağıma mırıldandı, "Hadi mutfağa gidelim."

Mutfaktaydı - haklıydım; SIFIR dips - uzun boylu sarışın bir adam, "Lanet olsun, Sampson. Bizi kandırdığını düşünmeye başlamıştım."

Charlie bana doğru işaret etti. "Önce Bailey'i almam gerekiyordu."

"Sonunda Bailey ile tanıştık." Tezgâha rahatça yaslanmış olan sarışın adam bana hoş bir sırıtış fırlattı. "Ben Adam, eminim size hakkımda her şeyi anlatmıştır.

-Bunlar da Evan ve Eli."

Bir an duraksadım, masada oturan iki adama doğru bakarken tamamen şaşırmıştım. *Charlie benden arkadaşlarına bahsetmiş mi?*

"Merhaba," dedim gülümseyerek ve sanki onların varlığından önceden haberdarım gibi davrandım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum çocuklar."

"Bu gömlek hakkında ne düşünüyorsun?" Evan pembe düğmeli tişörtünü göstererek sordu.

"Tanrım, adamım, şu gömlek konusunu kapatır mısın?" Adam sırtarak ve başını sallayarak mırıldandı.

"Yapardım ama yapmayacaksın," dedi Evan yüksek sesle.

Eli güldü ve "Bu çok güzel dostum, çeneni kapa artık" dedi.

"Beğendim," dedim, *Evan* gerçekten fikrimi sorup sormadığından emin değildim.

"Bira mı?" Adam sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Charlie. "Bay?"

"Hayır, teşekkürler," diye kabul ettim, ona bakıp genelde içtiğini ve benim yüzümden mi hayır dediğini merak ettim. Ne olursa olsun, o gece içki içmediği için mutluydum. İçki karşıtı değildim ama diğer insanların önünde çekingenliğimi kaybetme fikriyle başa çıkamayacak kadar kontrol manyağıydım.

"Dürüst olmalıyım," dedi Eli, "seni biraz daha çirkin hayal etmiştim."

"Çirkin mi?" Evan Eli'a baktı ve başını sallayarak onayladı. "Aynen."

"Ne?" Charlie'ye baktım. "Onlara çirkin olduğumu mu söyledin?"

"Hayır." Güldü.

"Hayır," dedi Eli. "Senden sadece birlikte çalıştığı biriymişsin gibi bahsediyor. Senden bahsetmeyi unuttu."

"*O kadar* çirkin değil mi?" Gülmemek için kendimi zor tutarak Charlie'ye baktım. "Kesinlikle," dedi Eli, sözlerini yanlış anlamadığım için rahatlamış görünüyordu
yol.

"Charlie," diye bağırdı biri oturma odasından. "Sana ihtiyacımız var."

Bana baktı ve "Benimle özel telefon arkadaşı olmak ister misin?" dedi. "Ha?"

"Charlie bir ıvır zıvır tanrısı, bu yüzden herkes onu takımında istiyor," dedi Eli, önündeki Ultra kutusunu kaldırarak. "O kadar ki, oyuncuların Charlie'yi aramak için para ödeyebildikleri bir serbest oyuncu haline geldi."

Şok içinde ona baktım. "Bu doğru mu? Sen zeki misin?"

"Ben bir dâhiyim," dedi, tipik bir Charlie gibi.

"Aslında öyle," dedi Eli.

"Kapa *çeneni*." Charlie'nin zeki bir insan olduğu belliydi ama bana hiçbir zaman okulda başarılı olmayı önemseyecek biri gibi gelmemişti. Onun gibi tavırları olan insanlar genellikle dersten kaçır ve ders sırasında uyurlardı.

Gerçekten bir dahi miydi?

"Charlie!" Yemek masasındaki grubun hepsi en sevdikleri gibi bağırdı. Ama onlara yarım bir gülümseme verdi ve sanki bu normal bir şeymiş gibi elini havaya kaldırdı.

Aslında *herkes* onu gördüğüne sevinmiş gibi görünüyordu ve bunun nedeni sadece onun bariz ıvır zıvır becerisi. İçeri girerken yanımdan geçen her insan oturma odası gülümsedi ve ona doğru "Charlie!" diye bağırdı. Sanki Charlie uzun bir yolculuktan dönen eski dostlarıymış gibi.

Ne yapacağımdan emin değildim. Charlie'yi *sevdim*, gerçekten sevdim. Charlie-ama bu kadar çok insanın beğenmesi bir şekilde şaşırtıcıydı. Onun genel nüfus için çok fazla edinilmiş bir tat olduğunu hayal ederdim. Bir tür İYKYK tipi bir adam.

"Sampson!" Siyah-beyaz tişörtlü, kırmızı kot pantolonlu ve sakallı bir adam çığlık attı. "Tad geleceğini söylediğinde inanmadım. Seni uzun zamandır dışarıda görmemiştim."

"Her hafta sonu çalışıyorum," dedi Charlie, sonra bana baktı. "Bu arada, bu Bailey."

"Hey, Bailey," dedi, sırf Charlie'yle *birlikte* olduğum için harikaymışım gibi sırıtarak. "Ben Austin."

"Pantolonuna bayıldım, Austin," dedim, keşke Eli'nin önerdiği birayı alsaydım da elimde beni içerde gösterecek bir şey olsaydı. "Cesur bir seçim."

"Doğru mu?" diye onayladı, kırmızı kot pantolonuna bakarak. "Gördüğüm kadarıyla bu bebekler kim olduğumu bildiğime dair bir mesaj veriyor."

"Sen Kırmızı Kot Adam'sın," dedim gülerek ve Austin'i hemen benimsedim. Her zaman gülümseyen bir adama benziyordu. Ve etrafını saran bir tür pozitif enerji vardı ki bu Charlie'ninkiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Aura. *Bu ikisi arkadaş mı?* Sanırım zıt kutuplar birbirini çekiyor.

"Şüpheli Seçimler Adamı olarak da bilinir," diye ekledi Charlie. "Ya da belki Fashion Don't Dude."

Bu, Austin'in kıkırdamasına ve tanıdıkları biriyle ilgili bir hikayeye başlamasına neden oldu.

Ama arkadaşlarıyla sohbet ederken Charlie'nin neden uzun zamandır *dışarı çıkmadığını* merak ettim. Hafta sonları çalışıyordu, evet, ama her Cuma gecesi dışarıda olduğunu biliyordum.

Peki, boş zamanlarında ne yapıyordu? Evde yalnız mıydı, eski sevgilisini mi özlüyordu? Onu arkadaşlarından uzak tutan bir tür aile yükümlülüğü mü vardı? Neden ortalıkta yoktu?

Görünüşüne partinin verdiği tepki bir gösterge ise, belli ki sosyal bir insandı, o halde sorun neydi?

Peki neden bu kadar merak ediyorum?

"Aman Tanrım, bu Charles!" diye bağırdı küçük bir kıvılcık saçlı, sonra koşup Charlie'ye kocaman bir ayı gibi sarıldı. Onu gördüğüne çok sevinmiş görünüyor. "Bize geri döndün!"

Bana baktı ve "Merhaba. Ben Clio." dedi.

"Bailey," dedim, çığınca sırtarak, çünkü sırtmamak imkânsızdı. Clio'nun sıcak bir gülümsemesi vardı, gözlerinin köşelerine ulaşan ve onları kırıştıran türden. Sadece nezaket *yansıtıyordu*. Omuzlarımın gevşediğini hissedebiliyordum.

"Tanrı seni korusun Bailey, bu pisliği inzivaya çekilmekten vazgeçtiğini için."

Cidden, Charlie'nin görünürdeki münzeviliğinin hikayesi nedir?

Charlie elini Clio'nun yüzüne koydu ve alaycı bir şekilde itti. "Çünkü ben bir hayatımın olması münzevi olduğum anlamına gelmez."

"Her neyse." Etrafından dolandı ve kahve masasından bir kutu Old Milwaukee aldı. "Otur ve bize cevapları vermeye hazır ol."

Kanepeye oturduk ve Charlie bana doğru eğilerek, "Sıkılırsan bacağımı falan çimdikle, sonra gideriz," dedi.

"Böyle mi?" Bacağını sertçe çimdikleyerek sordum.

Başını yavaşça salladı ve "İyi bir adam olduğum için çok şanslısın. Eli bunu yapsaydı, onu bırakırdım."

"Vay be, çok maço," dedim içimden, annemle babamın mesaj atmadığından emin olmak için telefonumu çıkardım.

Clio bana oyunun kurallarını anlatmaya başladığında Charlie'nin güldüğünü duydum. Trivial Pursuit gibiydi ama bizim kuşak için yapılmıştı. Tüm sorular herkesin aşına olduğu şeylerle ilgiliydi, ancak en küçük ayrıntılara bağlıydı.

Nick ile ilk öpüşmelerinde Jess'in üzerinde ne renk bir bornoz vardı?

Yeni Kız mı?

Takımlardan biri her puan kaybettiğinde yemek masasının üzerine çıkıp diğer oyuncular tarafından seçilen bir şarkıyı seslendirmek zorundaydı. Ben Clio ile takım kurdum ve evdeki herkes oyuna katılmak için oturma odasına yöneldi.

Görünüşe göre Charlie bir paralı askerdi. Eğer bir takım cevabı bilmiyorsa, ona yardımını için bir dolar ödemeye hakları vardı. Ve şaşırtıcı bir şekilde, göreve çağrıldığı her seferinde haklı çıktı. Clio ve ben, Charlie'nin ne yapacağından emin değildik.

Michael Scott'ın ayağını ızgarada pişirdikten sonra etrafındaki sargıları tam olarak listelemek için Foreman'ı, Charlie bacağını benimkine çarptı.

Ona baktım ve o da bana iğrenç bir kaş sallama hareketi yaptı. "Bu sefer benim retorik tangamın içine bir tek atmayı düşünebilirsin Gözlüklü."

"Şimdi midem bulanıyor, çok teşekkürler."

"Bir doların var mı, Bailey?" Clio bana sordu. "Çünkü haklı olabilir. Michael Scott'ın Bubble Wrap'i olduğunu biliyorum ama başka ne olduğunu hatırlayamıyorum."

Ödeyemezdim. Kendini bu kadar beğenmiş görünürken Charlie'ye ödeme yapamazdım ve "Chuck'a ödeme yap, Chuck'a ödeme yap" diye bağırmaya başladığında - ve herkes ona katıldığında, tavır almak zorunda kaldım.

Charlie'ye bakıp kaşlarımı kaldırarak, "Chuck'a ödeme yapmamıza gerek yok," dedim. "Michael Scott'ın ayağı şeffaf plastik baloncuklu naylonla sarılmıştı, hepsi bu."

"Yargıçlar mı?" Charlie sordu ve ben de yüzünü iki kez süzdüm. *Çok iyi* görünüyordu.

Memnun oldum, bu yüzden hata yaptığımı anladım.

Elinde cevap kartı olan sarışın kız, "Bailey haklı," dedi. "Bu balonlu ambalaja sarılmış."

"Bom," dedim.

"Ama," diye ekledi, kartı bırakıp sırtarak. "O balonlu naylon, şeffaf ambalaj bandıyla yerinde tutuluyor."

"Bu bir ambalaj değil," diye bağırdım, oda kakhahalara ve gürültüye boğulurken tartışarak. "Bant sargının bir parçası değildir; yapıştırıcıdır."

Charlie gülerek başını salladı ve "Neden beni dinlemedin?" dedi. "Çünkü haklı olmana izin vermektense masanın üzerinde şarkı söylemeyi tercih ederim," diye cevap verdim.

"Kalk ve gel," dedi Clio bana, çakırkeyif bir sırıtışla. "Kalktık."

Kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken, "Yani, buraya Charlie'yle geldim," demeye çalıştım. "Bir misafir olarak. Aynı şeylere maruz kalmamalıyım-"

"Hadi," dedi ve beni yemek odasına doğru çekti. "Charlie," dedim ona dönüp bakarak. "Beni kurtarman gerekmiyor mu?"

"Denedim," dedi gülümseyerek, "ama sen meşhur G- ipine dalmak istemedin."

"Hangi şarkı?" Clio, biz yemek masasının üstüne çıktıktan sonra karaoke makinesini açmak için uzaktan kumandayı kullanarak sordu.

Herkes önerilerini sıralamaya başladı ve sonra Charlie "All Too Well" dedi. On dakikalık versiyonu."

BÖLÜM HİHETEEH

Charlie

Herkes tezahürat yaptı ve Bailey yüzüme bıçak saplamak ister gibi baktı. Gözleri kısıldı ve kaşları aşağı indi ve bana ters ters bakmasından yüzde 100 memnun olduğumu fark ettim.

Dürüst olmak gerekirse hoşuma gitti.

Onu kızdırmak yeni favori hobimdi.

Ancak bu sefer anlamadığı şey, o şarkıyı seçerek ona bir iyilik yaptığımdı.

Müzik başladı ve yine herkes alkışladı.

Ama sonra -şüphelendiğim gibi- tüm ev Clio ve Bailey ile birlikte şarkı söylemeye başladı. Herkesin tamamen içinde olduğu bir Taylor bağırması gibiydi.

Neredeyse kırmızıda geçecektin çünkü bana bakıyordun.

Bailey gülümsüyor ve gülüyordu, mikrofonu Clio ile paylaşıyordu ve ben biraz etkilendiğini söyleyebilirim. Bayan Hall Monitor'ün son derece gergin olmasını beklerdim ama aslında rahat görünüyordu.

"Onun bir aptal olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi Eli, kanepede yanımdaki yeri kaparak. "O çok seksi."

Eli'ye baktım, onu izliyordu, gülümsüyordu ve bir şeyler yanlış geliyordu.

"Onun aptal olduğunu hiç söylemedim." Eğlenceyi izlemeye geri döndüm ve Bailey şimdi burnunu kıvrarak bağırıyordu. *Ataerkilliğin canı* *cehenneme* / *Anahtarlık yerde*. "Gergin ve biraz inek olduğunu söyledim."

"Onun için iŖe yarıyor," dedi ve bunu söyleme Ŗeklinden hoŖlanmadım. Sanki g r n Ŗ  onunla ilgili en önemli ŖeymiŖ gibi.

Neyim vardı benim?

Sakin ol amına koyayım. SakinleŖmem gerekiyordu. Eli'nin tavrının yanlıŖ olmasının tek nedeni Bay'e karŖı korumacı hissetmemdi.

Bu kadar.

Eli l'di.

"Evet," diye kabul ettim. Çok sinir bozucu olabilirdi ama masanın üzerinde dans ederken gerçekten çok tatlı görünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse biraz rahatsız ediciydi.

Tam bunu d Ŗ n rken bana baktı. Sırtarak Ŗarkı söylerken gözleri kısıldı, bu da benim g l msememe neden oldu ve sonra

kelimeler. YanlıŖ kelimeyi söyledi -hiçbir zaman *güzel* mücevher- lanet gibi *yüksek* sesle

Mikrofon ve yüzümün ne yaptığını bilmiyorum ama gülmeye baŖlamasına neden oldu.

Ve bununla ilgili bir Ŗey beni etkiledi.

Bu yüzden, omzumun üzerinden hızlıca bir bakıŖ attığımda ve partiye girdiklerinde Becca ve Kyle arasında deėiŖ tokuŖ edilen eğlenceli gülümsemeleri yakaladığımda lanet bir aptal gibi gülüyor ve Ŗarkı söylüyordum.

Hay *sikeyim*.

BÖLÜM TVEHTY

Bailey

Bunu gördüğümde şarkı söylerken kahkahalarla gülüyordum. olur.

Charlie bir an bana komik bir şekilde sırıtıp "All Too Well" şarkısına eşlik ederken, bir an sonra yüzü tamamen değişti.

Gülümsemesi bir kapının çarparak kapanması gibi kayboldu ve yutkunurken adem elması sallanmaya başladı. Arkasından içeri giren çifte baktım ve bu o kızdı. Sinemadaki muhteşem kız.

Charlie'nin eski kız arkadaşı.

Yüzü değiştiği kadar hızlı bir şekilde geri değişti. Charlie dikkatini tekrar bana çevirdi ve sırıttı ama gözlerine dokunmadı. Şarkının bittiğine sevinmişim çünkü artık söylemek istemiyordum.

Eski sevgilinizi yeni erkek arkadaşıyla görmek olabilecek en kötü eşlikçi gibi hissettirdi.

Clio mikrofona, "Çok teşekkür ederim Omaha," dedi ve bana sırtarak ekledi, "Ve Tanrı'ya dua ediyorum ki bu akşam buraya tekrar gelmeyeceğiz."

Mikrofonu bıraktı ve biz de alkışlar arasında masadan aşağı atladık.

"Bu *korkunçtu*," dedi Eli, yavaşça el çırparak ve yanındaki yerden gülümseyerek Charlie kanepede. "Ama on üzerinden on, tavsiye ederim."

"Vay canına, teşekkürler," diye cevap verdim ama gözlerim Charlie'deydi, rahatsız görünüyordu. Ayak bileklerini kavuşturmuş, kollarını iki elinin üzerine koymuştu.

koltuğun arkasına yaslandı ve dudakları gülümsemeye başladı ama rahatsızlığı çenesinin gerginliğinden ve bakışlarının donukluğundan anlaşılıyordu.

Tam yanına oturduğumda Becca ve erkek arkadaşı geldi.

Kahretsin.

Adam sırtarak Charlie'ye baktı ve "Sampson, nasıl gidiyor?" dedi. Adam - dünyanın geri kalanı gibi- Charlie'yi gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyordu.

Charlie'nin eski kız arkadaşı da öyle. Gülümsedi. *Sıcak bir şekilde.* Sanki eski bir Arkadaşım. Mutlu, nazik, tamamen beklenmedik bir gülümsemeydi ve ben bu gülümsemeyi hayal ettim,

Ingers'ı erkek arkadaşınıninkilerin arasına bağlanmıştı, çok boktan hissetmek zorundaydı. Charlie için üzülmekten kendimi alamadım.

"Annen biliyor," dedi Charlie, yüzünde herkese şaka yaptığını, arkadaş olduklarını ve ha-ha-ha bunun bir "annen" şakası olduğunu söyleyen bir sırıtışla. "*Ona* sor."

Adam gülmeye başladı ve Charlie'nin eski sevgilisi gülümsedi ve ben onun sözlerinin ne olduğunu görebilen tek kişi gibi görüldüğüm için şaşırdım. Herkes Charlie'nin komik olduğunu düşünüyordu ama o mizahı ve iğnelemeyi tamamen bir savunma mekanizması olarak kullanıyordu.

Her zaman.

Sanırım ailesiyle olan ilişkisinden her bahsettiğinde bunu zaten fark ediyordum, ama birdenbire bunun her durumda başvurduğu bir hareket olduğu anlaşıldı.

Tabii bunu ona söylesem muhtemelen saçımı başımı dağıtır ve Freud olmaya çalıştığım için benimle alay ederdi ama Tanrım, ders kitabıydı.

Ve şimdi onu gördüğümde, görebildiğim tek şey oydu.

Bu da yeni erkek arkadaşına neden gülümsediğimi ve "Bu arada ben Bailey," dediğimi açıklamanın tek yolu. Charlie'nin *arkadaşı*...?"

Charlie'ye baktım, başımı hafifçe eğdim, sanki bana arkadaş denilip denilemeyeceğine dair bir iç şakayı paylaşıyormuş gibi. Koyu renk gözleri bir an için yüzümde gezindi ve sonra *anladı*, ağzı yavaş, Rirty sırıtışına dönüştü, bu da midemin biraz dalgalanmasına neden oldu.

Lanet olsun, Charlie istediği zaman *SEKSI* olabiliyordu.

Gözlerinin kısılması, bana tembelce bakması ile ilgili bir şeydi, Yaramazca, sanki beni kesintisiz birkaç saatliğine çalmak istiyormuş gibi.

Ahem-wow.

Bu istenmeyen farkındalığı bir kenara ittim çünkü asıl önemli olan şuydu gözleri yeniden canlanmıştı. Onu mutsuz görmekten neden bu kadar nefret ettiğimi bilmiyorum ama nedense ediyordum.

"Ben Kyle ve bu da Becca," dedi adam ve ben de gülümseyerek başımı salladım ve ona bakmamak için elimden geleni yaptım.

Ama bu imkansızdı.

Çünkü onu Charlie ile barıştırmaya çalışıyordum. Daha çok, Charlie'nin unutmakta zorlanacağı kadar hoşlandığı biri fikriyle uzlaşmaya çalışıyordum.

Çünkü görünüşe aldanarak beni de yanında getirmiş olabilirdi ama ben aptal değildim; bu tamamen onunla ilgiliydi. Charlie, insanların onun hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamayan nadir insanlardan biriydi, bu yüzden onun umursamasını sağladığı gerçeği önemliydi.

"Az önce 'All Too Well'i kaçırdın," dedim, rahat bir parti kızı rolünü oynamaya çalışıyordum, oysa gerçekte yabancılarla sohbet etmekten *nefret ederdim* çünkü çok beceriksizdim.

Becca, iri mavi gözleri Charlie ile benim aramda gidip gelse de benimle konuşarak, "Sonunu yakaladık," dedi. "Charlie'ye telefon etmediniz mi?"

Bu, onun ve Charlie'nin bir gülümsemeyi paylaşmasına neden oldu ve bunda hoşuma gitmeyen bir şey vardı. O bakışta anılar paylaşılıyordu, iç içe geçmiş anların hatıraları ve *bir şeyin* Reeting saniyesine tanık olduğumda midem düğümlendi.

Neden bilmiyorum ama o *şeyden* gerçekten nefret ediyordum.

Muhtemelen daha iyi bir yargıya sahip olmama rağmen, onun üzgün olduğu düşüncesinden hoşlanmadığım gerçeğiyle ilgiliydi.

Kesinlikle buydu.

Charlie, "Bay yardım istemeyecek kadar inatçı," dedi ve sonra bana doğru eğildi. Teknik olarak bu sadece bir omuz dürtmesi, bir çarpmaydı ama Charlie'yle gerçek hayatta sahip olmadığımız bir samimiyetten söz ediyordu. "Sanırım tam olarak söylediği şey, haklı olmama izin vermektense bir masanın üzerinde şarkı söylemeyi tercih edeceğiydi."

Bu beni hazırlıksız yakaladı ve ne söylediğimi hatırlamasına şaşırarak güldüm. Omuz silktim ve bana ne oldu bilmiyorum, belki de onu duygusal yaralardan korumak gibi tuhaf bir ihtiyaçtı, ama kollarımı sol pazusuna doladım ve sıktım.

Evet, "Kararımın arkasındayım" derken ona sarıldım.

Charlie bana baktı, kaşlarının arasındaki küçük kırısklık şaşkınlığının tek işaretiydi ve sonra, "Dur bakalım, kirpiğin var," dedi.

Yüzü biraz daha yaklaştığında nefesim kesildi ve boştaki eli gelip yanağıma usulca dokundu. Sadece bir saniyeydi ama gözlerimiz buluşup birbirini tuttuğunda donmuş bir kare gibi hissettim.

Neler oluyor? Derin bir nefes aldım ve biraz tedirgin hissettim.

Bakışları yakın mesafeden üzerimde gezinirken kalp atışlarım göğsümde titriyordu. Kahverengi gözleri beni bir büyü gibi ele geçirdi, çenesi Rex'leşirken ve Rex'leşmezken beni başka tarafa bakamaz hale getiren bir büyü.

Ama sonra, sanki bir düğme kopmuş gibi, dondurulmuş kare sona erdi. Partinin gürültüsü geri döndü, Charlie doğruldu ve eski kız arkadaşı ve onun yeni adamıyla sohbet etmeye geri döndük.

Ama elini bırakmak yerine aşağıya, kalçamın üzerine indirdi.

Ve pasif bir şekilde değil, neredeyse bir tutuşla, başparmağı ve ön parmağıyla en ufak bir baskı uygulayarak.

Uzun bacaklarına baktım ve midemin neden tereyağlı kurabiyelerle çılgına döndüğünü merak ettim. Neden Charlie'nin elini üzerimde görmek içimde tam bir kaosa neden oluyordu?

Ne. Ne. Cehennem mi?

Eline baktığımı fark edince bakışlarımı hızla yüzüne geri çevirdim. Charlie bana tamamen normal bir ukala sırtışı yapıyordu ve sahte oyuna kendimi biraz kaptırdığımı fark ettim.

Bu Charlie, seni aptal.

Ama hâlâ parmaklarını bacağımda hissedebiliyordum.

Ahem.

Becca doğrudan Charlie'nin eline baktı, sonra gözlerini kaldırdı ve "Brittany'nin nerede olduğunu biliyor musun? Biramızı getiriyordu."

"Buraya geldiğimizde mutfakta," dedi ve ona bakarken gözlerinin onu nasıl içine çektiğini fark etmekten kendimi alamadım. Ona bakarken kalbinin ne kadarının bakışlarında olduğunu biliyor muydu?

Peki neden biraz can sıkıcı buldum?

"Britt," diye bağırdı ve mutfağa doğru giderken erkek arkadaşının kolunu tuttu. "Neredesin?"

Onlar uzaklaşırken Charlie'nin kolunu bıraktım ve ona bakmaktan başka bir şey yapmadım. Aramızda geçen garip şeylerle nasıl başa çıkacağımdan emin değildim. Rol yapma oyunumuza kendimi biraz kaptırdığımı biliyordum, ama bunun sadece bu olduğunu bilebilir miydi?

"Gözlük."

"Hmm?" Ne söyleyeceğini merak ediyormuş gibi kaşlarımı kaldırırken rahat görünmeye çalışarak "Hmm" dedim. "Ne?"

Gözlerine bakmaya cesaret ettiğimde bana tuhaf bir bakış attı. Samimiydi belki de? Kalçamı bıraktı, boğazını temizledi ve "Her şeyin ötesine geçtin. Teşekkürler."

"Sorun değil."

"Hadi Clio," dedi Charlie, Clio'yu ön kapıdan dışarı kadar takip ederek. Onu dinlemesi için ikna etmeye çalışırken kapıyı arkamızdan kapattım. "Uslu bir kız ol."

"Ben bir taneyim," dedi, yani *bağırdı*, verandaya çıkarken gülümsedi ve ön bahçeye.

"Hayır." Charlie verandadan atladı ve onun önüne indi. Dizlerini büktü, böylece yüzü onun hizasındaydı (ondan bir karış kadar uzundu) ve şöyle dedi: "En sevdiğim insanlardan birinin kafası iyiyken direksiyona geçmesine izin verirsem bu gece uyuyamayacağım. Lütfen seni sürmeme izin ver, çünkü güzellik uykusuna ihtiyacım var."

Ona gülümsemesi beni gülümsetti, çünkü yapacak başka ne vardı ki?

Havaalanındaki pislik gülünç derecede çekiciydi.

Aslında öyle değildi.

Clio ve beni eriten şey *cazibe* değil, nezaketti. Havaalanındaki pislik açıkça arkadaşını önemsiyordu ve onunla ilgilenmeye kararlıydı.

Tanrım, bir bahar günündeki güneş ışığı gibi neredeyse *çok* güzeldi. Tamamen bakıp içinize çekmek istemeniz harika, ancak bu sadece korneaların yanmasına ve görme bozukluğuna neden olur.

Clio'yu arka koltuğa yerleştirdik ve emniyet kemerlerimizi bağlayıp arabayı çalıştırırken Charlie, "Bu arada. Arkadaşım Eli sana çıkma teklif edip edemeyeceğini sordu."

Ne? Soğukkanlı davranmam ve daha önce orada bulunmuşum gibi davranmam gerektiğini biliyordum ama asıl yapmak istediğim şey *emin misin* ve *beni başkasıyla mı karıştırdı* demekti.

İlgiye değer olmadığımı düşündüğümünden değil, ama birkaç rastgele cümle dışında Eli ile gerçekten ilgilenmemiştim.

"Neden *sana* sorsun ki?" Dedim ki, esas olarak havalı görünmek için Beni fark etmesine şaşırmıştım. "Nesin sen, babam mı?"

Charlie arabayı vitese taktı ve kaldırımdan uzaklaştı. "Ben onun arkadaşımı ve o sadece umursamayacağımdan emin olmak istedi. Sakin ol."

Oturduğu yerde uyuyor gibi görünen Clio'ya baktım ve olayların bu şekilde gelişmesi karşısında ne hissettiğime karar vermeye çalıştım. Charlie'nin arkadaşı sevimliydi ve yeterince iyi görünüyordu ama aynı zamanda Zack de değildi.

"Eli nasıl biri?" Tüm gerçekleri öğrenmeden konuyu tamamen kapatmamaya karar vererek Charlie'ye sordum.

Clio gözlerini kapatarak, "Aman Tanrım, Eli'ye bayılıyorum," dedi. "Çok seksi ve süper hoş biri."

Bu Charlie'ye sırtıtmama neden oldu.

Charlie şerit değiştirmeden önce aynaya bakarak, "Bence onu seversin," dedi.

"Öyle mi?" Nedense şaşıracak ona baktım, yüzü gösterge panelinin ışıkları altında okunamıyordu. "Gerçekten mi?"

"Elbette," dedi, bileği direksiyonun üzerinden rahatça sarkıyordu. "Yani, *ben* Ondan hoşlanıyorsun, yakışıklı bir adam ve başka birinden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Doğru," dedim, ön camdan karanlığa bakıp Zack'i hayal ederek.

Ama yüzümü buruşturmuş olmalıyım çünkü gözleri büyüdü ve "Lanet olsun, kim? Kimden hoşlanıyorsun?"

"Kimse yok," diye yalan söyledim ama Charlie bunu yutmadı.

"Hadi ama Gözlüklü," dedi gözleri muziplikle parlayarak. "Arkadaşlarından hiçbirini tanımıyorum, o yüzden bana anlatabilirsin. Küçük kalbini pıt pıt attıran yeni bir adam var mı?"

"Oh, *öyle* bir şey değil," dedim küçümseyerek, pıt pıt seslerinden o kadar uzaktaydım ki komik bile değildi.

"Bekle," dedi, gözlerini yola çevirmeden önce bana hızlı bir bakış attı. "Hâlâ eski sevgiline mi takılıyorsun?"

"Hayır!" dedim. Çok savunmacı bir *şekilde* söyledim. Arka koltuğa baktım ve sonra çok daha sessiz bir sesle tekrarladı, "Hayır."

Charlie kaşları alnına doğru yükselirken, "Vay anasını, öylesin," dedi. "Bunu söyleyebilirim."

"Nasıl anlayabiliyorsun? Bu çok saçma," dedim sahte bir kahkaha atarak.

"Sadece biliyorum." Charlie bir an için bana baktı ve yüzü ciddileşti, ağzının kıvrımı sertleşti ve açıklayamadığını vurgulamak istercesine omuz silktilti.

"Çünkü hâlâ Becca'ya takılıyorsun," dedim neredeyse fısıltıyla.

Aynı fikirde değildi ama kırmızı ışıktaki dururken bunu inkar da etmedi. Charlie sormadan önce bakışlarımı tuttu, "Peki siz konuşuyor musunuz? Olay nedir?" Çoğunlukla Zack ve benim hakkımda konuşmazdım.

Birçok nedenden dolayı.

Hayatıma devam etmem gerektiği ya da Zack'in karakteri hakkındaki fikirleri duymak istemiyordum ve kesinlikle onu bırakmadığım için bir yapışkan olarak yargılanmak istemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, aynı durumda olan başka birine de muhtemelen bunları söyledim.

Ama ilişkilerle ilgili olan şey, sadece ikinize ait olan sessiz, küçük anları başka kimsenin bilmemesiydi. *Bunlar* sizin birbirinize sıkıca tutunmanızı sağlayan şeylerdi çünkü onun bu yönünü gösterdiği tek kişi sizdiniz.

Başka kimse bilmiyordu.

"A Groovy Kind of Love "ın tüm sözlerini birlikte fısıldayarak söylediğimiz zaman, beni gizlice yatak odasına götürdüğünde ve annesi aşağıya inmediği için sıkışıp kaldığımda; ona annemle babamın sürekli kavga ettiklerini anlattığımda gözlerinin *gerçekten* yaşarması; Bir saniye daha beklemeye dayanamayacağını söylediği için ben cümlelerin ortasında ben beni öpme eğilimi; ve U2'nun *Rattle and Hum* albümü - birlikte Homer's'a gittiğimizde satın aldı ve Bono'nun "All I Want Is You" şarkısını kesinlikle bizim için yazdığını söyledi.

Kalbim ile kapanış arasında binlerce şaka vardı.

Ama bu düşüncelerin beni aşk acısı çeken bir çocuk gibi gösterdiğini biliyordum, bu yüzden her şeyi kendi kafamda tutmak daha kolaydı.

Bu yüzden o anda Charlie ile paylaşmanın güvenli olduğunu hissetmek gerçekten garipti. Yarım bir omuz silktim ve "Hayır. Şu anda başka biriyle görüşüyor" dedim.

Charlie'nin ne kadar zavallı olduğuma dair kıs kıs gülmesini beklerdim ama yapmadı. Işık yeşile döndüğünde başını salladı ve onun yerine, "Peki neden onu unutmadın?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim savunmaya geçerek, tıpkı Nekesa gibi konuşmasından rahatsız olmuştum. "Hayır, hıyarlık yapmıyorum." Elini kaldırdı, sanki söylediklerini yeniden çerçevelemeye çalışıyormuş gibi kelimeler. "Demek istediğim, eğer bir çift normal bir ayrılık yaşarsa, hala duyguları olsa bile, çoğu zaman yollarına devam ederler. Yani senin gibi akıllı bir kız hayatına devam edemiyorsa, genellikle bir nedeni vardır. Hafifletici bir durum."

Beyninin içini görebilmeyi dileyerek gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun?"

"Beni al," dedi utanmış görünerek ve sesini alçaltarak. "Bec hâlâ bana sürekli mesaj atıyor -sadece bir arkadaş olarak- ama bazen sanki biz ve bu biraz kafa karıştırıcı."

"Kahretsin," dedim, Becca'nın yüzünü hayal ederek, onunla oyun oynayıp oynamadığını merak ettim. Onunla sadece bir dakikalığına tanışmıştım, o yüzden hiçbir fikrim yoktu ama umarım Becca onu kasıtlı olarak oyalamıyordur, kalbini ona bağlayıp yoluna devam etmesini engellemiyordur.

"Değil mi?" Yarı gülümsedi ama bu mutlu ya da eğlenmiş bir gülümseme değildi. Sanki *aptal bir adam olduğumu* söylemek istercesine kendini küçümsüyordu. "Ben de merak ediyordum da, hâlâ burada takılmanın bir *nedeni* var mı?"

Acı içindeki Charlie'nin yüzüne baktım ve bunun Nekesa'yla ya da başka biriyle yaptığımdan daha duygusal bir ayrılık konuşması olmasının ne kadar garip olduğunu düşündüm. Derin bir nefes aldım ve "Bizim için ayrılık bir hataydı" dedim.

Bir kaşını kaldırdı.

"Biliyorum, bu kulağa tipik bir eski kız arkadaş lafı gibi geliyor. Ama doğru." Ona Zack'ten kızginken nasıl ayrıldığımı anlatmaya devam ettim, tamamen tekrar bir araya geleceğimizi umuyordum ama Zack bunu ilişkimiz için son ölüm çanı olarak algılamış ve biriyle çıkmaya başlamıştı. Charlie arabayı bir evin önünde durdurduğunda -Clio'nun eviydi herhalde- "Yani ilişkimiz bitmemiş gibi hissediyorum" dedim.

"Ah." Bir şey söylemek istiyor ama kendini tutuyormuş gibi görünüyordu. Gözleri yüzümde gezinirken, "Ve eğer isterse onu geri götürecek misin?" diye sordu.

Bu... güzel bir soruydu. Evet gibi hissediyordum ama Charlie'nin sorusu, Zack'in *benden* öylece uzaklaşabilmesiyle ilgili hâlâ bazı sorunlarım olduğunu fark etmemi sağladı. Benim onu önemsemişliğimin *yarısı* kadar bile beni önemsiyorsa, bunun biraz zaman alması gerekmez miydi? Vazgeçmeden önce daha çok çabalaması gerekmez miydi?

"Muhtemelen," diye itiraf ettim, bunun yanlış bir cevap olduğunu biliyordum ama aynı zamanda bunu kastettiğimi de biliyordum. "Peki ya sen? Becca istese onu geri alır mıydın?"

"Buradayız!" Clio öne fırladı, koltuklarımızın arasına doğru eğildi ve "Geldik! Burası benim evim."

Charlie çakırkeyif arkadaşına "Doğru," dedi ama gözleri bende kaldı. Anahtarları kontaktan çekip kapısını açmadan önce, ortak kalp kırıklıklarımızı kabul edercesine bana ağzı kapalı küçük bir gülümseme verdi. "Sizi içeri alalım, Bayan Clio."

BÖLÜM TVEHTY-OHE

Bailey

Dairenin kapısını açtım ve oturma odasının ışıklarının hâlâ açık olduğunu görünce şaşırdım. Annem gece yarısı nadiren uyanık olurdu, bu yüzden Charlie'ye dehşet dolu bir bakış attım. Clio'nun sessizce odasına çıktığından emin olmak için onunla birlikte içeri girmiştim -ki öyle de yapmıştı- ama bu beni oldukça geç bir saate bırakmıştı.

Mutfaktan geçip oturma odasına girdiğimizde annem ve Scott kanepede yan yana oturuyorlardı. Televizyon açıktı ama sanki kapıda belirmemi bekliyorlarmış gibi bana bakıyorlardı.

"Hey, gece kuşları," dedim, rahat bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifadeyle. "Şimdiye kadar uyumuş olursunuz sanıyordum."

"Bay," dedi annem, kızgın görünüyordu. Kalbim biraz hıçkırdı -bana nadiren kızardı- ve "Gece yarısı gece yarısı demektir" dedi.

"Biliyorum ve özür dilerim." Arkamda bir şeye ters ters bakan Scott'a baktım.

Birisi.

Charlie'yi yörüngesel lazer ışınlarıyla öldürmeye çalışıyor gibi görünüyordu.

"Son dakikada Charlie'nin arkadaşlarından birini eve bırakmak zorunda kaldık - geç kalmamızın tek nedeni buydu."

"Ama sokağa çıkma yasağını hesaplarken bu durumu da hesaba katmak senin görevin, tatlım." Annem kollarını kavuşturdu ve "Gece yarısına kadar dışarıda kalacak kadar büyüdüysen bunun bir parçası" dedi.

"Biliyorum." **Neden benimle uğraşıyor?** Annem genelde inanılmaz derecede Anlayış, özellikle beri I nadiren gitti dışarı bir kenara itibaren yardımcı

mağaza/kitapçı ziyaretleri. "Son dakikada oldu. Charlie onun araba kullanacak durumda olmadığını gördü, bu yüzden anahtarlarını aldı ve ısrar etti-"

"Kız *sarhoş* muydu?" Scott sordu, sanki az önce kızın sarhoş olduğunu ilan etmişim gibi.

birini öldürdü.

Crew Socks'un neden hayatıma girdiğini merak ederken alnımın kırıştığını hissettim. Boğazımı temizledim ve "Şey, ona tam olarak *sarhoş* demezdim-" dedim.

"Ama içki içiyordu." Scott önce Charlie'ye, sonra anneme baktı ve bana "*İçkili* bir partide miydin?" diye sordu.

"Hayır, kız *içki* içiyordu ama biz içkili bir partide değildik" dediğimde Charlie, Scott'ın saçma laf kalabalığını komik bulmuş gibi bir ses çıkardı.

Scott anneme beklenti içinde baktı, "*Bırak alsın*" der gibi.

Bu da beni gerçekten kızdırdı. Kim olduğunu sanıyordu, *kocas*ı mı? Ne sanıyordu? Onu ebeveynlerinin beklentileri doğrultusunda yönlendirmeye hakkı var mıydı?

Ve sanki tüm bu senaryo başlı başına bir çılgınlık değilmiş gibi, Scott'ın huysuz kızının *sürekli* parti yaptığı gerçeği *ortaya* çıktı.

Annem bana "Bu bir daha olamaz Bay" derken rahatsız görünüyordu.

Sanki rol yapıyormuş gibi hissettirdi, sanki bunu ondan beklediğini bildiği için söylüyordu, bu da beni daha çok kızdırdı. Annem güçlü bir kadındı.

-Neden ona bu şekilde davranmasına izin versin ki?

"Bu *kadar* mı?" Scott, anneme sanki geç kaldığım için beni dövmüş gibi bakarak, "Bu kadar," dedi.

"*Evet.*" Ona öyle bir kızgınlık bakışı attı ki alkışlamak istedim. "Bailey her zaman sorumluluk sahibidir. Onun kararlarına güvenirim."

"Yine de her zaman Bay Komik ile takılmıyordu."

"*Scott.*" Annem ona çocukça isim takmasından utanmış gibi baktı.

"Kiminle takıldığımı nereden biliyorsun?" Sessizce söyledim ama bunu söyleyerek kendimi şaşırttım. Yüzleşmekten nefret ederdim ama bu *yabancı*nın işimize burnunu sokmasından daha da çok nefret ediyordum. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ve buna cüret etmesi o kadar müdahaleci hissettiriyordu ki, neredeyse intihar edecektim.

Nedense bu *babama* da bir hakaretmiş gibi geldi, ki bu hiç mantıklı değildi ama göğsümün ortasındaki acı verici yanma hissini daha da arttırdı. "Sen burada yenisin, bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum" dedim.

"Ben gidiyorum," dedi Charlie ve arkamı döndüğümde yüzündeki ifade beni şaşırttı. Yanakları biraz pembeleşmişti ve rahatsız görünüyordu.

Her zamanki ukala haline hiç benzemiyor.

Sanki Scott'ın ona karşı tutumu onu rahatsız etmiş gibiydi.

O anda kendimi Charlie'ye karşı garip bir şekilde korumacı hissettim ve bunun neden sürekli olduğunu merak ettim. Kendini beğenmiş ve iğrenç biriydi ve kesinlikle benim korumama ihtiyacı yoktu ama partide -ve şimdi oturma odamda- yüzünü gördüğümde savunmasız görünüyordu. Ve bu beni çekiştiriyordu.

"Bıraktığın için teşekkür ederim Charlie," dedim *ve CLIO'YU EVİNE BIRAKMAKTA ISRAR EDECEK TÜRDEN BİR ADAM OLDUĞUN İÇİN* diye eklemek istedim ama

bunun duruma yardımcı olmayacağını bilerek.

O gittikten sonra, Scott'ın (a) benim hayatım hakkında endişelenmeye hakkı olduğunu düşünmesine, (b) Charlie'ye pislik gibi davranmasına ve (c) açıkça her gece yatıya kalmasına öfkelenerek yatağa gittim. Çok kızgındım ve aynı zamanda çok üzgündüm, çünkü kontrolüm sıfırmış gibi hissediyordum. Her şey değişiyormuş -yine- ve yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Ama sonra duydum.

Onları duyduğumda yatağımda uzanmış, Alaska'dan beri sahip olduğum yıpranmış eski yorganıma gömülmüştüm. Scott ve annem *benim hakkımda* tartışıyorlardı ve Scotty'nin sesi pek mutlu gelmiyordu.

Lanet olsun, gerçekten işe yarıyor mu?

"Eğer ayağını yere basmazsan, seni ezmeye başlayacak."

Hayır, değilim. Yaştığıma daha sıkı *sarıldım* ve düşündüm ki, *Ama eğer yaparsam bu seni ilgilendirmez.*

"Hayır, değil," dedi annem, sesi sinirli ve yorgun geliyordu. Son söylediğim için, onun yorulmasında payım olduğu için kendimi kötü hissettim. O benim evrendeki en sevdiğim insandı ve onun uyanık ve mutlu olmasından başka bir şey olmasını istemezdim.

"Yapmayacakmış gibi görüldüğünü biliyorum ama Kristy'ye baksana. Kontrolde çıkmış bir sümüklü ama her zaman öyle değildi."

Lanet olsun, kızı hakkında böyle mi konuştu?

"Bailey, Kristy gibi *değil*," diye tersledi annem, sesi hakarete uğramış gibiydi. "Birbirlerinden daha farklı olamazlar."

Yani annem Kristy'i tanıyordu...?

"Biliyorum Em," dedi Scott özür diler gibi, "ama inan bana, ortaokula başlayana kadar çok tatlıydı, Neal ve Laura kontrollerini tamamen kaybedip onu başıboş bıraktıklarında."

"Ama kardeşin tembelin teki, hadi ama" dedi annem. "Aynı şey değil." Bir dakika. Ne?

"Doğru. Ama sana söylüyorum, Charlie gibi adamlar-"

"Bailey'i senin şımarık yeğenine dönüştürmeyecek," diye araya girdi.

Yeğeni mi? Kristy onun *yeğeni* miydi? Orada yatarken, karanlıkta gülümserken ve mutlu bir hayvan gibi çığlık atmak isterken içimi bir rahatlama kapladı... yani mutlu olduklarında çığlık atan hayvanlar gibi.

Kristy onun kızı değildi, lanet olsun!

Evet, yastığıma bağıyor ve ayaklarımı tekmeliyordum.

Annemin, "O iyi bir çocuk," dediğini duydum ve onun gibi önyargısız biri olduğu için kendimi şanslı hissettim. "Sadece kötü bir ilk izlenim edinmişsin. Göreceksin."

Garip bir şekilde, tam kafasından vurmuştu. Charlie aslında iyi biriydi. kişi.

Bunu görmek için bir sürü saçmalığa katlanmak zorundasınız.

Evet, Bay Hiç'in iflah olmaz bir pislik olduğuna tamamen ikna olmuşum. Onun büyük bir *T* harfi ile bela olduğu üzerine bahse girebilirdim, ancak onunla daha fazla zaman geçirdikçe öyle olmadığını daha iyi anladım.

Hem de hiç.

Onun tam olarak ne *olduğundan* hâlâ emin değildim ama ne *olmadığını* kesinlikle görmeye başlamıştım.

BÖLÜM TVEHTY-TVO

Charlie

"Kim gidip bize bir sürahi kola getirecek?" Nekesa sordu.

Planet Funnn'nın ön büro ekiplerine her vardiyada bir sürahi soda ikram edilmesine izin verilmiş, bu da her vardiya sırasında ücretsiz bir tartışmaya yol açmıştır.

Nekesa Bailey'e baktı, onun boyun eğceğini biliyordu çünkü Bailey her zaman boyun eğdi. "Ben değil," dedi Theo Roor'un üzerinde çömeldiği yerden ve

o gün üçüncü kez yazıcıyı açmaya çalışıyordu. Theo yaşlı bir vatandaşın teknik becerilerine sahip bir aptaldı ama ona yardım edecek değildim.

Yazıcıyı "tamir etmek" onu normalden biraz daha az konuşkan yapıyordu. "Ben değil," diye mırıldandım, "çünkü geçen sefer ben halletmişim."

"Bu sayılmaz çünkü yalnız çalışıyordun." Bailey gözlerini devirerek bana baktı, destekli ayaklarıma ve elimdeki kitaba sanki ondan öğreniyormuş gibi baktı.

"Bunu yapacağını biliyorsun" dedim.

"Evet," dedi Theo. "Sadece git, Bailey."

Nekesa, Theo ve bana ters ters bakarak, "Ben giderim, seni pislik torbası," dedi. "Geçmişimiz yüzünden Bay'in üzerine yürümeye iznim *var*, ama *sen* yapamam."

Bay'in üzerine yürümeye hakkım varmış gibi *hissediyordum* çünkü o beni geri itiyordu. -Eğer beğenmezse.

Theo yazıcıyla uğraşmayı bıraktı. "Ben de seninle geleceğim, çünkü bunu dökmeden taşımanın imkânı yok."

Rirting konusunda berbattı ama Nekesa bu konuda çok başarılı görünüyordu.

"Ben de yapabilirim." Nekesa Theo'ya sırtarak güldü.

Bailey onları dikkatle izliyordu, alnında küçük bir kırışıklık vardı ve yemin ederim beyninde dönen kaosu duyabiliyordum. Arkadaşının Rirting olduğunu biliyordu, Theo ve Nekesa arasındaki kimyayı görebiliyordu ve umutsuzca müdahale etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Güven bana Bay, diye düşündüm uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken,

iş arkadaşları platonik arkadaş olamazlar.

"Hiç sanmıyorum," dedi Theo mide bulandırıcı bir ses tonuyla ve sonra ikisi Hepsi de Lunapark'a giden koridorda dolaşıyorlardı.

Evet, bu ikisi için sadece zaman meselesiydi.

Bailey sağ takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı ve ben de "Yapma" dedim.

"Ne yapacağım?" dedi, onun peşinde olduğum gerçeğinden ürkmüş görünüyordu.

"Sen karışma." Kitabımı yere bıraktım ve ayaklarımı Roor'a uzattım.

"Nekesa büyük bir kız."

"İddian umurumda değil," dedi ve telefonu bir kenara bırakıp iptalleri kontrol etmek için rezervasyonlara girerken yanağının içini ısırdı.

"Gerçekten mi?"

"Senin kadar," diye düzeltti. Uzun bir iç çekişin ardından boğazını temizledi ve ardından, "Her neyse, Nekesa büyük bir kız, erkek arkadaşını seven büyük bir kız," *dedi.*

"Uh-huh."

"Kes şunu," dedi dişlerini sıkarak ve bakışlarını benimkilere çevirdi. "O öyle."

"Elbette öyle," dedim, sırf onu kızdırmak için kelimeleri uzatarak. "Böyle düşünmeye devam et Bay."

"Yapacağım...", diye mırıldandı, dudaklarını büzerek. gülümsemek için. "Neden Murakami'ne geri dönüp beni yalnız bırakmıyorsun?"

En son Murakam'ı çok sevmiştim - yani, nefret ettiğim şeylere rağmen elimden bırakamadım - ve dün ona bahsettiğimde, Joe Goldberg ondan bahsedinceye kadar yazarı hiç duymadığını söyledi.

Bunun üzerine Joe Goldberg'i hiç duymadığımı itiraf ettim, o da bana otuz dakika boyunca Caroline Kepnes'in You kitaplarını anlattı.

Onları bana ödünç vermeyi teklif etti, ben de kibarca reddettim.

Ona diğer Murakamilerimi ödünç vermeyi teklif ettim *ama* kibarca reddetti.

"Yüksek edebiyatın sende kalsın," demişti, çenesini o savunmacı tavrıyla kaldırarak. "Ben daha hafif okumaları tercih ederim."

Ve "daha hafif okumayı tercih ederim" derken, on beş ya da altı aşk romanı okuduğunu kastediyordu.

Bir *hafta*.

Bunu nasıl bildim?

Çünkü sosyal medyasına sızmışım tabii ki.

İçine kapanık Bailey'nin okuduğu kitapların resimlerini ve yorumlarını paylaştığı kitap hesabında *binlerce* takipçisi vardı. Paylaşımları akıllı, komik ve son derece ilgi çekiciydi ve onun bu yönünü bilmeme rağmen, gerçek hayatta bu kadar... kontrollü ve endişeliyken cesur olduğunu görmek çılgıncaydı.

Büyüleyici bir çelişkiydi.

"Affedersiniz."

Bailey ve ben masaya baktık, Roral mayo giymiş ufak tefek sarışın bir kadın kaşlarını çatmış bekliyordu. Bizi Karen'a benzetmeye hazır görünüyordu ve ben bir iç geçirdim.

"Oh. Selam." Bailey tezgâha gitti ve "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Sadece kadına bakarak bile Bay'ın üzerine yürümek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Su Dünyası'nda su kaydırağı sırasını kesen uzun boylu bir çocuk var. Sadece o da değil, kaydırak için fazla yaşlı görünüyor."

"Tamam...?" Bailey belli ki hikâyenin devamını bekliyordu.

Kadın bir an bana baktı, sonra kibirli bakışlarını tekrar Bailey'e çevirdi. "Onun çıkarılmasını istiyorum."

"Um, kaldırıldı...?" Bailey'nin kafası karışmış gibiydi. Yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordum ama Bailey'nin alnının kırıştığını biliyordum, görsel bir onay olmasa bile. "Biri onu uyardı mı, yoksa-"

Kadın sesini yükselterek ve kaşlarını çatarak "Hayır, belki *yapabilirsin*," dedi. Daha sert. "*Benden* işini yapmamı isteme."

Kadın Bailey'i terslerken garip bir şekilde onu koruduğumu hissederek ayağa kalktım.

Kadının boyu bir buçuk metreyi geçmiyordu ama para ve güç kokan o mükemmel vücut hatlarına sahipti. Parlak kırmızı manikür, büyük pırlanta yüzük, mayolu ruj, Louis Vuitton plaj çantası; tam bir paket gibi görünüyordu.

"Bailey kekeledi, yanakları pembeleşmişti. "Ben sadece-" "Çocukla konuşacağım," dedim ve Bailey'nin yanına gittim. "İçeride olduğunu söylemiştin.

Su Dünyası?"

Kadın başını salladı, yatışmış görünüyordu. "Evet."

Alaycı bir tavırla, "Birazdan gidip o küçük zıpırla ilgileneceğim," dedim.

Ama sonra, "Teşekkür ederim" diye cevap verdi, fışkırarak ve ciddi *bir şekilde* *Bakın, bir müşteriye böyle davranırsınız, geri dönmeden önce Bailey ile göz teması kurun.* Koridor.

İçimden "Zıpıktı" diye bağırarak *geldi, iğneleme yapıyordum, seni cadaloz!*

"Whippersnapper?" Bailey bana tam olarak nasıl olduğunu gösteren bir bakış attı.

Beni mide bulandırıcı buldu. "Sanırım az önce ağzıma biraz kustum." Bir adım daha yaklaştım. "Yalan söylemeyi bırak. Çok çekiciydim."

"Eğer 'çekici', 'sinir bozucu' anlamına geliyorsa," dedi dudaklarını ısırarak ve ben tehditkârmışım gibi davranarak onun üzerinde yükselirken gülümsememeye çalışarak, "o zaman evet, kesinlikle öyleydin."

"Bailey Glasses Mitchell, bana 'büyüleyici' kelimesinin anlamını bile bilmediğini mi söylüyorsun?" diye sordum, sırtımdan ve işaret parmağımı burnunun ucunu dürtmek için kullanarak.

Nefes nefese bir kahkaha atarak, "Sadece senin o olmadığını biliyorum," dedi.

İkimiz de sırtıyorduk ve nedense o bana gülümserken görünmez bir ipin beni ona doğru çektiğini hissettim.

"Sıra kesme konusunda son derece katı kuralları olduğunu hatırladığım birine göre," dedim, burnunun kırışması mideme bir şeyler indirirken kıpırdamadan, "tepkin şaşırtıcı derecede gevşekti."

"Evet," dedi, sesi bir anda fısıltıdan bir nefes uzakta, "sanırım havaalanı durumunun *kesiciden* çok *kesiciyle* ilgisi vardı."

"Şimdi mi?" Yaklaşmak için içimden gelen dürtüye karşı koyarak söyledim. Ama lanet olsun. Ben *istedim*

Daha yakına yaslan.

Sadece... bu Bailey'di.

İşteydik.

İkimizin arasında var olan çok küçük alanda kesinlikle bir elektrik akımı vardı - *bok, bok, bok* - bu da bir adım geri çekilmeme ve "Gidip biraz züppe kıcı tekmeleme zamanı" dememe neden oldu.

"Evet," dedi, gözlerini hızla kırıştırdı ve bilgisayara dönerken boğazını temizledi. "Git biraz züppe öldür."

BÖLÜM TVEHTY-ÜÇ

Bailey

Züppe kıcını öldürmek mi?

Yüce Tanrım, ben beceriksiz bir aptaldım.

Charlie Su Dünyası'na doğru ilerlerken ben de bir tomar daha yazıcı kağıdı almak için arka odaya gittim ve sakın kalmaya çalışırken vücudumdaki her hücre yanlış çalışıyordu. En alt rafa ulaşmak için çömeldiğimde yanaklarım sıcaktı ve midem tereyağlı sidiklerle çılgına dönmüştü.

Charlie benimle Rirting yapıyordu.

Charlie Sampson benimle Rirting yapıyordu, ben de ona Rirting yapıyordum.

Vay anasını.

Charlie ile Rirting'i *sevmiştim*.

Kahretsin, *kahretsin!*

Bu ne anlama
geliyor?

Yazıcıyı yüklerken küçük alışveriş kafamda tekrarlanmaya devam etti. Sırtışı, "*Yaptın mı şimdi?*" dediğinde sesinin çakıllı tınısı, benim burnuma dokunduğunda ona doğru eğiliyordum.

Ne oluyor lan?

Nekesa'ya mesaj atmak istedim ama o birdenbire işyeri Rirtations hakkında fikrini almak istediğim son kişi oldu. Charlie'nin ne istediğini, benim ne istediğimi, Zack'in ne istediğini, Becca'nın ne istediğini ve Tanrım, Charlie'nin ne istediğini merak ederek kendimi işime verdim. Nekesa ve Theo dönerken dikkatim dağıldığı için mutlu bir şekilde derin bir nefes aldım. Ama bir saniye sonra Charlie

yeniden ortaya çıktı, ağzına pembe bir TUM atarken son derece rahat ve normal görünüyordu ve "Sorun çözüldü" dedi.

Zımbayı açtım ve gözlerimi bu işe odaklamaya zorlayarak zımbalamaya başladım. "Ne yaptın sen?"

Masanın etrafına geldi ve "Biraz kuyruk tekmeledi." dedi.

Homurdandım ve zımbalara odaklandım. "Yani 'Kes şunu' mu dedin?"

Yönüme bile bakmadan bilgisayarındaki rezervasyonlara tıkladı. "Yani zengin kadın havuzun diğer tarafından beni izlerken ben çocukla konuşuyormuş gibi yaptım. Aslında tek kelime etmedim."

"Vay canına, ne kadar güçlü bir adam," dedim zımbayı kapatırken. "Değil mi?" diye cevap verdi.

Kafamı kaldırdığımda Charlie'nin bana baktığını gördüm. İfadesini okuyamadım ama her zamanki Charlie tarzıyla "Onunla ilgilendiğim için bana borçlusun Gözlüklü," diye dalga geçtiğinde bir şekilde kendimi biraz daha iyi hissettim.

Durumu anlamaya çalışarak, "Anladığımı sanmıyorum," diye takıldım.

"Seni mahvedecekti, bu yüzden takım için bir tane aldım ve kışını kurtarmak için World of Water'a kadar yürüdüm." Başını iki yana salladı ve ekledi: "Yirmi dolarlık bir banknot ya da makineden bir Snickers çikolatası kabul ederim; ikisi de bana uyar."

"Evet, aslında büyük bir torba çörek ya da bir kutu hava hak ettiğini düşünüyorum," dedim, diğer zımbayı almak için etrafından dolanarak. "Ya-ya da bana uyar."

Güldüğünü duydum ve sonra her şey normal modda sıfırlandı.

Kendimi tüm bu olayın işe gitmeden önce yemek yemeyi unuttuğum için kan şekerimin düşmesinden kaynaklandığına ikna ettim.

Hepsi hayal gücünde.

Değil mi?

O gece işten eve döndükten sonra annem ve Scott mutfak masasında oturmuş beni bekliyorlardı. Hepsi mutlu, güler yüzlü ve çok heyecanlıydı, bu da midemin korkuyla dolmasına neden oldu.

"Selam çocuklar, ne haber?" Çantamı girişe bıraktım, ayakkabılarımı çıkardım ve buzdolabının yanına gittim. "Heyecanlı bir Chutes and Ladders oyununu falan mı bitirdiniz?"

İkisi de çok heyecanlı bir şekilde güldüler ve sonra annem "Scott'ın bize bir sürprizi var" dedi.

Buzdolabının kapağını açıp içine baktım ve nefret edeceğimi bildiğim sürprizi beklerken hiçbir şey göremedim. "Evet?"

"Sonbahar tatili önümüzdeki hafta," dedi, "ve sen zaten okul dışında olacağın için, Scott düşündü ki-"

"Breckenridge'e gitmeye ne dersin?" Scott araya girdi, sanki piyangoyu kazandıklarını ilan etmiş gibi gülümsüyordu.

"Ne?" Buzdolabının kapısını kapattım ve bana beklentiyle baktıklarında göğsüm daraldı.

Ben hiç kayak yapmamıştım ve annem de hiç kayak yapmamıştı, bu yüzden planlarının tam olarak ne olduğundan emin değildim. Scott'ın kızı da (Kristy değil-di-yayyyyy) okul dışında olacaktı; hepimizi *birlikte* bir geziye mi götürmeye çalışıyorlardı?

Çünkü hayır, böyle bir şey olmayacaktı.

Gerginlik ve korku hızla üzerime gelirken başımın döndüğünü hissettim, niyetlerinden duyduğum korku bana bir yumruk gibi çarptı. Bununla Brady Bunch geçişini mi başlatmaya çalışıyorlardı? Bu "gezi" bir şeylerin başlangıcı mıydı?

Tanıdığım herkes Breck'e gitmişti ve kulağa harika geliyordu. Büyüleyici bir dağ köyü, pitoresk kulübeler... Dürüst olmak gerekirse hep oraya gitmek istemiştim. Ama Scott'ın hepimizi bir aileymişiz gibi tatile götürebileceğini düşünmesine izin verecek değildim.

Tanrım, bana gülümseyen ikisine bakarken yine o intihar hissine kapılıyordum. Çünkü annem çok mutlu görünüyordu. Neydim ben?

ne yapmam gerekiyordu? Onun mutlu olmasını *istiyordum*.

Hayatında hiç olmadığı kadar.

Ama ne pahasına?

Scott hayatımdaki konfora karşı bir tehdit oluşturunuyordu. Güzel çarşafklar ya da yumuşak terlikler gibi şımartan bir şey olarak konfor değil, hayatınızın şifa sağlayan kısmı olarak konfor. Hayatınızın, dünyanın geri kalanı 1re'deyken rahatlayabileceğiniz ve bir tür konfor alabileceğiniz kısmı.

Hayatınızın içine girebileceğiniz kısmı.

Babamdan sonra ve Scott'tan önce kurduğumuz hayatımız rahatlıktı. Bu da Scott'ı rahatlığın karşıtı yapıyordu.

Umutsuzca değişmeden kalmak isteyen bir yerde değişimin potansiyel temsilcisi.
Kahretsin.

"Scott ana cadde üzerinde, bir restoranın çatısına çıkan balkonu olan bir daire kiraladı," dedi annem, sesi sanki daha önce hiçbir şey bu kadar eğlenceli gelmemiş gibi yükseliyordu. Bir elini uzun sarı saçlarının arasında gezdirdi ve ona bakarken saçlarının açık olduğunu fark etmediğimi fark ettim.

Bu da neydi böyle? Her zaman at
kuyruğu yapardı.

şimdi de saçlarını mı açıyordu? Bu *onun* için miydi?

Beni ikna etmeye çalışmaya devam etti: "Ekim ayında, yapraklar açmaya başladığında görmenin güzel olacağını düşündük. Sadece üç günlük küçük bir kaçamak. Ne dersiniz?"

*Sanırım **şu anda** ve burada bir çocuk gibi ağlayabilirim.*

Bunun mümkün olduğunu biliyordum, Scott'ın hayatımıza demir atması, ama Birden her şey çok hızlı olmaya başladı.

Birdenbire aklıma korkunç bir düşünce daha geldi. Eğer Scott bir yere yerleşirse, bu babamı hayatımdan daha da uzaklaştırmaya mı hizmet edecekti? Bunu zaten olduğundan daha da ilgisiz olmak için bir neden olarak mı görecekti?

"Um." Gülümsemeye çalıştım ve başımı salladım. Çok fazla. Sanki başım boynumdan düşecekmiş gibi başımı salladım çünkü o kadar serbestti ki. "Yani, kulağa harika geliyor ama sanırım çalışmam gerekiyor. Yine de siz kesinlikle gitmelisiniz."

Annemin yüzünün düştüğünü gördüm. O ana kadar bu sadece bir ifadeydi - "yüzü düştü"- . Geniş gülümsemesi zayıf bir ufuk çizgisine dönüştü ve gözlerindeki kısılma kayboldu, yerini hayal kırıklığına uğramış bir şaşkınlıkla iri iri bakan gözlere bıraktı. "Elbette senin için çalışacak birini bulabilirsin" derken sesi kalındı.

"Aslında biraz kısa boylular," diye yalan söyledim, kendimden nefret ediyordum ama Scott'tan daha çok nefret ediyordum. "Ama kontrol edebilirim."

"Sana kayak yapmayı öğretmeyi çok isterim," dedi Scott gülümseyerek. "Eğer öğrenmek istersen tabii."

Anneme baktım. Küçükken öğrenmek istediğimi *biliyordu* ve Ona açıkça söylediği için kendimi ihanete uğramış gibi hissettim. Parmaklarımı top gibi kıvırdım.

"Evet, çok isterdim ama bu sefer işe yarayacağını sanmıyorum" dedi.

"Hadi ama Bay," dedi başını eğerek ve benimle arkadaşmışız gibi konuşarak. "Efsanevi olacak, söz veriyorum. Sadece işi bırak -bunu bir daha söylediğimi asla duymayacaksın- ve bizimle gel."

Biz. Kendisinden ve annemden "biz" diye bahsetmesinden bıkmıştım.

Annem ve ben *biz* olduğumuzda ve o sadece gitmeyen bir adam olduğunda.

Burnumdan nefes aldım ve "Belki bir dahaki sefere." dedim.

Annem dedi ki, "Bailey, sanmıyorum-"

"Gitmek istemiyorum, *tamam mı?*" Bunu yapmak istememiştim ama ona bağırdım.

Ben istemedim.

Nereden geldiğini bilmiyordum ama geri almak da istemiyordum. Bastım "Çalışmaya gitmem gerek." demeden önce dudaklarımı birleştirdim.

Odama girdim ve kendimi çöp gibi hissederek kapımı kapattım. Anneme bağırdığım için, onları yolculuk konusunda hayal kırıklığına uğrattığım için ve en önemlisi Scott'la işlerin kesinlikle ilerlediği ve çok yakında hayatımızdaki varlığının sürekli olacağı kaçınılmaz gerçeği için.

Artık *hissedebiliyordum*.

Gözyaşlarımı -aptalca, olgunlaşmamış gözyaşlarımı- kırıpıştırdım ve hayatın beni değiştirmeyi ne zaman bırakacağını merak ettim.

Yatağıma uzandım ve uzaktan kumandayla televizyonu açtım. "Bailey."

Annem, yapacağını bildiğim gibi kapımı çaldı, çünkü biz böylece bırakacak türden insanlar değillerdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Elbette." İçeri girdi ve beni yapacağını bilmiyordum. Sadece *biliyordum*.

beni Scott'la tatile çıkaracaktı ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Bu Elbette bir hafta sonu tatili o kadar da önemli değildi ama Charlie'nin ilk kez telefonda konuştuğumuzda söylediği şeyi hatırladım.

Sadece ilerleyecek ve daha fazla yer kaplayacak.

"İyi misin?" Kapıyı arkasından kapattı, yanına geldi ve oturdu.

Yatağımın kenarına. "Böyle patlamak sana göre değil."

"Özür dilerim," dedim, bu kısmı kastederek. Yüzüne baktım - mavi gözleri, soluk kaşları, duymak istediğim her şeyi söyleyen ağzı

ve kendimi çaresiz hissettim. Çok çocukçaydı ama *bize* sıkıca tutunmak için bir çaresizlik hissettim.

"Anlamıyorum Bay," dedi elini saçlarımda gezdirmek için uzanarak. "Bu fikir aklına geldiğinde çok heyecanlandı çünkü seni daha yakından tanımak istiyordu. Bunun birlikte biraz eğlenmek için rahat bir yol olabileceğini düşündü."

"Biliyorum," dedim, onunla aramızı daha da kötüleştirmeyecek kelimeler bulmaya çalışarak. "Ama kendimi onunla *tatile* çıkmaya hazır hissetmiyorum. henüz."

"Öyle değil," dedi annem kollarını kavuşturarak. *Üzerinde* *Midnights*'ın çıktığı günün ertesinde aldığı, *sorun* benim tişörtü vardı. "Bu sadece şehir dışına çıktığımız sıradan, eğlenceli bir hafta sonu. Büyük bir şey değil."

"Sadece üçümüz mü?" Kendimi bir kız çocuğundan söz edilmesine hazırlayarak sordum. "Şey," dedi dudaklarını büzerek. "Sanırım Nekesa'yı almak istersen, sorun olmaz."

"Gerçekten mi?" Belli ki ne sorduğumu yanlış anlamıştı ama Tanrım, eğer Nekesa'yı götürebilirim, bu her şeyi yoluna koyabilirdi. Onlardan kurtulup Colorado'da eğlenebilirdik ve hep birlikte olduğumuzda bile zoraki bir aile etkinliği gibi hissetmezdik. "Götürebilir miyim?"

Omuz silkti ve taviz vermek zorunda kaldığı için kendimi biraz suçlu hissettim. "Neden olmasın anlamıyorum. Dairenin iki yatak odası ve oturma odasında bir çekyat var, yani kanepeyi sorun etmediği sürece, bence bir tane olur."

"Vay canına." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, içime bir rahatlama yayıldı. "Bu her şeyi çok daha, yani biraz daha az..."

Onu Scott hakkında kötü hissettirmeden bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

"Anlıyorum Bay," dedi ve anladığını söyleyebilirim. Bu da ona sarılmamı sağladı, çünkü Scott'ı ne kadar sevmesem de annemi seviyordum ve *onu* mutsuz etmek istemiyordum.

Yürümesi gereken korkunç bir suçluluk ipiydi.

Annem odadan çıkar çıkmaz telefonumu kaptım ve Nekesa'ya mesaj attım.

Colorado'ya gitmeye ne dersin?

Kendi duygularıyla başım dönüyordu ama cevabını beklerken, eğer o gidebiliyorsa, aslında Colorado kaçamağı için biraz heyecanlı olduğumu fark ettim.

Sadece o gidebilirse.

Evet, Scott orada olacaktı ama Nekesa her zaman her şeyi daha iyi yaptı ve ben bunun bir istisna olmayacağını biliyordu.

Nekesa: Şu anda ekose gömleğimi ve Docs'umu paketliyorum.

Şifonyerime doğru yürürken bu beni gülümsetti. **Şaka yaptığımı sanıyorsun ama yapmıyorum. Scott beni ve annemi hafta sonu için Breck'e götürüyor ve senin de gelebileceğini söylediler.**

Scott'tan nefret ettiğimizi sanıyordum.

Bu yanıt beni çöp gibi hissettirdi ve mesaj attım: **Ondan nefret etmiyoruz, sadece hayatımıza girme şeklinden nefret ediyoruz.**

Nekesa: Bu benim söylediğimden çok farklı gelmiyor. Mesaj attım: Geliyor musun, gelmiyor musun?

Nekesa: Anneme sorayım. BRB.

Dağ kıyafetlerimi ararken nefesimi tuttum ve sonra Nekesa geri döndüğünde ciyakladım: **Ne zaman gidiyoruz?** 😊

Ertesi sabah, mutfakta Crew Socks'u görmek beni her zamanki gibi sinirlendirmiş olsa da, yolculuk için ona teşekkür ettim.

"Bizi davet etmen ve bir arkadaşımı getirmeme izin vermen çok hoş," dedim, bunu gerçekten kastetmiştim. Nekesa seçeneğini ortaya atan annemdi, Scott değil ve kolayca hayır diyebilir ya da bu konuda hıyarlık yapabilirdi.

Bunun yerine gülümsedi ve simidinin ısırıkları arasında şöyle dedi: "Ne kadar çok olursa o kadar iyi. Sadece... daha fazla değil. Bu kadar yeter. En neşeli dört kişi, başka yok..."

"Dilim sürçüyor" dedim, bu da onu güldürdü.

Kapıdan çıkarken bana Vrbo'daki dairenin linkini gönderdi, böylece Nekesa ve ben resimlere bakabildik, bu da geziler, aktiviteler ve lojistik hakkında konuştuğumuz bir saatlik FaceTime'a yol açtı.

Cumartesi sabahı yarım vardiya çalışmamız gerekiyordu, bu yüzden Scott ve annem sabah erkenden yola çıkacaklardı ve biz de işimiz bittiğinde arabayla yola çıkacaktık. Bana göre bu en iyi senaryoydu çünkü onunla arabada hiç vakit geçirmek zorunda kalmayacaktık.

Scott'ın anneme pistte evlenme teklif etmesi gibi çılgınca bir Şey olmadığı sürece, bu aslında harika bir gezi olabilir.

"Bunu neden yapayım ki?" diye sorduğumda sesim biraz tiz çıkmıştı.

"Dinle." Boğazını temizledi ve "Bu fikirden Theo'ya bahsettim ve o da bunun olabileceğini kabul etti-" dedi.

"Theo ile ne zaman konuştun?" Sözünü kestim. *Theo'ya cezalı olduğunu söyledi. bana söylemeden önce?*

"Az önce onunla telefonda konuştum."

Vay be. "Artık telefonda mı konuşuyorsunuz?" diye sorarken rahat görünmeye çalıştım.

"Bazen, ama büyütülecek bir şey değil," diyerek konuyu geçiştirdi. "Aaron biliyor ve bunu kabulleniyor."

Olmalı mıydı? Nasıl devam edeceğimi merak ediyordum, çünkü beni ilgilendirmese ve sesi endişeli gelmese de, dostça görevimin müdahale etmek olduğunu hissediyordum.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" Sesimi hafif ve neşeli tutmaya çalışarak söyledim. Gerçi hiç de öyle değildim.

Charlie'nin bana çekip gitmemi söyleyeceğini biliyordum ama Nekesa'nın mutluluğu benim için daha önemliydi. Pişmanlık duymadan önce yavaşlamasına ve düşünmesine ihtiyacım vardı. "Sence de Theo sana karşı biraz Rirty gibi değil mi?" dedim.

"Hayır, o sadece şakacı bir adam," dedi ve buna gerçekten inandığını söyleyebilirdim. "Her neyse. Yolculuğa geri dönelim. Charlie'yi ara." Hah. Bu hızlı bir konu değişikliği idi ama... tamam. Bunu görmezden gelmeye ve şu anki trajediye odaklanmaya karar verdim.

Charlie'yle Breckenridge'e gitme fikri bile beni korkutmaya başlamışken kendimi yatağıma bıraktım. "Onu bu geziye götüremem, *hadi* ama."

"Yalnız gitmek istemiyorsun ve o senin diğer kankan. Neden olmasın?"

Charlie Sampson olduğu gerçeğiyle başlayan milyonlarca neden vardı.

Ayrıca diğer kankam mı? Nerede? Ne zaman. Neden? Nasıl??

"Charlie'yi kabul etmekle kalmamalısın," dedi, "onunla çıkıyormuş gibi yapmaya ne dersin?"

"*Ne? Aklını* mı kaçırdın?" Biraz fazla yüksek sesle söyledim, annem ve Scott yan odada uyuyorlardı. Sesimi alçalttım ve dedim ki, "Hayır

yol."

Bunu *hayal* bile edemezdim. Charlie'nin eski sevgilisiyle başa çıkmasına destek olmam için arkadaşının partisine onunla birlikte gitmemi istemesi yeterince garipti. Ama bu farklıydı. Charlie'den romantik olarak hoşlanıyormuş gibi davranmak? *Bunun* neleri gerektirdiğini araştırmak? Hayır. Hayatta olmaz.

Düşüncesi bile midemi gergin ve stresli yağlarla dolduruyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü böyle bir şey olmayacaktı.

Mümkün değil.

"Siz ikiniz her zaman sadece arkadaş olduğunuzu söylersiniz, değil mi? Yani, kimya falan yok...?"

"Doğru. Kesinlikle kimya yok," dedim, ki bu doğrudu. *Çoğunlukla*. Kan basıncımı yükselten küçük bir işyeri Rirtation'ı olabilirdi, ama bunun hiçbir şey olmadığı zihnimde çoktan yerleşmişti. HİÇBİR ŞEY. Birbirine yakın duran iki insan ve böyle anlarda vücut ısısı doğal olarak artar. Bu bilimdi. Ve kimya türünden bir bilim değil.

Yine de bu, garip yanlış değerlendirmelerle dolu bir hafta sonuna başlamak istediğim anlamına gelmiyordu. Hayır, hayır teşekkürler. "Charlie'yle beni düşünmek bile midemi bulandırıyor." diye ekledim.

"Kimin umurunda o zaman? Onunla sahte bir randevu ayarla. Charlie ile el ele ortaya çıkarsan Breckenridge hafta sonuna ne kadar gerginlik eklenebileceğinin farkında mısın?"

El ele tutuşmak mı? Bu bir şekilde tehlikeli hissettirdi.

"Nekesa, canım, bu gerçek hayat," dedim. "Hallmark filmi değil." Sahte flörtler filmlerde olurdu, normal dünyada değil. Bu davranışın önerilmesi bile çığlıncaydı, özellikle de pratik arkadaşım Nekesa tarafından.

"Yap gitsin," dedi sınırlı bir sesle. "Kaybedecek neyin var ki?"

Tanrım, Scott kesinlikle kendini kaybederdi. Hatta bütün geziyi mahvedebilir. İyi yanı bu istemiyordu ama çaresiz yanı istiyordu. "Ama onunla çıkıyormuş *gibi* yapmadan gerginlik yaratamaz mıyım? Ben bile değilim ama onun varlığı bile işleri gerginleştirebilir. Ondan hoşlanıyormuş gibi davranmama gerek olduğunu sanmıyorum."

"Bay, erkekler hakkında çok az şey biliyorsun," dedi, nihayet yeniden kendisi gibi konuşarak. "Benim küçük tatlı bebeğim."

"Canın cehenneme," dedim gülerek, çünkü çoğunlukla haklıydı. Erkekler hakkında çok az şey biliyordum.

Zack hariç. Onun hakkında her şeyi biliyordum.

Nekesa güldü -ve sonra tekrar güldü- ve "Demek istediğim, baban sen çıkabilecek yaşa geldiğinden beri ortalıkta yok, bu yüzden erkeklerin aptallığından kurtuldun" dedi.

Nekesa yardımsever ve tatlı davranıyordu ama babamın ne kadar süredir ortalıkta olmadığını kısa ve öz bir şekilde özetlemesi göğüs kafesimde bir sıkışma hissine neden oldu.

Yutkundum ve babamın yüzünü hayal ettim. "Sanırım bu doğru."

"Kızlarının etrafında hoşlanmadıkları erkekleri gördüklerinde babalara olan ilkel, mağara adamı gibi bir şey var. Tıslayan kediler gibi olurlar, kazaklarınıza işerler."

"Bilmiyorum. Hatta. *Ne?*"

"Scott senin baban olmasa da, Charlie'den zaten nefret ettiği için, Theo ve ben Chuckles'ın senin elini tuttuğunu görürse her hırkaya dışkısını yapacağını tahmin ediyoruz."

Peki neden bu kelimeler midemi bulandırmaya devam ediyordu? Neden sadece hayal etmek bile bana daha derin sularda geziniyormuşum gibi hissettiriyordu? Gerçek olmasa bile.

Ama belki de daha önemlisi, Nekesa ve Theo Charlie ve benim hakkımda konuşmuş muydu? Konuyu o mu açmıştı yoksa Theo mu? Ve Theo neden bu konuya girsin ki?

"Varlığı Scott gündemini ilerletmek için hiçbir şey yapmasa bile Charlie ile tatil yapmanın eğlenceli olacağını düşünmüyor musunuz? Demek istediğim, bu adam Garbage Tether'ı yaratan adam, bizi çöp görevi için bir kez daha zorlayan bir oyun, çünkü çok eğlenceli. Çöpü çıkarmaktan zevk almanı sağlıyor, Bay! Bir dağ inzivasında tam bir cümbüş olurdu."

"Ne yapıyorsun sen?" Durumun saçmalığı karşısında sesim bir oktav yükseldi. "Neden Charlie ve bana bir şeyler ayarlamaya çalışıyormuşsun gibi hissediyorum?" Örümcek hislerim karıncalanıyordu.

"Sorun bu değil Bay, güven bana," dedi ve arka planda küçük kardeşinin sesini duyabiliyordum. "Sadece dağda geçireceğin hafta sonunun senin için hâlâ iyi olmasının bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Hmm," diye mırıldandım, buna inandığımdan emin değildim.

"Ve yolculukta gerçekten çok eğlenceli olacak."

Haksız da sayılmazdı. Sinizmiyle ne kadar *Charlie olsa* da, o gerçekten Çok komik.

Hatta bütün bir ev partisi onu görünce alkış tufanı koparmıştı.

Nekesa'nın sabırsızlığının arttığını duyabiliyordum. "Sooooo...?"

Derin bir nefes aldım, midemdeki ağırlık bu düşünceyle, bunu ciddi olarak düşündüğümün farkına varmamla daha da ağırlaştı. Nekesa ne derse desin Charlie'yle seyahat etmek bana son derece samimi geliyordu ve bu konuda nasıl rahat davranacağımdan emin değildim.

"Öncelikle, ona nasıl soracağımı bilemiyorum. Yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum."

Dürüst olmak *gerekirse*, "*Hafta sonu benimle Colorado'ya gelmek ister misin?*" diye sorsa *ve ailem*? Benden hoşlandığı için kesinlikle endişelenirdim. Ve Tanrım. böyle düşünmesinden nefret ederdim.

Böyle düşünseydi *ölürdüm*.

Charlie bana arkadaşım demekten bile rahatsız oluyordu. Biz *sadece iş arkadaşışydık*.

İkimiz de bundan daha fazlası olduğunu bilmemize rağmen, çünkü bu Hipotezinin yanlış olduğu gerçeğiyle başa çıkabilmesinin tek yolu buydu.

"Seni yakaladım," dedi, tekrar sokularak.

"Peki *bu* ne anlama geliyor?"

"Theo ve ben... uh... aslında yarım saat önce bu fikri ortaya attığımızdan beri grup sohbetinde onunla mesajlaşıyoruz, bu yüzden rahatlıkla iyi yanıt vereceğini söyleyebilirim."

"*Ne? Yarım saat önce mi? Yarım saat önce mi?*" Kekeledim. "Nasıl oldu da onlara tüm bunları bana gelmeden önce mi yaptınız?"

"Çünkü seni tanıyorum, Bayan Aşırı Tepki," dedi ve sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Sana söylemeden önce bir plan yapmak istedim, böylece sadece Scott ve annenle gitmek zorunda kalmaktan korkmazsın."

"Nekesa!" Kalbim göğsüme çarpıyor, paniğim artıyordu. "Hiç hoş değil!"

"Her şey sevgiden kaynaklanıyor, benim harika, tatlı, karşı konulmaz Bay'im."

"Bu işten sıyrılmak için iltifat etmeye kalkma," diye hemen terslendim ama midemin bir köşesinde Nekesa'nın benim için buzları eritmesine şükrediyordum.

Tamam, belki de beni tanıyordu. Hem de çok iyi.

"Telefonu kapatmam gerekiyor ama seni sohbete ekliyorum." "Ama sen-"

Telefonum onun mesajıyla çaldığında telefonu çoktan kapatmıştı.

Bana konuşmalarının ekran görüntülerini gönderirken ekrana baktım. Zincir

Nekesa'nın Breck'e gidemem-Bay beni öldürecek mesajıyla başlıyordu. Olanları anlattıktan ve Theo onu daha iyi hissettirmeye çalıştıktan sonra (okumaya devam et, baş belası), Charlie mesaj attı-Bay yıkılacak.

Ailenin tekrar düşünmeyeceğinden emin misin?

Endişesiyle ilgili bir şey içimi ısıttı.

Nekesa: Pozitif

Yani yolculuğu sadece annesi ve Sock Boy ile geçirmek zorunda kalacak. Siktiğimin kabusu.

Nekesa: Benim yerime sen gitmelisin.

Konuşmalarını okumak gerçeküstü geldi; iznim olmasına rağmen gizlice dinliyormuşum gibi hissettim.

Dostum benden nefret ediyor, tekrar dene.

Neden bilmiyorum ama ilk tepkisinin "Asla olmaz" gibi bir şey olmaması iyi hissettirdi.

Theo: Bekle-bu anne/erkek arkadaş gerilimini tamamen artırır, değil mi? Nekesa:

EVETSSS OMG GİT VE SAHTE TARİH

SAHTE TARİH. Hallmark filminde miyiz lan biz? Bunun ne faydası olacak?

Teşekkürler, Charlie! En azından bu fikrin tamamen çılgınca olduğunu düşünen sadece ben değildim.

Theo: Eğer erkek arkadaşın senden nefret ediyorsa, onun elini tutman senden daha çok nefret edeceği anlamına gelir.

yakın zamanda gitmeyeceksin. Onun bölgesi için çok tehdit edici.

Benim ve/veya annemin Scott'ın "bölgesi" olduğu düşüncesiyle klostrofobiye yeniden hissederek gözlerimi devirdim.

Tamam, bu kesinlikle adamın kafayı yemesine neden olur. AMA. Büyük ihtimalle

Sadece gitmeme hayır de.

Scott öyle derdi.

Bailey ve ben yarın işten sonra arabayla gidip onlarla buluşacaktık. Yani oraya gidene kadar senin geleceğini bilmeyecek ve eğer sen gelirsen hayır diyemeyecek.

zaten Colorado'da.

Başkalarının sıraya girmesine izin vermeyen I-Bailey, onunla birlikte gelecek kadar taşaklı mıydı? Olabilir miydim? Olmak istiyor muydum?

Bu kesinlikle gerilimi artıracak, lanet olsun.

Ben de o zaman cevap verdim: **KESİNLİKLE. VAY ANASINI. Theo:**

Bailey burada!

Boktan bir şey olsa da istersen yaparım Bay.

İnançsızlıkla -ya da endişeyle ya da gerginlikle- ciyakladım çünkü bu fikir gerçekten olabilecek bir şeymiş gibi geldi.

Ve bunu isteyip istemediğimden emin değildim.

Nekesa: DO ITTTTT Ne olacağını duymak için sabırsızlanıyorum.

Mesaj attım: **Cidden birkaç günlük tatilden vazgeçecek misin? Ve erkek arkadaşım gibi mi davranacaksın???**

Gerçekten büyük bir istek gibi görünüyordu.

Seni çok seviyormuş gibi davranırdı.

"Kapa çeneni Theo," diye mırıldandım karanlıkta kimseye seslenmeden.

Sen tam bir aptalsın. ;)

Charlie: Colorado'da olurdum - bu benim için kocaman bir EVET demek.

Telefonum çalmaya başladı -Charlie- ve ben de "Ama muhtemelen tüm bu süre boyunca sana karşı bir pislik gibi davranacak" diye cevap verdim.

"Ben halledebilirim," dedi Charlie, sesi telefondan önce uyumuş gibi çakıllı çıkıyordu.

"Hmmm." Cidden ne yapacağımı bilmiyordum. Kağıt üzerinde, Nekesa/Charlie/Theo'nun önerdiği şey Scott ikilemime yardımcı olabilir ve hafta sonunu eğlenceli hale getirebilirdi. Ama endişelenecek o kadar çok şey vardı ki.

Charlie oraya vardığında annemin ve Scott'ın tepkisi, mutsuzluk patlaması yaşanacağı garantiydi. Charlie'yle sekiz saat boyunca seyahat etmek; bunu yaşadım, yaptım ve hiç de eğlenceli değildi.

Ve en önemlisi Charlie'yle *çıkıyormuş* gibi yapmak.

Arkadaşlığımız güvenliydi, çünkü sadece arkadaş olarak etiketlenmişti. Arkadaşlık. *Hatta* öyle *bile değil*, bizi sadece iş arkadaşı olarak etiketledi.

Peki bir hafta sonu boyunca ilişki oynadığımızda ne olacaktı? İne olabilir ve eve döndüğümüzde normale dönebilir, ama ya dönmezse? Ya geri dönemeyeceğimiz bir çizgiyi geçtiyse?

"Bay, eğer yapmamı istemiyorsan, bu tamamen İne."

Ne istediğimi bilmiyordum. Charlie'yi almak kulağa eğlenceli geliyordu ve ben Yalnız gitmek istiyordum ama bunun düşüncesi bile alarm zillerinin çalmasına neden oluyordu.

"Hımm," dedim, komodinin çekmecesini açıp mercan rengi ojeyi ararken karar vermeye çalıştım. "Öncelikle, nazik olmak için evet demenden korkuyorum."

"Bunu hiç yapıyor muyum?" diye sordu kuru bir sesle.

Sinirlerime rağmen gülümsedim çünkü bu yüklü bir soruydu. *O yapmadı* Sırf kibarlık olsun diye bir şeyler yapardı ama bazen şaşırtıcı derecede düşünceli de olurdu.

Yürüyen bir çelişki, Charlie Sampson. "Şey, hayır."

"Bence çok eğlenceli olacak," dedi, "ama istemezseniz de sorun değil."

Hafta sonunu düşündüm, sadece annem ve Scott'la bir apartman dairesinde kalacağımı ve "Gitmeni *gerçekten* istiyorum ama acaba sorsam mı-" dedim.

"Hayır," dedi Charlie, sözümü keserek. "Hafta sonu konusunda istediğini yapabilirsin ama onlara sorarsan *kesinlikle* hayır diyeceklerdir. Yine de Breck'e varırsak, sen benim arabamdayken, beni geri gönderemezler."

İşte yine yapabileceğimden emin olmadığım son derece cesur bir hareketti. Çekmeceyi kapattım ve tekrar yastıkların üzerine uzandım. "Bu kesinlikle şeytani."

"Teşekkür ederim."

"Ve korkutucu," diye ekledim. "*Charlie* olduğunu biliyorum ama sadece ortaya çıkma düşüncesi bile seni tedirgin etmiyor mu?"

Hayır demesini bekliyordum ama demedi.

"Elbette," dedi kesin bir ifadeyle. "Ama dağdaki inzivalarını bir kenara atmak istemeyeceklerini de biliyorum, bu yüzden Scott'ın zaten parasını ödediği hafta sonunu korumak uğruna bununla başa çıkmaya karar verecekler."

O haklı. Onun güveni benimkini destekledi, o kadar ki kendi kendime şöyle dediğimi duydum,

"Tamam, belki de bunu yapmalıyız."

Az önce ciyakladım mı?

Lanet olsun, bunu yapacağımıza inanamıyordum.

"Aferin kızıma."

"Kapa çeneni." Kararımı verdiğim için biraz rahatlama hissettim ama beynim hemen planlama moduna geçti.

"Bekle, annen ne olacak? Birkaç günlüğüne evden kaçmanın senin için sorun olup olmadığını ona sormamız gerekiyor mu?"

"Hayır." Boğazını temizledi ve "Bana güveniyor" dedi.

"*Birden fazla gün için mi? Şehir dışına mı?*" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Bu çok fazla Lisedeki bir çocuk için güven."

"Şu boşanma olaylarından biri," dedi, telefonun diğer ucunda sesi yorgun geliyordu. "Erkek arkadaşı ve küçük kız kardeşimle o kadar meşgul ki, ne zaman onun yanında olmasam, sanırım rahat bir nefes alıyor."

"Saçmalık," dedim, o anda onun için biraz içim burkuldu. Doğru olsun ya da olmasın, annesinin onu yanında istemediğini düşünmesi beni üzüyordu. "Bunun doğru olmadığına eminim."

"Şaşıracaksın" dediğinde sesi her zamankinden daha sessiz, biraz daha ciddi idi.

Charlie'nin annesini tanı mıyordum, bu yüzden onun nasıl biri olduğunu varsaymaya çalıştım ve bekar ebeveynler için genelleme yapmadım.

Ama küçük bir parçamın onun sözlerini duyup da "*Ya sonunda bu annemle benim başıma gelirse?*" diye düşünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

"Yine de fark etmez," dedi, sesi daha yüksek ve daha basmakalıp Charlie'ydi. "Neden biliyor musun?"

Yan döndüm ve "Neden?" diye sordum.

"Çünkü yarın dağa gidiyorum."

"Daha önce gittin mi?" Sesindeki heyecan hoşuma gitmişti. Yolculuğu gerçekten dört gözle bekliyor gibiydi ve bu bende bir şeyler uyandırdı.

Biraz heyecanlandım.

"Colorado'da değil ama Alaska'da" dedi.

"Duh," diye cevap verdim, Beyaz Dağlar'ı hayal ederek. "Kuzenlerinin orada yaşadığını unutmuşum."

"Aynen öyle," diye kabul etti. "Dağları özleyorum. Sen özlemiyor musun?"

"Evet, biliyorum," dedim ama artık evimi düşünmeme izin vermiyordum. Gözlerimi kapatıp eski evimi hayal ederek o kadar çok saat geçirmiştım ki, bunun bana yaptığı tek şey beni üzmemek olmuştu.

Unutmak daha iyiydi. Ona sordum, "Kayak yapar mısın?" "Hayır."

"Denemek ister misin?" Ben sordum. "Hayır."

"Bunu duyduğuma çok sevindim!" Nekesa kayak yapmak istiyordu ama ben sadece dağlarda dolaşmak ve şirin küçük dükkânlarda kahve içmek istiyordum. Öğrenmek istediğim zamanlar olabilirdi ama Scott bana öğretmeyi teklif ederken değil. "Ben de istemiyorum."

"Sakarlığın yüzünden mi?"

"Ben sakar değilim." Güldüm, kumandayı kaptım ve televizyonu açtım. "Neden öyle dedin ki?"

"Sende sadece *her şeyin* üzerine *düşebilirim* bakışı var."

"Çok güzel," dedim başımı sallayarak. "Teşekkür ederim."

"Kötü anlamda söylemiyorum," dedi, kalın sesi telefon hattında alay ediyordu.

"Bu nasıl iyi bir şekilde söylenebilir ki?" Şakayla karışık söyledim.

"Sadece sıksa bacakların ve büyük ayaklarınla bazen bana bir köpek yavrusunu hatırlattığını söylemek istedim."

"Aman Tanrım." Güldüm. "Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyor." "Ne?" dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Yavru köpekler sevimlidir. Yavru köpekler

Çok sevimli. İnsanlar yavru köpeklere bayılıyor." "Hı-hı," dedim ve NetRix'e tıkladım.

"Colorado'yla ilgili sınırlarını yatıştırarak kadar canını sıktım mı?" diye sordu.

Yastığıma yaslandım. "Benimle geldiğine inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse bu biraz gerçeküstü."

Çılgınca, saçma, ezici bir şekilde gerçeküstü.

"Biliyorum. Colorado için heyecanlıyım ama seninle yollara düşmek konusunda emin değilim."

"Ne?" Romantik komedilerin altında *You've Got Mail*'i buldum ve tıkladım.
"Neden? "Neden? Ben rüya gibi bir yol gezginiyim."

"Daha önce seninle seyahat etmişim, hatırladın mı?"

Tabii ki biliyordum. O biliyordu. Ben de biliyordum. Bir ömür önceymiş gibi hissettirse bile.

Dedim ki, "*İşte* bu yüzden bundan korkuyorum. Ben ise harika bir gezginim."

"Hadi ama Gözlüklü," diye takıldı ve alaycı sırıtişını neredeyse *görebiliyordum*. "Eminim her durak için zaman çizelgen, küçük poşetlerde atıştırmalıkların ve haritada bulunduğun yere özel oluşturulmuş çalma listelerin vardır."

Beni bu kadar iyi tanıması biraz sarsıcıydı.

Ve ugh. Hoşuma gitti.

Tüm nevrozlarımı ve takıntılarımı biliyordu ve bir kez bile hayal kırıklığına uğradığını ya da yüz çevirdiğini hissetmedim.

Bu konuda benimle dalga geçmesi *hoşuma* gidiyordu çünkü bu beni eğlendiriyordu. Hem de çok. Onlarla rahattım. Bir kez olsun utanmak yerine kendime gülmek *iyi* hissettirdi.

"Duraklar sadece öneri," dedim, "atıştırmalıklar konusunda yanılıyorsunuz" -yanılmıyordu- "ve bence yolculuğunuzun her ayağı için bir müzik eşliğinin olması harika bir şey."

"Deli gibi konuşuyorsun. Ayrıca arabayı ben kullandığım için müziği de ben kontrol ediyorum."

Charlie'nin ne dinlediğini hayal bile edemezdim. *Bo Burnham, ama rap*.
"Bu hiç adil değil."

"Arabayı benim kullanıyor olmam da öyle," diyerek meramını anlatmaya çalıştı. "Dönüş yapabilirim," diye cevap verdim, istemesem de.

"Ve benimle aracım arasındaki bağın kutsallığını tehdit etmenize izin mi vereyim?" diye sordu. "Hiç sanmıyorum."

Televizyonda Tom Hanks'in sonbaharda New York'ta gezinmesini izlerken sessizce kıkırdadım ve "Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Lawrence Welk'i izlemek ve kendime dokunmak."

"Öncelikle, ewwwwww," dedim, kendime rağmen gülerek. "İkincisi, Lawrence Welk mi?"

"Sakalımı okşuyorsun, seni sapık, aklını çukurdan çıkar." "Ve bilmen gerekiyorsa kumandayı kaybettim ve televizyonumu açtığımda her zaman devlet televizyonuna geri dönüyor." dediğinde sesi gülümsüyor gibiydi.

"Yani cidden orada uzanmış, bir grup insanın şarkı söylediği eski bir şovu izliyorsun, çünkü kumandayı aramaya üşeniyorsun öyle mi?"

"Hemen hemen."

"Yani 'sakalını okşamak' derken aslında zavallı küçük çene kıllarına dokunduğunu kastediyorsun, değil mi?"

"Hadi ama Bay, terbiyesizleşmeye gerek yok," dedi ve gülümsediğini anladığımda sesinin tınısı hoşuma gitti. "Bu kıllar yaklaşmakta olan sakalın somut kanıtları."

"Şüpheli," diye takıldım.

"Erkekliğimin kanıtı," diye yanıtladı.

"Yüzdeki kıllar erkekliğin kanıtı *değildir*," diye düzelttim, "çenenizdeki kıllar da öyle sayılmaz."

"Sakalımdan bu kadar nefret ettiğine inanamıyorum," dedi, öfkelenmiş gibi yaptı ama başarısız oldu çünkü ağzından kaçan kahkahayı duydum.

"Buna sakal demekte ısrar ettiğine inanamıyorum." "Yarından önce tıraş etmemi ister misin?" diye sordu.

Bu beni şaşırttı. "Bu senin yüzün ve ne istersen yapabilirsin."

"Ama senin oyun...?" diye sordu ve benim fikrimin ne olduğunu gerçekten önemseyip önemsemediğini merak ettim.

"Tıraş et," dedim yüzünü hayal ederek. "Saçın rahatsız edici olduğundan değil, ama güzel bir yüzün var ve sakal bunu gizliyor."

Sessizlik ve sonra... "Aman Tanrım, yüzüme çok aşıksın."

"Kapa çeneni ve midemi bulandırmayı bırak." Yatağımın başlığına yaslandım ve "Objektif olmak gerekirse, muhtemelen diğer insanların hoşuna giden çok güzel bir yüzün var" dedim.

Tekrar güldüğünü duydum. "Ama sen değil."

"Tanrım, hayır." Aslında bu kadar nesnel olarak çekici ama benim için *her neyse* o olan biriyle arkadaş olmamın komik olduğunu düşünmüştüm. "Bazen gözlerimi sıkıyorum

sırf gözlerini, yanaklarını ve o iğrenç burnunu görmek zorunda kalmayayım diye birlikte olduğumuzda kapa çeneni."

Tekrar güldü. "Tamam, itiraf ediyorum."

"Bunlardan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi. "En kötüsü."

"Yine de devam et," diye ısrar ettim.

"Tamam. Yani. Geçen yıl seni sinemada gördüğümde, sen ağzını açıp bana nasıl bir baş belası olduğunu hatırlatmadan önce, seksi olduğunu düşünmüştüm."

Bir kahkaha attım. "Cidden kişiliğimi hatırlayana kadar beni seksi bulduğunu mu söyledin? Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?"

"Hadi ama Bay ne demek istediğimi biliyorsun." "*Kafamı kaldırıp baktım, 'Kahretsin, **guzelmiş**' dedim, sonra da 'Lanet olsun, uçaktaki manyak bu ama saçları normal' dedim.*"

Ne demek istediğini biliyordum. Onu gördüğümde ben de aynı şekilde hissetmiştim.

"Awwww

-Teşekkür ederim,

Charlie." "Yani...?"

Aman Tanrım, geri vermemi istedi. İtiraf ettim, "Tamam. Balo teklifini gördüğümüzde, senin sevimli ve seksi görüldüğünü düşünmüştüm. Ama sadece sen bana bakana kadar. Sonra "*Siktir, siktir, kaçmam lazım çünkü senden nefret ediyorum*" dedim.

o adam."

Kıkırdadı, derin, cızırtılı bir şeydi ve bende onu güldürme isteği uyandırdı. daha sık. "Gözlüklü, sen benden hiç nefret etmedin."

Yan döndüm ve battaniyeme sarıldım. "İnan bana, o anda senden binlerce güneşin yakıcı şiddetiyle nefret ettim."

"Bunun için yarı organik, yarı normal özel bir güneş kremi talep ederdiniz."

"Her neyse." Bavuluma baktım ve "Telefonu aldığımızda ne yapacaksın?" diye sordum.

"Çamaşır ve valiz hazırlama," dedi. "Biz yokken arabayı işte mi bırakacaksın?"

"Hayır, Theo sabah beni ve Nekesa'yı arabayla bırakacak."

"Gerçekten mi?" dedi kendini beğenmiş bir sesle.

"Kapa çenenin, onlar arkadaş," diye savundum, çok yaklaştıklarını bildiğim halde.

"Elbette öyleler," dedi. "Eminim grup sohbetinde Theo'ya hitap ederken kullandığı sevimli göz kırpma ifadesini görmüşsünüzdür."

"Anneme göz kırpan suratlar gönderiyorum," diye cevap verdim, her ne kadar göz kırpan suratlar benim için tamamen kırmızı Rags olsa da. "Bunun bir anlamı yok."

"Tabii ki değil."

"Dağa giderken de bu kadar sinir bozucu olacak mısın?" diye sordum.

"Muhtemelen mi?"

Uzun bir iç geçirdim. "Kapatıyorum. İyi geceler, Charlie."

O da benimkinden daha yüksek ve uzun bir sesle iç çekti.

"İyi geceler, Bailey."

BÖLÜM TVEHTY-FIYE

Charlie

Bunu yaptığıma inanamıyorum, Bailey ve ben Breck'e doğru yola çıkarken tek düşünebildiğim -tekrar tekrar- buydu.

Sabah vardiyası her zamanki sıkıcılığıyla geçti, ama onun üstünü değiştirmesini beklerken içimde dalgalanan sinir bozucu girdabı görmezden gelemiyordum. Bu saçma planı neden kabul etmiştim ki?

Kulağa eğlenceli geliyor muydu? Evet.

Kulağa binlerce farklı şekilde ters gidebilecek bir senaryo gibi mi geliyordu?

Kesinlikle evet.

Bu yüzden Bay'le saatlerce sürecektir bir arabaya atlamadan önce ihtiyacım olan son şey Theo ve onun saçma sapan gülümsemesinin bana doğru kasıla kasıla yürümesiydi.

Otelin önündeki tentenin altına park etmiş olan arabama yaslandığımda Theo sırtarak ve başını sallayarak, "Vay anasını, kardeşim," dedi. "Bu bir smaç olmalı."

"Ha?" Theo'dan *hoşlanıyordum*, gökten bir meteor düşmesini istemediğim kadar hoşlanıyordum. ama o sansarla konuşmaktan pek de hoşlanmıyordum. Hayatı boyunca hiçbir sonuçla yüzleşmek zorunda kalmadığı için sorun çıkarmaktan zevk alan klişe bir hazırlık okulu çocuğuydu.

Hepimizin giymesi gereken üniformayı giyiyordu ama adam aksesuar olarak serçe parmağında bir yüzük, kocaman bir saat ve yan tarafında *Saint Laurent* yazan ayakkabılar kullanmıştı. Eğer bu bir film olsaydı, hazırlık okulu öğrencisini kostümlendirirken biraz ağır davrandıklarını söyledim - hiçbir incelik yok.

Özellikle de hayatında bir gün bile kendinden emin değilmış gibi konuştuğunda.

Ne güzel olurdu değil mi?

Biraz daha yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bahis...?"

Bir an için kafam karıştı ve Bailey ile girdiğimiz bahsi bildiğini düşündüm. Ama sonra.

SHIIT.

"Bu bir şakaydı," diyerek onu ve mükemmel pomadlı saçlarını çabucak tersledim, çünkü aniden işteki ilk günümüzde Theo'nun bana Bailey'nin herhangi bir erkeğin onunla bir şansı olamayacak kadar gergin olduğu hakkında bir şeyler söylediği öğle yemeğini hatırladım. Ve sonra onun ne kadar adi biri olduğunu bilmeden önce, bunu yapabileceğime dair şaka yapmıştım.

"Onu elde edemeyeceğine dair yüz dolarına bahse girerim," demişti ve ukala gülümsemesinden hoşlanmadığım için, "Varım," diye cevap vermiştim.

Ama yapmak istediğim son şey Bailey'nin peşinden gitmekti. Para için, Tanrı aşkına.

Sadece onu susturmak için söyledim.

Ama Bailey'nin bunu asla anlamayacağını biliyordum. Neden anlasın ki?

Bu yüzden ilk olarak onu "elde edebileceğime" bahse girdim-evet, eğer öğrenirse kendini kaybeder.

"Senin neyin var be adam?" Theo, yüzü eğlenen bir inançsızlıkla çarpılmış bir halde konuştu. "Hafta sonu için onunla gidiyorsun. Şimdi senin şansın."

"*Vurulmak* istemiyorum." Omzunun üzerinden baktım, keşke çenesini kapatsaydı. Lanet olası ağız. Bay'ın onu duymasını istemediğim gibi, başka birinin de duymasını ve benim de onun gibi bir hıyar olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Dediğim gibi, sadece bir şakaydı."

"Bunu gerçekleştiremeyeceğin için gergin misin?" diye sordu, bir sürünge gibi sırtarak.

O anda söylemek istediğim milyonlarca ukala yorum vardı ama Theo gibi adamların ne yapacağı belli olmazdı. Eğer yanlış bir şey söyler ve kırılgan egolarını yaralamayı başarırsanız, bunun bedelini cehennemde ödeyebilirdiniz.

"Hayır," dedim sesimi alçaltarak, böylece bir ipucu yakalayacaktı. "Ama **biliyorum** ki "Eğer seni duyarsa ne olur?"

Ve bum-işe yaradı. Theo'nun yüzü pespaye bir sırtışa dönüştü ve başını salladı. Adam sesini alçalttı ve "Smaç." dedi.

Çekip gittiğinde rahatlamıştım (omuz tokuşturmayı da içeren saçma bir kanka tokalaşmasından sonra), ama bu içimde hâlâ stres olmadığı anlamına gelmiyordu.

Yolculukla ilgili bir şey beni germişti. Breckenridge'e vardığımızda yetişkinlerle yaşanacağı kesin olan patlamadan mı, yoksa bütün bir hafta sonunu Bailey ile baş başa geçirmekle ilgili bir şeyden mi kaynaklandığını tam olarak kestiremiyordum.

Arabaya binip çalıştırırken tedirgindim.

Ve bu his, Bailey onu bütünüyle yutacakmış gibi görünen kapüşonlu bir sweatshirt giymiş, saçları kaygan bir at kuyruğu yapmış ve kocaman bir güneş gözlüğü takmış ve hazır bir şekilde dışarı çıktığında da geçmedi.

Lanet olsun. Onun arabaya yaklaşmasını izlerken, diken üstünde hissettiğim duygu giderek diken üstünde hissetme seviyesine yükseldi. Yemin ederim Taylor Swift'in sesini duydum, "Buna hazır mısın?"

Oyunlar başlasın.

TUMS için elimi cebime attım ve ağzıma birkaç tane attım. Bailey'nin kaşlarının *kalktığını* gördüm, bu da annemin endişeli *sesini* *Sakin ol* Charlie, kafamın içinde *yüz*.

"Bay Cleveland sizi buraya park ederken görürse çılgına döneceğinin farkında mısınız?" dedi ve yolcu kapısını açıp arabama bindi.

"Cleveland için endişelenmiyorum. Bizi kınaması için ona *meydan* okuyorum."

"Vay canına." Emniyet kemerine uzandı, atkuyruğu omuzlarını okşuyordu.

"Sen belalı mısın?"

"Belli ki. Şimdiye kadar bunu fark etmedin mi?" "Nasıl olduysa kaçırmışım," diye düşündü. Ben de biraz rahatladım.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum." Güzel. Bu bizim için çok normaldi. "Otoyola çıkmadan önce bir şeyler atıştıracak mıyız?"

"Duh." Arabayı vitese taktım ve park yerinden çıktım. "Atıştırmalık alıyor muyuz? Bu bir soru bile değil. Ne tür bir moron olduğunu düşünüyorsun

Ben mi?"

BÖLÜM TVEHTY-ALTINCI

Bailey

Charlie, "Tamam, buradan çıkıyorum," dedi.

"Her neyse." Omuz silktim. "İstedğin yerde benzin al; bak bakalım umurumda mı?"

"Yapacağım," dedi Charlie, ağzı neredeyse gülümseyecek şekilde seğirerek. "Sadece seni uyarmak istedim, gerinmen ya da başka bir şey yapman gerekebilir."

ayaklarımı ayakkabılarımın içine soktum. "Belki de esnemelisin." "Hayır, böyle iyiyim ama teşekkürler." Dik oturdum, çantamı taşıdım, sonra da "Sanki, Gözlük. Hadi ama."

Altı saattir yoldaydık ve beni öldürecek saçma bir oyun yaratmıştık. Her durduğumuzda tuvalete koşuyorduk.

Tam anlamıyla. Kim tuvalete koşup, tuvaleti kullanıp, elini yüzünü yıkayıp ve geri dönüp arabaya ilk dokunan büyük kazanandı.

Bu kişinin benzin ya da atıştırma için ödeme yapması gerekmiyordu ve ayrıca arabayı kullanıp radyoyu kontrol etmesi gerekiyordu.

Ne yazık ki benim için her durakta o kazandı.

En son durduğumuz anda ayağım sallanan emniyet kemerine sıkışmış, Charlie'yi benzin istasyonuna kadar kovalarken tozluğumda bir delik ve kanlı bir dizle kalakalmıştım.

Bu biraz haksızlıktı çünkü o "Dikkat et, dikkat et" diye bağırmaktan ve insanları ezip geçmekten çekinmezken, ben karşıdan gelen yaya trafiğiyle karşılaştığımda depar atmaya devam edemedim.

Ama bu sefer öyle olacaktı. *Bu sefer* ben kazanacaktım.

"Tamam, ileride üç benzin istasyonu var. Hangisini istiyorsun?"

"Yapma," dedim gözlerimi devirerek. "Bana acıma seçeneği sunma. Henüz kazanmamış olmam benim için üzülmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, gözleri yolda kalırken öksürerek güldü. "Ama senin için üzülüyorum. Dizinde iğrenç bir çilek var."

"Üzerine el dezenfektanı döktüğün!"

"Enfeksiyonu uzak tutmak için," dedi gülümseyerek ve ben de bıraktım. Düşükten sonra çok tatlı davranmıştı. Kendini gerçekten kötü hissettiği belliydi. Bu biraz sevimli bir şeydi.

"Eddy's Hot Stop" dedim. "Git, pislik."

"Aferin kızım," dedi gülerек ve flaşöre bastı.

Her yerim ısındı. Neden bilmiyorum ama "Atta girl" deyişinde bir şey vardı. O otoparka dönüp benzin pompasına yönelirken ben camdan dışarı baktım. Kural şuydu: Araba park edilmeden kimse çalıştıramazdı.

"Gergin görünüyorsun," dedi, yavaşça kapalı yakıt pompalarına doğru ilerlerken. "İyi misin dostum?"

"Dikkatimi dağıtma," dedim ona bakarak.

Bu bir hataydı, çünkü benden daha eğlenceli bir şey görmemiş gibi sırtıyordu, hazır ve arabadan atlamaya hazırды. "Bu oyunu neden asla kazanamayacağını bilmek ister misin?" diye sordu.

"Oh, ama yapacağım," diye cevap verdim, ona gülümsemek için yanağımın içini ısırdım.

"Çünkü sende öldürme içgüdüğü yok."

Yavaşlamaya başladığında öne doğru eğilerek "Hayır," dedim.

"Evet, öyle," dedi ve bakmadan bile sesindeki ukala sırtışı *duyabiliyordum*. "Tuvalete girdiğinizde açık bir kabin varsa ve siz iki kadınsanız, diğer hatunu yoldan itecek misiniz?"

Tabii ki yapmazdım. Ama dedim ki, "Eğer bu seni yenmek anlamına geliyorsa, evet."

"Yalancı," dedi ve bunu söyleme şekli gözlerimi tekrar yüzüne çevirdi. Tekrar.

Benimle buluşan kara gözlerinde, ağzını yukarı kaldıran hınzır gülümsemesinde bir meydan okuma vardı. Bana böyle bakan başka biri olsaydı, buna çılgınca bir çapkınlık derdim.

Ama bu Charlie'ydi.

Bu sadece rekabetin heyecanıydı.

Değil mi?

Vitesi park konumuna getirdi ve kapılarımız yeniden açıldı. İkimiz de arabadan fırladık ve benzin istasyonunun kapısına doğru koşmaya başladık; ilk kez ben ondan bir kıl kadar öndeydim.

"Hemen arkadayım Gözlüklü," dedi dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"Kapa çeneni." Kapıyı iki elimle ittim, markete doğru koşarken hiç boyun eğmedim. Kasada sırada bekleyen insanlar biz geçerken bize baktı ama ben dikkatimi tuvalete verdim.

"Solundan hızla geliyor," diye nefes aldı Charlie ve beni kovalarken çıkardığı ses düpedüz yırtıcıydı.

"Sağında sıcak kalıyor," diye nefes nefese kaldım.

Tuvaletler benzin istasyonunun arka tarafında bizi bekliyordu ve her birimiz kendi kapısından geçerken yavaşlamadık bile. Bir kabine girdim, acele ettim, dünyanın en hızlı el yıkamasından geçtim ve Pepsi soğutucularının yanından hızla geçip kapıdan çıkarken bakışları görmezden gelerek geri koştum.

Arabasına giden açık bir yolum vardı ve görünürde koşan bir Charlie yoktu. Sonunda telsizi kontrol edecektim.

Arabasının yanına kadar koştum ve arabasının yanında tek başıma durmama rağmen zıplamadan önce -kurallar gereği- iki elimle kaputu tokatladım.

Ancak on saniye sonra ne olduğunu merak ettim. Charlie hangi cehennemdeydi?

Benzin pompasının diğer tarafındaki arabada oturan çift bana *yüksek* yan göz, bu yüzden onlara kapalı bir gülümseme verdim ve arabaya bindim.

Nerede olduğunu merak ederken. O iyi miydi? Bir şey mi oldu? Başı belada mıydı? Tam telefonumu almak için çantama uzanıyordum ki çalmaya başladı.

"Gah." El yordamıyla çıkardım, Charlie'nin aradığını gördüm ve kulağıma götürdüm. "Kaybettin. Dışarı çık ve utancını kabul et."

"Yapamam," dedi ve sesi *tuhaf çıkıyordu*.

"Sorun nedir?" Ben sordum. "Hasta mısın?"

"Hayır," dedi sessizce, sonra da "Evet, sanırım yakında olacağım," dedi.

"Ne?" Charlie'nin sesini duyunca kalbim hızlandı... *off*. "Sen Tamam mı? Ne yapabilirim?"

İçini çekti ve mırıldandı, "Anahtarlarımı düşürdüm."

"Um." *Ne?* "Yani onları al...?"

Tekrar iç çekti. "Mesele de bu. Yapamam."

"Bir çukura falan mı düştüler?"

Aman Tanrım. Anahtarlarını bir deliğe düşürdüyse gece yarısından önce eve nasıl ulaşacaktık?

"Ya da başka bir şey. Pisuvanın içindeler."

"Ne?" Omzumun üzerinden benzin istasyonuna baktım. "Yani... onları yakalamanın kolay olması gerekmez mi?"

"Ben, um." Boğazını temizledi, sesi çok rahatsız geliyordu ve "Ben *yapamam*."

"Charlie, anahtarlarının pisuvarda olduğunu ama senin onları alamadığını mı söylüyorsun?" demeden önce yarım saniye öylece oturdum.

"Evet" demeden önce bir an sessizlik oldu.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama onu bunun böyle olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bir şey. "Banyoda başka kimse var mı?" diye sordum.

"Hayır."

"Hemen geliyorum."

Çantamı kaptım, arabadan indim ve markete geri döndüm. Bir dakika önce yanından hızla geçtiğim herkes bana bakarken kendimi aptal gibi hissediyordum ama gözlerimi mağazanın arkasındaki tuvaletlere dikmişim.

"Charlie?" Erkekler tuvaletine yaklaştım ve kapıyı hafifçe araladım. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet," dediğini duydum.

Kapıyı açtım ve içeri girdiğimde Charlie'yi perişan bir halde buldum. Tek kara kaşını kaldırmış beni izliyordu, saçları elini sürüyormuş gibi dağınıktı. Ona ne kadar çok bok atmak istiyordum.

Ama yapmadım. Yapamadım.

Midemdeki yumruya engel olamadım. Charlie'nin... Charlie olmadığını görmek şaşırtıcı derecede rahatsız ediciydi.

Dedim ki, "Her şeyin bir ilki var. Anahtarlarına işedin mi?"

Ağzının köşesi birazcık yukarı kalktı. "Tabii ki hayır." "Ve onlar..."

Çenemle yanındaki pisuvarı işaret ettim.

"Evet." Anahtarlarını pisuarın içinde görebileceğim şekilde hareket etti. Temiz görünüyordu ve onları almadığına şaşırıştım. Evet, benzin istasyonlarındaki pisuvarlar iğrenç ötesiydi ama ben çok daha kötülerini hayal etmişim. "Buraya koşarken çok hızlı hareket ettim ve cebimi tamamen kaçırdım" dedi.

"Oof." Omuz silkip elimdeki işe koyulmadan önce pisuvara baktım. "Ben giriyorum."

"Aman Tanrım," diye inledi, güçlü burnu istenmeyen bir sebzeyle karşılaşan küçük bir çocuğunki gibi kırıştı. "Çok iğrenç."

Ve tam o sırada Charlie'ye sarılmak istedim. *Neden Charlie'ye* sarıldığı

hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

fiziksel olarak elini kirli pisuvara sokmaktan acizdi, ama onu tanıyordum. Birinin "zayıflık" anı olarak algıladığı bir şeye tanık olmasındansa hemen her şeyi yapmayı tercih edeceğini bilecek kadar iyi.

"Neden gidip atıştırmalıklarımızı almıyorsun - çünkü kazanan benim," dedim, onu gülümsetmeyi umarak. "Ve arabayı hazırla. Bir saniye içinde çıkacağım."

Gözleri yine ciddileşti. "Emin misin? Bu oldukça iğrenç."

Başımı salladım. "Önemli bir şey değil. Bana Twizzlers ve beyaz bir Rockstar getir lütfen." "Tamamdır."

Birkaç dakika sonra arabaya geldiğimde, anahtarlarını sıcak sabunlu suyla yıkadıktan ve ardından el dezenfektanı duşu aldıktan sonra, hala mahkum görünüyordu. "Dinle Bay, olanlar hakkında-"

"Umurumda değil Charlie," diye inledim. "Meyan kökümü aldın mı?"

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık vardı. "Ön koltukta, konsolda." "Güzel. Peki ya enerji içeceğim?"

"Aynı yer," dedi.

"Mükemmel." Kollarımı kavuşturdum ve "Yani, gerçekten araba kullanmak istemiyorum; sadece radyo kontrolü istiyorum. Tamam mı?"

Başıyla onayladı. "Güzel."

Arabaya binip yola koyulduk ve Charlie "Sanırım yapmam gerek-" demeden önce tam iki dakika boyunca sessiz kaldık.

"Yapamazsın." Kolumu uzatıp ağzına bir Twizzler sıkıştırdım ve sorgusuz sualsiz çiğnemeye başladığında çenesini izledim. "Asla

Tabii bu konuda konuşmak *istemiyorsanız*, ki bu durumda dinlemekten mutluluk duyarım.

Şimdi, daha önemli şeylere geçelim: Country mi yoksa pop mu tercih edersiniz?"

"İkisi de diyebilir miyim?" diye sordu, bir elini meyan kökünün ucunu tutmak için direksiyondan çekerken. Bir an için gözlerini yoldan ayırdı, gözleri bir şey aradığını hissettiren bir titizlikle yüzümü taradı.

Yanaklarımın ısındığını hissederek, "Söyleyebilirsin ama bunların senin seçimlerin olduğu gerçeğini değiştirmeyecek," diye açıkladım.

"Baba, sanırım" demeden önce inledi.

"Pop o zaman." Radyoyu ele geçirdim, bulabildiğim en sinir bozucu müziği arıyordum ve Colorado bize bakacak çok şey verirken zaman akıp gidiyordu. Titrek kavaklar parlak sarı renkteydi, otoyolumuzun geçtiği dağların üzerinde nokta nokta dizilmişlerdi ve birdenbire insanların neden Nebraska'dan taşınıp bir daha geri dönmediklerini hatırladım.

Burası nefes kesiciydi.

"Şuna bak," dedim, otoyola paralel uzanan bir dereyi göstererek. "Çok muhteşem."

Bardaklıktaki Red Bull kutusuna uzanarak, "Yirmi bir kere oldu," dedi. "Bunu söylediğini."

"Biliyorum ama bunu durdurmak imkansız."

"Kesinlikle," dedi ve benimle aynı fikirde olduğunu biliyordum. Manzara ve dağ havasıyla ilgili bir şey ikimizi de daha rahatlattı, ikimize de tam bir tatildeymişiz gibi hissettirdi.

"Neredeyse oraya gitmek istemiyorum, bu garip mi?" Meyan kökü parçamı ısıarak sordum.

Yutkundu ve bu hareketle ilgili bir şey... *seksi mi* görünüyordu?
"Hayır," diye yanıtladı, bir yudum alarak. Adem elmasının hareketini izlerken
Evet, bu garipti. Seksi değil, seni aptal.

"Oraya gittiğinizde ne olacağını bilmiyorsunuz ve bundan *nefret ediyorsunuz*. Bu." Kutuyu yere bıraktı ve bana şöyle dedi: "Burada, arabada, hiçbir gizem yok. Bu sadece harika iş arkadaşınla çıkacağın bir yolculuk."

"Muhtemelen öyledir," diye kabul ettim. "Harika iş arkadaşı kısmı değil ama geri kalanı."

"Dört gözle beklediğim kısım," dedi, gözlerini yoldan ayırmadan elini meyan kökü için uzatarak, "tüm zaman boyunca evden hiçbir şey düşünmemek. Her gün uyanmak ve sadece Gözlük'ü nasıl kızdıracağım konusunda endişelenmek istiyorum."

Çantadan bir Twizzler çıkardım ve yüzüne doğru uzattım.

Isırdı, sonra başını çevirdi ve midemi bulandıracak bir şekilde bana sıırttı.

Boğazımı temizledim ve gözlerimi pencereden dışarı çevirdim. "Düşünmek istemediğin şeyler neler?"

"Bay." Büyüme-inleme karışımı bir sese benzeyen bir protesto sesi çıkardı. "Eğer söylersem, bunu düşünüyorum demektir."

"Ama henüz oraya varmadık, yani buna izin var," diye doğruladım.

Konuyu değiştireceğinden emindim ama onun yerine, "Düşünmek istemediğim bir numaralı şey Bec ve Kyle. Düşünmek istemediğim iki numaralı şey ise annemin hamile olduğu gerçeği."

"Ne?" Çiğnemeyi bıraktım. "Ne zaman öğrendin? Neden söylemedin Ben mi?"

Charlie başını yana eğerken alnı kırıştı. Güneş gözlükleri o kadar koyu renkti ki gözlerini göremiyordum ama sorumun onu şaşırttığını biliyordum.

"Annem dün gece bundan bahsetti," dedi, "ama önemli bir şey değil."

heyecanlı. "Bu *gerçekten* büyük bir olay." "Yani, yeni bir kardeşin olacak," dedim, onu heyecanlandırmaya çalışarak.

"Evet," dedi sıkıntıyla ve bununla ne demek istediğini anlayamadım.

"Canın mı sıkkın?" Sanki sesimi alçaltınca her şey daha iyi olacakmış gibi sessizce sordum. "Yani, babamın başka bir çocuğu daha olduğunu öğrenseydim, sanırım bu beni korkuturdu."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi, duyguları hâlâ okunamıyordu.

"Evet. Yani, onunla aramız zaten tuhaf ve mesafeli, hayatına giren yeni bir çocuk buna nasıl yardımcı olabilir ki?"

"Bu konu hakkında konuşmasak olur mu?" diye sordu iç çekerek, ama kaba değildi. Sesi her şey için bitkin geliyordu. "Onlar adına mutluyum ve eminim ki

harika - kız kardeşim havalara uçtu - ama ben henüz kafamı toparlayamadım."

"Elbette." Kollarımı kavuşturdum ve ayaklarımı onun ön paneline dayadım. "O zaman Bec hakkında konuşalım."

"Seni küçük pislik." Charlie bana baktı, başını salladı ve sırtarak elini uzatıp ayaklarımı yere vurdu. "Onun yerine Zack hakkında konuşmaya ne dersin?"

"Ooh, hayır teşekkür ederim," dedim, tekrar gülümsemesine sevindim. "Zor pas."

"Onunla ilgili bir hareket var mı?" diye sordu, güneş gözlüklerini çıkarıp arabanın ön paneline bırakırken. "Umut verici konuşmalar, bakışmalar, bunun gibi bir şey...?"

"Aslında," dedim, "onu hiç görmüyorum ya da konuşmuyorum."

"Ne?" Yüzü allak bullak oldu. "Onu hiç görmüyor ya da konuşmuyorsan nasıl ona takılıyorsun?"

"Onun anısına takıldım," dedim, neden daha fazla hissettirdiğini merak ederek Charlie'ye anlatmaya çalışırken Nekesa'ya anlattığından daha rahattı. "Ve gerçek şu ki işimiz bitmedi."

"Evet, bu son kısma aşınayım," dedi ve sırası olmamasına rağmen radyoyu yırtmak için uzandı. "Ama herhangi bir bağlantınız yoksa nasıl yeniden bağlantı kuracaksınız?"

"Bilmiyorum," dedim. "Eminim yakında bir gün karşılaşırız." "Aynı arkadaşlarınız mı var?" diye sordu. "Bec'i her zaman görüyorum çünkü aynı arkadaşlarımız var."

"Hayır," dedim, aptal gibi görünmek istemeyerek. "Biz biraz farklı kalabalıklarda takılıyoruz."

"İnternette bir milyar arkadaşı olan süper bir okuyucu değil mi?"

Şaşkınlıkla ona baktım, çünkü ona bookstagram hesabımdan hiç bahsetmemiştim. "Instagram'da mısın?"

Sırttı ama cevap vermedi, onun yerine "Neden? Arkadaşım olmak mı istiyorsun?" dedi.

"Ben zaten senin arkadaşınım, moron," diye takıldım, beni sosyal medyada bulmuş olmasına biraz şaşırmıştım.

"İş arkadaşı," diye düzeltti. Bu benim gözlerimi devirmeme, onun da kıkırdamasına neden oldu.

Tam o sırada telefonum çaldı. Nekesa.

Ailem bana bir adam öldürmüşüm gibi davranıyor.

"Onun için çok üzülüyorum," dedim Charlie'ye, "gezide olmadığı için."

"Ama o burada olsaydı, bana sahip olamazdın," dedi Charlie, bir eli direksiyonun üzerinde arabayı sürerken.

"Doğru," dedim ve ona mesaj attım. "En azından Aaron ve Theo ona mesaj atıp arkadaşlık ediyor."

Charlie bir ses çıkardı ve ben de ona baktım. "Ne?" Omuz silkti ve "Theo'dan hoşlanıyor musun?" dedi.

"Yani, evet," dedim, her ne kadar onu biraz sinir bozucu bulsam da. "O 1ne."

"O adama gerçekten güvenmiyorum," dedi Charlie ve bu beni şaşırttı. Hafta sonları birlikte çalıştığımızda Theo ile her zaman iyi anlaşıyor gibiydiler.

"Bu bahisle mi ilgili?" diye sordum.

"Ne?" diye sordu, sesi birkaç oktav yükselmişti. Yoldan uzaklaşıp bana bakarken gözleri kısıldı. "Neden bahsediyorsun?" dediğinde... bilmiyorum, farklı görünüyordu.

"Bahis...?" *Bu da* neydi *böyle*? "Alo?"

"Doğru, doğru," diye yanıtladı, çok daha sakın bir tonda, "ama benim ona güvenmememin *bununla* ne ilgisi var?"

Omuz silktim ve içkimi aldım. "Hiçbir fikrim yok." "Yani... Zack'e mesaj atmalısın."

"*Ne?*" Gözlerimi yüzüne diktim ama o arabayı sürmeye devam etti. Yeni bir ilişkim olan eski erkek arkadaşıma mesaj atmamı önermeseydi.

"Ben yanıdayken ona hemen mesaj atmalısın, böylece cesaretini kaybetmezsin. Neden bekliyorsun?"

"Neden bekliyorsun?" Arabanın ön koltuğunda yüzüm tamamen ona dönük olacak şekilde vücudumu çevirdim.

Böylece yüzümdeki "*N'oluyor lan?*" ifadesi hakkında hiçbir soru sormayacaktı. "Başlangıç olarak, bir kız arkadaşı var."

"Yani?" dedi omuz silkerek, kız arkadaşının bir endişe kaynağı olmadığından tamamen emin görünüyordu. "Ona çıkma teklif etmeyeceksin. Sadece bir arkadaş olarak ona ulaşacaksın."

"Biz kanka değiliz. Hiçbir zaman onun arkadaşı olmadım."

"Gerçekçi olmayı bırak ve korkmayı bırak. Ona *Netflix şifremi biliyor* musun gibi soğuk bir mesaj at."

"NetRix şifremi neden bilsin ki?"

Sanki aptalmışım gibi başını salladı ve "Bilmiyor. Ama senin onun olabileceğini düşünmediğini bilmiyor."

"Özür dilerim, bunun nasıl bir yardımı olacak?"

"Bu yeniden bağlanma," dedi iç çekerek. "Ona söylediklerimi mesaj atıyorsun, o da bilmediğini söylüyor. Sonra *da Dangit* diyorsun, *ben öyle düşünmemiştim ama*

denemeye değirdi."

Bunun nasıl bir yardımı olacağını hâlâ anlamadım.

"Tabii ki size bir *ÖZÜR* dileyecek ve sonra da komik bir şey söyle ve seni düşünmesini sağla."

"Beni nasıl düşüneceksin?" Anlamsız bir plandı, değeri olmayan bir fikirdi ama yine de.

"Bu sana bağlı. Ona ilk mesajı gönder," dedi Charlie, "ben de geri kalanını Cyrano'ya göndereyim."

"Hayır," diye ciyakladım, Charlie'yi Zack'e bulaştırmakla hiç ilgilenmiyordum ama nedense bir konuda baş döndürücü bir heyecan duyuyordum. "Asla işe yaramaz."

"Amacına *kesinlikle* hizmet edecek," dedi, gözlerini yola dikerek. onun önünde.

"Hangisi...?"

"Bu da ona senin komik ve ilginç olduğunu hatırlatıyor." "Charlie-"

"Sadece mesaj at, *ben Bay, hızlı* soru."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ona hiç Bay olmadım."

"Çok yazık," dedi, kaşları anlamamış gibi çatılmıştı.

Garip bir tepkiydi, ama daha da garibi hoşuma gitmesiydi. Sanki bir şekilde beni savunuyormuş gibi hissettim. "Öyle mi?" dedim.

"Tamam, Metin **Bailey- hızlı soru.**" Söylemeden önce yoldan uzaklaşıp bana dikkatle baktı,

Bana ne oldu bilmiyorum ama rehberimde Zack'i buldum. Kendi kendime "Bunu yaptığıma inanamıyorum" derken kıkır kıkır gülüyordum. 'Hey, ben Bailey. Hızlı bir soru.'"

"Gönder," dedi yüksek sesle ve yarım bir gülümsemeyle. "Gönder tuşuna bas, seni korkak." Derin bir nefes aldım, tekrar ciyakladım ve gönder tuşuna bastım. "Vay anasını, gönder tuşuna bastım." "Aferin kızıma." Güldü, bu da beni tekrar ciyaklattı.

"Az önce bunu gönderdiğime inanamıyorum," dedim ve sonra konuşma balonları patladı. "Aman Tanrım, cevap veriyor!"

"Nefes al," dedi Charlie, gözleri yoldaydı.

"Senin için söylemesi kolay," diye mırıldandım telefona bakarak.

Ne oldu?

Mesaj atarken nefesimin altında "Hassiktir" diye mırıldandım: **Garip bir soru ama Netflix şifremini biliyor musun?**

"Ben yaptım," dedim Charlie'ye bakarak. "Ona şifreyi sordum."

"Sanki nükleer savaş başlatmışsın gibi davranmayı bırak," diye karşılık verdi sesinde bir eğlenceyle. "Bu önemli bir şey değil."

Hiçbir fikrim yok. Bilmem mi gerekiyor?

"Ne dedi?" Charlie boğazımdan çıkardığım sese karşılık olarak sordu. Ona söyledim ve o da "O zaman hayır de ama sevimli bir şey ekle" dedi.

Gözlerimi kıstım. "Bunu benim için Cyrano yapacağını sanıyordum. 'Şirin bir şey ekle' demek Cyrano'luk değil!"

"**Hayır ama** bir emoji eklemeyi **umuyorduk.**" "Sakin ol Gözlüklü." Charlie başını eğdi, gözleri hâlâ yoldaydı. "Sadece

"Bu hiç hoş değil," dedim biraz hayal kırıklığıyla.

"Biz' kelimesini kullanmanız, sizin gizemli biriyle takıldığınızı düşünmesine neden olacak ve gülen surat, eski sevgilerinize asılıyormuşsunuz gibi **değil**, soğukkanlı görünmenizi sağlayacaktır. Bu konuda bana güvenin."

Gözlerimi devirdim ama o kuralları çiğneyip radyo istasyonunu değiştirirken söylediklerini aynen yazdım.

Ben: Hayır, ama umuyorduk. Bir şekilde yanlış anlıyorum. ;)

Benden mesaj alan Zack'in ne düşündüğünü merak ediyordum ve yanıtını beklerken görebildiğim tek şey onun yüzüydü.

Ki bu neredeyse anında oldu.

Benimkini ister misin?

"Ne?" Bağırđım, tekrar okudum ve bir anlamı olması gerektiğini hissettim. "Onunkini kullanmak isteyip istemediğimi sordu!"

Charlie şaşırmamış görünerek, "Tabii ya," dedi. "Şimdi son sözü sana bırakacak hızlı ve komik bir şey bul. Mesela... *Haha hayır. Sanırım onun yerine Breaking Bad'in üçüncü sezonunun tamamını canlandıracağım. Yine de teşekkürler.*"

"Tamam, birincisi, o diziyi hiç izlemedim. İkincisi-"

"Yapmadığını biliyorum," diye araya girdi. "Seni tanıyan herkes yapmadığını bilir."

"Anlamıyorum," dedim, neden ondan tavsiye aldığımı merak ederek. "Peki neden-"

"Aptal çocuk," dedi, sözümü bir kez daha keserken bana bakarak. "Bu küçük şaka göndermesi ona muhtemelen o diziyi izleyen biriyle birlikte olduğunu söylüyor."

"Bir erkek," dedim, dehası karşısında ağzım açık kaldı. "Ona bir erkekle birlikte olduğumu düşündürüyorum."

"Bingo," dedi, bana kendini beğenmiş bir gülümseme verirken kendinden memnun görünüyordu. "Söylemeden söylemek."

Koç Charlie'ye hayranlıkla onun sözlerini aynen yazmaya başladım. Gönder tuşuna basar basmaz, "Çok iyi bir manipülatörsünüz Bay Sampson," dedim.

"Hepimizin yetenekleri vardır, Bayan Mitchell." Bir saniye sonra başka bir mesaj geldi.

Bunu görmek için para verirdim.

"Aman Tanrım," diye bağırđım, işe yaradığı için çılgına dönmüştüm. Gerçekten yeniden bağlanmıştık. Charlie'ye gelen yanıtı okudum, "Şimdi bana ne söylemem gerektiğini söyle, seni şeytani dahi" diye yalvardım.

"Hiçbir şey," dedi, çıkışımız yaklaşırken yavaşlayarak. "Ona gülümseyen bir emoji gönderin ama daha fazlasını değil."

"Tüm bu konuşma boşa gitmiş olmaz mı?"

"Kesinlikle hayır." Charlie, "Bildiğim bir şey varsa, o da birini oyalamanın gücüdür," derken derin düşüncelere dalmış gibiydi.

BÖLÜM TVEHTY-SEYEH

Bailey

Nihayet Breckenridge'e vardığımızda, kasaba karanlıkta parıldayan ışıklarla aydınlanmıştı, bir plan yaptık. Daireye gidip anneme Charlie'nin Nekesa'yla değil benimle olduğunu söyleyecektim ve o da on beş dakika arabada bekleyecekti. Umarım annem Scott'ın aldığı ilk darbeyi hafifletebilir ve biz de hafta sonuna devam edebilirdik.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ona nasıl söyleyecektim ki? O anda aklıma geldi. Hepimiz bunun iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar aptal gençlerdik. Bir oğlan getirdiğim için *çıldıracaklardı* ve oğlanın Charlie olduğunu görünce *iki kat çıldıracaklardı*.

Tanrı aşkına, ne düşünüyordum ben?

Ve ben bir pisliktim. Annemi kandırdığım için tam bir pisliktim. Çünkü Scott'ın mutluluğuyla oynamak her neyse de anneminkiyle oynamak bambaşka bir şeydi. Biz bir takımdık, sadece o ve ben ve birbirimize asla gizlice yaklaşp yalan söylememiştik.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, ne yaptım ben?

Charlie park yeri ararken, "Sakin ol," dedi. "Neredeyse sesini *duyabiliyorum*. iç çıldıırma."

"Çünkü bu berbat bir fikirdi," dedim yüksek sesle. "Ne düşünüyordum ki ben?"

"Nefes al," dedi ve ona baktığımda yüzündeki güven verici ifadeyle ilgili bir şey beni biraz sakinleştirdi. "Her şey yoluna girecek."

"Bundan şüpheliyim," dedim başımı sallayarak, "ama bunu kabul edeceğim."

Arabayı eve doğru sürerken *Charlie'nin* -Charlie Sampson, Bay Hiç- beni sakinleştirdiğini fark ettim. Evet, daha iyi arkadaş oluyorduk ama bazı anlar bir şekilde daha büyük geliyordu.

Evin karşısında bir park yeri buldu ve on dakika panik içinde nefes alıp verdikten sonra kemerimi çözüp arabadan indim.

"Bana şans dile," dedim ellerim titreyerek.

"İyi şanslar," diye şarkı söyledi aptal bir sesle. "İşi berbat etme

Gözlüklü." "Kapa çeneni," diye karşılık verdim.

Binanın arka tarafına doğru yürüdükten sonra kapılarını kilitli buldum ve iterek açıp içeri girdim. "Alo? Anne?"

Çamaşır odası gibi görünen yerden geçip, tamamen rustik ahşaptan yapılmış mutfığa girdiğimde gözlerime inanamadım.

Daire inanılmazdı.

Oturma odasının büyük ahşap kirişli yüksek tavanları vardı ve bir duvarın tamamı o anda içinde bir ateş yanan taş bir ocaktan oluşuyordu. Mobilyalar kahverengi deriydi ve burası bir kayak dağ evi gibiydi.

Bayıldım.

"Bay?" Annemin yukarıdan bağırdığını duydum. "Sen misin?"

"Evet," diye bağırdım, bir anlık dikkat dağınıklığım yerini ilk başta var olan gergin korkuya bıraktı. "Daha yeni geldik."

"Çok hızlıydı," dedi ve ayaklarının merdivenlerden indiğini duydum. "Şimdiden burada olduğuna inanamıyorum."

Son basamaktan atladı ve beni kucakladı.

ne kadar rahatlamıştı. Bunu mahvetmek üzere olduğumu fark ettiğimde suçluluk duygusu bir dalga gibi üzerime çöktü ve "Aslında planladığımızdan daha erken çıktık çünkü karanlıkta dağ yollarını yapmak istemedik" diye saçmaladım.

"İyi fikir." Arkama baktı ve "Nekesa nerede?" diye sordu.

"Evet," dedim, dirseğinden tutup sessizce konuşabilmemiz için onu daha yakına çektim. "Bu konuda. Planda ufak bir değişiklik oldu."

"Ne oldu?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Tanrım, tam bir pisliktim, çünkü annem istenmeyen bir sürpriz yapmak üzereyken herkesin iyiliği için çok endişeli görünüyordu

ona. Kalkık kaşlarına ve iri mavi gözlerine baktım ve ona söylemek üzere olduğum şeyden nefret ettim.

"Şey, Nekesa dün gece cezalıydı ve gelemedi. Buraya tek başıma gelmek istemedim," dedim, o kadar gergindim ki her kelimeyi söylemekte zorlanıyordum, "bu yüzden

farklı bir arkadaş getirdi."

"Oh?" Hâlâ mutlu ve rahat görünüyordu. "Kim?"

Belli ki kız olan ve erkek arkadaşının en sevmediği ergen olmayan birini söylememi bekliyordu.

Yutkundum ve kendimi söylemeye zorladım.

"Charlie," dedim, sesimi alçaltarak Scott'tan bir iz var mı diye arkasına baktım. "Char'ı getirdim-"

"*Charlie?*" Gözleri kocaman oldu ve "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi.

"Nekesa iptal edince ne yapacağımı bilemedim," diye cevap verdim hızlı hızlı konuşarak. "Ben-"

"Hayır, yok," dedi, sesi yükselip ağzı gerilirken çenesini bana doğrultarak. "Senin bir telefonun var, parasını ben ödüyorum. Beni araman gerekirdi. Bu senin tek seçeneğinmiş gibi davranma!"

Sakin bir sesle konuşmaya çalıştım. "Ama Charlie benim arkadaşım ve güvenilir bir arabası var.

Nekesa'dan gerçekten bu kadar farklı mı?"

"*Evet!*" Kollarını kavuşturdu ve volta atmaya başladı. "Yanında bir çocuk - herhangi bir çocuk- getirmiş olman yeterince kötü. Bunun önemli olacağını bilmeyecek kadar akıllısın. Ama sadece bir çocuk getirmekle kalmadın, Scott'ın nefret ettiği çocuğu Scott'ın tatiline getirdin - benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Biliyorum," dedim.

"Bu cidden çok kaba," dedi neredeyse bağırarak. "Bu planda yanlış olan diğer her şeye ek olarak, bu kaba ve hak sahibi. *Sanırım bizim istediğimize uymak zorundalar.* Bu şekilde davranmayı nasıl kabul edebiliyorsunuz?"

Bu mu?"

Yanaklarım kızarmıştı ve kendimi tam bir çöp gibi hissediyordum, çünkü haklıydı. "Çok özür dilerim."

Başını hızla salladı, kızgındı. "Bunu Scott'a sakla."

"Bu arada o nerede?" Scott orada olsaydı, bağırmasının onu odaya getireceğini fark ederek sordum.

Annem volta atmayı bıraktı ve dudağının kenarını çiğnedi. "Markete koştu."

Bununla başa çıkmaya çalışırken yüzünü izledim ve çenesinin sıkıldığını görünce hissettiğim suçluluk duygusundan nefret ettim.

"Yani, o artık burada - bu işi yürütmenin bir yolunu bulamaz mıyız?"

Bunun olduğuna inanamıyormuş gibi başını bir kez daha öfkeyle salladı.

"Bunu *Bailey* ve *Charlie'nin güvendiği şeylerin* altına yaz."

Yanlış değil, diye düşündüm.

"Tamam." Kollarını iki yanına indirdi ve "İşte planımız. *Sen* Buradan gideceğim ve döndüğünde Scott'a söyleyeceğim."

"Yani... o zaman arabada beklememizi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Bailey, *nerede* beklediğin umurumda değil," dedi, annem bana öyle sert baktı ki bakışlarını suçlu ruhumda hissettim. Dişlerini sıkarak şöyle dedi: "Sen Şu anda sana ne kadar kızgın olduğumu biliyor musun?"

"Biliyorum ve özür dilerim," dedim, keşke onun bu durumdan incinmemesi için bir yol olsaydı.

"Bunun bugün için bir anlamı yok." Gözleri bir cevap arıyormuş gibi dairenin her yerinde gezindi ve sonra, "Sadece git etrafta dolaş ya da başka bir şey yap," dedi.

"Bunu yapabiliriz," dedim başımı sallayarak, onu memnun etmek için endişeliydim.

"Ve sonra geri dönmek için uygun olduğunda sana mesaj atacağım," dedi. "O keyifli buluşmayı dört gözle beklediğimden değil."

"Çok özür dilerim," diye tekrarladım.

"Beni bağışla," dedi, hâlâ kızgın görünüyordu ama planına odaklanmıştı. "Şimdi git buradan."

Ağlamak istedim -cidden- çünkü bana kızmasından nefret ediyordum.

Özellikle de bunu hak ettiğimi bildiğim halde. Kendimi bir çöp insan gibi hissederek oradan ayrıldım ve caddenin karşısına geçtiğimde Charlie arabasının arkasında bagajı açık bir şekilde duruyordu.

"Hey," dedim.

Yukarı baktı ve gülümsedi. "Hey."

"Annem *çok* kızgın," dedim ona, kızgın yüzünü görmeye devam ettikçe midem korku ve suçlulukla doluyordu.

Hayal kırıklığına uğramış yüzü.

Durduğu yere doğru yürüdüm ve bagajı kapattıktan sonra büyük, sıcak eli benimkini buldu.

Gözlerimi kaldırdım, parmaklarının benimkilere dolandığını hissedince sarsıldım ve o da biraz daha yaklaştı. "Düşünüyordum da. Muhtemelen tüm bu maskaralığa başlamamızın zamanı geldi, değil mi?"

Avucunun teninin bana değdiğini hissettiğimde diğer her şey kayboldu. Soğuk dağ havasını yutarken nefesim titriyordu ve "Aman *Tanrım*" diye düşündüm.

Otoparka bir araba girdi ama Charlie'nin elinin samimiyetine kapıldığım için fark etmedim bile. Büyük parmaklarının benimkilerin etrafında kayması, teninin sıcaklığı; sadece el ele tutuşmaktan çok daha müstehcen hissettiriyordu.

Bu Charlie'ydi ve rol yapıyordu, ama kalbimin hızla çarpması ve midemdeki yağlar, vücudumun küçük bir parçasının mesajı kaçırdığını gösteriyordu.

"Bu biraz sarsıcı, sence de öyle değil mi?" Sokak lambasının altın ışıltısı altında kahverengi gözlerine bakarak sordum. "Sanki elini tokatlamam ve sana kes şunu demem gerekiyormuş gibi geliyor."

"Kesinlikle." Güldü ve bana sırtıttığında gözlerinin kenarlarının kırışması hoşuma gitti, sanki dünyada bu saçma şakayı paylaşan tek iki insan bizmişiz gibi. "Alışkanlıktan dolayı bana yumruk atabileceğini düşünmüştüm."

"Sana hiç yumruk atmadım," dedim gülümseyerek.

"Ama daha önce hiç elini tutmayı denemedim, yani..."

"Makul," diye kabul ettim ve o anda duygusal olarak bu elektriğe hazır olmadığımı fark ettim. Aklım bütün hafta sonu boyunca rol yapacağımızı biliyordu ama bana böyle gülümsediğinde kıvılcımların çıkacağını tahmin edememiştim.

Buna alışmak biraz zaman alacaktır.

"Peki annen tam olarak ne dedi?" diye sordu.

Devam et Bay, bu Charlie.

"Oldukça ateşliydi." Ona ne dediğini söyledim, ama araba kullanmak yerine Kasabaya girdiğimizde gördüğümüz şirin kahve dükkanına doğru yürümeye karar verdik. Arka koltuktan ceketlerimizi aldık ve yürüdük, hatta

Hava biraz serin olsa da, hareket ettiğiniz sürece rahat ettiğiniz o mükemmel sonbahar gecelerinden biriydi.

Bir masaya oturduğumuzda Charlie, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Belki de geri dönmeden önce bir şeyler yemeliyiz."

"Hayır. Annem seyahat rezervasyonu yapıldıktan sonra mutfağın tamamen dolu olacağını ve istediğimizi yapabileceğimizi söyledi." Mochamın soğuması için kapağını açtım ve "Onu kızdıracak başka bir şey yapmama gerek yok, o yüzden dönmemize izin verildiğinde yemeklerini yiyelim" dedim.

Kocaman ellerini fincanına sardı ve "Tamam" diye mırıldandı.

"Scott konusunda stresli değilsin, değil mi?" diye sordum. "Şoku atlattıktan sonra bir tane olacağına eminim."

"Endişelenmiyorum," dedi ceketinin fermuarını açarak. "Umarım surat asarak annenin tatilini mahveden bir pislik değildir."

"İşte planımızla ilgili beni asıl strese sokan da bu." Annemin seyahatini de etkilemeden Scott'ı rahatsız etmemizin hiçbir yolu olmadığı gerçeğini kabullenmeye çalışırken fincanın kolunu aşağı kaydırdım. "Annemin mutsuz olmasını istemiyorum ve eğer planlarım işe yararsa, kısa vadede mutsuz olacak."

"Ama," dedi, fincanını masadan kaldırıp bana ciddi bir bakış atarak, "eğer O mutlu, sen değilsin. Bir numaraya dikkat et, Gözlük."

Gözlerimi devirdim. "Mafya babası gibi konuşuyorsun." "Teşekkür ederim."

"İltifat değil."

"Sen öyle diyorsun." Kahvesinden bir yudum aldı, fincanını yere bıraktı ve "Hadi sahte randevumuz hakkında konuşalım" dedi.

"Evet, sanırım yapmalıyız," dedim, bu ihtimal karşısında sinirlerim tepeme çıkmıştı. İçkimi yudumladım ve "Bir planın var mı?" diye sordum.

"Bir plan değil," dedi, "ama bir fikir."

Daha yakına eğildi ve aklıma Hevesli Charlie'nin onun en sevdiğim versiyonlarından biri olduğu geldi. "Şöyle düşünüyorum." derken gözleri adeta dans ediyordu. Scott burada olduğumu kabul ettiğinde, eve döneceğiz. Kısa bir süre sonra, benim varlığımın talihsizliğiyle uğraşırken, el ele tutuşuruz. Bu, tüm lanet olası Rags'leri gönderecek ve muhtemelen bu gece için iyi olacak."

Korkmuştum ve dehşete düşmüştüm ama Scott'ın tepkisini hayal ettiğimde bir şekilde beni güldürmeyi başardı. "Zavallı Scott için üzülüyorum."

"Gerçekten de zavallı Scott," diye onayladı, ağzı kocaman bir sırıtışla. "*Daha fazlasını* yapmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Daha fazla mı?" Mutlu Charlie'yi gözlerimin içine çekerken kahkaham yerini gülümsemeye bıraktı.

"Daha fazlası," dedi, gözleri gözlerime kilitlendi, muzip gülümsemesi daha yoğun bir şeye dönüştü, "el ele tutuşmaktan daha fazlası."

Bana ne oldu bilmiyorum ama çenemi kaldırdım ve "Daha ne tür şeyler düşünüyorsun?" diye sordum.

"Bailey Rose," dedi, sesi sıcak bir gümbürtüye dönüşürken ağzı seksi bir sırıtış içinde kalmıştı. "Benden Scotty'ye atabileceğimiz PDA türlerini listelememi mi istiyorsun?"

Telefonum çaldı ve kalbim göğsümde zıpladı. *Yüce Tanrım, bu da ne?*

Ateş miydi o? Cebimden çıkardım ve evet, annemdi.

Scott'la konuştum, Charlie'nin KAVRAM OLARAK burada olmasını sorun etmiyor ama bazı temel kurallar koymak zorundayız.

Charlie'yi tek başına geri götürmeyecekleri ya da hafta sonu tek başına bir motelde kalmayacağı için içimi bir rahatlama kapladı.

"Bak," dedim, telefonu uzatıp mesajı okurken aklından geçenleri okumaya çalışarak. Normal Charlie'den başka bir şey gibi görünmüyordu, bu yüzden belki de hayal ettiğim an sadece klinik olarak bir sonraki adımlarımızı PDA açısından düşünüyordu.

"Neredeyse onlar için üzüleceğim," dedi, gülümsemesi yüzüne geri dönerek. "Sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyorlar ama yine de -sorumlu yetişkinler oldukları için- birbirimizin yatağına gizlice girip Rocky Dağları'nda sevişemeyeceğimizin acı bir şekilde farkında olduğumuzu garanti etmeleri gerekiyor."

"Aman Tanrım." Güldüm, Charlie'nin çizmekten hoşlandığı şok edici resimlerden her zamanki gibi dehşete kapılmıştım.

Bu şekilde lanet bir sanatçıydı.

Aptal gibi sırtarak devam etti. "Bu kuralları koyacaklar, biz de kabul edeceğiz ve kendilerini harika hissedecekler. Ve sonra... *dun dun dunnnnn- onlar*

el ele tutuşup kanepede sarıldığımızı görecekler. Kendilerini kaybedecekler."

Güldüm, ama *kanepede sarılmak*? Bunun düşüncesi avuçlarımı terli ve midem hafif. Charlie'nin elleri üzerimde? Vücudum onun vücuduna karşı kıvrılmıştı?

Charlie Sampson'la boğuşmak tehlikeli, ne pahasına olursa olsun kaçınmam gereken bir aktivite gibi görünüyordu.

Ama ben böyleydim işte, sahte randevulara uygun değildim. Aile üyelerine sarılmaktan bile hoşlanmayan biriydim, o halde Charlie'ye nasıl sarılacaktım?

"Değil mi?" diye sordu, beklentiyle bana bakarak.

"Ne?" Kendi düşüncelerime dalıp gittiğimi fark ettim ve başımı hafifçe sallayarak "Evet, doğru." dedim.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırttı ki bu imkânsızdı. Bilemezdi ama gözlerindeki parıltı, onun da koltukta sarılmayı düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu.

"Ceketini al o zaman," dedi ve bana gitmeye hazır olup olmadığını sorduğunu fark ettim.

İkimizin de "temel kurallar" tartışması için acelesi olmadığı halde eve geri döndük ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldım.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Charlie. "Tatil zamanı Mitchell."

Ona baktım, görünüşe göre hiçbir şey umurunda değildi ve nefesimi bıraktım.

O haklıydı.

Tatildehydim ve harika vakit geçirecektim. Beni öldürse bile.

BÖLÜM TVEHTY-SEKİZ

Bailey

"Scott?" Bağırđım. "Öyle mi?"

"Spagetti mi yoksa fettuccini mi istersiniz?"

Anneme bir şeyler mırıldandığını duydum -oturma odasındaydılar- sonra sesinde bir gülümsemeyle, "Spagetti lütfen," dedi.

"Sana söylemiştim," dedi Charlie, dolaptan bir kutu makarna alarak.

"Onu gerçekten de bir fettuccini adamı olarak tanımlardım."

"Yalnız kaldığında," dedi kısık bir sesle, "bahse girerim dirseklerle ilgileniyordur." "O sapık," dedim, Charlie'nin sosuna bir kaşık sokup bir kaşık daha höpürdeterek

numuneyi lavaboya, diğer dört numune kaşığımın yanına bırakmadan önce.

Eve döndüğümüzde Scott ve annem bizi kapıda bir dizi kuralla karşıladı.

Yine de kızgın görünmüyordu, ki bu gerçekten beni şaşırttı. Tabii ki, *ışıklar kapandıktan sonra*

Charlie homurdandı, bu onun ters ters bakmasına neden oldu, ama yine de "mutlu tatilci" rolünde oldukça sıkışmış.

Planımızın iyiliği için bunu istemedim ama annemin iyiliği için muhtemelen ilk gece için iyiydi.

Kuralları sıraladıktan sonra bize mekânı gezdirdiler ve herkes şaşırtıcı derecede iyi bir ruh haline büründü.

Charlie akşam yemeği için bizi gönüllü yaparak beni şok etti.

"Eğer siz ikiniz rahatlamak istiyorsanız, Bailey ve ben akşam yemeği hazırlayabiliriz. Annemin hızlı spagetti sosunu hazırlamam hiç zaman almaz.

Kilerdeki malzemeler ve eminim Bay bir tencere su kaynatabilir."

Scott ve annem onlara milyonlar vermişiz gibi bize baktılar, ben de Charlie'ye aklını kaçırmış gibi baktım.

Yani iyi bir başlangıç yapmıştık.

Charlie'nin sıfırdan spagetti sosu yapabilmesine biraz şaşırmış bir halde, "Bu gerçekten çok güzel," dedim.

"İtalyan büyükannemin bana sos yapmayı küçükken öğrettiğine eminim," dedi ve cebinden bir rulo TUMS çıkarıp ağzına attı.

"Dahi." Charlie'den makarnayı aldım, kutuyu açtım ve kaynayan suyun içine attım. "Onu hâlâ sık görüyor musun?"

Çiğnerken bana bir bakış attı. "Şimdi zamanı değil."

"Büyükkanneler hakkında konuşmak için mi?"

"Bana boktan şeyleri hatırlatmak için." Mutfak eşyaları çekmecesini açtı, büyük bir çatal çıkardı ve bana uzattı. "Ayrıca bu karıştırmak için, saplamak için değil."

"Teşekkür ederim." Elinden aldım ve "Bu arada neden sürekli TUMS kullanıyorsun?" diye sordum.

"Ne?" derken yüzünde bir ifade belirdi.

Suçlu ya da şaşkın görünüyordu ya da... bilmiyorum... bir şey. "Her zaman antiasit yiyorsun, Sampson."

"Ah, şu." Omuz silkti ve "Bazen midem ekşiyor" dedi.

"Bazen sadece mide ekşimesi mi oluyor?" Burnumu sokmak istemediğim için sordum

ama aynı zamanda *gerçekten*

onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. "O zaman neden ben sana bakarken TUMS'tan bahsetti mi?"

"Benim iksirlerim hakkında çeneni kapatabilir misin, ucube?" Bana Charlie patentli bir sırıtış attı ve "Şimdi lütfen bana sarımsak tuzunu uzat, Meraklı" dedi.

"Hasta mısın?" Bunu düşünmekten nefret ederek sordum.

"Sorgulama tarzınızdan mı?" Ortamı karıştırdı ve dedi ki, "Kesinlikle. Ama fiziksel olarak? Hayır."

Ona sarımsak tuzu verdim. "Sen çok karmaşık bir adamsın."

"Bilmiyor muyum?" dedi ve sonra baş aşçıymış gibi emirler yağdırmaya başladı.

Mutfakta şaşırtıcı derecede yetenekliydi.

Bir sos hazırlayın, salçayı çırpın, kavanozda kıyılmış sarımsağın bir dişe ne kadar denk geldiğini hesaplayın; o bir profesyoneldi.

Evimde hemen hemen sadece mikrodalga fırın ürünleri ve dondurulmuş pizza yapıyordum.

Makarnayı süzüp her şeyi servise hazır hale getirdiğimizde Charlie bana yaklaştı. Sağ eliyle saçımın bir tutamını çekiştirdi, sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsedi ve içime bir sıcaklık yayıldı.

Dairenin rahatlığı, marinara kokusu, birlikte komplo kurarken gözlerindeki sırıtış - hepsi o anı karda geçen bir günün ardından gelen sıcak çikolata gibi hissettirmek için birleşti.

"Servis yapalım mı?" diye sordu, sosa uzanmak için kıvrımımı bıraktı.

Lksjflskjflksljdjflksd, diye düşündüm, nefesim göğsümde durdu.

"Yapacağız," diye cevap verdim, büyük kaseyi elime aldığımda onun dokunuşundan vızıldadığımı hissediyordum

ve sallanan bacaklarıyla masaya doğru onu takip etti.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama yemek fena değildi. Evet, Scott annemle her dalga geçtiğinde ya da bana Bay dediğinde midem düğümlendi ama Charlie'nin saçma hikayeleri ve annemin komik cevapları sayesinde bu saçmalıklar minimumda tutuldu ve yemek aslında güzeldi.

Garip, değil mi?

Saat on bir civarında annem Charlie için çekyatı hazırladı ve hepimiz kendi yataklarımıza gittik. Uyumak için ışığı tam kapatmıştım ki telefonum çaldı.

Ne zaman çıkmaya başlayacağız?

Karanlıkta telefona baktım ve Charlie Sampson'ın bunu *gerçekten* söylemesinin nasıl bir his olacağını merak ettim. Açıkçası bunu istemiyordum ama yine de... Kendimi hayal etmekten alıkoyamıyordum.

Çünkü Charlie'nin duygusal çelişkileri *ilgimi çekti*.

Acımasızca dalga geçerdi ve tanıdığım en komik insandı, ancak Conan Gray ve Gracie Abrams'ı her zaman tekrar tekrar dinlediğini biliyordum (Spotify şifresini biliyordum).

Arkadaşlarına karşı küstah ve dışa dönüktü, ancak kendisinden bahsederken tatlı bir şekilde savunmasızdı.

Her ne kadar alaycı bir Bay Hiç olsa da, alaycılığının duygusuz olduğu için değil, bir şeyler hissettiği için var olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

derinden. Ailevi sorunları, eski kız arkadaşı... Aşktan nefret ediyordu çünkü onlara duyduğu aşkın hissettirdiklerinden nefret ediyordu.

Charlie Becca'dan bahsederken yüzünde o korkunç ifadeyi gördüğümde, Becca'nın tüm bu duyguların kendisine yönelmiş olmasının nasıl bir his olduğunu hayal etmekten kendimi alamadım.

Charlie Sampson'ın partide ona baktığı gibi sana bakmasını mı?

Tanrım, baygınlık.

Elimdeki telefona, sorduğu soruya baktım ve beynim Charlietown'a yaptığı kısa geziden döndü. Ahem.

Ne zaman çıkmaya başlayacağız?

Bunu yapma düşüncesi -sahte randevu- beni hâlâ geriyordu ama mesaj attım: **Sanırım yarın. Sadece birkaç günlüğüne buradayız, değil mi?**

Katılıyorum. Ve ilk iş olarak bunu başlatmalıyız - beklemek için bir neden yok, değil mi? Ben: Ne planladın? Birbirimize kahvaltı mı vereceğiz?

Charlie: Planladığım şey tam olarak bu, sadece senin kucağında oturuyor olacağım.

Bu beni güldürdü. **Sen benim kucağımda mı olacaksın? Böylesi daha ilginç.**

Ben: Doğru.

Charlie: Ondan sonra seni bütün gün yürümeyi bilmeyen bir bebekmişsin gibi taşıyabileceğimi düşündüm.

Bu beni karanlıkta tek başıma gülmeye itti. Mesaj attım: **İki dakikalığına ciddi olabilir miyiz?**

Şüpheliyim ama dinliyorum.

Ben: Sahte erkek/kız arkadaş olarak senin hakkında bilmem gereken ya da birbirimiz hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?

Charlie: Seninle ilgili en sevdiğim şey her zaman yanağının içini ısırman.

Seni kızdırdığım zaman.

Boğazımdan bir ses çıkardım ve mesaj attım: **Ne???**

Gerçekten. Sanki seni etkilediğimi bilmemi istemiyorsun. Ama Gözlük, hareketini gördüğüm an, sanki eldiven fırlatılmış gibi oluyor ve sen bana gülümseyene kadar duramıyorum.

İçimden başka bir ses -ciyaklamaya benzer bir şey- çıktı, yasaklanmamıştı. Çünkü bu inanılmaz bir cevaptı.

Alaycı ve etkileyici bir karşılık bulmaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi.

Kelimeler neydi?

Telefonum çaldığında nefesim kesildi.

Charlie:.....? Yanıt yok mu?

Telefonu elime aldım ama kelimenin tam anlamıyla söyleyecek sözüm yoktu. Büyüleyici Charlie beni suskunlaştırmıştı.

BÖLÜM TVEHTY-HIHE

Charlie

Lanet olsun.

Telefona baktım, Bailey'nin cevap vermesini bekliyor ve ne zaman tüm sağduyumu kaybettiğimi merak ediyordum. Gerçekten de dünyada beni düzenli olarak becermeyen tek kişiye onu gülümsetmekten hoşlandığımı mı itiraf etmiştim?

Ben bir morondum.

Evet Charlie, onu gülümsetmekten hoşlandığını kesinlikle itiraf etmelisin. Bu iş arkadaşışınızın hayatınızdan çıkmasını sağlamak için harika bir yoldur.

Telefon elimde parladı.

Bailey: Seninle ilgili en sevdiğim şey, yorgun olduğunda sesinin derinleşmesi ve çatallaşması.

Lanet olsun. Yuvarlandım, çekyatın çubuğu tamamen sırtıma battı ve mesaj attım: **Benimle ilgili sevdiğin tek şey sesim mi?**

Bailey: Ben öyle demedim. En sevdiğim şey olduğunu söyledim, çünkü rahat ve yumuşak başlısın. Sesin böyle olduğunda. Kenarların biraz yumuşar.

Kenarlarım.

Beni nasıl bu kadar iyi tanıdığından, bir şekilde beni her zaman nasıl gördüğünden emin değildim.

Zamanımın çoğunu hayatımdaki herkesin beni anlamadığını düşünerek geçirdim, ancak Gözlük vardı ve içimi görüyordu.

Senin için bir evcil hayvan ismim olmalı mı?

Karanlıkta gülümsedim ve onu en iyi nasıl kızdırabileceğimi düşündüm. **King'e ne dersin? Bailey: İğrenç.**

Ben mesaj atarken kaşlarının çatıldığını hayal ettim: **Sevgilin mi?**

Midemi bulandırıyor sun. Charlie'yle devam edeceğim.

Ben de cevap verdim: **Yoksa Seks Tanrısı mı?**

Bailey: Dünya tarihinde hiç kimse Seks Tanrısı'nı evcil hayvan ismi olarak kullanmamıştır.

Hayal edebiliyor musun? Örnek olarak: Eve giderken süt alabilir misin, Seks Tanrısı? İŞE

YARAMIYOR.

Kıkırdadım ve mesaj attım: Eğer bana bunu gönderirsen süt dükkanına hızla giderim.

Bailey: Sütçü dükkanı mı?

Cevap verirken gülmek istedim: Şu anda yanağını ısıyorsun, değil mi?

Bailey: LMAO bu korkutucu.

Ben: Ama doğru.

İyi uykular.

Karanlıkta gülümsedim. İyi geceler, sevgilim.

Bailey: İyi geceler... Seks Tanrısı.

Oh. Lanet olsun.

Ne yapıyordum ben?

OTUZUNCU BÖLÜM

Bailey

Saat bir buçukta beni uyandıran sesin tam olarak ne olduğunu belirlemek zordu.

Camın kırılması olabilir, ciyaklamalar olabilir, ya da yabani kanadın tıkırtısı olabilirdi, ama penceremden içeri giren kaz kesinlikle suçluydu.

Sarsılarak uyandım, doğruldum ve dışarıdaki ışığın aydınlatmasından odamda *bir şeyin* olduğunu, karanlıkta korktuğunu görebiliyordum.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!

Hareket etmekten korkuyordum çünkü o her neyse beni görmesini istemiyordum. Scott kapımı açıp "Bu da neydi böyle?" dediğinde tartışmalı bir konuydu.

Işığı açtı *Ve* lanet olsun ki odamda bir kaz vardı.

Parçalanmış pencerenin önünde kocaman bir kaz duruyordu, manyakça ciyaklıyor (eğer bu mümkünse) ve tıslıyordu.

Ben yataktan fırlayıp kapıya doğru koşarken annem arkasından "Aman *Tanrım*," diye bağırdı. Beni yakaladı ve sanki kuştan korumak istercesine arkasına itti ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedim omzunun üzerinden bakarak.

Kuş pencereden içeri doğru uçmuş olmalı ve karanlık olmasına rağmen yaralı görünmüyordu.

Sadece kızgınım.

Tekrar, tabii bu mümkünse.

Daha önce bir kaz ile etkileşime girdiğimi sanmıyordum, bu yüzden kaz bilgim çok azdı.

Üzerinde boxer ve aptal çorapları olan Scott eğildi ve uzun botlarımdan birini aldı. Sanki gizlice yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi kazın yanına yaklaşmasını şaşkınlıkla izledim ve bir an için en sevdiğim çift botumun sol tekiyle kazı öldüresiye dövüp dövmeyeceğini merak ettim.

Ama sonra onu kuşun olduğu yöne doğru sallamaya başladı. "Scott," diye azarladı annem, nedense fısıldayarak, "ne yapıyorsun ne yapıyorsun?"

"Bu bir kaz mı?" Arkamdan duydum.

"Evet," dedim, izlerken görünürde hiçbir neden yokken fısıldayarak.

"Oh," dedi Charlie sakın bir şekilde, sanki bu önemli bir şey değilmiş gibi. "Vay canına."

Kaz Scott'ın hoşuna *gitmedi* ve çılgınca korna çalmaya başladı. Pu ng ayağa kalktı, adama bakarken tısladı.

Scott botumu sallayıp duruyordu, sanki kazları havalandırmaya çalışıyordu, Tanrı aşkına, adam tam bir moron gibi görünüyordu.

Ama sonra *işe yaradı*.

Kaz kanatlarını çırpmadan önce birkaç garip adım attı ve Pencereden dışarı doğru uzanıyor.

Bir zamanlar camın olduğu yerde.

Bir anda oda inanılmaz derecede sessizleşti. Ve soğuk.

Scott botumu bıraktı ve yavaşça pencereye doğru yürüdü.

"Hayır," dedi annem, hâlâ sessizce konuşuyordu. "Scott. Geri gelebilir."

Bu, adamın durup omzunun üzerinden ona bakmasına neden oldu. "O denemiyor bizi *öldür*, Em."

Charlie arkamdan homurdandı ve ben de öksürerek güldüm.

Annem odanın içine doğru ilerledi ve pencereden dışarı bakan Scott'a doğru yaklaştı. Aşağıdaki manzarayı incelerken elleri kalçalarında ve bir süre sonra Scott yüksek bir spiker sesiyle, "Kaz binayı terk etti," dedi.

"İkiniz de dinleyin," dedi annem, geceliğiyle orada dururken saçları diken diken olmuştu. "Kurallara uyacağınıza dair söz vermenizi istiyorum."

Rannel ördekli pijamalarımınla orada durup yastığımı göğsüme bastırırken Charlie'ye bakmadım - bakamazdım.

"Elbette yapacağız," dedim, aniden bitkin düşmüştüm. "Kötü niyetli olsak bile -ki değiliz- kapatacak bir kapı yok. Mahremiyet yok. Herkes içeri girebilecekken oturma odasının ortasında bir adama saldırmazdım."

"Pardon, yine mi 'mack on' dedin?" Charlie sordu, sesinde bir sırtıtma vardı. "Onu öldürdüğümüzü sanıyordum."

"Sus," diye homurdandım, sadece uyumaya devam etmek istiyordum.

Annem dedi ki, "Biriniz çekyatı kullanabilir, diğeriniz de Roor'da yatmak zorunda kalacak. Orada, sandalyenin üzerinde bir yığın çarşaf ve battaniye var."

Kazın çıkışından sonra Scott -hoşuma gitse de gitmese de gecenin kahramanı olduğu belliydi- pencereyi karton ve koli bandıyla kapattı. Dairenin sahibi sabah pencereyi açması için birini göndereceğine söz verdi, ancak soğuk hava o delikten içeri doldu ve ben de derhal alt kata yerleştirildim.

Charlie'nin çekyatta uyuduğu oturma odasına. Bu yüzden kural paranoyası.

"Peki, o zaman, iyi geceler," dedi annem, dönüp merdivenlere yönelirken.

"İyi geceler," dedi Charlie o süper güzel yalaka sesiyle. "Tatlı rüyalar."

"Kusmak istiyorum," dedim başımı sallayarak. "Sen tam bir yalakasın."

"Annenden hoşlanıyorum," dedi, hâlâ kaz olayından beri bulunduğu çekyatta otururken. "Ve onun da beni sevmesini istiyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Mide bulandırıcı ama yanlış değil," dedim, battaniyelere bakarken bunu biraz tatlı buldum. "Peki yatağı hangimiz alacağız?"

Kaşları aşağı indi. "Öyle. Duh."

Şimdi kaşlarım düştü. "*Bu* da ne demek oluyor?"

"Bu, ben yatağı getirirken senin Roor'da uyumana izin vermeyeceğim anlamına geliyor."

"Aman Tanrım, bu çok cinsiyetçi," dedim ellerimi kalçalarımın altına koyarak. "Eğer erkek olsaydım, eminim Roor'u bana verirdiniz."

"Bu cinsiyetçi değil. Arkadaşça bir şey," diye cevap verdi.

"Yine mi geldin?"

"Sen tam bir sapıksın Gözlüklü."

"Charlie."

"Demek istediğim, sen benim arkadaşımısın," dedi sinirli bir sesle, "ve senin rahatsız olmanı istemiyorum. O yüzden yatağı sen almalısın."

"Ama ben senin *dostun* olsaydım-"

"İyi, Roor'da uyu dostum," dedi sinirlenerek. "İyi geceler." "Bekle."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Öncelikle, aslında arkadaş olduğumuzu kabul ettiğin için teşekkür ederim," dedim, benimle ilgili olarak f-kelimesini kullanmasının neden büyük bir şey gibi hissettirdiğinden emin değildim, "ve ikincisi-belki de bunun için taş-kağıt-makas yapmalıyız."

"Tanrım, 'arkadaş' demek 'iş arkadaş' demekten daha kolay - sakın ol." "Sen nasıl istersen," dedim şarkı söyler gibi bir sesle, işin peşini bırakmaya niyetim yoktu.

Charlie, "Bir an için şunu düşün," dedi. "Annen - ve Kral Dipshit - bir bardak su içmek için buraya gelirlirse ve sana yatağı vermediğimi görürlerse benim hakkımda ne düşünürler?"

Kesinlikle haklıydı. "Senin bir pislik olduğunu düşünecekler."

"Ve bu gezi senin için alındı, benim için değil," diye ekledi.

"Bu da doğru," diye kabul ettim.

"Demek burası senin yatağın Mitchell, ben de kendime bir Roor paleti yapacağım." Ayağa kalktı ve gözlerim pijama pantolonunda dondu kaldı.

"Ne?" diye sordu kuru bir sesle, neden baktığımı bilmiyormuş gibi.

"Yok bir şey," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp başımı sallayarak. "Ben sadece pantolonunu çok beğendim."

Charlie, üzerinde kırmızı kalpler olan pembe Rannel pijama pantolon giyyordu. Desen erkek pijamaları için *biraz* alışılmışın dışında olabilirdi ama Charlie'nin 1.80 boyunda olması ve pantolonun ona en az 15 santim kısa gelmesi bu görüntüyü daha da güzelleştirmişti.

"Onlar küçük kız kardeşimin hediyesiydi," dedi bana bir çenesini göstererek. "Yani onlarla alay edersen, sen bir canavarsın."

"Alay etmiyorum," dedim, gülmemek için kendimi zor tutarken bir yandan da kız kardeşinin verdiği pantolonu giymesini çok tatlı buldum. "Aslında inanılmaz derecede seksi. Ayak bileğini yeterince gösteriyor ama yine de şık duruyor."

"Oh, biliyorum." Ellerini poz verir gibi kalçalarının üzerine koydu. "Kalp pantolonum *bütün* kızları avluya getirir."

aslında seksiydi. Sadece solmuş eski bir tişrtt ama yumuşak kumaşı "Tabii ki yle." Gözlerim gömleğine kaydı, Henley'nin içindeki göğsüne Belirgin bir şekilde belirgin ve şaşırtıcı derecede geniş bir göğsü vardı ve bakışlarımı ondan alamıyordum.

Çok genişti. Ve katı.

Yani, gėė kafesi çıkıntısı bile vardı. Charlie parçalanmış mıydı?

Neyim var benim?

Aptalca başımı salladım, az önce ne dediğini hatırlamaya çalışıyordum. Charlie'nin bedeninden geçen beyin dolambacından sonra normale dönmek için.

"ekyata yeni çarşaflar sermem için bana bir saniye ver, sonra taşınabilirsin." diyerek düşüncelerimi böldü.

"Sen," dedim, onun ultra yardımsever kişiliğine sırtarak, "arabaya bir şey mi *yaptın?* arşaf?"

"Hayır." Kaşlarını çattı, küskün görünüyordu.

"O zaman sanırım bir saatten az bir süre üzerine serdiğin arşaflarda uyumayı kaldırabilirim."

Gözlerini çekmeceden bana doğru kaldırdı. "Emin misin?" "Evet."

arşaf ve battaniye yığınına doğru yürüdü, sonra Roor'a baktı. Yüzünde benzin istasyonunun tuvaletinde gördüğüm ifadenin bir benzeri belirdi ve "Charlie, yatağı al. Her yerde uyuyabilirim."

Kaşlarını tekrar çattı. "Lanet olsun Bay, lütfen bana iyi davranma."
_"

"Koltuk minderlerinden bir yatak yapsak nasıl olur?" Bilerek onun üzerinden konuştum çünkü onun mikroplarla ilgili bir sorunu olması benim için önemli değildi. nemli değildi.

ve fark ettiğimi düşünmesini bile istemiyordum. "Bu şekilde Roor'da uyuyor olsan bile Roor'da değilsin. Anladın mı?"

"Bailey." Yutkundu ve "Dur" dedi.

"Charlie." Kollarımı kavuşturdum ve "Bilmiyormuşum gibi davranmamı istersen, kesinlikle yaparım, çünkü seni garip hissettirmek istemiyorum. Ama sen benim arkadaşısın. Senin yerine Nekesa olsaydı, ona rahat etmesi için bir yol bulmasına yardım ederdim."

"İş arkadaşım," diye düzeltti, sırtışı yeniden ortaya çıkarken isteksizce kabul ediyormuş gibi bir ses çıkardı. "Ve koltuk yastıklarından bahsetmiştin...?"

Yanına gittim ve Roor'un atılmış kanepe minderlerini toplamaya başladım. "Bunlarla küçük bir yatak yapalım."

Onları oturma odasının diğer ucundaki Roor'un açık alanına bıraktım ve Charlie 1replace'in yanındaki iki büyük sandalyenin minderlerini alıp benim yığıma ekledi. Büyük boy bir çarşaf gibi görünen bir şeyi alıp açtı.

Charlie bana önemli olduğunu hissettiren bir bakış atarak, "Biliyor musun, sen oldukça iyi bir iş arkadaşısın," dedi. Anlamlı. Tam tersini söylese de arkadaşlığımızın işten öte bir şey olduğunu kabul ediyor gibiydi.

"Biliyorum," dedim ve Roor yatağını hazırlamasına yardım ettikten sonra çekyatın üzerine tırmandım. "Televizyonu açmamın bir sakıncası var mı? Şu anda uyanık sayılırım."

"Hayır," dedi ve sonra televizyonun ışıltısı dışında odayı karanlığa gömen bir düğmeye bastı. Yastıklarının üzerine yerleştiğini duyabiliyordum.

"Bu hiç rahat mı?" *New Girl*'ün eski bir bölümünde durarak sordum.

"O kadar da kötü değil," dedi, sesi karanlığın içinde sessizdi.

"Nick Miller en iyisi" dedim.

"Winston," diye düzeltti, "tamamen küçümsenmiş bir GOAT."

Bir süre izledik, sessizce yorum yaptık ve gösteriye güldük ve Charlie "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben tam anlamıyla bir mikrop düşmanı değilim" dediğinde neredeyse uyumak üzereydim.

Gözlerimi karanlığa diktim. "Bilesin diye söylüyorum, öyle olsan da umurumda olmazdı." "Umumi tuvaletlerden ve bir yabancıнын yatağında uyuma düşüncesinden ürküyorum. Tezgâhtan köfte yemekten ya da

Bu beni hiç rahatsız etmez."

"Bunu az önce söylemedin." Güldüm, yorganın altına biraz daha sokuldum ve Charlie'yle bu hazırlıksız yatıya kalmanın neden garip gelmediğini merak ettim. Uykuluydum ve rahattım, kesinlikle rahatlamıştım; garipliğin tam tersi.

"Cidden ama. El dezenfektanım ya da ıslak mendilim bile yok," dedi, sanki beni ikna etmek ister gibiydi.

Ama buna gerek yoktu. Charlie'nin durumu hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama panik atakla ilgili kendi korkunç deneyimlerim olmuştu, *bu* yüzden *anlıyordum*. Beyninin vücudunun bazı şeylere fiziksel tepki vermesine neden olması onun... ne bileyim... olması gerekenden başka bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

"Sana karşı köfte yemeye meydan okuyorum." dedim.

"Muhtemelen parmaklarından daha temizdir," diye alay etti. "Söylentilere göre bugün onları pisuvara sokmuşsun."

"Ben yaptım. *"Bu parmaklar çok temiz."* dedim. *Acaba burada pis bir pisuvar var mı?*

onları kirletebilirim."

Güldü ve ben de yuvarlanıp tekrar gözlerimi kapattım. "Tekrar teşekkürler benimle geliyorsun, Charlie."

"Beni davet ettiğin için teşekkürler," dedi ve bunu gerçekten kastettiğini umdum. Çünkü onun da (şaşırtıcı bir şekilde) benim kadar eğlenmesini istiyordum. "İyi geceler, Charlie," dedim.

"İyi geceler, Bailey," diye cevap verdi, sesi oturma odasının karanlığında derin ve çatlaktı.

BÖLÜM OTUZ-OHE

Bailey

Kahvaltı kokusu ve sesiyle uyandım.

Gözlerimi açtım, kırıştırdım, gözlüklerime uzandım ve yönümü buldum.

Oturma odasındaki *çekyat*.

Soluma baktım ama Charlie orada, geceyi geçirdiği Roor'un üzerinde değildi. Minderler ve yatak takımları sanki oraya hiç gitmemiş gibi köşeye yığılmıştı.

Telefonumu aldım, yedi buçuk.

Zack'ten mesaj yok, kontrol ettiğimden değil.

"Günaydın, günışığı," diye duydum. Sağıma döndüm ve karşımda Scott, masada oturmuş kahve içiyor.

"Günaydın," dedim yaşlı Scott'a gülümseyerek. Bizim için tatil ayarlamış ve bizi bir kaz tarafından öldürülmekten kurtarmışken kahvaltıdaki varlığından rahatsız olmak zordu.

"Annen ve Charlie kahvaltı hazırlıyorlar, umarım açsındır."

"Yiyebilirim," diye yalan söyledim, saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak. Kahvaltıyı hiç sevmezdim, o yüzden şimdilik biraz sıvı kafein alabilirsem mutlu olacaktım. Kalkıp mutfağa gittim ve kapıdan girer girmez gülmek istedim.

Annem bir taburede oturmuş Kansas City Chiefs'in savunması hakkında konuşuyordu ve Charlie de çırpılmış yumurta yapıyordu.

"Günaydın," dedi annem gülümseyerek.

"Vay canına," dedi Charlie, bana bakarken gözleri neredeyse parlıyordu.
"Günaydın, Bedhead."

Onu yırttım. O
da güldü.

Annem gülümsedi ve "Buzdolabında Frapp var" dedi. "Oh,
Tanrı seni korusun," diye cevap verdim.

"Peki Emily, sence bütün sezon oynamazsa bir şansları var mı?" Charlie yumurtaları karıştırdı ve sıkı bir Chiefs taraftarı olan annemle futbol konuştu.
"Yani..."

Charlie'nin anneme *Emily* dediğini duyduğuma inanamıyordum. Tam olarak ~~duydu~~ buzdolabını açtım ve bir şişe mocha Frappuccino aldım. en iyi arkadaş olurlar mı? Biraz sevimliydi ama beni tedirgin etti.

Bilgisiz annemin sahte erkek arkadaşımın bir bağ kurmasını istemiyordum.
Bunun sonu iyi olmazdı, değil mi?

"Yani, o sadece bir kişi, yani elbette bir şansları var, ama onsuz çok daha zor olacak," dedi annem.

Onları bir dakika daha izleyemezdim çünkü bu beni çok suçlu hissettiriyordu.
"Ben duş almaya gidiyorum" dediğimde Frappuccino'nun kapağı tıkırdayarak açıldı. "Ama kahvaltı neredeyse hazır," dedi annem.

Asla kahvaltı etmediğimi biliyordu, bu yüzden yemeğini yemeyerek Charlie'nin duygularını incitmediğimden emin olmak için böyle söylüyordu. Boğazımı temizledim ve "Henüz aç değilim" dedim.

Charlie'ye Noel Baba'ymış gibi bakarak, "Ama tüm bu yayını Charlie yaptı," dedi.

"İşim bittiğinde kesinlikle biraz alacağım," diye onu rahatlattım.

Charlie, "Git şu saçını 1 numara yap," diye takıldı ve yüzündeki rahat ifade hoşuma gitti. Ama aynı zamanda annemle takılırken ve kahvaltı hazırlarken nasıl bu kadar rahat olduğunu da merak ediyordum.

Duş alırken endişelendim, ama duş alırken hemen hemen her şey hakkında endişelendim. "Plan" hakkında endişelendim - artık burada olduğumuza göre, gerçekten işe yarayacak mıydı? Ve eğer işe yararsa, annemin mahvolmasıyla mı sonuçlanacaktı?

Peki Charlie'ye ne oluyordu? Birden fazla *an* vardı
Dün onunla konuşurken, sadece benim mi fazla düşündüğümünden emin olamadım.

Daha fazla bir şey mi?

Çünkü *mümkün* değil. Charlie'yle aramızda "Hayır "dan başka bir şey yoktu. Duşta avucuma şampuan dökerken bunu yüksek sesle söyledim. Her birimizin bireysel savaşlarıyla ilgili olan ve bir bütün olarak "bizimle" hiçbir ilgisi olmayan karmaşık duygular.

Tanrı aşkına, benim için "arkadaş" kelimesini bile kullanmazdı; kesinlikle romantik bir şey hissetmiyordu.

Kendimi sakinleşmeye ve aşağı inmeye ikna ettiğimde, işler artık o kadar da rahat değildi. Üçü masada oturuyordu, annem ve Scott kahvaltı ederken Charlie annesinin erkek arkadaşı hakkında konuşuyordu (ve Scott'ın yüzü kızarmıştı).

"Kötü bir adam değil," dedi Charlie, kahve bardağını ağzına götürerek. "Ama her gece annemde kalmak yerine kendi evinde, kendi çocuklarıyla birlikte olması gerekmez mi?"

Vay *anasını*. Bunu söylediğine inanamadım.

"Hiç yumurta kaldı mı?" Odaya girerken sordum. "Açlıktan ölüyorum."

Annem beni gördüğü için inanılmaz mutlu görünüyordu, Charlie bana eğlenerek sırtıttı ve Scott dövüşmeye hazır görünüyordu.

Charlie bir yudum içki alıp ayağa kalkarak, "Ben hallederim," dedi. "Onlar çoktan yediler ama ben seni bekliyordum."

Mutfığa girdik ve kapıdan geçer geçmez Scott'ın anneme yüksek sesle "Bu çocuğu sevmiyorum" diye fısıldadığını duydum.

"Oh, senden bahsetmiyordu," diye savundu annem, sesi öfkeyi yatıştırmakta iyi olan o annemsi şarkı tonundaydı. "Ona annesini sordum, o da cevap verdi. Hepsi bu."

Charlie'ye baktım, o da bana göz kırptı. Sonra gözleri biraz daha kısıldı ve sessizce, "Bekle. Gel buraya."

"Ne?" diye sordum. Nedenini bilmediğim halde ona yaklaşıp sordum. Sesimi alçalttım ve "Ne yapıyorsun?" dedim.

Bana bir bakış attı, başıyla yemek masasına doğru küçük bir işaret yaptı ve ellerini belime koyduğu anda ne yaptığını anladım. Teknik olarak mutfaktaydık, ancak açık Roor planında alanın çoğunu görünür kılan geniş bir giriş yolu vardı.

Tamamen görüş alanlarındaydık ama muhtemelen görüldüğümüzün farkında değildik, bu yüzden tartışmayı bırakıp mutfağa doğru bakarlarsa sahte sevgilimizi göreceklerdi.

Tabii ki odaklanabildiğim tek şey Charlie'nin belimi hafifçe sıkan göğüslerinin sıcaklığıydı. Dudaklarına baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi ve "Öpüşmeliyiz" diye fısıldadı.

"Ne?" Yanaklarım kızarıırken fısıltıyla tısladım. "Ciddi misin sen?"

"Yani, bana aşık olmaktan korkuyorsan, anlarım," diye fısıldadı, ağzı ukala bir sırıtişla kıvrıldı. "Ama o kendini kaybedecek ve her şey mükemmel olacak."

Yemek odasında olanlara bakılırsa Scott konusunda haklıydı. Zamanlama mükemmeldi. Bunu biliyordum ama Charlie'yi öpme, Charlie Sampson'ın *beni* öpme düşüncesi içimdeki tüm sinir uçlarını kısa devre yaptırıyordu.

Kollarımı omuzlarına doğru kaldırdım, midemde binlerce tereyağı çılıına dönerken bile büyük oynayacak kadar cesur olmak istiyordum. Gerginlik içime işledi ama sakince, "Hadi yapalım Sampson," dedim.

Ağzı benimkine indi ve beynim duyusal ayrıntıların hızlı bir envanterini çıkardı; belime doğru kayan parmak uçlarının hafif basıncı, masadaki bir tabağın üzerinde sıyrılan çatalın sesi ve ocaktaki pastırma kokusu. Nefesimi içime çektim, büyük, kocaman, gerçek hayattaki gibi bir öpücüğe hazırdım.

Ama önce Charlie bana bir aperatif verdi.

Gözleri açık kaldı, bu sır üzerine gülerek göz teması kurarken köşeleri kırıştı ve dişleri alt dudağıma kenetlendi. Yemin ederim o dişlemenin yankısını vücudumdaki her sinir ucunda hissettim, sonra ağzımı kendi ağzıyla açtı, başını eğdi ve bana tam kapsamlı bir öpücük verdi; kapalı gözler, ortak nefes, sıcak dudaklar.

Sanki şafak söküyormuş ve bütün gece beni hayal etmiş gibi beni öperken her şeyi -nefes almayı, rol yapmayı, düşünmeyi- unuttum. Aklımdan geçen tek bilinçli düşünce "*Bu Charlie*" oldu ama nefes alışının dengesiz ritmini duyduğumda kelimeler bana sadece sahte öpüştüğümüzü hatırlatmakta başarısız oldu.

Tıpkı *benim* dengesiz nefes alışıma benziyordu ve bununla ilgili bir şey Benzerlik ayak parmaklarımı kıvrıdı ve omuzlarına yapışmama neden oldu.

Geri çekilip yüzüme baktığında hızlıca göz kırptım, yetişmeye çalışıyordum. *Yine neredeydim?* Ağzı yaramaz bir sırtışı dönüşene kadar her şey etrafımda dönüyordu; sinirler, zevk, *ne sikim* ve şüphe.

Ne yaramaz bir sırtış.

"Vay anasını Gözlüklü," dedi, elleri belimi sıkarken koyu renk gözleri gülümsemesiyle tamamen kısılmıştı. "Ben inanılmaz derecede iyi öpüşen biriyim.

Ukalalık ama bu bir gerçek ve benden söylemesi, *ÇOK* yeteneklisiniz."

Dizlerimin bağı çözüldü ve gözlerimi açık tutabileceğimden emin değildim. Rirty'nin bakışlarını üzerimde hissettim. Sonunda sesimi buldum ve "Bu parlak eleştiri için sana teşekkür mü etmeliyim yoksa yumruk mu atmalıyım emin değilim" dedim.

Scott diğer odadan, "Yumurta alacağımı sanıyordum," diye bağırdı ama gözlerimi Charlie'den ayıramıyordum.

"Öyleyiz," dedi Charlie Scott'a, bana hâlâ o etkilenmiş sırtışıyla bakarken.

Masaya bir göz attım ve lanet *olsun* ki annem ve Scott şok içinde bize bakıyorlardı. Annemin ağzı bir karış açık kalmıştı, Scott ise sanki uşağın yaptığı anlamış gibiydi.

Kurutma rafından kararsız ellerle temiz bir tabak aldım ve hızlıca, "Sadece mikrodalgada ısıtmam gerekiyor," dedim.

Charlie onları görmezden geldi ve bana, "Lanet olsun Mitchell, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" dedi.

Ona *bize bakıyorlar* der *gibi* bir yüz ifadesi takındım ve ondan uzaklaştım. Görüş alanlarının dışında kalan tavaya doğru yürürken mesafeyi açtım. "Ben Bana söyleyeceğinden korkuyorum."

Yanımıza geldi, o uzun boyuyla buzdolabına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve "Bu hafta sonunu kesinlikle sanatımızı geliştirmek için kullanabiliriz çünkü duygusal olarak birbirimizden etkilenmiyoruz" dedi.

Ne düşündüğümü biliyorum. Ama... *duygusal* olarak birbirlerinden etkilenmemişler miydi? Kaşlarımın aşağıya indiğini hissettim ama bunu hemen sildim.

benimle aynı öpücükte miydin? Çünkü o anda pek çok şey olabilirdim ama beklenmedik olmak bunlardan biri değildi.

Tavadan tabağıma birkaç yumurta aldım. "Özür dilerim, ne dedin?" "Bunu bir düşün," dedi ve ona baktığımda hâlâ o aptal sırtışını sürdürüyordu.

"İnsanların öpüştüğü tek zaman önemli olduğu zamandır, değil mi?"

Daha iyi olmak için asla pratik ya da eğitim yok; bu başarısız bir sistem. Ama sen ve ben Olimpiyat seviyesinde öpüşen insanlar olabiliriz Bay, çünkü antrenman yapma fırsatımız var."

Büyük kaşığı bıraktım ve tabağı elime aldım, ne demek istediğini anlayıp anlamadığımdan emin değildim. Öpüşme alıştırmaları mı yapmak istiyordu? *Birlikte mi?* Sesimi son derece rahat çıkmaya zorladım ve "Şaka yapıyor olmalısın" dedim.

"Dinle." Doğruldu ve tabağımı iki büyük eliyle kavradı, koyu renk gözleri benimkilerde parlıyordu. "Yeni şeyler denemek ve dürüstçe geri bildirim almak harika olmaz mıydı? Alt dudağımı ısırabilir ve ağzımın köşesini yalayabilirsin. -potansiyel yeni seksi hareket- ve size söyleyebilirim ki, *Nah bu garip* ya da *kutsal hissettiriyor*"

"Kahretsin, oyunu değiştirdin."

Ona baktım ve göz kıptım. Evde karbon monoksit sızıntısı mı vardı?

Beni acele ettiriyor ve başımı döndürüyor. *Ağzımın kenarını yaladım.* Çünkü saçma şapan şeyler söylüyordu ve bu saçma şapan şeyler

"Kesinlikle hayır" dediğimde boğazımı sıktım ve gerçekçi görünmeye çalıştım. "Dinlemiyorsun. Dilini benim dilimle düğümlemeye çalışabilirim.

Ağzını yemeye çalışıyormuşum gibi mi hissettiriyor yoksa seni karıncalandırıyor mu bana söylersin." Charlie bu fikirden heyecan duymaya başlamıştı, gözleri iş yerinde yeni oyunlar bulduğu zamanlardaki gibi canlıydı.

"Lütfen bana kendimizi geliştirmeye yönelik bu girişimi dikkate alacağını söyle Baybay."

Dilini benim dilim ile düğümle. Ağzına baktım.

Boğazımı temizledim.

"Bana bir daha asla *öyle* deme," dedim, suyun altında kayıyormuş gibi hissettiğimde sakın ve soğukkanlı görünmek için elimden gelenin en iyisini yaptım, aniden onunla yaşadığım bu kötü güçlü kimya tarafından aşağı çekildim.

Gözlerimi yüzünde gezdirdim -koyu renk gözleri, uzun kirpikleri, güçlü burnu, inatçı çenesi- ama Bay Hiç'i bir türlü tanıyamadım. Bana o şakacı yarım gülümsemesini verdiğinde gördüğüm tek şey, marinara yapmayı ve annemle futbol konuşmayı bilen Charlie'ydi.

Ve çok ama çok karanlık sırları biliyormuş gibi

öpüyordu. Sikeyim.

Kendine gel, Bailey.

onun sözlerine odaklanmak. *Kendimizi geliştirmek*. Bunun harika bir fikir olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdim. dudaklarımı birbirine bastırdım ve kendimi kimyayı görmezden gelmeye zorladım ve

ama o aklını kaçırmıştı. Sahte randevuları kabul ediyordum ama

Diğer kızları daha iyi öpmesi için beni kullanmasına izin verdim.

Onun nesi vardı?

Aslında, umursamamın nesi yanıltı?

"Özür dilerim," dedi, özür dilemekten başka bir şeye

benzemiyordu. "Ve seni 'öpüşme pratiği' için

kullanmayacağım."

Reddedeceğim fikrini hiç düşünmemiş gibi ağzı bir karış açık kaldı.

"Neden olmasın?"

"Neden olmasın?" İnanamayarak sordum. "Çünkü öpüşmenin bütün amacı önemseydiğiniz kişiyle paylaşmak. Oyunumu geliştirmekle ilgileniyorsam, doğru zaman geldiğinde hoşlandığım biriyle pratik yaparım, teşekkür ederim."

Zack, belki.

Evet, Zack.

Tabii ki Zack.

"Ah, Gözlüklü," dedi, cevabım karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "O geniş gözlü idealizminle inanılmaz bir fırsatı heba ediyorsun."

"Sen öyle diyorsun," diye cevap verdim, neden hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyordum.

"Pastırma ister misin?" diye sordu. "Pişman olacaksın ama neyse." Charlie doğruldu, sanki

Vay canına, hayatına devam etmekte çok hızlıydı, değil mi? Dudaklarımı birbirine sürttüm.

-"Evet, lütfen." dedi.

BÖLÜM OTUZ-TVO

Charlie

Annesi ve Scott kayak yapmaya giderken Bailey ve ben günü yürüyüş yaparak geçirdik. Scott onlarla takılmak yerine kendi başımıza dışarı çıktığımız için sinirlenmiş görünüyordu ama ben Bailey'nin elini tuttum ve onun kayak öğrenmekle ilgilenmiyorum gündemini destekledim.

"Şuna bak," dedi bir derenin üzerine eğilerek. Ellerini birleştirip dereye daldırdı, sonra soğuk suyu ağzına götürdü. "Gerçek bir dağ adamı gibi vahşi doğada içiyorum."

"Bir dağ aslanının karların içine sıçmış olabileceğinin ve bu karların eriyerek dışkı suyunu aşağıya ve ellerinize gönderdiğinin farkında mısınız?" Bunun ne kadar iğrenç olduğunu düşünmeme yeteneğine hayran kalarak sordum.

Omuz silkti ve bana sırtıttı. "Soğuk ve lezzetli. Susadım, bu yüzden kaka suyuyla iyiyim."

Başımı salladım, hem dehşete kapılmış hem de etkilenmişim. Çünkü Bailey bazı konularda ne kadar tutucuysa, bazı konularda da o kadar rahattı.

Zorluklara göğüs germe konusundaki istekliliği beni sürekli şaşırtıyordu.

Öpüşme fikri de muhtemelen buradan çıkmıştı. Çok çocukçaydı, çünkü hiçbir şey ortaokulda "Hadi öpüşme alıştırmaları yapalım" demek gibi bir şey olamazdı, ama o mutfak öpücüğü bağımlılık yapmıştı ve bir sonraki 1x için çaresizdim.

Bailey'i öpmenin onunla olan diğer her şey gibi olması gerekiyordu. Eğlenceli, bir irade yarışı, garip bir şekilde tatmin edici olan bir ileri bir geri; bunlar arkadaşlığımızı tanımlarken söyleyeceğim şeyler.

Ama öpücük tamamen başka bir şeydi.

Sıcak, tatlı ve biraz da çılgıncaydı, omuzlarımdaydı ve şampuanının kokusu burnumdaydı. Gerginliğin tam tersiydi ve dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten aklımı başımdan alıyordu.

"Al." Su şişemi uzattım ve "Benim mikroplarım kaka suyundan daha iyidir" dedim.

"Öyle mi?" Sanki düşündüğüm her şeyi görebiliyormuş ve çoğunu onaylamıyormuş gibi gözlerini kırıştırarak bana baktı. Ama Smartwater'ımı aldı ve "Yani, senin ağzın benim ağzımdaydı ve şimdi benim ağzım kaka suyunda. Yani bunu içersem ve daha sonra beni öpersen, bir sonraki seferde ağzın kakalı olacak-"

"Dur," dedim, yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi mantık yürütürken başımı sallayarak. "İyi," diye cevap verdi, kendinden memnun görünüyordu.

Gözlerim bir an için ona takıldı çünkü çok tatlı görünüyordu. Kot pantolon, kalın kahverengi bir kazak giymişti ve saçında sıkıcı olması gereken ekose bir eşarp vardı, ama onda işe yarıyordu, özellikle de o eski tarz film yıldızı güneş gözlüklerini taktığında.

Giyinişinde, o hırkanın ona ait olduğunu düşünmüyorum ama mükemmel görünüyor gibi bir hava vardı.

Çok tatlıydı ama Bailey'di.

Bazen ona baktığımda bu bana da oluyordu. Bir saniye önce Bailey'di, telefonundaki uygulama düzenini yeniden düzenlemek gibi bir şey yaparken bana kızgınlıkla burnunu kırıştırıyordu ve bir saniye sonra kıvrıcık siyah saçlı, uzun kirpikli ve sayılmak için yalvaran çilleri olan bir kızdı.

Tek kişilik *Freaky Friday* gibi bir şeydi.

Çok zeki ağzı her zaman orada olmasaydı biraz endişe verici olurdu.

Bana onun özünde hâlâ Fairbanks'teki havaalanında göz kırpan o sevimli yüz olduğunu hatırlattı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bailey

Bütün gün yürüyüş yaptıktan sonra, eve döndüğümüzde duş almaya hazırdım. Akşam yemeği için şık bir et lokantasına gidecektik, bu yüzden odamdaki pencere hala 1 katına çıkmadığı için üst kattaki banyoda hazırlandım. Dalgalı bukleler ve dramatik göz makyajı yapmak için acele etmedim. Neden bilmiyorum ama iyi görünmem önemli gibi geliyordu.

Annem kapıda belirip "Charlie'yle ne zaman çıkmaya başladınız?" diye fısıldadığında, aynaya doğru eğilmiş ve tamamen konsantre olmuş bir şekilde göz kalemi kuyukları (bir adamı öldürecek kadar keskin tabii ki) çizmenin ortasındaydım.

Aynada ona baktım ve kahvaltıda ona söylediklerimiz karşısında haklı olarak şaşırmış görünüyordu. Berbat bir yalancıydım ve bir arka plan bulup bulmadığımızı hemen hatırlayamadım. Sadece "Buraya gelirken, sayılır." dedim.

"Oh." Başını salladı ve sanki kafasında uzlaştırmış gibi beni izledi. "O zaman yeni bir şey."

"Yepyeni," diye kabul ettim.

"Ah." Neden bilmiyorum ama doğru cevap bu gibi görünüyordu. Farkında olmadığı gizli bir ilişki içinde olmadığımız için rahatlamış görünüyordu.

"Charlie'den çok hoşlanıyorum ama biraz ağırdan al, tamam mı?"

Başımı salladım ve ona ikna edici bir "Tamam" dedim.

Ama o gittikten sonra, **ağırdan** almak beynimde çınlamaya devam etti. Çünkü her ne kadar genel anlamda çok yavaş ilerliyor olsak da

(çünkü gerçek değildi), aramızdaki kimya çılgınca hızlıydı.

Belki de neredeyse arkadaşken aynı odada yatmaya ve kahvaltıda öpüşmeye başladığımız içindir. Her şey çok hızlı gelişmişti, muhtemelen bu yüzden onun yanında kendimi çok dengesiz hissediyordum.

Nedeni buydu.

Sadece bu
yüzden.

Yürüyüş -etrafta kimse yokken- rahat geçmişti, bu yüzden makyajımı silerken ve saçıma spreyci sıkarken kendime heyecanlanmayı bırakmam gerektiğini hatırlattım.

Hepsi rol icabıydı. Charlie'nin bunu açıp kapatmakta bir sorunu yok gibi görünüyordu ve ben de bu enerjiyi kanallandırmak ve her kıvılcım için endişelenmeyecektim, çünkü bu sadece mükemmel oyunculuğumuzun bir yan etkisiydi.

Ya da onun gibi bir şey.

Siyah elbisemi giydikten sonra koşarak merdivenlerden indim ve bavulumda ayakkabılarımı aradım.

"Vay be." Charlie merdivenlerin dibindeydi ve neredeyse onu eziyordum. Beni durdurmak için kollarımın üstünden tuttu ve sonra gözleri üzerimde gezinerek gülümsedi.

"Seni o şekilde sevmesem de inanılmaz görünüyorsun," dedi derin bir sesle, parmakları tenime en yumuşak baskıyı uygulayarak. "Ciddiyim Gözlüklü."

Bunun numara yapmanın bir parçası olup olmadığını bilmiyordum ama sesinin tonu ayak parmaklarımda kıvrılmasına neden oldu. Çünkü ne demek *istediğinden* bağımsız olarak, şunu kastetmesini *istiyordum*

o.

Charlie'den gelen bir iltifat, başka bir insandan gelen üç iltifata eşdeğerdi.

"Kapa çeneni ezik," dedim ve kravatını çekmek için elimi uzattım. Ateşli görünüyordu

-Siyah bir pantolon, ekose bir düğme ve siyah bir kravatla. "Kaka suyu içtiğini bilmesem sevimli diyeceğim birine benziyorsun."

"Aww." Kollarımı bıraktı ve onun yerine buklelerimden birini çekiştirdi. Sonra ağzıma baktı, kaşlarını kaldırdı ve "Alabilir miyim, kız arkadaşım?" diye sordu.

Vay be. Yine o muhteşem oyunculuk vardı, çünkü bana kız arkadaşım demesiyle ilgili bir şey beni sarılır gibi sıktı. Ona baktım

Dudaklarım ve *Ohhh-o beni tekrar öpmek istiyor.*

*Sadece bir **oyun**, tadını çıkarın ve aşırı analiz etmeyi bırakın.*

Başımı salladığımda gözleri kırışarak gülümsedi ve "Elbette, Erkek arkadaş."

Elleri yanaklarıma gitti ve ağzı alçalarak benimkinin hemen üzerinde durdu. "Burada ne istiyorsun? Romantik ve tatlı mı, yoksa ateşli ve ağır mı?"

"Arabaya servis penceresindeymişim gibi sipariş mi vereceğim?" Şaka yaparak sordum çünkü kalbim aniden göğsümde çarpmaya başlamıştı.

"Evet," dedi ve bana o büyüleyici sırtışından daha fazlasını verdi. "Siparişinizi alabilir miyim?" Seçeneklerimi düşündüm ve sonra şöyle dedim: "Tamam. Bana takıntılı olduğunuzu varsayın ve size az önce Moldova'ya taşınacağımı söyledim. Sabah. Bu bizim ilk ve tek öpücüğümüz olacak, o yüzden bunu destansı

yapmalısın." "Neden Moldova?" diye sordu, kaşları şaşkınlıkla birbirine çatılmıştı. "Neden Moldova olmasın? Yani, orası kıyı, değil mi?"

"Hiç sanmıyorum." "Peki Ukrayna'ya yakın değil mi?" derken sesinde bir gülümseme vardı.

"Öyle mi?" Nefes aldım, gözleri o kadar yakındı ki kirpiklerimiz birbirine değecekmiş gibi hissediyordum. "Hatırlayamıyorum" derken sesim zar zor çıkıyordu.

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok," diye kabul etti, daha da yaklaştı, yanıtı alçak ve derindi.

"O öpücük hakkında," diye fısıldadım, gözleri beni olduğumdan daha cüretkâr hissettiriyordu.

Elleri yanaklarımda sıkılaştı ve ağzı benimkine biraz sertçe indi. **İyi anlamda**. Bana ağzı açık bir öpücük verdi, başını eğerek öpücüğü daha derin, daha sıcak hissettirmek için mükemmel.

Vay *anasını*.

Charlie beni öptüğünde hiç tereddüt etmedim. Sanki bir şekilde tam olarak ne istediğimi biliyordu ve sihirli bir şekilde istediğimden biraz daha fazlasını verdi. Bu yetenekli çocuk bir şekilde emiş gücünü daha da ateşli hale getirmek için kullandığında içimi bir ürperti kapladı ve ellerim göğsünde dinlenmek için yukarı çıktı.

Bir *ses* çıkardı -bir *hırıltı* mıydı? - ve dudaklarıma doğru, "Seni hissetmek hoşuma gidiyor. "Seni öperken ellerini üzerimde tut."

"Öyle mi?" Parmak uçlarımı gömleğinin üzerinde çok az gezdirerek fısıldadım.

"Ah evet," dedi ve gözlerindeki bakış beni biraz nefessiz bıraktı.

Ağzı tekrar benimkine geldi, dişleri alt dudağımı sıyırdı ve- "Tanrım," dedi Scott, mutfaktan odaya girerken. "Siz ikiniz

lütfen PDA'da soğutur musunuz?"

Charlie'den geri çekildim ama eli rahatça elime doğru hareket etti, parmakları parmaklarımın arasında kayıyordu.

"Özür dilerim," dedim yanaklarım yanarken dudaklarımı birbirine sürterek. "Aynen," diye ekledi Charlie.

Sıcak, fokurdayan bir vızıltı her yanıma sararken göz ucuyla ona baktım. Büyük eli benimkini sıkarken gülmek, bir moron gibi kıkırdamak istedim.

O sırada annem merdivenlerden indi ve Scott ona ne kadar muhteşem görüldüğünü söylerken gerginliği bozdu. İğrençti ve sırttan suratını tokatlamak istedim ama annemin mutlu görüldüğünü de fark etmekten kendimi alamadım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

İkisini izlerken öpüşmeden kalan baloncuklar patladı ve Ra't'a gitti. Bu kadar mutlu görünmeyi hak ediyordu. Onun bu kadar mutlu olmasını *istiyordum*.

Ama bu mutluluk kadar basit değildi, çünkü ya bu mutluluk her şeyi değiştirirse?

Çünkü babam Alyssa ile görüşmeye başladığında mutlu görünüyordu ama sadece birkaç ay sonra haftalık Zoom sohbetlerimize katılmayı bıraktı ve mesajlarıma cevap vermeyi unuttu.

Alyssa onu Instagram'da etiketlediğinde komik cevaplar yazmayı hatırlıyordu ama biricik kızına ulaşmayı bir türlü hatırlayamıyordu. Bundan çok nefret ediyordum ama aynı şey annemin başına gelseydi bin kat daha kötü olurdu.

Çünkü annem benim için bir anneden çok daha fazlasıydı; o benim her şeyimdi. Peki o ve Scott büyük *ABD* olurlarsa *bize* ne olurdu?

Arabasına bindik ve restorana doğru yola koyuldu. O gece yemek yapacak şef hakkında konuşurlarken ben arkada sessizce oturuyordum ve Charlie yaklaşıp, "Sana biraz öpüşme tavsiyesi verebilir miyim?" dedi.

"*Hayır.*" Hem endişelerimin eğlencemi mahvetmesine hem de Charlie'nin öpüşme şeklini eleştirmesi fikrine sinirlenerek kaşlarımın birbirine yapıştığını hissettim.

Ama sonra - kahretsin - bilmem gerekiyordu. "Tamam-ne?"

"Bir erkek seni öptüğünde çıkardığın o küçük nefes alma sesine dikkat et," dedi sessizce, sesi omurgamda küçük bir ürperti yarattı. "Biraz fazla seksi ve birine yanlış bir fikir verebilir."

"Özür dilerim ama (a) ben nefes alırken küçük bir ses çıkarmıyorum ve (b) eğer çıkarsaydım, bu sesi ciddiye alırdınız mıydınız?"

O kadar büyük sırttı ki, kahkaha atar gibiydi. "Um, (c) evet, biliyorsun ve (d) hiç de değil. Bana neredeyse kimi öptüğümü unutturacak kadar harika bir ses. Ama harika seksi sesler büyük sorumluluk getirir."

Neredeyse kimi öptüğümü unutacaktım. Bu cümleyi sevmedim, hatta Gerçi bu işin böyle yürümesi gerekiyordu. Her şey taklitti, ama Tanrı aşkına, kimse öptüğü kişinin kimi öptüğünü unutmaktan hoşlandığını duymak istemezdi.

Sadece "Anladım." dedim.

"Bu arada," diye devam etti, sesi normal seviyeye yükselmişti, "sadece bir saat uzaklıkta altın madenciliği yapılan hayalet bir kasaba olduğunu okudum. Yarın orayı kontrol etmeliyiz."

"Ooh, elbette," dedim, bu kadar kolay ilerleyebilmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramakla kendi başımıza keşfedeceğimiz başka bir gün için biraz heyecanlanmak arasında kaldım.

Scott dikiz aynasından beklentiyle bana bakarak, "Kayak yapmayı tekrar düşüneneğini umuyordum," dedi. "Ve yarın bizimle gel."

"Ah." Aynada onun yüzüne baktım ve kendimi çöp gibi hissettim. O iyi bir adamdı ve ben onu, annemle olan ilişkisini ve tatilini sabote etmeye çalışıyordum. O bana gerçekten çabalayan biri gibi bakarken suçluluk duygusu içimi kemirdi.

Charlie bana baktı, kaşlarını kaldırarak Scott'ın baba-kız arasında bağ kurma girişiminden kaçınmam gerektiğini hatırlattı. Burnumdan nefes aldım ve "Şey, belki Charlie ve ben sizinle oraya gidip günün bir kısmında takılabilir ve *sonra* hayalet kasabalara gidebiliriz?" dedim.

Charlie'nin hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yavaşça başını salladığını gördüm, Scott ise gülümseyerek, "Bunu alacağız," dedi.

"Çok yumuşaksın," diye fısıldadı Charlie ama ben onu duymazdan gelip pencereden dışarı baktım.

O iyi şeyler yapmaya devam ederken ben ona nasıl kötü davranabilirdim ki?

Akşam yemeği inanılmazdı.

Eski usul et lokantasındaki yemekler aşırı derecede iyiydi (iyi anlamda).

Ekmek, salata, spagetti, biftek ve patates... Üç öğün yemek bir aradaydı ve ben hepsini mideye indirdim. Babam ailemizin et yiyicisiydi, bu yüzden arada sırada yediğimiz hamburgerler dışında pek fazla et yemezdik.

Bu yüzden son lokmaya kadar yutmaya çalıştım.

Annem ve Scott kendilerini mutlu edecek kadar şarap içmişlerdi ve Charlie'nin ve benim varlığımın farkında değillerdi.

Bu yüzden çok eğlenceliydi.

Önce Charlie ve ben yanımızdaki masadakilerin ne sipariş edeceğine dair bahse girdik. En çok puanı ben kazandım, bu da eve döndüğümüzde Charlie'nin lavaboda bıraktığım tüm bulaşıkları yıkamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Tatilde yapılacak zalimce bir şey gibi görünüyordu, ama bahisler sadece herkes sorumlu tutulduğunda bahisti.

Charlie'nin sözleri, benim değil.

Ondan sonra birbirimizin yemeğini tatsızlaştırma oyununa girdik. Biz bunun bir aktiviteye dönüşmesini amaçlamamıştım- sadece organik olarak gerçekleşti. Önce Charlie'ye iki kez pişirilmiş patateslerimi denemesini söyledim ama çatalımı yüzüne doğru tuttuğumda patatesler kaburganın et suyunun içine düştü. Kefaret olarak topak topak olmuş et suyundan bir ısırık almak zorunda kaldım, bu da beni öğürttü ve ikimizin de kıkırdamasına neden oldu.

Sonra risotto'sunun içine yaban turpu döktüm ve ona tattırdım, bu da tiksintiyle titrerken daha fazla kıkırdamasına neden oldu. Scott hesabı ödediğinde, sessizce gülmekten karnım ağrıyordu.

Akşam yemeğinden sonra dördümüz Breckenridge'de yürüyüşe çıktık ve Charlie'nin sahte erkek arkadaşlığını koluna girerek yoğunlaştırmasından mutluydum.

Omuzlarımın üzerinden, çoğunlukla onun vücudu sıcak olduğu ve benimki olmadığı için.

"Her zaman birbirinize takılmak zorunda mısınız?" Scott, Charlie'ye bakarak ama ilk kez alaycı bir sırıtışla sordu. "Yani, geçen hafta sadece arkadaştınız."

Güldüm çünkü haklıydı ve Charlie de "Doğru, ama gözlerin bir kez açıldı mı, gördüklerini geri alamazsın" dedi.

"Bunu gerçekten söyledin mi?" Alay ettim. "Bu, şey... ağırdı...?"

"Saçmalıklarla dolu," dedi Scott.

Ve annem gülererek ekledi, "*Tamamen* saçmalıkla."

Charlie onlara bakarak, "Belki," dedi, "ama işin özü, Bay'in benim için ne ifade edebileceğini gördüğüme göre, onu sadece bir arkadaş olarak görmek artık imkânsız."

Yürürken sözlerini *hissettim*, potansiyellerinin gücünü hissettim. Midem Onun parfümünü içime çekerken ve sıcak kolunun beni ona sabitlediğini hissederken sarsıldım.

Söylediklerinde ciddiymiş gibi davranmak için kendime yarım saniyeliğine izin verdim. Annemin "Awww" diye mırıldanan sesi gözlerimi kocaman açtı.

"Vay canına," diye alaycı bir şekilde Charlie'ye fısıldadım, onun içinde nasıl eridiğimi fark etmemiş olmasını umuyordum. "Çok iyi."

Ama.. O anda sözlerinin doğru olmasını istemem garip miydi? Tüm bunlar sadece bir oyundu ve gerçek Charlie Sampson tam bir baş belasıydı ama o dağ anında, muhteşem ay ışığının altında, sahte Charlie'nin gerçek olmasını ve az önce söylediklerinde ciddi olmasını istiyordum.

Aman Tanrım, **aman** Tanrım, **aman** Tanrım.

Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bunların hiçbiri gerçek değildi ve bunu unutmamam gerekiyordu.

"Değil mi?" dedi bana, ama ağzı düz, gözleri ciddiydi, sonra gözlerini çekip başını çevirdi.

Kasaba meydanındaki buz pateni pistine vardığımızda, annem ve Scott paten kaymak istediklerine karar verdiler, her ne kadar bunun için giyinmemiş olsalar da. Charlie ve ben kenarda durup birkaç dakika boyunca onları izledik, kıyafetleriyle kayıyorlardı ve yaşlarına rağmen oldukça sevimli görünüyorlardı.

Annem gülerken Scott'ın çılgınca el kol hareketleri yapmasını izleyerek, "Sahte flörtümüzün bir etkisi olduğunu hiç sanmıyorum," dedim.

"Sadece daha sert gitmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Charlie. "Daha fazla sürtünmeye neden olur."

"Bunun gerçekten önemli olduğunu düşünüyor musun?" Benden daha çok eğlenen yaşlı insanlara bakarken cesaretimin kırıldığını hissederek sordum.

"Hiçbir şey yapmamayı mı tercih edersin?" diye sordu.

Göz ucuyla ona baktım.

"Ciddiyim. Riske karşı ödül," dedi, kendinden çok emin bir sesle. "Öpüşmek riskli bir iş değilse risk yüksek değil - o zaman neden denemeye devam etmiyorsun?"

Başımı eğdim ve ona döndüm. "Yani diyorsun ki-"

"Burada durup kaymalarını izleyebiliriz ya da plana sadık kalıp onları rahatsız edebiliriz."

Beni tekrar öpmek mi istedi?

"Hadi yapalım," dedim, biraz fazla hızlı bir şekilde, ama gerçek şu ki *onu* tekrar öpmek için can atıyordum.

Aslında, gözlerimin çenesindeki gamzede gezinmesine izin verirken, Charlie'yi öpmenin harika bir fikir olduğuna kendimi ikna ettim. Çünkü yeni birini ilk birkaç kez öptüğünüzde her zaman kıvılcımlar olurdu; bu doğaldı.

Bu yüzden Charlie'yi ne kadar çok öpersem ve yeniliği ne kadar çok aşındırırsam, o kadar az ışıltılı olacak ve daha klinik hale gelecekti.

Bana bakarken bunun bir plan olduğunu düşündüm.

"Aferin kızıma." Charlie elimi tuttu ve beni büyük bir çam ağacının yanına götürdü. Hâlâ herkesin içindeydik ama ağaç bize biraz mahremiyet sağlıyordu. Ağzını benimkine doğru yaklaştırmak ağacın gövdesini sırtımda hissettim, o kadar yakındık ki nefeslerimiz birbirine karıştı ve sonra durdu.

Koyu renk gözleri benimkilerin üzerinde geziniyordu.

Bir hamle yapmamı beklerken vücudumdaki her sinir ucuna elektrik gönderiyordu.

Ellerimi göğsüne koydum, alt dudağını dişlerimin arasına alıp kenarı boyunca sürüklerken kendimi cesur hissediyordum. Ağzının köşesini yaladığımda nefes alış verişini biraz düzensizleştirdi ve sonra başımı biraz eğip gözlerimi kapattım, yeni ve düpedüz sarhoş edici vahşi bir güven hissettim.

Charlie oynadığım süre boyunca hareketsiz kalmıştı ama bir anda daha da yaklaştı ve ağzı her şeyi ele geçirirken sırtımı ağaca yasladı. Bu

Tıpkı yaz yağmurunun kendini gök gürültüsüne bırakması, hafif bir yağmurdan aniden şimşekli bir sağanağa geçmesi gibi.

Elleri yüzümde kenetlendi - acı verici değil, daha çok bir Rex gibi - ve dudakları, dişleri ve dili benimkiler üzerinde çıldırırken vücudu daha da yaklaştı. Moldova'ya taşınyormuşum ve bu son kez birlikte oluyormuşuz gibi beni öperken oyun unutuldu ve teknik geride kaldı.

Sanki yıllardır kendini tutuyormuş ve sonunda teslim oluyormuş gibi öptü beni.

Uygarlık tarihinde hiçbir öpücük bu kadar iyi olmamıştı ve gömleğini iki elimle kavradım ve aldığım kadar mükemmel ve eksiksiz bir şekilde karşılık vermek için elimden geleni yaptım.

Fırtınanın içinden bir ses geldi ve insanların bize doğru yürüdüğünü duydum.

Charlie geri çekildi ve beni izledi, gözleri yüzümün her yerinde geziniyordu. Sırtımadı ya da şaka yapmadı ve "Bizi izliyorlar" dediğinde sesi çakıllı çıkıyordu.

"Ne?" diye sordum. İşaret parmağımla dudaklarıma dokunarak sordum. "Öyle mi?"

Yutkunup başını sallarken adam elması hareket etti. "Paten kaymayı bıraktılar ve konuşuyorlar. **Dramatik** bir şekilde."

"Ciddi misin?"

"Ah evet," dedi piste doğru bakarak. "Sanırım cennette sorun var." "Bu gerçekten harika," diye mırıldandım, hâlâ öpücük sonrası sersemlik içindeydim.

Sıkıştırdım

saçlarımı kulaklarımin arkasına attım ve "Evet. Harika." diye mırıldandım.

Bu, gözlerini tekrar yüzüme çevirmesine neden oldu ve ağzı yavaşça yarım bir sırtışa dönüştü. "Sarhoşken öpüştüğünde muhteşem oluyorsun Mitchell, bunu biliyor muydun?"

Ona sırtarak karşılık verdim, soğuk sonbahar akşamına rağmen kendimi sıcak hissediyordum. Sarhoşluk tam olarak hissettiğim şeydi; Charlie'nin etkisi altında mutlulukla, uçarcasına, baş döndürücü bir şekilde - hem öpücüğü hem de beklenmedik iltifatı. Onun sırtan *muhteşemliği* bana, bana şimdiye kadar gördüğü en güzel şey demiş gibi hissettirdi.

"Bunu bilmiyordum," dedim, yanağımın içini ısırarak kendimi tutmaya çalıştım. kıkırdama. "Teşekkür ederim."

Uzanıp parmağını yanağımda gezdirdi, "En sevdiğim şey" diye mırıldandı, sonra benden uzaklaşıp "Hava soğuk Emily, gidebilir miyiz?" diye bağırdı.

Eve gidip kakao mu içeceksin, yoksa bütün gece kayacak mısın?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bailey

"Gözlük mü?"

Açılır kanepeye uzandım ve tavana baktım. "Öyle mi?" "Ondan hoşlanmanın yanlış bir şey olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Kimden?"

"Scott." Charlie'nin sesi uykulu ve kalındı, "Babandan hoşlanman hiçbir şeyi değiştirmez," dedi.

"Ne? Charlie." Doğrudum ve ona doğru baktım.

Karanlıkta onun şeklinden daha fazlasını görebiliyordum. Bunu söylemesini istemiyordum, çünkü zaten Scott'tan kurtulma planımdaki kararlılığımı korumakta zorlanıyordum. "Onun ilişkisini sabote etmemde bana yardım etmesi gereken kişi sen değil misin?"

"Sakin ol," dedi, sesinde bir eğlence vardı. "Hafta sonunu mahvetmek için buradayım, endişelenme. Ama dürüst olmak gerekirse, o iyi bir adam ve fikrini değiştirirsen, bunda yanlış bir şey yok."

"Ben değilim." Başımı salladım ve Scott'ın ne kadar "iyi bir adam" olduğunu unutmaya çalıştım, çünkü bunun bir önemi yoktu. Benim endişem hayatımın normallliğini, iki kişilik aile birliğimin rahatlatıcı aynılığını korumaktı. "Fikrimi değiştiriyorum. Ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Buraya taşınmasını ve her şeyi değiştirmesini istemiyorum."

"Ve bu bir," dedi. "Şimdi uslu bir kız gibi uzan."

"Canım cehenneme," dedim tam da onun dediğini yaparken. Yana doğru yuvarlandım. "Ailenin hikayesi nedir Charlie?"

Birden suç ortağım hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim. "Temel şeyleri biliyorum, annenin erkek arkadaşının berbat olduğunu ve şimdi hamile olduklarını, ama sen bu konuda genellemeden daha fazla konuşmuyorsun, oysa ben her zaman şikayet ediyorum."

"Sıkıcı bir şey," dedi ama ses tonundan sıkılmış gibi görünmek için çok çabaladığı anlaşılıyordu. "Boşandıktan sonra annemle babam tamamen geleceklerine odaklandılar, asla arkalarına bakmadılar. Babam yeniden evlendi ve karısından bir bebek bekliyor, annem de Clark'la bunu gerçekleştirmek için umutsuzca çabalıyor. Ve şimdi bir bebekleri olacak."

Zorlamak istemedim, çünkü yapmak istediğim son şey ona mutsuzluğunu hatırlatmaktı, ama birden kendimi Charlie'nin geçmişine susamış buldum. "Babanın karısından hoşlanıyor musun?"

"Yeterince iyi birine benziyor, gerçi yılda sadece iki kez ziyaret ediyorum, nereden bilebilirim ki?"

"Evet, ne var bunda?" Yorganın altında çoraplarımı çıkardım ve "Mızımız bir çocuk gibi konuşmak istemem ama babalarımızı anlamıyorum. Dünyadaki herkes normal ve birmiş gibi davranıyor, ama bana bir ebeveynin çocuklarından tamamen farklı bir eyalette yaşamaktan hoşnut olması kesinlikle tuhaf geliyor."

"Ama onların sorumlulukları var, Bailey," dedi, sesi alaycıydı. "Kariyerleri, gayrimenkulleri ve öylece iptal edemeyecekleri sağlık kulübü üyelikleri."

"Tam bir saçmalık." Homurdandım ve babamın golf arkadaşlarını hayal ettim. "Onun dünyasının merkezi olmayı falan istemiyorum ama bizi hiç görmemeleri onları rahatsız etmemeli mi? Yüzümüzü her hayal ettiklerinde göğüs kemiklerinin hemen altında rahatsız edici bir acı hissetmeleri gerekmez mi?"

"Gözlükler," dedi Charlie, derin sesinde tatlı, sempatik bir tını vardı. "Babanın yüzünü her hayal ettiğinde göğüs kemiğinin altında küçük bir ağrı hissediyor musun?"

Nadiren ciddiydik, bu yüzden belki de benim için işleri değiştiren yorgunluktu. Ama şaka yapmak yerine dürüstçe cevap verdim.

"Her seferinde," dedim, babamın kahkahasının sesini hatırladıkça o melankolinin içime çöktüğünü hissettim. Noel Baba gibi gülerdi, yavaş, derin ve yüksek sesle ve bir yanım benim gülüşümün nasıl olduğunu bilip bilmediğini merak ediyordu.

Açıklarken boğazım düğümlendi, "Neredeyse panik gibi, onu yakında görmezsem neye benzediğini unutacağımdan korkuyorum. Ya da o

beni unut."

"Tatlım," dedi ve karanlıkta gözyaşlarımı geri kırpmama neden oldu. Charlie'nin bana **tatlım** demesi tatlı ve güven vericiydi ve o duygusal yumuşaklığıyla beni çok etkiledi.

Duymamış gibi yapmak zorunda kaldığım

bir nokta. "Dur, ben 1ne'yim," dedim, sesim gergin çıkıyordu.

Bu tür bir tatlılık beni yok edebilir.

"1ne olmamak sorun değil. Onunla en son ne zaman konuştun?"

Odaklanmaktan kaçındığım büyük şeye odaklandığımda kalbim aniden biraz daha ağır atmaya başladı. "Mesele de bu. Nekesa her zaman kışkırtan, onu ilk arayan ve mesaj atan kişinin ben olduğumu söyledi, ben de onun yanıldığını kanıtlamaya karar verdim. **O bana** ulaşana kadar beklemeye karar verdim."

"Ah, kahretsin," dedi. "Ne kadar oldu?"

Yutkundum. "Dört ay ve üç gün."

Hiçbir şey söylemedi ve kendimi aptal gibi hissettim. Charlie'nin beni yargılamadığını biliyordum ama **ben** kendimi yargılıyordum. Lanet olası bir son sınıf öğrencisiydim ve parmak emen bir anaokulu öğrencisi gibi babamı özlemem acınası bir durumdu.

Duygularımı geri püskürtmek için gözlerimi kapattım ama Charlie oradaydı. Çekyat eğildi ve sonra kolları beni öyle bir sardı ki yaşadığım şoka güldüm. Uzun bir bacağını üzerime attı ve bedenimi fiziksel olarak daha yakına çekerek beni kaşıklarken, "Sanki burada bu saçmalıklar olurken uyuyabilirmişim gibi" diye mırıldandı.

"Charlie." Güldüm. "Git uyu, ben iyiyim."

"Hayır," dedi, kavramasını sıkılaştırarak. "Charlie seni tam on kez kaşıklayana kadar iyi değilsin, güven bana."

Kıkırdamaya başladım. "Sen bir aptalsın."

"Saçların balsam iğneleri gibi kokuyor," dedi derin derin içine çekerek. "Ve umutsuzluk." "Umutsuzluk nasıl kokar biliyor musun?"

"Tabii ki istiyorum."

O zaman sessizleştik ama rahattık.

Kollarında üzgün ve rahatlamış bir şekilde yatıyordum ve bu anı değiştirmek için konuşmak, hareket etmek ya da herhangi bir şey yapmak istemiyordum. Bana sarıldığı için kalbim hızla çarpıyordu ve bu tepki yeni normalim gibi görünüyordu, ama elektrikten daha iyisi, Charlie'nin ilgisiyle yalıtılmış, sıcak desteğiyle örtülmüş hissetmemdi.

Charlie, "Baban pisliğin teki olduğu için üzgünüm," diyene kadar neredeyse uyuduğunu sanıyordum.

"Ama değil," dedim, gözlerimin kapanmasına izin verdim, aniden bitkin düşmüştüm. "Sadece çok meşgul."

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," dedi, benim adıma üzölmüş gibi bir sesle.

"Sen de öyle," dedim, ciddiydim. Yüzünü görebilmek için arkamı döndüm ve neredeyse dönmemiş olmayı dileyecektim, çünkü ukala maskesi hiçbir yerde yoktu. Tatlı ve kırılgan görünüyordu ve içimden bir sevgi dalgası geçti. "Kendini iddia ettiğın gibi bir pislik değilsin."

Çakıllı bir sesle, "İnan bana, öyleyim," demeden önce boğazının bir yutkunmayla hareket ettiğini gördüm.

"Charlie," dedim, yüzüne bakarken gülümsedim. O kara gözler, sivri kaşlar, o belirgin burun... Yüzünü seviyordum. Yani, yüzünü *seviyordum*. Bakışlarım onun üzerinde gezinirken, her yeri dolaşırken kalbim boğazıma düğöümlendi. Gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye cesaret edemiyordum ama yine de uzak tutamıyordum.

Bana bakıyordu, bakışları sanki onu görmemi bekliyormuş gibi yoğundu. Gece gibi karanlık gözleri dudaklarıma doğru kayarken nefes alamadığımı hissettim ve sonra yüzü benimkine yaklaştı.

Onu izlerken başımın döndüğünü hissettim çünkü biliyordum - sadece biliyordum - bu artık bir taklit oyunu değildi.

Mantıklı gelmiyordu ama gelmesini de istemiyordum.

Bu *Charlie'nin* ağızının benimkine inişiydi. Bu *benim* dudaklarımdı.

oturma odasının esneyen karanlığında onun için. Titreyen ellerim Büyük, sıcak ellerini kalçalarımnda hissettiğimde omuzlarına doğru uzandım ve onunki derinlere inerken nefesim kesildi.

Beni öperken zihnim çılgına döndü, Colorado Charlie anılarından oluşın bir montaj oynatarak ona karşı bir şeyler *hissetmemi* sağladı. Birçok benzin istasyonundan hızla geçerken sırtıtışı. Uğraştığı anksiyete sorunları hakkında gösterdiği kırılganlık.

Scott ayakkabılarını kullanırken sakın *bir* şekilde "*Bu bir kaz mı?*" diye sordu.

Ve üzgün olduğumda beni kollarına çekiş, Tanrım.

Ağızını bir an için kaldırdı -sadece bir nefes ötede- ve "Bay" dedi.

Ama sadece söylemedi. Sesi derin ve sıcaktı ve adımı sanki bir lanet ya da yüceltme, iyi ya da kötü onu etkileyen bir şeymiş gibi söyledi.

Başını eğdi, ellerinin sıcaklığını Rannel pantolonumun içinden hissetmemi sağlayacak şekilde Ingers'ını bana doğru sıktı ve sonra ağzıma tam seks öpücükleri gönderdi. Ayak parmaklarımanın battaniyemin altında kıvrılmasına neden olan uzun, sıcak, derin tatlarla beni beslerken kalbim patlayacakmış gibi hissettim.

Omuzlarını daha sert kavradım, başını tekrar kaldırmasını sağladım. Bana bakarken bu sefer hiçbir şey söylemedi ve buna ihtiyacı varmış gibi de hissettirmede. Göz teması bir şekilde aynı anda hem tatlı, hem sorgulayıcı, hem de ateşliydi.

Ağzını indirdi ama dudaklarımız birbirine değmeden Charlie'nin başı yukarı kalktı. "Bunu duydun mu?"

"Ne?" Hiçbir şey duymamıştım ama sanki bir yıl komada kaldıktan sonra bilincimi yeni kazanmışım gibi kafam da fena halde karıştı, bu yüzden muhtemelen bir yük trenini bile duymazdım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ben onun ne hissettiğini, ne düşündüğünü görebilmeyi diledim.

"*Kahretsin!*" Charlie çekmecedan atladı ve zemine düştü, sonra çırpındı Roor'un yatağına gitti ve battaniyeyi üzerine örttü.

Sonra duydum.

Merdivenlerde ayak sesleri.

Orada yatıyordum, gözlerim kapalı uyuyormuş gibi yapıyordum ve Scott merdivenlerden aşağı indi. Mutfığa girerken onu dinledim ve bir dolabı açıp lavaboyu çalıştırdığını duydum. Etrafta dolanırken bana sonsuzluk gibi geldi.

Acele edin!

Bu arada, beynim sonsuz bir *döngüde* şarkı söylemeye başlamıştı, *Az önce ne oldu az önce ne oldu AZ ÖNCE NE OLDU? NE OLDU?*

Scott mutfaktan çıktı ve kalbim gerçekten *daha sert* çarpmaya başladı. merdivenlerden çıkıp kapıyı kapattığını duydum.

Nefesimi tuttum ve bekledim.

Charlie geri dönecek miydi?

Charlie odanın diğer tarafındaki Roor'dan, "Lanet olsun, çok yakındı," dedi. "Bir dakika daha erken gelseydi yırtılabilirdi."

"Evet," dedim, ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Sesi *normal* geliyordu. İyi, çünkü onun bu konuda çıldırdığını kolayca hayal edebiliyordum ve bu istediğim son şeydi.

Ancak, az önce olanlardan sonra onun *etkilenmemesini* istiyor muydum?

Ben öyle düşünmüyordum, çünkü inanılmaz derecede *etkilenmişim*.

"Televizyonu açıyorum," dedi ve yorganın hışırtısını duyabiliyordum. "Eğer Sorun değil."

..Evet," dedim yorganı çeneme kadar çekerek. *Hiçbir şey söylemeyecek mi?* Bu garipti, değil mi? Sanki böyle bir şey yokmuş gibi davranmak tuhaftı.

Öylece oluverir, değil mi?

Tabii ki bu konuyu açmamın imkanı yoktu.

Hayır, orada öylece yatıp merak etmek çok daha iyiydi. Etkilenmemiş miydi, yoksa etkilenmiş ve bundan dolayı mutsuz muydu? Pişman mıydı? Bunu ek çalışma süresine mi bağlıyordu?

Charlie'nin Roor yatağından uzağa bakacak şekilde yan döndüm ve iç çekmemek için dişlerimi sıktım.

Çünkü bütün gece uyanık kalacağımı ve sinirsel olarak az önce ne olduğunu merak edeceğimi kesinlikle biliyordum.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Charlie

Genel olarak kendimi zeki bir aptal olarak görürdüm.

Bir matematik sınavında (istediğim zaman) başarılı olabilir ve her soruyu doğru cevaplayabilirdim.

Jeopardy!, ama olgun kararlar verme konusunda her zaman iyi değildim.

Bak: Bailey Mitchell.

Televizyona baktım ama oynayan *Seinfeld* dizisini dinlemiyordum bile çünkü beynim durmadan bağıırıyordu: **SENİN NEYİN VAR?**
Ses o kadar yüksekti ki başka hiçbir şey duyamıyordum.

Benim neyim var böyle?

Sahte randevu kisvesi altında Bailey'i öpmek, bu birdi. Çok komikti, Aslında, o ve ben Scott'ı sabote etme planımızdan biraz müstehcen bir zevk alabildik. Bu, dostum, senin bonus malzeme dediğin şeydi.

Ama gözlerinin içine bakıp sadece öpmek istediğim için onu öpmek? Tam bir salaklık.

Çünkü bundan iyi bir şey çıkmazdı. Bailey'nin şu anda çekmecede yattığından ve kendini kaybettiğinden emindim. Çıldırarak, işler garipleşecek ve her şey değişecekti.

Sırf aramızda karşılıklı bir anlayış olduğundan emin olmak için onu arkadaş yerine "iş arkadaşı" olarak etiketleyecek kadar dikkatli davranmışken, sesini mutsuz duymaktan hoşlanmadığım için üzüntüsünü ozmoz yoluyla bedenime çekmeye çalışacak kadar aptal olmam çok saçmaydı.

Ama yüzü; Tanrım, yüzü çok fazlaydı.

Ağlamaklı gözlerle bana baktı ve bir anda, yarasını daha iyi öpmek istediğim birini, değetine ikna etmem gereken komik bir arkadaşı ve dudakları derin, tatmin edici iç çekişlerin vaatleriyle beni çağırın bir afeti gördüm.

Bunu, aile hayatıyla ilgili duygularını anlatmak için kullandığı her kelimeyle bağlantı kurmanın duygusal yumruğıyla birleştirtince onu öpmekten başka ne yapabilirdim ki?

Tanrı'ya şükür Scott, uyuyan bir kamp alanındaki hantal bir ayı gibi aşağıya indi, çünkü yarıda kesilmeseydik ne olurdu bilmiyordum. Bailey adına konuşamazdım ama zeki tarafımla bağlantımı tamamen kaybettiğimi biliyordum. Dipshittery kontrol altındaydı ve ben yüzde bin derinlere dalmaya ve kendimi Bailey Mitchell'da boğmaya odaklanmışım.

Benim sorunun neydi? Başka seçeneğim yoktu. Bunu 1 kez yapmak zorundaydım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bailey

"Denemek istemediğine emin misin?" Scott sordu.

Scott ve annem kayak kıyafetleri içinde gülümsüyorlardı ve ben de kendi kendime annemin parlayan yüzünün Scott'la kaliteli zaman geçirmeye bir tepki değil, çok ihtiyaç duyulan bu tatille ilgili olduğunu söyledim.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve asansörün yanındaki dağ evi kafesini işaret ettim. Charlie ve ben annemi mutlu etmek için hayalet kasaba planlarını iptal ederek tek başımıza çıkmak yerine onlarla gitmiştik ve o ve Scott üstlerini değiştirmeden önce hep birlikte Blue Moose'da kahvaltı etmiştik. "Bütün gün elimde kakao ile 1re'nin yanında kitap okumayı planlıyorum, sadece siz tavşanlar yeniden doldurduğunuzda el sallamak için duracağım."

"Charlie mi?" Scott kaşlarını kaldırdı. "Bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Gerçekten iyi bir adamdı, Charlie tam bir baş belasıyken bile Kıcını.

"Teşekkürler," dedi Charlie, elimi tutarken parmakları benimkilerin arasında kenetlenmişti. "Ama eğer biri buna göz kulak olmazsa, ne yapacağını Tanrı bilir."

Onlar yamaçlara doğru yola çıktılar, biz de içeri girdik. Midemde kocaman bir düğüm vardı, çekyatta olanlardan sonra aramızın bozulacağından endişeleniyordum. Ona karşı hissettiklerim hakkında ne düşüneceğimi hâlâ bilmiyordum ama arkadaşlığımız değişmeden bunu kendi başıma çözmeyi tercih ederdim.

Tanrım, *lütfen* her şeyin normal olmasına izin ver.

Sıranın önüne geldiğimizde Charlie'nin telefonu çaldı ve ekrana baktığında, "Annem arıyor. Benim için sipariş verebilir misiniz?" dedi.

"Elbette" derken yüzümün soğukkanlılığını korumasına dikkat ettim. "Sizin için ne getirebilirim?" diye sordu kayak şapkalı barista.

Siparişimizi verdim ve tezgâhın diğer ucuna gittim, ama dükkânın ön tarafındaki pencerelerin yanında durmak için hareket eden Charlie'ye göz atmayı sürdürdüm.

Annesi miydi, yoksa onu rahat bırakmayan eski sevgilisi mi?

Ve neden onun eski sevgilisi olduğu düşüncesi midemdeki sinir düğümünü daha da ağırlaştırdı? Onun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu düşünce telefonumu çıkarmamı ve mesajlarımı kontrol etmemi sağladı - hala Zack'ten bir şey yok - çantama geri koymadan önce.

Birkaç dakika sonra Charlie'nin yanıma gelip yanımda durmadan önce telefonunu cebine koymasını izledim. "Bunun için üzgünüm. Görünüşe göre arkadaşım Bailey'nin kim olduğundan emin olmadığını yeni fark etmiş, bu yüzden güvenliğim konusunda endişeleniyor."

"Şimdi her şey yolunda mı?" Ailesinden bahsederken sesinin nasıl çıktığını hatırlayarak sordum.

"Ah, evet," dedi barista içeceklerimizi koyarken. "Ona senin kurallara sıkı sıkıya bağlı biri olduğunu söyledim, şimdi çok heyecanlandı."

Gözlerimi devirip döndüm ve doğruca büyük kanepeye yöneldim. "Cidden bütün gün kitap mı okumak istiyorsun?" diye sordu, elindeki bardağı kanepenin ucuna koyarak.

ceketini almadan önce masaya oturdu.

"Bana harika geliyor ama başka bir şey yapmayı tercih ederseniz..." Omuz silktim ve kupamı bırakıp kanepeye uzanırken arkamı dönüp gittim.

Gözleri kısıldı. "Bugün neyin var senin? Ne zamandan beri benim yapmak istediğim her şeyi yapmak istiyorsun?"

Tekrar omuz silktim. "Bugün son günümüz olduğu için uzlaşmaya çalışıyorum." "Yatak öpücüğünden korkuyorsun," dedi, eğleniyormuş gibi sırtarak

ona.

"Hayır, değilim," dedim, nasıl davranacağımı bilemeden. Korkmuş görünmemesi iyiydi ama yine de bu konuda *bir şey* yapması gerekmez miydi?

"Evet, öylesin - *bana* yalan söyleme Gözlüklü, hadi ama." Ayaklarını sehpayaya dayadı ve "İtiraf et" dedi.

"Tamam." Gözlüklerimi burnuma doğru ittim ve yüzüm ona dönük olacak şekilde vücudumu çevirdim. "Öpücük yüzünden biraz... *kafam karışmış* gibi hissediyorum."

"Şey," dedi, hâlâ şaşırmamış görünüyordu. "Bazen böyle şeyler olur."

O kadar rahat, o kadar endişesiz görünüyordu ki, tüm bu duyguların benim kafamda olup olmadığını merak ettim. "Ciddi misin? *Boktan* olaylar senin analizin mi?"

Sırtışı kayboldu ve yutkundu, bir şeye benziyordu. Rahatsız, belki? Gergin mi? Kahvesini aldı ve bana bakmadan, "Tanrım, neden bunu analiz etmek zorundayız ki?" dedi.

"Bilmiyoruz," dedim, umutsuzca nasıl hissettiğine dair *gerçeği* bilmek istiyordum. "'Boktan şeyler olur' her şeyi anlatıyor. Söylenmesi gereken her şey 'boktan şeyler olur' sözüyle ifade edilmiş."

Bu onun bana bakmasını sağladı ama çenesinin küçük bir hareketi dışında ifadesi okunamıyordu.

"Ne?" diye sordum. Sert ses tonumdan pişmanlık duyarak sordum çünkü bu *kesinlikle* bizimle normale dönecek. Kendimi onun alaycı sözlerinden birini taklit etmeye zorladım. küçük gülümsemeler, gerginliği azaltmak için umutsuzca, ve dedi ki, "Bana bakmayı kes, ucube."

"Özür dilerim." Koyu renk gözleri yüzümde gezindi ve parmağını ağzına götürmeden önce kısa bir süreliğine sırttı. "Şimdi bana o kitabı okumaya başla."

"Ne?"

Bir yudum aldı, gözleri muziplikten biraz kırıxmıştı, sonra öne doğru eğilip fincanını kahve masasına koydu. "Kitap getirmedi, bu yüzden yüksek sesle okumak zorunda kalacaksın."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Neden yapmayasın ki?" Kitabıma baktı. "Okuduğun şeyden utanıyor musun?"

"Hayır." *Dükten Kaçmak*'ı hayatımda yirminci kez falan yeniden okuyordum.

"Ama bunun senin işin olduğundan şüpheliyim."

"Tarihi bir olay mı?"

"Tarihi *romantizm*," dedim.

"Porno?"

"Pek

sayılmaz."

"O zaman yüksek sesle oku."

Gözlerimi devirdim ve "Sadece Dük'ün satırlarını okursan" dedim. "O iyi biri mi?"

"Oh evet."

"Sıcak mı?"

"On 1re."

"Peki," dedi omuz silkerek. "Ben yaparım."

"Kapa çeneni." Buna inanamadım. "Ciddi misin?"

"Bunu yapıyorum çünkü yapmayacağıma o kadar emindin ki. Haklı olmana izin veremem, değil mi?"

Kanepede bana yaklaştı, böylece ikimiz de sayfaları görebiliyorduk. Kitabı açtım, neler olduğunu ve nerede kaldığımı ona anlattım ve sonra okumaya başladım.

"Gülümsedi," diye yüksek sesle okudum. "Göz göze geldiklerinde yanakları pembeleşmişti ama bu sadece odanın sıcaklığından kaynaklanıyordu."

Başımı kaldırdım, kara gözleri yaramazca parıldıyordu. Boğazını temizledi ve saçma bir İngiliz aksanıyla şöyle dedi

Mary Poppins'in baca temizleyicisi gibi, "Bayan Brenner, görmek ister misiniz? bahçeler?"

Kıkırdamalarla başladı ve bir sayfa daha okuduktan sonra ikimiz de kıkırdamaya başladık. Kitap okumayı gürültülü, komik ve kesinlikle rahatlatıcı *olmayan* bir aktiviteye dönüştürmeyi Charlie'ye bırakın. Charlie'nin çabuk sıkılacağı bir şey gibi görünüyordu - küçük oyunlarından biri - ama aslında kitaba girdi.

Birkaç saat boyunca o kanepede oturduk -kelimenin tam anlamıyla- güldük ve iğrenç bir şekilde kitap okuduk. Charlie yatağımızı değiştirmek için kalktığında, bana mükemmel bir randevu vermiş olabileceğini fark ettim.

Yani, bir randevuda değildik ve sabah saatleriydi, ama bu kahve dükkanı gezisini bir kitapta okusaydım, bunun üzerine Pinterest'te bir ruh hali panosu oluştururdum çünkü bu, bir kitaptaki tekmeleme ve çılgılık atma-yastığıma girme sahnelerinden biriydi.

Bir kahve dükkanında birlikte kitap okuyorlar!

Americano'suna biraz krema koymasını izledim ve Bay Hiç'in sonsuza dek gitmiş olup olmadığını merak ettim. Çünkü şimdi ona baktığımda sadece arkadaşım Charlie'yi görüyordum. Hâlâ kafamı karıştırıyordu ama bir zamanlar sandığım gibi bir pislik değildi.

İşlerin bu kadar kısa sürede bu kadar değişebilmesi çok garip.

Belki de onunla ilgili şeyleri fazla düşünmeyi, onun kim olduğuna, benim kim olduğuma ve birlikte kim olduğumuza dair kurallar ve yargılar koymayı bırakmam gerekiyordu. Çünkü Charlie'nin dün geceki *boktan* açıklamasını kabul etmeseydim, bu mükemmel sabahı yaşayamayacaktık.

Olur böyle şeyler.

Sonra bana baktı, kaşlarını birleştirdi, yüzünde takındığım bu *garip ifade* de *neyin nesi?*

Ellerimi tuttum ve tüm yüzümü kaplayan gülümsememi zapt etmeye bile çalışmadım.

Çünkü yeni bir sloganım vardı. Yeni bir düşünce tarzı.

Sınırı geçip Colorado'yu geride bırakana kadar hiçbir şeyi fazla düşünmeyecektim. Charlie hakkında, ailem hakkında, Zack hakkında... hiçbir şey hakkında. Gerçekleşecek her eylem, söylenecek her söz, hepsi artık bir boka atfedilecekti.

Ve bu sadece bu olurdu.

Colorado'da bir bok oldu.

Hikayenin sonu.

Sonunda kafeden ayrıldık ve kasabada dolaşmaya başladık, ancak etraf turistlerle biraz kalabalıklaşınca yürüyüşe çıkmaya karar verdik. Charlie'nin ilk önce içeri girmeden apartmanın arkasındaki patikaya gitmeyi önermesine sevindim, çünkü onunla evde yalnız olmak berbat bir fikir gibi görünüyordu.

Bir şey olacağını düşündüğümünden değil -bütün gün sakindik- ama rahat tavrımın bu tür bir iç kargaşaya dayanabileceğinden emin değildim.

Patika şaşırtıcı derecede güzeldi - çam ağaçları, gürül gürül akan dereler ve dost canlısı sincaplar - ve dik arazide yürüyüş yapmak bir gün önce olduğu kadar eğlenceliydi. Dönüş yolunda ise bacaklarım çılgılık atıyordu.

"Oturabilir miyiz?" Üzerine oturmak için yalvaran, devrilmiş bir kütüğün bulunduğu bir açıklığı işaret ederek sordum. "Bir molaya ihtiyacım var."

"Bir ayının seni yemesini mi istiyorsun?" diye sordu, alaycı gözleri güneş gözlüklerinin arkasına gizlenmişti.

"Oturmak istiyorum, Charlie," diye sızlandım. "Bacaklarım yoruldu. Bir ayı saldırısını göze alacağım." "Hayır." Yürümeyi bıraktı, yaklaştı ve başını öne eğdi. "Neredeyse Kanepeye uzanıp bir daha kalkamayacağın daireye." Gözlerimi devirerek, "Sakin 'nerede' deme," dedim. "Peki sen nasıl Yorgun musun?"

Bu onun dudaklarının yukarı kalkmasına neden oldu.

"İnanılmaz derecede iyiyim Gözlüklü." "Beni bağışla."

"Sırtıma binmek ister misin?" diye sordu, artık tamamen eğleniyordu. "Eğer küçük bacakların bunu başaramazsa, seni uykuya ihtiyacı olan bir çocukmuşsun gibi dağdan aşağıya taşıyabilirim."

"Sırf seni cezalandırmak için bu teklifini kabul etmeliyim," diye cevap verdim, bir parmağımla kütüğümü işaret ederek. "Ama şu anda o kütüğün bana ihtiyacı var."

"Bu bir ceza olmaz. Bunu sadece o günkü antrenmanım olarak kabul edeceğim." Döndü ve bacaklarını bükte. "Atla."

Ya çok kiloluysam? Ya formda olmadığımı düşünürse? Charlie'nin bedenine bağlandığım için normalde beynim eriyip nevroitik endişelerden oluşan bir su birikintisine dönüşecek ve kendiliğinden yanacak mıyım?
"Olur böyle şeyler" diye düşündüm.

*Yoruluyorsunuz, arkadaşınız çok formda, sizi bir dağdan aşağı taşıyor-
Boktan şeyler olur.*

Sırtına atladım ve ona sarıldım.

"Aferin kızıma." Güldü ve hemen yürümeye başladı. Onun hızı çok daha fazlaydı, yani onu yavaşlatıyordum ama bu düşünceyi kafama takmayacaktım çünkü *olur böyle şeyler*.

Ayrıca, bacaklarımı güçlü bir şekilde kavramasından hoşlanmam garip miydi? Evet, muhtemelen, ama olur böyle şeyler.

"Teşekkürler," dedim boynunun sabun gibi koktuğunu fark ederek, "bacaklarımı bağışladığın için. Kesinlikle ölmek üzereydim."

Konuşmadım ama *neden* konuşmadığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Elbette öyleydin," diye alaycı bir şekilde onayladı, sonra başını eğdi. "Şşt."

"Kahretsiz, bunu duyuyor musun?" diye fısıldadı.

"Ne?" dedim. "Şşş...
dinle."

Yürümeyi bıraktı ve tam o sırada bir kedi miyavlaması duyduk.

Önümüzdeki ağaçlara baktım, hiçbir şey söylemedim, Charlie onun üstüne baktı ve "Oh hayır, küçük adam" dedi.

Bakışlarını yukarı doğru takip ettim ve vay anasını, minicik gri bir kedi yavrusu uzun bir dalın üzerinde.

Çok uzun bir dal.

Tüy yumağı miyavlamaya devam ederken, "Olamaz," dedim. Charlie'nin sırtından kaydım. "Nasıl aşağı inecek?"

Charlie'den ne bekliyordum bilmiyorum ama tek kelime etmeden ağaca tırmanmaya başladı. Neyse ki ağacın budaklı eski bir gövdesi vardı ama kedi *çok yüksekti* ve Charlie aklını kaçırmıştı.

"Charlie," dedim endişeyle. "Oraya kadar tırmanamazsın."

"Elbette yapabilirim," diye mırıldandı, kediye korkutmamak için yatıştırıcı bir bebek konuşması sesi kullandı. "Sadece biraz daha uzakta."

O daha yükseğe tırmanmaya devam ederken gözlerimi kısarak güneşe baktım.

"Geliyorum küçük dostum, beni bekle, tamam mı?" dedi, daha da yükseğe tırmanarak. "Seni aşağı indireceğim, sana sıcak bir battaniye ve biraz yiyecek getireceğim, tamam mı?" Yavru kedi miyavlamaya devam etti ve Charlie kediyle en tatlı sesiyle konuşurken ben de şaşkınlık içinde onu dinlemeye devam ettim. Alçak sesle miyavlamasındaki bir şey karnıma yerleşti ve *beni* rahatlattı, aptalca bir şekilde çok fazla tırmanırken bile o süper yüksek ağaçta.

"Biliyorum dostum," dedi ve Charlie'nin tüm dikkatini o küçük kedinin iyiliğine vermesini izlerken kalbim ılık bir sıvıya dönüştü. "Burası cehennem gibi ürkütücü, değil mi? Ama ben seni korurum, merak etme."

Onun daha da yükseğe tırmanışını izlerken kalbim boğazıma düğümlendi. "Dikkatli ol, Charlie."

"Öyleyim," dedi, kediye karşı kullandığı aynı yatıştırıcı ses tonuyla. "Neredeyse geldim."

Onun bir pislik olduğunu nasıl düşünebildim? Charlie Sampson en yumuşak, en tatlı merkezde, her ne kadar etrafı gevrek bir sinizmle çevrili olsa da Yavru kediye yaklaşmasını izlerken garip bir gurur hissettim.

Çünkü bu durumda kaç kişi tırmanmaya başlar?

Yavru kedinin altındaki dala çıktı ve daha da fazla konuşmaya başladı. "Bir saniye içinde seni yakalayacağım ve çok fazla korkmamana ihtiyacım olacak, tamam mı? Bir çizik birdir, ama lütfen aşağı atlayıp kendine zarar verme."

Tam altında durmak için birkaç adım attım, ne kadar yükseğe tırmandığı konusunda inanılmaz derecede stresliydim. Belki yer yerine *benim* üzerime düşerse ölmezdi.

Elini uzattı ve -Tanrı'ya şükür- ilk denemede kediye yakaladı.

Ve küçük RuI yığını kaçmaya çalışmak yerine, Charlie onu okşarken başını yakasına gömdü.

"İyi iş, dostum. Ne kadar iyi bir çocuksun, kıpırdamadan oturup beni bekliyorsun." Charlie'nin ağzı kediciğin kulağının hemen yanındaydı ve "Sen çok iyi bir kediciksin" dedi.

Onu bir ağacın kenarından sarkarken ve o küçük hayvanı kucaklayıp beslerken izledim ve bu inkar edilemezdi.

Charlie Sampson'a karşı büyük hislerim vardı. Kahretsin.

BÖLÜM OTUZ-SEYEH

Bailey

Eve dönüş yolculuğumuz da aynı şekilde eğlenceli ve rahat geçti, sadece Charlie'nin sevimli kedisi Pulball'un da katkısı vardı. Yola çıkmadan önce kahvaltıda ne sipariş edecekleri yarışmasını kazanarak bu ismi vermeye hak kazanmıştım. Charlie kediye eve getirmeden önce annesiyle konuşmak istedi, bu yüzden annem kediye bizim eve getirmemizi ve izin aldıktan sonra gelip almasını önerdi. Charlie'nin kediye karşı bu kadar korumacı olması iğrençti ve ben onun bu yumuşak tarafına tamamen takıntılıydım.

Kediye eve getirdikten sonra Scott markete koştu ve tek kullanımlık bir kum kabı, mama ve bir kedi oyuncağıyla eve geldi ve üçü - Scott, annem ve Charlie - bütün akşam RuIy kedisinin üzerine titrediler.

Lanet kedi her şeyi mahvetmişti.

Çünkü artık Charlie'nin o kediye olan güzel düşkünlüğünün duygusal olarak dikkatimi dağıtmasının yanı sıra, yavru kediye sevmelerini izlerken bariz olan şeylerden de kaçamazdım.

Scott iyi bir adamdı.

Tatlı ve düşünceliydi, hatta Charlie'nin onu kızdırmak için yaptığı onca şeye rağmen Charlie'ye bir şans verdi.

Nasıl olur da işleri karıştırmaya devam edebilirdim? Özellikle de annem ondan gerçekten hoşlanıyor gibi görünürken?

Bu bana stres veriyordu, ama onun sonsuza kadar hayatımızda olacağını düşündüğümde, bu stres n'inci dereceye kadar hızlandı.

Bu kadar rahatlık yeter.

Ancak eyaletler arası yolda geri geri giderken kendimi bir gece öncesine göre daha iyi hissediyordum çünkü artık sağlam bir planım vardı.

O çekyatın üzerinde *saatlerce* uyanık yattıktan sonra Charlie'ye olan hislerimi ve neden korkunç olduklarını takıntı haline getirdiğimde, cevap bana geldi.

Önemli değildi.

Olmadı. Charlie'ye karşı yeni ve kafa karıştırıcı hislerim olması kimin umurundaydı?

Hislerimin *kendisiyle* meşguldüm -ne *anlama* geliyorlar? **Bunlar** gerçek mi? **Birdenbire** ona bu kadar aşık olmuşken *nasıl* arkadaş olabiliriz?

duyguların kendisiyle *ilgili* olmadığını fark etmeden önce.

Onlarla ne yaptığım ile ilgiliydi.

Ve onlarla *hiçbir şey* yapmayacaktım.

Çünkü Charlie'nin benim hakkımda hissettiklerimi hissetmediğini biliyordum. onu. Benden hoşlandığını biliyordum, benimle takılırken eğlendiğinden oldukça emindim ve beni öpmekten hoşlandığından kesinlikle emindim.

Gawwwwwwwd, öpüşme *şekli*.

Ama bana baktığında yüzünün hiç bu kadar değiştiğini görmemiştim. Becca'yı o partide gördüğünde. Ve Zack ayrılığımızdan sonra hayatına devam ettiğinde hissettiğim reddedilmeden sonra, "oldukça eminim" ve "hoşlandım" ile yetinmek istemiyordum.

Hiçbir şeye razı olmak istemiyordum.

Bu yüzden ailemden öğrendiklerimi - duyguların, özellikle de yeni duygular ortaya çıktığında eninde sonunda kaybolduğu gerçeğini - alıp kalbimin değişmesini sağlayacaktım.

Lancaster County'ye girdiğimizde ve bir saat içinde evde olacağımızı bildiğimde "Bir fikrim var," dedim.

"Uh-oh," dedi Charlie, ağzına birkaç portakallı TUMS atarken.

"Uh-oh yok," diye karşı çıktım. "Hiç de uh-oh yok. Sadece yolculuk bittiğine göre, ikimizin de gerçek hayatta çıkmamız için iyi bir zaman olabilir diye düşünüyordum."

O sözleri söylediğimde, *ne kadar ciddi* olduğumu fark ettim. Sadece bir Charlie-Bailey Diuser, ama belki de Zack'i unutmaya çalışmamın zamanı gelmişti.

"Ne?" dedi, bana bakarken sesi gergindi, kaşlarının arasında bir kırılganlık vardı.

"Birbirimizi değil," diye ekledim hemen, yüzündeki dehşet ifadesini fark ederek. "Ama... insanlar."

Gözlerini devirdi ve tekrar yola baktı. "Gerçekten mi Gözlük?"

"Eli'ın bana çıkma teklif etmek istediğini söylemiştin ve benim de çok güzel, zeki ve komik bir arkadaşım var-Dana." "Çift randevu yapmalıyız" derken umursamaz görünmeye çalıştım.

"Her şeyden önce, lütfen asla 'çift tarih' gibi şeyler söylemeyin," dedi antiasidini çiğneyerek.

"Katılıyorum. Ağzımdan çıktığı anda pişman oldum."

"İkincisi, bu ne lan?"

Charlie sinirli görünüyordu, bu da iyi hissettirdi. *Bu düşünce onu **incitti** mi?*

Başka biriyle çıkmamı mı? O günden sonra bunu önerdiğim için kızmış mıydı?

paylaştığımız hafta sonu? Rahatça sorduğumda süper soğukkanlılığı hedefledim, "Ne Ne oluyor lan?"

"*Ne* oluyor lan? Muhteşem, zeki, komik bir arkadaşın var ve bu

"Ondan ilk kez mi bahsediyorsun?" Gözleri yolda kaldı, ama baktı

"Benden bir şeyler saklıyormuşsun." dedi eğlenerek.

Sıcaklık yüzümü -hatta tüm vücudumu- kasıp kavurdu ve ne kadar çabuk hüsnükuruntu içine düştüğüm için utandım. Midemin çukurundaki istenmeyen hissi görmezden geldim ve "Sanırım aradığınızı bilmiyordum" dedim.

O zaman bana baktı ama ifadesi okunamazdı. "Sanırım ben de anlamadım."

Tanrım, sahte erkek arkadaşımı şimdiden özlemiş olmam nasıl mümkün olabilirdi?

"O zaman ayarlayalım," dedim, arkadaşlığımızı garip duygusal bağlar olmadan sağlam bir zemine oturtmanın en iyi yolunun bunu zorlamak olduğunu hatırlayarak.

"Hadi," dedi. "Aptalca bir şey yapmalıyız, bowling gibi."

"Bowling aptalca değil," diye mırıldandım. "İlkokuldayken Cumartesi sabahları bowling ligindeydim ve çok eğlenceliydi."

"Bir inek ne diyor?"

"Her neyse," dedim pencereden dışarı bakarak. "Cumartesi Grevcileri'ndeydim ve biz yönettik."

"Topallığının parazitinden duyamıyorum. Bowling falan mı oynuyoruz?"

Başımı salladım ve "Bowling oynuyoruz." dedim.

Şöyle bir baktı ve kaşını kaldırdı. "Buluştuğumuzda beni öpemeyeceğini biliyorsun, değil mi?"

Öksürerek bir kahkaha attım. "Farkındayım, evet."

"Charlie Special'ın tadına baktığınıza göre, eminim cazip gelecektir, ama-" "Ewwwww-Charlie Special, kızarmış ekmek üzerine dilli sandviç gibi ekmek," diye araya girdim. "Lezzetli," diye mırıldandı.

"Ve öpücük hatırlatmasına ihtiyacı olan sensin, çünkü sen Hafta sonu boyunca ağzını bana sürdün," diye takıldım ve çantama uzanıp SweeTarts.

"Gerçekten yapamadım," diye onaylayınca şaşkınlıkla başımı çantamdan kaldırdım. Gözleri yoldaydı, köşeleri kırışmıştı, sırttı ve "Oyunumuzun öpüşme kısmına bayıldım" diye itiraf etti.

"Aynen," dedim, ikimizin de dürüstçe itiraf etmesine şaşırarak. O da başıyla onayladı. "Yoğun eğitimden geçmen çok kötü oldu."

"Yeterince pratik yaptığımızı düşünüyorum."

Bir dakika sessiz kaldı, sonra "Evet, daha yoğun bir şey muhtemelen beni öldürürdü" dedi.

Bunu söylerken yüz ifadesi hoşuma gitti. Yumuşak ve komikti, sanki kendi zayıflığı hakkında samimi davranıyordu. Buna ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden arkamı döndüm ve koltuğun üzerinden kedi taşıyıcısına baktım. "Awww... PuIball uyuyor."

"Zor bir hafta sonu geçirdi," dedi Charlie küçük bir gülümsemeyle. "Dinlenmeye ihtiyacı var."

Nihayet binamızın önüne geldiğinde annem ve Scott arabalarını boşaltıyorlardı. Bu iyiydi, çünkü her şeyden sonra vedalaşırken nasıl garip davranmayacağımı bilmiyordum.

Ama Scott çantamı, annem kediye aldığı anda ve Charlie arabayla uzaklaşırken ona el salladığımızda, bir anda evimi özlemeye başladım.

arabasının kayboluşunu izledi.

Yolculuğumuzun bitmesine hazır değildim.

Daireye girdiğimizde, onları olabildiğince çabuk bir kenara bıraktım. Pulball ve ben eşyalarımızı aldık, odama girdik ve düşüncelerimizle baş başa kalmanın mutluluğuyla kapıyı kapattık. Bay Squishy kapımda miyavlamaya devam etti - bir şeyler olduğunu biliyordu - ama yaşlı kediye görmezden geldim çünkü annemin ona ilgi yağıdıracağını biliyordum. Yavru kedi yastıklarımın üzerinde dolaşırken yatağıma atladım ve telefonumu çıkardım.

Nekesa'ya söyleyecek *çok şeyim* vardı.

Ama daha ilk mesajımı bitirmeden Charlie aradı. Cevap verirken sırt üstü döndüm, "Daha eve gelmedin mi?"

"Evet," dedi ve arka plandaki sesleri duyabiliyordum. "Evdeyim ama erkek arkadaşının çocuklarını getireceğini bilmiyordum. Bu yüzden kendimi kaybetmeden önce seninle ve kedimle konuşmam gerekiyor."

"Lanet olası erkek arkadaş," dedim dişlerimi sıkarak, *bunun* böyle olmasından nefret ederek.

Charlie eve döndü. Colorado'daki tüm konuşmalarımızdan sonra onu daha önce tanıdığımdan daha iyi tanıdığımı hissettim. Artık bunun onu *rahatsız ettiğini* - *çok rahatsız ettiğini*- biliyordum, çünkü bu konuda alaycı bir hıyar olduğu için umursamadığını varsaymak yerine. "Gelmek ister misin?"

"Sanırım Scott'a bensiz birkaç saat borçluyum," dedi Charlie. "Yolculuk sırasında bana büyük bir pislik gibi davranabilirdi ama aslında davranmadı."

"Tanrım, böyle şeyler söylemenden nefret ediyorum," dedim, çünkü ben de Scott için aynı şeyleri hissediyordum.

"Biliyorum, özür dilerim." Bir kapının kapandığını duydum ve şimdi daha sessizdi. "Kedimle konuşmama izin ver." dedi.

Bir elimi yatağın diğer tarafına uzattım, Pulball'u yakaladım ve göğsüme koydum. "Merhaba de, Pul." "

Telefonu uzattığımda kedi küçük yüzünü telefona doğru kaldırdı, sonra çenesini telefona sürttü.

"Üzgünüm, şu anda konuşmak istediğini sanmıyorum," dedim, göğsümün üzerinde daireler çizerek yürüyen küçük adamın başını kaşıyarak.

"Telefonu kulağına götür," dedi Charlie.

"Tamam," dedim ve telefonu uzattım. Charlie konuşmaya başladı ve ne dediğini duyamasam *da o* sesi kullandığını anlayabiliyordum. Ve -cidden- yavru kedi miyavlamaya başladı, tedirgin ve heyecanlı görünüyordu ve sanki tek istediği Charlie'nin ortaya çıkmasıydı.

Telefonu geri aldım, yavru kedi yüzünü kulağımla telefon arasındaki boşluğa sokmaya başlayınca güldüm. "Aman Tanrım, bu adam seni o kadar çok seviyor ki, iğrenç."

"Bana FaceTime atar mısın? Onu özledim."

Bu ağzımı açık bıraktı ve nefesim kesildi. Yüksek sesle. "Charlie Sampson, sen bu pullball için kesinlikle yapışkan, yumuşak bir tarçınlı çöreksin."

"Evet, biliyorum."

"Senin bu kadar tatlı olduğunu hiç düşünmemiştim." "Ben her zaman tatlıyım."

"Asla, aslında, ama tamam." "Bana kedimi göster."

"Tamam."

Düğmeye bastım ve bir saniye sonra telefonumda belirdi.

"Bekle," dedi ve onu yatak odasında üzerinde sadece bir şort ve tişörtsüz dururken gördüğümde yeniden nefes nefese kaldım. Her zaman düşünmüştüm kıyafetlerinin altında parçalanmış gibi görünüyordu, ama *hoooooooly* bok, Belli ki çocuk spor yapmayı çok ciddiye alıyordu.

Bir saniyeliğine kadrajdan çıktı, sonra geri döndü ve gömleğini başına geçirdi. "Oğlum nerede?"

Kediyi kucağıma aldım ve doğrudan telefonun önüne tuttum.

"Hey, küçük dostum," dedi Charlie ve onun yavru kediye sırtışını izlerken kalbim sıkışmıştı. Charlie'nin yüzünü *öyle* görmek ödül gibi bir şeydi. Pullball'la konuşmaya devam etti - aslında kur yapıyordu - ve sonra, "Tamam, Gözlük'ü telefona ver," dedi.

Güldüm ve kediyi yere bıraktım, böylece Charlie ve ben birbirimize bakıyorduk. "Eğer o kedi için ne kadar zavallı bir pislik olduğumu birine söylersen seni öldürürüm." "Kimseye söylemem," dedim. "Sadece Dana'ya."

"Ah, evet." Yatağına otururken onu izledim ve "Bunu daha kurmadın mı?" dedim.

"Tamam, eve *yeni* geldik. Ama *önce* Eli ile konuşmalısın. Eğer yapmazsan Dana'yı alamazsın."

Bana ukala bir sırıtış attı ve "Birazdan mesaj atacağım" dedi.

"Ondan hoşlanacağımı düşünüyor musun?" diye sordum.

"Partide onunla konuşmadın mı?"

"Evet, ama onu gerçekten *taniyorsun*. Sence benim tipim mi? Sence ortak noktalarımız olacak mı?"

Düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı ve sonra "Evet, aslında biliyorum" dedi.

"Güzel."

"Peki ya arkadaşın?" Charlie kaşlarını kaldırdı ve "Yani evet, ikimiz de güzel, komik ve zekiyiz ama *başka* ortak ilgi alanlarımız var mı?" dedi.

Arkamı döndüm ve "O da senin gibi çok alaycı ve voleybolcu" dedim.

"Voleybol *benim* için tam olarak nasıl geçerli olabilir?"

"Belli ki ikiniz de sportif şeyler yapmayı seviyorsunuz."

Bir kaşını kaldırdı ve eğlenmiş görünüyordu. "Belli ki mi?"

Yanaklarım yanarken gözlerimi devirdim. "Terlemekten hoşlanan birinin göğsüne sahipsın ve bunu biliyorsun."

"Baybay," diye takıldı, yüzünü kameraya yaklaştırarak, "beni mi kesiyordun?"

Tanrım, her zaman bu kadar seksi miydi? Tanrı aşkına, FaceTime'daydık ve sanki eğilip beni öpecekmiş gibi nefesim kesildi. Boğazımı temizledim ve "Dana'ya senin kibirli bir pislik olduğunu söylüyorum. Güle güle."

Güldü ve "Eli ile konuştuktan sonra sana mesaj atarım" dedi.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlie

Dana emniyet kemerini bağlarken, "Ailem için üzgünüm," dedi.

"Merak etme," diye cevap verdim, arabayı çalıştırdım ve geri vitese taktım. Parfümü güzel kokuyordu ve ne olduğunu merak ettim. "Harika görünüyorlar."

Benimle on dakika görüşmüş olmalarına rağmen harika görünüyorlardı. Dana'nın ailesi zerre kadar umurumda değildi. Dürüst olmak gerekirse, Dana oldukça havalı görünse de bu çifte randevu akşamından korkuyordum. Neden? Evet, çünkü ben lanet bir aptaldım.

Erkeklerle kadınların arkadaş olamayacağını biliyordum. Bu benim için bir şeydi. evrensel bir gerçek olarak kabul edilir. Ama bir şekilde, Bailey ile birlikte, çizgiler aşıldı. Bir dakika önce sadece birbirini rahatsız eden iş arkadaşlarıydık ve bir dakika sonra elini benim için pisuvara sokuyordu.

Tuzağa düştük ve bir süreliğine "arkadaş" olduk, ama bir süre sonra *-tabii ki seni* aptal- onun davranışlarını takıntı haline getirdim.

Şaşırdığında gözlerini hızlı hızlı kırpması, uykulu olduğunda gülüşünün nefes nefese gelmesi ve bir şekilde bir şeyin beni üzeceğini benden önce anlaması.

Omaha ve Colorado arasında bir yerde Bailey Mitchell'a gerçekten, delicesine, gülünç derecede aşık olmuştum. Düşünebildiğim tek şey oydu. ve bazen her şeyi yapabileceğimi hissettim -her şeyi- sadece emin olmak için mutluydu.

Yani evet, bana Dana'yı ayarlamaktan bahsettiğinde bir tür tokat yemiş gibi oldum ama bu tokat gerekliydi. Bu soğuk bir sıçrama gibiydi

su bana onunla daha fazla bir şey yapmak istemediğimi hatırlattı çünkü *daha fazla* sürmedi.

Tanıdığım herkes -her lanet olası- bana yanıldığımı söylemişti. Her bir kişi beni gerçek aşkın ve sonsuza dek mutlu olmanın bir olasılık olduğuna ikna etmeye çalıştı.

Ama bu doğru değildi.

Evet, hayatımda bir terapistin inançlarımı bağlayabileceği bariz bir yük vardı: annem ve babam aşklarını kaybetmişlerdi, çıktığım her insan aşkını kaybetmişti, büyükannem ve büyükbabam ayrılmıştı, hatta teyzelerim ve amcalarım evliliklerini RIP'lemişlerdi.

Benimle akraba olan hiç kimse HEA kalabalığının bir parçası değildi.

Gerçek aşkın erdemleri hakkında benimle bütün gün tartışabilirsiniz, ama bence bu riske değmezdi.

Her zaman bir sonu vardı.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Bec ve ben biyoloji dersinde yan yana oturur, güler ve sevişirdik.

Bay Post'un ilk adının (Uwe) kısaltmasının ne anlama geldiğiyle ilgili gizli şakalar yapardı. O dersi dört gözle beklerdim çünkü dersi eğlenceli hale getirirdi.

Birlikte eğlenebileceğim birinin olması iyi hissettirdi.

Ama çıktıktan sonra -ve daha sonra ayrıldık- artık o sınıfta konuşmuyorduk. Her gün telefonuna bakıyor ya da (diğer tarafında oturan) Hannah ile konuşuyordu ve ben... kendimi yalnız hissediyordum.

Her lanet gün.

Sikeyim.

Ama işte bu yüzden Bay ve benim "sinir bozucu iş arkadaşları" olmaya geri dönmemiz gerekiyordu. Onunla birlikte olmak iyi hissettiriyordu ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Dostum, deli gibi konuşuyorum.

"Aşırı korumacılar," dedi Dana ve çevresel görüşümde telefonuna baktığını görebiliyordum.

"Duvarda senin *fare* kostümlü bir resmini mi gördüm?" Zorlayarak sordum Kendimi lanet bir çaba göstermeye zorladım. "Küçük bir çocuk için çok cesur bir kostüm seçimi."

"Hayır." Güldü ve telefonunu kucağına koydu. "Yani, evet, yaptın ama o *Fındıkkıran*'da oynadığım zamandı. Bale, Cadılar Bayramı değil."

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Biraz daha mantıklı oldu." "Evet," dedi ve sonra telefonunu tekrar eline aldı.

Bowling salonuna giderken yol boyunca hemen hemen her şey bu şekildeydi, hiçbir kimyası olmayan bir soru-cevap seansı. Onda yanlış bir şey yoktu, ama sadece bağlantı kuruyormuşuz gibi hissettirmiyordu.

Mockingbird Lanes'e doğru yürürken sadece yorgun olup olmadığımı merak ettim. Dün gece zar zor uyumuştum ve köpek beni sabahın köründe uyandırmıştı, yani belki de kimya eksikliğinden değil, *hissetme* yeteneğimin eksikliğinden kaynaklanıyordu.

"Bailey!" Dana bir kolunu kaldırarak kalabalık bowling salonunun öbür ucuna doğru bağırdı.

Bakışlarını takip ettim ve ayakkabı tezgahının önünde duran Eli ve Bailey'i gördüm.

Lanet olsun, görünüşe göre *hissetme* yeteneğim sadece birmiş.

Bailey kot pantolon, kalın bir yün kazak ve biraz nefret ettiği ama benim çok şirin bulduğum yeni kaplumbağa kabuğu gözlüklerini takmıştı. Üstündeki oI-beyaz renk koyu renk saçlarını her zamankinden daha parlak ve gözlerini de daha parlak bir yeşil gösteriyordu. Eli onu duymak için biraz eğildi ve her zaman kullandığı frezya losyonunun kokusunu alabildiğini biliyordum.

Elimi cebime attım ve TUMS rulosunu çıkardım. *Sadece*

Onları damarlarıma mı enjekte edeceksin, Evren?

"Hadi," dedi Dana ve ben orada öylece dikildiğimi fark etmemiştim, Bakıyorum.

Kalabalığın içinden onu takip ettim ve ayakkabı reyonuna vardığımızda Eli bana geniş bir sırıtışla "Hiç kemiğin kırıldı mı?" diye sordu.

"Ne?" Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklıkla beni izleyen Bailey'e bir bakış attım.

"Ben de Bay'e diyordum ki, antiasitleri çiğneme şekliniz size süper güçlü kemikler veriyor olmalı, değil mi? Tüm o kalsiyumla birlikte?" dedi ve Dana küçük bir kıkırdamayla destek verdi. "Seni tanıdığımdan beri o TUMS'ları çiğniyorsun."

"Üzülerek söylüyorum ki iki parmağımı, bir bileğimi ve bir dirseğimi kırdım," dedim yüzüm kızarak. "Yani teorin boktan."

Dördümüz ayakkabılarımızı giyip şeridimize giderken hepimiz gülüştük ve Eli'nin yorumunun bende yarattığı hissi görmezden gelmeye çalıştım çünkü lanet olası bir asit reRux spiriline ihtiyacım yoktu. O sabah Dr. Bitz'*le* bir randevum vardı ve o sürekli olarak "*Hiçbir şey yok*" dediğinde kendimi bir çocuk gibi hissetsem de

Sende bir sorun var Charlie; bu sadece vücudunun strese verdiği bir tepki.
kafamda canlandırıyorum.

Dana ile denemeye devam ettim, ama ondan hiçbir ilgi görmedim. Beni tanımaktan çok Bailey ve Eli ile takılmakla ilgileniyor gibiydi, ki bu konuda kesinlikle hemfikirdim.

Bu arada, Bailey Eli ile gerçekten çok uğraşıyor gibi görünüyordu ve ben ondan *nefret ediyordum*.

Bu.

Çok çabalamasından nefret ediyordum, çünkü bu ne anlama geliyordu? Ama en çok da beni bu kadar kıskandırmasından nefret ediyordum.

BÖLÜM OTUZ-HIHE

Bailey

Charlie neden o tişörtü giymek zorundaydı?

Puanlama masasında Eli'nin yanında oturuyordum, adama ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü kelimenin tam anlamıyla hiçbir ortak noktamız yoktu ve tek kelimelik cevapları geçmekte zorlanıyorduk. Ama Charlie ne zaman bowling oynasa ve bıraktıktan sonra gerinse, kotunun üst kısmı ile gömleğinin alt kısmı arasındaki küçük bir deri şeridi ortaya çıkıyordu. Hiç de müstehcen bir şey değildi ama bana onun ne kadar parçalanmış olduğunu, kedisiyle konuşabilmek için FaceTime'dan mesajlaştığımızda gömleksiz ne kadar seksi göründüğünü hatırlatıyordu.

*Bu bana ona yakın olmanın **nasıl bir** his olduğunu hatırlatıyor.*

Charlie bir vuruş yaptı, sonra döndü ve küçük oturma alanımıza doğru yürüdü.

"Görünüşe göre geri dönüş yapıyor," dedim Eli'a, Charlie'nin koridorda yürüyüşünü izlerken.

"Evet," diye cevap verdi, o da gözlerini yola dikmişti.

"Sıra sende," dedi Charlie Dana'ya, alaycı bir gülümsemeyle. "Ama belki bu sefer ıgneleri **düşürmeye** çalışabilirsin."

"Haha," dedi, ayağa kalkıp topun döndüğü yere doğru yürürken ona gülümseyerek. "Şu anda altmış yedisi olan bir adamdan gelen ukala sözler."

Rirting'i neden bu kadar rahatsız ediciydi? Charlie'den hoşlanmasını istiyordum, ama o bu kadar kıkırdamak zorunda mısın?

Karnımı ağrıttıyordu.

"Seni iyi göstermek için kendimi tutuyorum," diye açıkladı. "Bir şey değil, Dana."

Bunun üzerine kıkırdadı ve Charlie'nin TUMS'larından birine ihtiyacım oldu.

"Ve işim bittiğinde topumu parlatabilirsin," diye karşılık verdi, çenesini kaldırdı ve ona İngiltere'nin sıkılmasına neden olan bir gülümseme verdi.

Tanrım, randevu bundan daha sinir bozucu olabilir mi?

Yirmi dakika sonra bu sorunun cevabının EVET olduğunu anladım. "O gösteriye katıldığına inanamıyorum," dedi Eli gülümseyerek ve çok mükemmel dişler. "Dünya ne kadar küçük."

"Değil mi?" Dana gazozunu alırken gülerken, "Doğru," dedi. Eli'nin yanında dururken neredeyse Eli kadar uzundu ve "Orada en fazla bir elli kişi vardı. İkimizin de orada olma ihtimali nedir ki?"

"Sıra sende E," dedi Charlie, yanımdaki skorere yerine otururken. Nefesinin altından "Daha çok bowling, daha az konuşma" diye mırıldandı.

Uzun boylu ve yakışıklı sevgilimin bir top alıp kulvara yaklaşmaya hazırlanmasını izledim.

Dana, "Bir daha tökezleme," diye takılınca adam arkasını dönüp ona sevimli bir sahte bakış attı.

Bir atış yaptı ve geri döndüğünde Charlie, "Benim yerime geç." dedi.

Eli puanlamayı devralmak için yanıma oturdu ve Charlie, "Hey Eli, sana Bailey'nin de eskiden Alaska'da yaşadığını söylemiş miydin?" dedi.

Eli bana baktı. "Sen mi yaptın? Nerelisin sen?"

"Fairbanks," dedim.

"Eielson Hava Kuvvetleri Üssü'nde yaşıyordum," dedi kendini göstererek. "Neredeyse komşuyduk."

"Harika," diye cevap verdim başımı sallayarak.

Sonra ikimiz de gülümsedik ve önümüzdeki şeritlere baktık.

Düşün, seni aptal, söyleyecek ilginç bir şey bul. Eli havalı görünüyordu ve ben Charlie'nin bana yaptıklarını unutmak için kendimi toparlamam gerekiyordu. hissediyorum.

Charlie sekiz lobut devirdi ve Eli'a "Hiç geri dönecek misin?" diye sordum.

"Hayır" dedi ve sonra omzunun üzerinden bakıp "Sıradaki sensin, Dana, gaza gelmeye başlasan iyi olur."

"Kıçını tekmelemek için mi?" Gülümsedi ve "Evet, zaten üzerinde çalışıyorum" dedi.

Lanet olsun. Dana ve Eli, Charlie topunu düşürdüğünde onunla alay etmek için bir araya geldikleri andan beri, bu ikisi arasında süper-Rirty bir hava vardı. Ben ne söylersem söyleyeyim ya da Charlie ne kadar komik bir şey yaparsa yapsın, bu ikisi sadece birbirleriyle ilgileniyor gibiydi.

"*Bana bak Eli!*" diye bağırarak istedim.

Charlie tekrar gitti ve iki pin vurdu, ama arkasını döndüğünde izleyen tek kişi bendim. Eli, Dana'ya gitmesini işaret ediyordu ve Dana da onu kahkahalarla güldüren sevimli bir şekilde dramatik bir selam verdi.

Charlie yanından geçip içkisine doğru giderken kuru bir sesle, "Arkadaşın kesinlikle bana aşık," diye mırıldandı.

Eli, Dana'ya laf yetiştirmeye çok meraklı olduğu için kalkıp onu takip ettim.

"Bu arada Eli bana hiç ilgi duymuyor," demeden önce ikisinin de bakmadığından emin oldum.

"Evet, fark ettim," dedi. "Ben olsam kişisel olarak algılamazdım; küçük arkadaşın ona tereyağından bahsettiğinde gülmedi bile."

"Ne?" O sabah Roor'un üzerine tereyağı düşürmüş, sonra üzerine basmış, kayıp düşmüş ve bir şekilde gözüne tereyağı kaçmıştı. Bana bu komik hikayeyi anlattığında gerçekten ağlamıştım. "Bence bu ikisi bizden hoşlanmadıkları için otuzbirci."

"Aynı."

"Yine de dene," dedim Dana'nın başını geriye atıp Eli'ye gülmesini izlerken. "O gerçekten harika biri ve bence sen de başarılıydın. Bilirsin işte... Eli burada olmasaydı."

Bana deliymişim gibi baktı ama "Deneyeceğim. E Chicago Cubs'ı çok seviyor. Belki bunun hakkında konuşur ve onu cezbederiz."

"Bir erkeği elde etmek için beyzbola ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bana sadece bir bakış attı.

"Bu çok aşağılayıcı," diye sızlandım ve kaburgalarına hafifçe dirsek attım.

"Belki de ona Bailey Special'ın tadına baktırmalıyım."

Bu, ağzı hareket etmese de gözlerini gülümsetti. "Kızarmış ekmek üzerinde inek dili mi?"

Sesimi alçalttım, biraz daha yaklaştım ve "Hayır, Moldova ama ellerim göğsünde" dedim.

Gülmesini beklerdim.

Bunun yerine daha da yakına eğildi -belki de hayal ettim- ve "Sakın buna cüret etme" derken gözleri ağzımdaydı.

Üzerimde yükselirken bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbim göğsümde güm güm attı.

"Onu öpmemi istemiyor musun?" Neredeyse fısıltıyla sordum, nefesim ciğerlerimde sıkışmıştı.

"Bu konuda karar senin." Çenesi sıkıştı-Rex, unRex-ve sonra dedi ki, "Ama Moldova benim."

"Sıra sende Charlie," diye bağırdı Eli.

Birbirimizden ayrıldığımızda hızlıca göz kırptım ve bowling salonunun sesleri kulaklarıma geri döndü.

Bu da neydi böyle?

Charlie'nin yüzü o anda değişti, yoğunluğu yerini ölçülü bir gülümsemeye bıraktı ve "Gidip birkaç vuruş yapma ve aşka vurma zamanı." dedi.

Topun döndüğü yere doğru yürüdü, beni ve tüm vücudumu enerjiyle titreterek yanımdan ayrıldı.

Maçtan sonra dördümüz akşam yemeği için büfeye gittik. Charlie ve Eli bowling salonundaki yemek sepetlerimizi beklerken tanıdıkları bir adam hakkında gülüşüyorlardı ki Dana beni kenara çekti.

"Peki... Eli'dan hoşlanıyor musun?" Önce çocuklara, sonra da bana baktı. "Çok komik ve sevimli biri, Charlie sana onu ayarladığı için şanslısın."

"Evet," dedim. "Açıkçası şu ana kadar onunla pek konuşmadım."

Başını salladı ve -yine- Eli ile Charlie'ye baktı.

"Charlie hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. "Sevimli, değil mi?"

"Evet," dedi omuz silkerek. "Yani, o iyi biri ama aramızda bir kıvılcım olduğunu hissetmiyorum."

Charlie'ye baktım ve o partide Becca'ya bakarkenki yüz ifadesini, hüzünlü gülümsemesini hatırladım ve dışardaki ilk seferinde reddedilmesini istemedim. Özellikle de arkadaşları terk edildiğinden beri inzivaya çekilmiş gibi davranırken.

"Onu tanıdığınızda çok komik biri, ona bir şans verin."

"Olmadıđı halde bir řans olduđunu dűřűnmesine izin vermek istemiyorum."

"Hayır, biliyorum." İćimi ćektim, bunun daha kűtű olacađını fark ettim. "űzűr dilerim. O sadece benim arkadařım ve onun ićin birini bulmak istedim."

"Bence bu kadar yakın olmanız harika," dedi Dana. "Erkek bir arkadaşım olmasını ćok isterdim."

Charlie'ye bir kez daha baktım ve o, kot pantolonu ve uzun kollu tiřűrtűnűn ićinde sevimli gűrűnen ukala sırtıřıyla gűlűmsediđinde, bařından beri haklı olup olmadıđını merak ettim. Sadece arkadař olmak műmkűn műydű? ćűnkű onu izlerken hissettiđim kesinlikle arkadařlıktan űteydi.

Lanet olsun.

Masaya geri dűndűk ve gecenin geri kalanı bowling oynar gibi gećti. Charlie ve ben birbirimizi sergilemeye ćalıřtık ama randevularımız her birimize eřit derecede ilgisiz gűrűnűyordu.

Chicago Cubs'*tan* bahsettım ama Eli "*Cubs taraftarı* mısın?" diye sorduđunda Hayır deyince, bir bařka garip geyik muhabbeti giriřimine dűnűřtű.

Gecenin sonunda ceketlerimizi giyip bowling ayakkabılarımızı geri verirken Dana bana, "Bu akřam arabamı Blondo'daki dűkkűndan almam gerekiyor ve canım hić istemiyor," dedi.

"Blondo'da oturuyorum," diye gűnűllű oldu Eli, gűzleri sanki yeni yorulmuř arabası hayatında duyduđu en gűzel habermiř gibi parlıyordu. "İstersen seni eve giderken bırakabilirim."

Dana'nın yűzű aydınlandı. "Ciddi misin?"

"Ama bowlingden sonra benimle Target'a geleceđini sűylemiřtin," diye sızlandım.

Eli bana mecazi bir tekme atarak, "Charlie'nin yapacağından eminim," dedi. "Değil mi, Charlie?"

Kendini itici bir ezik gibi hissetmekten bahsediyorum.

"Elbette," dedi, gűzleri űzerimdeydi, sanki ne hissettiđimi anlamaya ćalıřıyordu. fırća hakkında. "Zaten kedimi gűrmeye gitmek istiyordum; řimdi ona bir oyuncak gűtűrebilirim."

Dana ve Eli vedalařıp arabasına dođru ilerlerken sevinćten ućuyor gibiydiler. Charlie ve ben ise her birimiz kendi dűřűncelerimizin ićinde kaybolmuř bir halde sessizce arabasına dođru yűrűdűk. Arabaya vardıđımızda, "Cidden *ikimiz* de randevularımız tarafından terk mi edildik?" dedi.

Kilidi açtığında durdum. "Öyle görünüyor."

Charlie, "Dana ona üniversiteyi sorduğumda ne dediğini sana söyledi mi?" diye sordu.

"Hayır."

"Uzaklara mı gideceğini yoksa burada mı kalacağını sordum. Bilirsiniz, sadece onun hayatına ilgi göstermek için, değil mi?"

Başımı salladım. "Doğru...?"

Bana komik bir göz devirmesi yaptı. "Dedi ki, aynen *aktarıyorum*, şu *anda* bir ilişki *aramıyorum*."

"Kapa *çeneni*!" Yolcu kapısını açtım ve arabanın içine tırmandım. "Onunla birlikte olduğunu varsaymak çok küstahça görünüyor."

"Ve soruya cevap bile vermedi. Hâlâ MCC'ye mi, Harvard'a mı yoksa Palyaço Üniversitesi'ne mi gideceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Gülmemeye çalıştım.

"Ve," dedi hafifçe gülümseyerek, "birinin yüzüne KİM SORMUŞTU diye bağırarak kabalık sayıldığından, her şeyi minik kalbimin içinde saklamak zorunda kaldım."

O zaman gülmeye başladım. "*Senden kim istedi*, harika *bir* cümle."

"Ya bu olacaktı ya da *bowling salonumdan defolup gidecektim*."

O arabayı çalıştırıp park yerinden çıkarken ben gülmekten kırılıyordum. "İ Yani, en azından sana hitap etti. Bütün gece Eli için neredeyse görünmezdim."

"Sanırım onu heceledi," dedi Charlie. "Ne?"

"*Descendants* filmlerini hatırlıyor musunuz? Mal'ın Kral Ben'i hecelediği ve ona aşık olmasına neden oldu?" Cebinden telefonunu çıkardı ve "Bahse girerim Dana bunu Eli'ye yapmıştır" dedi.

"Çünkü tek mantıklı açıklama bu, değil mi?"

"Aynen öyle." Charlie müziğini çalmak için Bluetooth'a bastı ve "Bu arada, kimse bizi sevmediğine ve hiçbir beklentimiz olmadığına göre, sonbahar balolarımıza birlikte gitmek ister misin?" dedi.

Bu, başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. "Şu anda ciddi misin?"

Ciddi miydi? İki dansa *da birlikte* mi gitmek istiyordu? Charlie duygularımı bastırmak için çok çalışıyordum; tüm resmi kıyafetleri giyebilir miydim?

kendimi tamamen kaybetmeyeyim?

Başını salladı ve "Elbette. Son sınıfta olduğum için gitmezsem annem kalp krizi geçirir. Kimseden hoşlanmıyorum, bu yüzden en azından seninle gidersem ya da tam tersi, eğleneceğimizi biliyoruz, değil mi?"

Kulağa mantıklı geliyordu.

Makul ve kırık bir kalp için reçete gibi. Ben de tabii ki "Elbette. Evet."

Sen bir aptalsın, Bailey.

"Harika," dedi, aynı şekilde ona bir yerde durmak istediğimi söylediğimde de aynı cevabı verirdi.

tuvaleti kullanmak için benzin istasyonuna.

L Caddesi'ne döndü ve ondan hoşlanıyor olabileceğim fikrinin aklına gelip gelmediğini merak ettim. Colorado'dan beri aramızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyordu; buna gerçekten inanıyor muydu?

"Bu arada, küçükken o filmlere bayılırdım," dedim, smokinli Charlie'nin hayalleri kafamda dans ederken normal olmaya çalışarak.

"*Torunlar* mı?" Sırıttı ve şöyle dedi: "Bunu itiraf etmem muhtemelen hoş olmaz, Ama ben de öyle. Mal ve babasının olduğu şarkı çok iyiydi."

"Az önce gerçekten 'banger' mı dedin?" dediğimde gülüyordum. Ve bunu 'Do What You Gotta Do' ile ilgili olarak mı söyledin?"

Derin bir kahkaha attı ve cebini karıştırmak için biraz geriye yaslandı. "Baybay şarkının adını biliyor. Ne otuzbirci ama."

"*Sen* bir otuzbircisin."

"O şarkının her kelimesini bilen bir otuzbirci," dedi ve ben ona gülerken bir antiasit tableti kaptı.

Bu beni çok güldürdü, hatta ben de güldüğümü kabul ettim.

Eve dönerken Target'ta durduk ve Charlie bunu Dana ile olduğundan tamamen farklı bir deneyim haline getirdi.

İlk olarak, mağazanın önündeki standdan sıcak patlamış mısır aldı, çünkü ona göre alışveriş atıştırma ile daha eğlenceliydi. O sipariş verirken dikkatimi vermiyordum, sadece insanları izliyordum, ama sonra iki küçük patlamış mısır istediğini duydum - biri tereyağlı, biri sade - ve sonra büyük olanın içinde geldiği kovayı istedi, böylece onları birbirine karıştırabilecekti.

"Bunu hatırladığına inanamıyorum," dedim kısık bir sesle, çünkü atıştırma görevlisi bu istek karşısında çok sinirlenmiş görünüyordu.

Bana verdiği gülümseme ve kırışan kara gözleri kalbimi biraz sıkıştırdı. "Gözlüklü'nün küçük tuhaflıklarını kim unutabilir ki?"

O an yarım saniye kadar sürdü, o bana gülümserken ben de ona sııttım ve sonra durum değişti. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken sanki samimi bir alışveriş yapıyormuşuz gibi hissettim ve öpücüklerinin anıları hemen aklıma geldi.

Görevli, "Kovalarım bitti, büyük bir çanta olur mu?" diye sordu.

Başım döndü ve kalbimin hızla çarptığını fark ettim.

"Bu harika, teşekkürler," dedi Charlie ve bana döndüğünde yüzü sakindi. Sanki benim hissettiklerimi hissetmemiş gibiydi.

Ne oluyor be? Hissetmiş olmalı, değil mi?

Tanrım, kimya okuma yeteneğimi mi kaybediyordum? "Buraya ne için geldik ki?" diye sordu.

Target'ta durmak istememin tek nedeni, indirimde olan bir elbiseyi almadığım için pişmanlık duymamdı. Ona bundan bahsettim ve yürürken yaslanabileceği bir şey olması için bir araba kaptığımızda, beni elbiseyi denemeye ve fikrini almaya ikna etti.

Onu bir odaya götürdüm ve kapıyı kapattıktan bir saniye sonra kafama bir parça patlamış mısır düştü. Onu fırçaladım, kot pantolonumun düğmesine uzandım ve "Kes şunu, Sampson" dedim.

"Sıkılmaktan hoşlanmıyorum," dedi kapımın dışında bir yerdeki yerinden, "ve senin küçük odan için çekim yapmak bana bir meydan okuma sağlıyor."

Yanımdaki bankın üzerine bir parça daha patlamış mısır düştü. Onu aldım ve duvarın üzerinden fırlattım. "Yakın mıydım?"

"Bu çok zayıftı Mitchell," dedi. "Yerinde olsam şu bankın üzerinde durur ve görüş açımı genişletirdim. Böylece beni vurmak için daha iyi bir şansın olur."

Charlie'nin nasıl olup da herkesten daha eğlenceli olabildiğini merak ederek, "Bankın üzerinde durup çocuk gibi dikizleyerek beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun," dedim.

Bunu düşünürken, kafama bir parça patlamış mısır düştü. Tekrar.

Üzerime patlamış mısır yağarken elbiseyi giydim ve sonra bankın üzerine çıktım.

Ve kapıya baktığımda, kapının hemen yanında duruyordu. Yani, aslında ona yaslanmıştı.

"Bu bir meydan okuma değil." Onun kalkık yüzüne baktığım için şaşırarak güldüm. "Dev gibi olduğun için onları odama bırakıyorsun. Tembelsin."

"Dışarı çık ve bana pazarlık elbiseni göster," dedi bana sırtarak. "Tamam," dedim, zıplayıp aşağı inerken o tanıdık *şeyi* hissederek Itting odasından dışarı.

"Elbiseyi beğendim," dedi, gözleri üzerimdeydi ve sonra Inger'ıyla bir hareket yaparak etrafımda dönmemi söyledi.

Yaptım ve o da takdirle başını salladı. "Bana küçük bir çocuğun teneffüste giyeceği bir şeyi hatırlattı. Satın al."

"Aradığım estetiğin bu olduğundan emin değilim," dedim aynaya bakarak.

"Tamam, o zaman - bu bana bir müdüre yeni bir öğrencinin iyi bir kız olduğuna dair güvence verecek bir şeyi hatırlatıyor."

"Aman Tanrım," dedim arkamı dönüp bakarak. "Artık bu elbiseyi istediğimi sanmıyorum."

"Bekle, bekle, bekle," dedi başını hafifçe eğip kollarını kavuşturarak. "Buldum. Bir romantik komedide garip bir en iyi arkadaşın giyeceği bir şeye benziyor."

"Eğer beni satın almaya ikna etmeye çalışıyorsan, bu işte berbatsın," dedim ve üstümü değiştirmek için Itting odasına geri döndüm.

"Satın alman için sana *yalvarıyorum*," dedi ve kalbim neredeyse duracaktı. sesini duydum. Aynanın karşısında donup kalmış, yeni normalim gibi onun yorumlarını aşırı analiz ediyordum.

"Bu muydu yani?" Umursamaz ve hafif görünmeye çalışarak yavaşça sordum.

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi, sesi neredeyse... kelimeler karşısında yenilmiş gibiydi.

Bu ne anlama geliyordu? Elbise içindeyken benden hoşlanıyor ama istemiyor muydu? Beni tahrik etmek istemediği için mi, yoksa bir şeyler hissetmek istemediği için mi?

"Gidip kedi oyuncağını alacağım."

"Um." Elbiseyi başımın üzerine çekmeden önce bu sarsıcı konu değişikliğine göz kırptım. "Tamam."

"Ben evcil hayvan reyonuna gideceğim, benimle orada buluşabilirsin."

"Kulağa hoş geliyor," dedim, sanki aramıza bilerek mesafe koyuyormuş gibi hissederek.

Tam odanın kapısını açıyordum ki telefonum çaldı. Charlie'den kedi oyuncaklarıyla ilgili bir mesaj bekleyerek çantamdan çıkardım.

Ama Zack'ten geldi.

Bilmek zorundayım. Breaking Bad'i mi oynadın yoksa şifreni mi sıfırladın?

KIRKINCI BÖLÜM

Charlie

"Aman Tanrım, Charlie!"

Elimdeki kedi nanesi dolu kuştan başımı kaldırdığımda Bailey bana doğru koşuyordu -kelimenin tam anlamıyla- ve kocaman bir sırıtış takınmıştı. Bir şekilde hem çocuksu (çatıda Noel Baba'yı gören altı yaşındaki bir çocuk gibi) hem de seksi (size ne yapmak istediğini tam olarak bilen bir kadın gibi) bir şekilde gülümsemeyi aynı anda başarmıştı.

Yemin ederim beni delirtti.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve sonra iki kolumdan tutup beni biraz salladı.

"Az önce ne olduğuna *inanamayacaksın*, seni lanet olası dahi!"

"Bu kulağa hoş geliyor," dedim, elimi bıraktığında biraz hayal kırıklığına uğradım. Silahlar.

"Mesaj attı," diye ciyakladı şarkı söyler gibi bir sesle. "Zack bana mesaj attı!"

Ne? Bunu söylemesini beklemiyordum ve sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. Çok mutlu görünüyordu ve bu mutluluğun sebebi eski sevgilisinin ona mesaj atmış olmasıydı.

Harika.

"Sana söylemiştim," dedim boğazımı temizleyerek ve kürek çekme gerginliğini görmezden gelmeye çalışarak. içimden. "Ne dedi?"

Telefonunu çıkardı ve yanıtını okudu, sanki hiç bu kadar mutlu olmamış gibi gülümsüyordu. "Peki nasıl cevap vermeliyim?"

Ona cehenneme gitmesini söyle. Adam açıkça bir morundu ve onu hak etmiyordu, ama tekrar bir araya gelmeleri benim için daha iyiydi, değil mi?

"Ben *olsam* belirsiz *bir* şey *söyledim*.
performans."

Bu onun gülümsemesinin daha da yükselmesine neden oldu. "Bu mükemmel."

Mesajı göndermesini izledim, o kadar sevimli mutlu köpek yavrusu sesleri çıkarıyordu ki bir şeye vurmak istedim, ama sonra kafasını kaldırdı ve gülümsemesi kayboldu. "Bekle bir saniye."

"Sorun nedir?" Artık Zack'in ışıldamamasına sevinmekle onun mutlu ışıltısını şimdiden özlemek arasında gidip gelerek sordum.

Gözleri yüzümde gezindi, sanki derin derin düşünüyormuş gibiydi. "Onun bir kız arkadaşı var."

Ben bir şey söylemedim.

"Eğer bir kız arkadaşı varsa bana mesaj atmamalı, değil mi? Ben de başkasının sevgilisine mesaj atan bir sürtük olmak istemiyorum."

Bailey'nin kaşlarının arasında bir endişe kırılgılığı oluştu ve gözlerini biraz daha hızlı kırıştırdı.

"Belki de ayrılmışlardır," dedim, onu daha iyi hissettirmeye çalışırken - tam bir pislik gibi - durumun böyle olmadığını umuyordum.

"Belki," diye mırıldandı. "Muhtemelen 1. dışarı çıkmalıyım."

"Fena fikir değil," diye cevap verdim, onu kaybettiğimi biliyordum. Aklı artık benimle, bizimle değildi. *Zack*'leydi.

Neden birdenbire bundan bu kadar nefret etmeye başladım?

Kasalara doğru yürürken *aklıma* şu geldi.
gerçekten bir araya gelebilir.

Vay canına. Kahretsın.

Her gün aklımdan geçen tüm varsayımlar içinde, bunun olasılığını hiç düşünmemiştim. Ta ki şu ana kadar.

Ve hayır. Hayır. Hayır.

Bu bizim için ne anlama geliyor?

BÖLÜM KIRK-OHE

Bailey

"Ama her şey kontrolün altında," dedi Nekesa ağır bir şüphecilikle, yemek tepsisini masaya bırakıp koltuğuna kayarak. "Öyle değil mi?"

"Evet." Elimde tavuklu sandviçimle yanına oturdum ve "Sadece küçük bir anlık bir şeydi" dedim.

"Öyleyse, Charlie'nin karıncalanmasına neden olan şeyler listesine Target'tan alışveriş yapmayı da ekleyelim." Bütün konuşmayı başlatan elbisesine baktı. "Tüm küçük biplerin."

"Artık bitti," diye ikimizi de ikna etmeye çalışarak ona güvence verdim. "O gece yorgundum, Eli için üzüliyordum ve patlamış mısırı hatırlamasına çok sevindim. Tam bir Ruke üçlüsü."

Birlikte Target'a gittiğimizden bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve mesajlaştığımız ve birlikte çalıştığımız diğer her seferde tamamen normaldim.

"Elbette." Sütünü açtı ve "Theo bunun olacağını biliyordu, bu arada" dedi.

"Ne?" *Lanet olası Theo.*

"Yani, ona senin gerçek duygularından ve Breckenridge'de olanlardan hiç bahsetmedim ama sahte bir flörtün sadece arkadaşız havasını bozup bozmayacağını merak etti."

Theo'nun meraklı fikirleri karşısında kendimi savunmaya geçmiş hissederek çenemi kaldırdım. "Yanıliyordu."

Kaşları birbirine yapışmış halde bana baktı. "Bay, *az önce* dedin ki-"

"O. Yanıliyordu. Yanıliyordu," diye araya girdim, bir elimi kaldırarak.

Haksız da sayılmazdı bu arada. Sahte randevu her şeyi değiştirmişti. Charlie artık sadece komik bir iş arkadaşım değildi; o benim düşündüğüm kişiydi. Her zaman *beni* düşünmesini *istediğim* kişi.

Zack'in hala kız arkadaşıyla çıktığını öğrendiğimde Yıkılmıştım, sadece *biraz* üzgün hissettim çünkü Charlie'ye çok odaklanmıştım.

Evet, ona karşı bir şey hissetmiyormuş gibi davranmak zorundaydım, çünkü öğrenirse sadece iş arkadaşı statümüzü yok ederdi.

"Peki," dedi, başını yavaşça salladı ve pizzasına uzandı. "Sen ne dersen o."

"Hey, çocuklar." Dana, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Nekesa'nın yanına oturdu. "Nasıl gidiyor?"

Dana geçen hafta boyunca dayanılmaz bir haldeydi. O ve Eli birbirlerine deli gibi aşık ve konuşabildiği tek şey buydu. Gökyüzünün mavi olduğunu söyleseniz, onun göz renginden bahsederdi. Çöp koktuğunu söyleseniz, Eli'nin saçlarının nasıl koktuğunu şiirsel bir dille anlatırdı.

Aynı anda hem sevimli hem de mide bulandırıcıydı.

"Güzel," dedim dil peynirimi açarken. "Aşk adasında hayat nasıl?"

Bir gece önce Eli ile Starbucks'ta on beş saat boyunca nasıl çalıştıklarını ballandıra ballandıra anlatmaya başladı ve itiraf etmeliyim ki onları birlikte çok sevdim. Dana her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu -herkese karşı melek gibi nazikti- bu yüzden muhtemelen mutlu parıltıyı takınma sırası ondaydı.

"Eli, Charlie'nin annesinin şehir dışına çıkacağını ve bu gece misafirleri olabileceğini söyledi," dedi heyecanlı bir ifadeyle. "Sen de geliyor musun?"

Charlie bana planını anlatmıştı ama teknik olarak beni davet etmemişti.

Gitseydi de gitmezdim. Ona karşı olan aşırı duygularımı görmezden gelmek için gerçekten çok çalışıyordum ve onunla yeni bir sosyal ortamda daha etkileşime girersem bu ilerlemeyi test edeceğimi hissettim.

Ayrıca Becca ortaya çıkarsa ve o da ona öyle bakarsa ölebilirim.

"Bundan şüpheliyim, arkadaşlarını pek tanımıyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi elindeki süt kutusunu sallayarak. "Ama beni ve Eli'yi tanıyorsun."

"Doğru. Evet, belki," diye cevap verdim, gitme şansım hiç olmamasına rağmen. Sıfır.

Sanki konuşmamızı şehrin öbür ucundaki okulundan duyabiliyormuş gibi Charlie bir saat sonra bana mesaj attı.

Charlie: Ne yapıyorsun? Ben:

Çalışma salonu. Okuyorum.

Kitap, lütfen.

Gülümsedim ve mesaj attım: Elmaslar ve Kül Krallığı.

Sana endişelenme demiştim! Sadece sihirli güçleri olan kraliyet ailesi seks yapıyor.

Ben: 10/10 bu tanıma göre okurdum. Küçük sapık.

Ben: Bu "Lil" sapık, çok teşekkür ederim.

Hala okuduğuna inanamıyordum. Charlie'nin annesi çok okuyan biriydi ve o kitabın ne kadar harika olduğunu anlattığında Charlie de okumaya karar vermişti.

Ve *nefret etti*. Geçen hafta bana yirmi dakika boyunca Tanrı'nın nasıl Korkunçtu.

Ben de cevap verdim: **Okumak öznelidir. Senin beğenmemiş olman iyi olmadığı anlamına gelmez. Charlie: Bazen çok saçma şeyler söylüyorsun.**

Ben: Sen de öyle.

Bu arada, eğer bu gece misafirim olursa, sen de geleceksin, değil mi?

Kelimelere baktım ve gelmemi istediği için küçük bir heyecan hissettim. Bunu sadece bir arkadaş olarak söylemiş olsa da, beni orada istediğini bilmek iyi hissettirdi. Mesaj attım:

Bundan şüpheliyim. Bütün hafta sonu edebiyat ödevim üzerinde çalışmam gerekiyor.

Bazen çok saçma şeyler söylüyorsun. Sana adresimi mesaj atarım.

Gitmeyecektim ama onun ısrarı beni günün geri kalanında iyi bir ruh haline soktu.

Okuldan eve döndüğümde annem çoktan gelmişti ve Scott'tan hiçbir iz yoktu. Kanepede oturmuş *Poldark*'ı izliyordu (diziye yeni başlamıştı) ve ben içeri girdiğimde sırttı.

"Bu gece çalışacak mısın?" diye sordu, Pulball göğsünde mışıl mışıl uyuyordu. "Evet, cuma günleri hiç çalışmam," dedim, ayakkabılarımı çıkardım ve eğildim

Bay Squishy'nin kulaklarının arasını kaşımak için.

"Yaşasın," dedi heyecanla. "Scott'ın bu akşam bir işi var, ben de pizza yemeye gitmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Sadece sen ve ben, eski günlerdeki gibi."

Hiçbir şey kulağa bu kadar hoş gelmemişti. Çantamı bıraktım ve "Ben varım, hadi gidelim." dedim.

Saate baktı. "Saat dört buçuk."

"Tamam." Kanepede onun yanına oturdum ve "İki bölüm daha izleyeceğiz ve sonra gideceğiz" dedim.

"Anlaştık."

Sadece ikimizin olması güzeldi. Aslında baş başa bir akşam geçirmeyeli ne kadar olmuştu bilmiyordum ama rahatlık, yuva ve yatıştırıcı olan her şey gibi hissettiriyordu. Hayatın değişmediği bir andı, sanki yeni ve tehdit edici her şey ufuktaki yerinden kaldırılmıştı ve kendimi onun varlığına sarıp uzun bir uykuya dalmak istedim.

Gösteriye o kadar kaptırdık ki, sonunda kapattığımızda karanlık bizi şaşırttı.

"Açlıktan ölmeme şaşmamalı," dedi annem anahtarlarını alırken ve ben ayakkabılarımı giyerken. "Öğle yemeğinden beri bir şey yemedim."

"Aptal Ross Poldark," diye mırıldandım, bu da onun başını kaldırmasına neden oldu. "Affedersin, *aptal* mı dedin?" diye sordu.

"Olamaz." Başımı salladım, ne olacağını biliyordum, "Evet, Ross Poldark'ın aptal olduğunu söyledim."

Bana bakıp sıırttı ve oyun başladı. Eskiden oynadığımız aptalca, çocukça oyun geri dönmüştü.

"Ross Poldark çok aptal, savaşa gitti ve 1 nişanlısını kuzeniyle bıraktı," dedi ve biz çıkarken kapıyı arkamızdan kilitledi.

Arabaya doğru yürürken, "Ross Poldark o *kadar* aptal ki," dedim, "bir adamı tırpanlıyor. Saçlarını topuz yapmadan sıcaklığın altında tüm buğdayı toplayabilir."

"Ross Poldark o kadar aptal ki," dedi otoyola girerken, "eski sevgilisiyle yatarken karısına nereye gittiğini söylüyor."

Zio's'a vardığımızda arka odada, büyük 1replace'in yanında bir masa kaptık ve pizzalarımızı sipariş ettik. Yanımızda başka kimse olmadığı için yüzde 100 kendim olmak çok iyi, çok rahat hissettirdi.

Biriyle çok fazla zaman geçirebilmeniz garipti, ama bire bir değilse, aynı şey değildi. Her gece onunla vakit geçirmeme rağmen annemle takılmayalı *yıllar* olmuş gibi hissediyordum.

Çünkü Scott hep oradaydı.

Buraya geldiğinde yanlış bir şey *yapmadı* ama onun varlığı ortamı o kadar değiştirdi ki tanınmaz hale geldi.

Bunu çok özlemiştim.

Melodramatik olduğunu biliyordum ama uzun zamandır ilk kez annemin yanında nefes alabildiğimi hissettim.

"Baban sana taşınacağını söyledi mi?" diye sordu.

"*Ne?*" Bu kadar yüksek sesle söylemek istememiştim ama duyduklarıma inanamıyordum. Hareket mi ediyordu?

Anneme baktım ve yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu. Taşınıyordu ve henüz bana söylememişti. Hangisinin daha iç karartıcı olduğundan emin değildim.

-Çocukluğumun geçtiği eve bir daha asla giremeyeceğim gerçeği ya da babamın bunu bana söylemeyi aklına bile getirmemiş olması.

"Evi sattı ve şehirde bir apartman dairesine taşınıyor, ciddi bilmiyor muydunuz?"

Başımı salladım ve altı yaşımdayken Noel Baba'nın Barbie evimi bıraktığı ve ben sevinç çığlıkları atarken annemle babamın birlikte histerik bir şekilde güldüğü oturma odasını hayal ettiğimde uyuşmuş hissettim. "Hayır."

"Sana hemen söyleyeceğini sanıyordum," dedi endişeli bir ifadeyle. "Onunla en son ne zaman konuştun?"

"Birkaç ay önce falan...?"

"*Ne?*" Anında endişeli göründü ve biraz daha yaklaştı. "İkiniz anlaşmazlık falan mı yaşadınız? Nasıl oldu da bu kadar uzun sürdü?"

"İtirazım yok," dedim, içimden çıldırmamış gibi davranmaya çalışarak. "Ben sadece, şey, onu ilk arayan hep ben oluyordum, bu yüzden onun öncülük etmesine izin vermeye karar verdim. Bilirsin, o arayana kadar bekleyeceğimi düşündüm."

"Ve aylardır aramadı mı? Oh, tatlım." Annem masaya geldi, yanımdaki sandalyeye oturdu ve bana yandan sarıldı. "Onun nesi var böyle?"

Omuz silktim ve ne diyeceğimi bilemedim ama ona söylemek bir şekilde onun yokluğunu daha iyi hale getirdi. Daha az acı verici. Üçlümüzün bir parçasıydı, yani onu tanıyordu, *bizi* tanıyordu, bu da ne kadar kötü hissettirdiğini tam olarak biliyormuş gibi hissettirdi.

"Sürpriz!"

Gahhh! Elimi göğsüme koydum, irkildim ve annemin anlayışlı bakışlarından uzaklaşıp Scott'ı gördüm, sanki bizi görmeyeli yıllar olmuş gibi sırtıyordu. Takım elbise giymiş, kravat takmış, şık giyinmişti ve önemli bir şeyi yarıda kestiği için palyaço gibi hissettiriyordu.

Bu da ne böyle?

Dişlerimi sıktım, onun orada olmasından duyduğum acının üstesinden geldim. Scott hayatımıza geri dönmeden önce en fazla birkaç rastgele saatin tadını çıkarabilmiştik.

Annem beni bıraktı ve sanki *onu* uzun zamandır görmemiş gibi ciyak ciyak bağırdı, ve heyecanla "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Biraz pizza istedim," dedi, hâlâ kocaman gülümsemesiyle.

"Aman Tanrım, otursana" dedi, onu gördüğüne çok sevinmişti. "Bir sürü yer var."

Scott'ın annemin karşısındaki sandalyeyi kapmasını hayal kırıklığı içinde izledim.

"Tamam," dedi otururken. "Madem ısrar ediyorsun."

Garsonu çağırıp bir şişe şarap sipariş etti ve bunun yeni favori şarabı olduğunu, çünkü ona Breckenridge'deki et lokantasına gittiğimiz geceyi hatırlattığını söyledi. "Benim için çok özel bir geceydi çünkü yemek yerken bir aydınlanma yaşadım."

Charlie ve beni o restoranda birbirimizin yemeklerini mahvederken hayal ettim. Annem çenesini elinin üzerine koyarak, "Neydi o?" diye sordu.

"Masamıza baktım," dedi sesini alçaltarak, "herkes gülüyordu ve sonsuza kadar mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şeyin bu olduğunu fark ettim."

Beni bağışla, diye düşündüm.

Annem gülerken, "Tabii bir saat sonra seni buzun üzerinde kış üstü yere serdim," dedi. "Yani belki de erken bir aydınlanmaydı."

Sevimli bir kakhaha attılar ve ben de telefonumu çıkardım, birbirlerinin arkadaşlığının tadını çıkarmalarını dinlemek yerine akılsızca gezinmeyi tercih ettim.

Bebek gibi davrandığımı biliyordum ama bu
berbat bir şeydi. Onsuz harika vakit
geçiriyorduk.

Şimdi bensiz harika vakit geçiriyorlardı.

"Bailey."

"Ha?" Gözlerimi kaldırdım.

Scott gülümsedi ve "Bir saniyeliğine dikkatinizi çekebilir miyim?" dedi.

"Um, evet. Tabii." *Onunkini çalmış olman yeterli değil mi?* Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne oldu?" dedi.

"Şey, olay şu." Scott annemin elini tuttu, böylece masanın üzerinde tutuyordu
ve ona baktı. "Emily."

Annemle konuşurken neden beni rahatsız etti?

Ona biraz daha yaklaştı ve gülümseyerek şöyle dedi: "Hayatım hiç de
seninle tanıştığımdan beri aynı. Her şey daha parlak, daha gürültülü, daha
mutlu. Kızım bana neşenin ne olduğunu öğretti, ama sen Emily, sen bu neşeyi
arttırdın. Binlerce kez."

Bekle.

Kulaklarım uğuldamaya başladı ve biraz başım döndü. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır,
hayır, hayır.*

Bunun kulağa geldiği gibi olmasına kesinlikle imkân yoktu, özellikle de uzun
süredir çıkmıyorlarken.

HAYIR.

Sandalyesinden kalkıp tek dizinin üzerine çökerek cebinden bir kutu çıkarıp
anneme doğru uzattığında kalbim küt küt atmaya başladı.

Böyle bir şey olamaz.

Tanrım, lütfen, hayır. *Lütfen yapma.*

"Benimle evlenir misin?"

Bunu söylediğinde sanki nefesim ciğerlerimden çekilmiş gibi hissettim.
Annemin gözleri yaşlarla dolarken elimi ağzıma götürdüm ve sanki istediği her
şey buymuş gibi gülümsedi. Gözlerimi hızla kırptım ve restorandaki her şey
bulanıklaştı.

Lütfen hayır de, diye düşündüm, ona gülümserken kalbim göğsümde parçalanıyordu
gözlerinde yaşlarla.

"Evet," dedi gülerek ve ağlayarak ve adam kutudan bir yüzük çıkarıp kızın tek
parmağına takarken göğsüm ağrıdı. "Aman Tanrım!"

Ayağa kalktı ve etrafımızdaki insanlar alkışlarken sarıldılar ve ben dünyada yapayalnız olduğuma dair garip bir hisse kapıldım. Mantıken durumun böyle olmadığını biliyordum ama kalbimdeki sızı ve midemdeki vatan hasreti aksini söylüyordu.

Yeni bir hayatın daha çarkları dönmeye başlarken orada uyuşmuş bir halde oturuyordum. Hayatımın geri kalanında annem ve Scott olacaktı.

"Buna inanabiliyor musun?" diye sordu annem, sarılmaktan vazgeçip bana sırtıtarak elini uzattı.

"Yapamam," dedim başımı sallayarak ve gülümsemek için gerçekten çok çaba sarf ederek. Sandalyemin arkasından çantamı aldım ve omzuma attım. "Gitmem gerektiğini unuttum, Charlie ile bir işim var. Sana evde yetişirim, tamam mı?"

"Ne?" diye sordu annem, gülümsemesi biraz olsun azalmıştı. "Gidiyor musun?"

"Bir şeyler yapmam gerekiyor," dedim, gözyaşlarımı silerken ona kocaman bir gülümseme verdim. "Ama sen kal ve kutla. Tebrikler çocuklar!"

Çıkışa doğru yöneldim, olabildiğince hızlı yürüyordum çünkü yıkılmak ve gecesini mahvetmek istemiyordum.

Her nasılsa, histerik bir şekilde hıçkırığa hıçkırığa ağlamadan önce Walgreens'in köşesini dönene kadar beklemeyi başardım.

BÖLÜM KIRK-TVO

Charlie

Eli, Clark'ın içkilerini koyduğu dolabı açarak, "Şuna bir bak," dedi.

"Duuuuude." Austin şişeyi işaret ederken yüzünde boktan bir sırıtma vardı Jack'in. "Bu da ne böyle?"

"Aklından bile geçirme." Başının üzerinden uzandım ve dolabın kapağını kapattım. "Bu o dangalağa ait ve onun derslerinden birini dinlemektense tırnaklarımı söktürmeyi tercih ederim."

Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

Gelip beni almanın bir yolu var mı?

Partiye geleceğini bilmenin beni bu kadar mutlu etmesinden nefret ediyordum. Tezgâhın üzerine zıpladım ve mesaj attım: **Sanırım. Araban nerede Gözlük?**

Austin beyzbol çantasından on iki paket çıkarıp buzdolabına koydu ve bu ikisinin partiden kaç kişiye bahsettiğini merak ettim.

132. Cadde ve Center'daki Walgreens'teyim. Buraya yürüdüm çünkü annem

Zio'da yemek yerken Scott çıkageldi ve evlenme teklif etti.

Vay anasını, vay anasını. Mesaj attım: **Ona bir cevap verdi mi?**

Lütfen evet deme, diye düşündüm.

Evet dedi.

Ben gönderdim: **Fuuuck. İyi misin, Mitchell?**

Değildi; olmadığını biliyordum. Onu göremesem de, Bailey'nin yüzünün o anda neye benzediğini tam olarak biliyordum ve bu kalbimi kırdı.

Bailey: Restorandan kaçtım ve şimdi eczanede ağlıyorum, eve bırakman için yalvarıyorum.

Sorun değil, değil mi?

Ah. Partime götürölmek istediği için mesaj atmıyordu; kurtarılmaya ihtiyacı olduğu için mesaj atıyordu.

Mantıklı.

Cebimden anahtarlarımı çıkardım ve tezgâha yöneldim. Yazdım: **Kesinlikle öyle. Sıkı tutun, yoldayım.**

"Parti başladı," dedim telefonu kot pantolonumun içine sokarken, göz teması kurmadan Arkadaşlarımdan herhangi biriyle. "Artık gitmeliyim."

"Ne?" Austin sordu, sesi inançsızlıkla yükseliyordu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Eli başını sallayarak ve göğsümü işaret ederek, "Olmaz kardeşim," dedi.

"Bu da ne?

Ne oldu? Geri çekilmiyorsun, seni lanet keşiş. Herkesi aradık bile."

"Mecburum, acil bir durum," dedim, onlara Bailey'den bahsetmeye hiç niyetim yoktu. "Ve **şimdi** gitmem gerekiyor. Bunu yarın akşama erteleyelim."

Austin tiksintiyle, "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Bu Becca'yla mı ilgili?"

"Ne?" diye sordum. Austin'in yüzündeki duygu oyunlarını izleyerek sordum. Bu yorumuyla haddini aştığının farkındaydı ama bunu kastettiği belliydi. "**Onunla** ne ilgisi olabilir ki?"

Omuz silkti ve daha sakın bir sesle, "Sen söyle," dedi.

"O mesaj atıyor, sen de atlıyorsun," dedi Eli, ellerini evrensel *masumiyet* pozunda kaldırarak. "Burada pislik gibi davranmaya çalışmıyorum ama senin yaptığın bu."

Ona vurmak istedim, çünkü pislik gibi davranıyordu, ama aynı zamanda Yanlış değil.

"Gerçekten gitmem gerek," dedim ve ön kapıya doğru ilerlerken yanlarından geçtim. "Hadi gel. Sana alternatif planlar için para vereceğim ve bunu yarın yapacağız."

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdandı Eli, muhtemelen birasını almak için buzdolabını açarken sesi neredeyse asıktı. "Dana'yı şimdi hangi cehenneme götüreceğim?"

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bailey

Charlie Walgreens'in önünde durdu ve arabasına bindiğimde hemen bana acıyan bir gülümseme takındı. "Gözlüklü, yüzün kalbimi kırıyor."

Makyajımın biraz dağılmış olduğunu biliyordum, ama onun tepkisi bana hayal ettiğimden ne kadar kötü olduğunu gösterdi. Eczanede onu beklerken o kadar uyuşmuştum ki telefonumu çıkarıp yüzümü kontrol etmek aklıma gelmemiştir.

"Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim," dedim, kapıyı kapattım ve yağmur yağmaya başlarken pencereden dışarı baktım.

"Beni evden çıkardığın için teşekkür ederim," diye cevap verdi arabayı sürerken. "Çok sıkılıyordum ama artık oynayacak biri var."

"Bekle, bu gece misafirin yok muydu?" "Yarın," dedi radyoyu açarak.

Dairesine gittik ve oraya giderken sessiz kalmama izin verdiği için mutluydum. Mantıksız ve duygusal olarak çocukça davrandığımı biliyordum ve belki de annem için harika bir an olması gereken bir şeyi terk ederek mahvetmişim ama bu konuda mantıklı bir tartışma yapmak istemiyordum.

Yıkılmış hissettim. Bu çok saçmaydı, çünkü dünyanın sonu gelmiyordu ve kimse ölmüyordu; insanların ebeveynleri her zaman yeniden evleniyordu.

Ama yıkılmışım.

Muhtemelen olgunlaşmamış bir çocuk olduğum anlamına geliyordu, ama annemin evleneceği gerçeğini her düşündüğümde, üzerime ağır bir yük çöküyordu.

Göğüs. Artık kaçınamayacağım hayat değişiklikleri hakkında yaşadığım bu panik, intihar ettiriciydi.

Ön camda hareket eden silecek lastiklerinin arasından geceye baktım ve her şeyin başlamasına, ailemden geriye kalan küçük parçanın silinip yeni bir şeye dönüşmesine ne kadar zamanım olduğunu merak ettim.

Babamın taşınmakta olduğunu hatırlayınca titrek bir nefes aldım. Bunun da ötesinde, babam ve yeni insanı eski evden çıkıp yeni eve taşıyorlardı. Dünya ayaklarımın altında parçalanıyor ve değişiyor gibi hissediyordum ve bunu yavaşlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çocuk değildim; eskiyi geride bırakmaya alışacağımı biliyordum. Ama lanet olsun, onu bırakmaya hazır değildim.

Bizden.

Bildiğim hayattan.

Çok yakında -aslında bu gece olabilirdi- roller değişecekti. Artık sadece o ve ben olmayacaktık, dünyanın geri kalanı da bizim yönünü buldu. O ve *o* olacaktı ve ben de *onların* yollarının bir parçası olacaktım. birlikte, ortaklar olarak.

Binanın önüne geldiğimizde Charlie arabanın benim olduğum tarafına geldi ve yere çömeldi.

"Ne yapıyorsun?" "Ne yapıyorsun?" diye sordum, gerçekten saçmalama havasında değildim.

"Seni sırtıma alacağım." Omzunun üzerinden bana baktı, yüzü ciddi ve tatlıydı ve "Atla Bay" dedi.

Tereddüt ettim, ama sonra "*Ne olacak ki?*" diye düşündüm.

Sırtına tırmandım ve kendimi iyi hissettim. Kendimi Charlie'nin iri bedenine sarmak rahatlatıcıydı çünkü sanki o bana gerçek anlamda -ve *duygusal* olarak- sahipti. Beni merdivenlerden yukarı çekti ve ben de gözlerimi kapatıp yanağımı onun güçlü sırtına yasladım.

Teşekkürler, Charlie.

Dairesine girdiğimizde beni kanepeye taşıdı ve beni üzerine bıraktı. Ben daha bir şey söyleyemeden bana baktı ve "Bu gece böyle geçecek. Hazır mısın?" dedi.

Bu bana gülümseme hissi verdi. "Hazır."

"Televizyonun önünde battaniyeden bir kale yapacağım ve seni en sevdiğim berbat filmlerden oluşan bir maratonla eğlendireceğim. Çöp yiyeceğiz, krallar gibi DoorDash'tan dondurma getirmeceğiz ve konuşulmaması gereken şeyleri konuşmayacağız. Anlaştık mı?"

O zaman gülümsedim, her ne kadar nezaketi ağlama isteği uyandırır da. "Anladım."

O anda, hayatımda gördüğüm en küçük beyaz köpek kanepenin üzerine zıpladı. O ana kadar sesini bile duymamıştım ama işte oradaydı.

"Hey, yavru köpek," dedim, elimi uzatıp küçük başını okşadım.

"Bailey, Undertaker'la tanış."

Charlie'ye baktım. "Şaka yapıyorsun. O küçük şey Undertaker mı?"

Omuz silkti ve uzaklaştı.

Battaniye almak için koridora çıktı ve oraya vardığında "Hey, annenin numarası ne?" diye bağırdı.

İçimi çektim, köpeğin kucağıma tırmanmasına izin verirken annemin onu terk ettiğindeki şaşkın yüzünü hayal ettim. "Ürkütücü bir soru gibi görünüyor."

"Merak etmesin diye burada kalacağını mesajla bildirmek istedim," dedi. "Ve böylece bunu kendin yapmak zorunda kalmazsın."

Charlie'nin dairesinde kalmayı düşünecek kadar ileriye düşünmemiştim ama bunu fazla düşünemeyecek kadar depresyondaydım. Ona numarayı verdim ve iç çektim. Ne yapacaktım ki? Demek istediğim, açıkçası benimle ilgili başka seçeneğim yoktu.

annenin medeni durumu, ama gerçekten onunla ve çocuğuyla *yaşamak* zorunda kalacak mıyım?

Scott'ın evine mi taşınacağız?

Kızıyla aynı odayı paylaşmak zorunda kalacak mıyım?

Hiç tanımadığım insanlarla yabancı bir eve taşınmayı düşünürken gözyaşlarımdan geri geldiğini hissettim.

"Gözlükler." Charlie elinde bir kucak dolusu battaniyeyle oturma odasına geri döndü ve "Ayakkabıları ve köpeği bırak, mutfağa gidip atıştırmalık bir şeyler al, döndüğünde seni bekliyor olacağım" dedi.

"Tamam." Ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarıp mutfağa girdim, Charlie'nin dairesinden etkilenmişim. Bizimkinden **çok** daha güzeldi ve kiler güzel yiyeceklerle doluydu.

Atıştırma malikarlar. Twizzlers, Vic's patlamış mısır, on iki paket Diet Pepsi ve bir kutu Twinkies aldım.

Dışarı çıktığımda, Charlie yaptığı inşaat işini ayrıntılı bir şekilde "Ta-da" diye gösterdi. Oturma odasının büyük bir bölümünü kaleye dönüştürmek için mutfak sandalyelerini ve saklama küplerini kullanmıştı. İçine iki kuştüyü yorganla birlikte iki Ruly yastık koyarken onu izledim.

"Roor yatağı mı yaptın?" Bu tatlılık karşısında şaşkına dönmüş bir halde sordum.

Sürünerek dışarı çıktı ve dolu ellerime baktı. "Güzel seçimler, Gözlükler."

"Teşekkür ederim," dedim bileğimle gözlüklerimi yukarı iterek.

"Battaniye kaleme girebilirsiniz." Charlie iki eliyle işaret ederek sanki elinde ödöl paketi olan Vanna White'mış gibi davrandı.

"Çok nazıksınız."

Kaleye tırmandık ve battanileyelerin üzerine uzanırken atıştırma malikarları aramıza yığdık. Çalkantılı duygularıma rağmen Charlie'nin yanına uzandığımın farkındaydım.

Oradaydım, bunu yaptım.

"İlk seçim benim korkunç favorilerimden biri. *Napoleon Dynamite*."

"Aman Tanrım."

"Biliyorum." Filmi açtı ve hemen beni gülmekten kırıp geçiren komik yorumlara başladı, hatta bu filmi izlediğimde genellikle yaptığımdan daha fazla (benim de korkunç favorilerimden biriydi). İzlerken atıştırma malikarlarımızı paylaştık ve bana neredeyse her şeyi unutturdu.

Kapı çaldığında Charlie sürünerek kaleden çıktı ve dondurmalarımızı topladı. Charlie için bir litre vanilyalı, benim için bir litre çikolatalı ve battanileyelerin altına uzanıp zılayı karıştırdık.

"Ee, Gözlük. İyi misin?" diye sordu, ağzının önünde bir kaşık dondurma tutarken gözleri yüzümdeydi.

"Evet," dedim.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Mesele şu," dedim kaşığımı yalayarak ve boğazımın yeniden sıkıştığını hissederek. "Bizim dairemize taşınmak istemediği ve babasıyla yaşamadığı sürece

"Kızım, ben iyi olmayacağım."

Yutkundu. "Bunu anlıyorum."

"Mesela, bunu nasıl yapıyorsun?" Dedim, sesim hayal ettiğim gibi kurbağa gibiydi. "Gerçekten tanımadığın insanlarla birlikte başka birinin evine taşınmayı nasıl kabul ediyorsun?"

Cevap vermedi, sadece başını salladı ve dondurma yerken içimi dökmeme izin verdi. "Taşınmaktan bahsetmişken, babam taşınıyor ve bana haber vermedi. Yani, şöyle,

Çocuğunuza taşınacağınızı söylemeyi nasıl *unutursunuz*? Her şey yolunda olsa bile Onu asla arama, eski karına söylerken ya da eski yatak odasını toplarken aklına gelmez mi?"

Charlie kaşığını kaldırdı. "Dinle. İnatçı biri olduğumu biliyorsun ama belki de babanı aramalısın," dedi Charlie ve kaşığını tekrar dondurmasına daldırıp bir kaşık daha çıkardı. "Tüm bunlar hakkında konuşmak için iyi bir insan olabilir."

"Çok saçma," dedim, "ama sanırım onun sesini duyarsam, yürümeye başlayan çocuk seviyesinde duygusallaşacağım."

"O kadar kötü mü?" diye sordu bana en nazik, en tatlı göz temasını kurarak.

Görüşüm yine bulanıklaşmıştı, bu yüzden hızlıca göz kırptım ve konuyu değiştirdim. "Karıştırmalıyız. Bana bir kaşık vanilya ver."

Yüzü kızarmış görünüyordu. "Paylaşmamı ister misin?"

Kendi kabımdan biraz çikolata alıp Charlie'ninkine attım. "Al bakalım. *İkimiz* de paylaşacağız."

"O kadar çabuk değil." İri eliyle kolumu kavradı ve sahte bir öfkeyle, "Ya kepçeni istemiyorsam?" dedi.

"İstiyorsun demek," diye alay ettim çenemi kaldırarak. "Şu anda düşünebildiğin tek şey bu.

Onu ne kadar çok istediğinize *kafayı takmış* durumdasınız."

Dudaklarının köşeleri yukarı kalkarken gözleri ağzıma doğru kaydı. "Seni küçük dondurma şakaçısı."

Sana *verirken nasıl* alaycı *olabilirim* demek için ağzımı *açtım ve* Sonra donup kaldım.

Tanrım, bana her şeyi unutturmayı ve onunla Rirt yapmayı Charlie'ye bırak.

Tekrar dudaklarıma baktı, sanki derin derin düşünüyormuş gibiydi ve sonra, "Dikkatimi dağıtmayı bırak, filmi kaçırıyorum," dedi.

Saat üç sularında, çok fazla dondurma yedikten ve iki film daha izledikten sonra baktım, mışıl mışıl uyuyordu. Tatlı görünüyordu - ki bu normal halinden oldukça farklıydı. Gözleri kapalıydı, uzun kirpikleri teninde dinleniyordu ve alnında endişe çizgileri yoktu.

Ağzı yumuşaktı, çenesi gevşemişti ve ben o aptal battaniye kalesinin içinde kalmayı ve hiç çıkmamayı diledim.

Yuvarlandım ve battaniyemi çektim. Charlie uyuyorsa ben de uyuyabilirdim. Ama o kadar kolay değildi.

Gözlerimi kapattım ama her kapattığımda hayatımla ve hayatımın nasıl değişmek üzere olduğuyla ilgili endişelerim dinmiyordu.

Artık nişanlı olduklarına göre, hemen birlikte yaşamak isteyecekler mi?

Evlenmelerine ne kadar var?

Balayına gidecekler ve beni yabancı bir üvey kardeşle evde yalnız mı bırakacaklar?

Scott'ın ailesiyle tanışmak zorunda kalacak mıyım? Büyükannem ve büyükbabam olmak isteyecekler mi?

Gözlerimi açtım, ama sonra sadece televizyonun aydınlattığı duvara baktım ve Düşünmek. Çünkü ne kadar sadece şöyle düşünmek istesem de

Her şey yoluna girecek ve en iyisini umut edeceğim derken, gerçek şu ki endişelendiği şey şimdi gerçekleşiyordu.

Telefonuma uzandım -Charlie'lerde bulunduğum süre boyunca görmezden geldiğim yastığımın yanında- ve yırtıp attım. Okunmamış altı mesajım vardı ve onlara tıklarken iç geçirdim.

İlk on beşi annemdendi:

Seni seviyorum Bay, bunu çözeceğiz.

Ara beni. Seni seviyorum.

Charlie'yle konuştum ve güvende olmana sevindim.

Seni özledim, konuşmak istersen mesaj at ya da ara.

Sonuncusunu okuyamadım çünkü gözlerim yaşlarla doluydu. Bir bebek, olgunlaşmamış zavallı bir ezik olduğumu biliyordum, çünkü o anda tek istediğim annemin omzunda ağlamaktı.

Gözlerimi sildim ve diğer mesajın babamdan geldiğini gördüm.

Annen konuşmaya ihtiyacın olabileceğini düşündü. İstedğin zaman ara ya da mesaj at Bay, seni seviyorum.

Gözyaşlarım beni ele geçirirken telefonu halının üzerine bıraktım. Aptalca olduğunu bilsem de ağlamamı durduramadım. Battaniye kalesinin sessiz karanlığında uzanmış, vatan hasretiyle yanıp tutuşuyordum; onun için, onun için, bir zamanlar olduğumuz aile için. Yıllardır boşanmışlardı, ancak hayat beni değiştirmeye devam ettikçe, beni melankolik ve hüzünlü kılmak için yeni yollar bulmaya devam ettikçe hala bu keder boşluğunu hissediyordum.

Ne zaman her şeyde 1ne olacaktım? "Bay."

Charlie'nin elini sırtımda hissettim ama dönmek istemedim. Colorado'da beni birazcık duygusal görmek onun için bir şeydi ama hüngür hüngür ağladığımı görmesi tamamen başka bir şeydi. Boğazımı temizledim ve sesimi normal çıkarmaya çalıştım. "Öyle mi?"

"Yuvarlan."

Yalan s ö y l e d i m . "İstemiyorum."

"Hadi" dediğinde sesinde bir gülümseme duydum.

Battaniyenin kenarıyla gözlerimi sildim ve arkamı döndüm. Charlie bir kolunun üzerinde duruyordu, yani benden daha yüksekteydi ve "Bana bakmasan olmaz mı?" dedim.

Bu, ağzının yarısının yukarı doğru kaymasına neden oldu. "Ama lekeli yanakların ve kırmızı gözlerinle çok seksi görünüyorsun. Gözlerimi senden alamıyorum."

Gözlerimi devirdim ve öksürerek güldüm. "Tam bir pislikisin."

Gülümsemesi kayboldu ve şöyle dedi: "Karanlıkta tek başına ağlamamalısın. Beni uyandırmalıydın."

"Evet, tabii, şimdi görebiliyorum. *Hey, Charlie-uyan. Bebek gibi ağlamak üzereyim, bunu kaçırmak istemezsin.*"

Şimdi gözlerini *devirdi*. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Hiçbir şey söylemedim.

"Senin için buradayım," dedi, yüzü battaniyelerden oluşan karanlık kalemizde ciddiydi. "Arkadaşlar bunun içindir."

Bu beni gülümsetti. "Kahretsin Charlie, az önce bana karşı arkadaşlık hislerin olduğunu mu itiraf ettin? Sadece bir iş arkadaşı olmadığımı mı?"

Çenesi sıkıştı ve gözleri yüzümün her yerinde gezindi. "Belki."

"Söylemeni istiyorum," diye takıldım. "Sana karşı arkadaşça hislerim var, Bailey' de."

"Sana karşı iş arkadaşlığından öte duygular besliyor olabilirim" derken gözleri benimkilerin üzerindeydi.

Bakışlarımı onunkilerden ayıramayarak yutkundum. Bunu bilerek mi bu şekilde ifade etmişti? Charlie'nin gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor olması mümkün müydü? Ne zaman bir "an" paylaşsak, bunu benden hoşlanmadığını belli eden bir şeyle takip ediyordu.

Ama... *öyle olma* ihtimali var mıydı? "Evet?" diye nefes almayı başardım.

Bir elini uzatıp kapüşonumun ipliyle oynadı ve yemin ederim ki göğsümün ortasında hissettim. "Evet" dediğinde gözleri o ipte kaldı.

Kalbim göğsümden fırlama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Sadece ben olduğumu sanıyordum." dedim.

"Değil," dedi ve kara gözleri dudaklarıma kaydı.

Başını eğdiğinde nefesimi tuttum, battaniye kalesindeki hava beklentiyle kalınlaştı ve ağırlaştı. Gözleri kapanırken ve ağzı benimkine konarken uzun kirpiklerini izledim. Charlie'liği beni sararken iç çektim ve ellerimi yüzüne doğru kaldırdım, parmak uçlarım teninin sıcaklığını ve yumuşaklığını ezberledi. Parmak uçlarım yanaklarında gezinirken bir ses çıkardı ve bana onun

Colorado'da öpüşme geri bildirimi. *Seni öperken ellerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyor.* Konuşmak baş döndürücü bir farkındalık hakkında.

Yastık başımın altında yumuşacıktı, vücudu benimkinin üzerinde geziniyor, bana doğru eğiliyordu ve sanki ağzı her şeyi hatırlamış ve Breckenridge'deki çekyatta bıraktığımız yerden devam etmiş gibiydi.

Dudakları sıcaktı, beni öperken ağzı hâlâ dondurmadan tatlıydı. Yavaş ve derindi, yakala ve bırak, dili ve dişleri öpücükleri azar azar, tat tat ulaştırıyordu.

Elini kapüşonumun ipinden kurtarıp Roor'a dayadığında nefesindeki titremeyi duyabiliyordum -benimkiyle eşleşiyordu.

Bu hareket bedenlerimizi birbirine yaklaştırıyor, onu daha doğrudan üstüme çıkarıyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Charlie'nin üzerime uzanması hissinde gelecek şeylerin ipuçlarını veren bir şey vardı, beni heyecanlandırırken aynı zamanda tedirgin eden şeyler.

Ellerimi hareket ettirerek omuzlarına doladım, bu da elini bana yaklaştırdı, böylece tam üstümde kollarının üzerinde duruyordu. Ağzını benimkinden kaldırdı ve gözlerimi açtım, Charlie *ateşli* görünüyordu, koyu renk gözleri bana bakarken bir tutam saçının üzerinden sarkıyordu.

Sanki birisi "*İşaretini ver, hazır ol*" demiş gibi o an havada asılı kaldı ve sonra Ağzı tekrar benimkine geldi, daha yoğun ve daha ısrarcıydı. Ellerimi onun üzerinde gezdirdim.

Beni öperken geri çekildi, kürek kemiklerinin kaslı çıkıntılarını parmak uçlarıyla ezberledi.

Ellerim sırtının alt kısmına doğru inerken ağızlarımız daha da ısındı, nefes alış verişlerimiz daha da zorlaştı. Üzerinde hâlâ bir tişört varken sırtının alt kısmının nasıl seksi -yani mahrem- hissettirebileceğini bilmiyordum ama ellerimi muhtemelen sırtının alt kısmındaki gamzelerin olduğu yerde gezdirirken tam anlamıyla seksi hissediyordum.

Kollarını büküp, bedenlerimizi aceleyle bir araya getiren bir tahtanın üzerine bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Düzensiz nefes alış verişlerimi duyabiliyordum - battaniye kalesinde bana yüksek sesle geliyordu - onun her şeyini her şeyime karşı hissederken.

Bir ses çıkarmış olabilirim, sonra ağzını boynuma doğru götürdü ve başını yakamın kenarına gömdü. Dişlerini ve dilini boğazımda hissettim, bu da beni şokla ona doğru kaldırdı, şok vücutlarımızı elektrik akımıyla tekrar bir araya getirdi.

Ve sonra-

"Durmaliyiz," diye fısıldadı, nefesi kulağımda sıcaktı, dişleri kulak mememdeydi.

Zorla açtığımda gözlerim ağırlaşmıştı ve o da dağınık saçlarının altında parlayan kahverengi gözleriyle bana bakarken saf bir baştan çıkarıcı gibi görünüyordu. "Ne?" diye iç çektim.

"Dün gece biraz duygusaldı ve bundan faydalanıyormuşum gibi hissetmeni istemiyorum" derken sıcak nefesi köprücük kemiğime değiyordu.

"Ama sen değilsin," dedim, onun bedeninin benimkini Roor'a bastırışını, bedenlerimizin birlikte Charlie'nin Roor yatağının yumuşak tüylerinde görünmez bir iz bırakışını hatırlayarak. "Bu ayrı bir şey."

"Bunu söylediğime inanamıyorum," dedi, sesi derin ve cızırtılıydı, "ama bence en iyisi ikimiz de biraz uyuyalım ve bunu başka bir zaman daha akli başında bir şekilde tekrar ele alalım."

Beni tatlı tatlı öptü, dudaklarıma samimi bir söz gibi hissettiren bir öpücük bıraktı ve ben de başımı salladım. "Haklısın."

"Tanrım, bunu söylemene bayılıyorum," diye alay etti bana sırtarak.

"Beni genel olarak seviyorsun," diye karşılık verdim, sert çenesinin kıvrımını izlemek için bir parmağımı kaldırdım.

"Elbette istiyorum," dedi ama sırtışı kayboldu ve sertçe yutkundu. "Şimdi uyumalınız Gözlüklü. Gerçeklik birkaç saat içinde gelecek."

"Evet," dedim, yüzünde gördüğüm şeyden biraz tedirgin olmuştum, ama sonra ağzıma bir öpücük daha bıraktı ve kollarını bana doladı, sırtım ön tarafına dönüktü ve kendime bunun sadece gördüğüm uyku hali olduğunu söyledim. "İyi geceler, Charlie."

"İyi geceler, Bailey" dediğinde nefesini enseme hissettim.

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlie

Nefes alışının yavaşladığını duydum ve uykuya daldığını anladım.

Öte yandan, kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi göğsümden fırlayacakmış gibi attığı için nefes alış verişim dengesizdi. Uyku şu anda beynimin bulunduğu yerden milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Beynim beni deli gibi dövüyordu.

Sen ne yaptın? Ne yaptın sen? Ne yaptın lan sen, geri zekalı salak?

Boku yemiştim.

Boku yemiştim.

Boku yemiştim.

Çünkü Bailey kollarımdaydı, ait olduğu yermiş gibi bana sokulurken cennet gibi kokuyordu ve ben bunun için *acı çekiyordum*.

Tanrı yardımcım olsun, onun ait olduğu yerde olmak istedim.

Burnumu onun kakao tereyağlı saçlarına gömmek ve sonsuza dek öyle kalmak, tanıdığım tek gerçek şeye sarılmak isterdim ama yapamazdım.

Karanlıkta onunla birlikte uzanırken boğazım düğümlendi, kalkmak zorunda kalmadan önce kendime on dakika daha verdim.

Çık dışarı.

Ama on dakika dolduğunda, kendime on dakika daha verdim. Boku yemiştim.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Bailey

Uyandığımda nerede olduğumdan emin değildim.

Kale, yukarıdan sarkan battaniyelerle beni kendine çekti ama başımı çevirip Charlie'nin yastığını görür görmez her şeyi hatırladım.

"Charlie?" Doğrudum, telefonumu aldım - saat dokuz buçuktu - saçımı okşadım ve sürünerek kaleden çıktım. Onu görmedim ve apartman sessizdi. "Neredesin?"

Başımı koridora doğru uzattım. Onu üzerini değiştirirken ya da başka bir şey yaparken basmak istemedim, bu yüzden bir bardak su almaya karar verdim. Mutfağa adımımı atar atmaz notunu gördüm.

Kaçmak zorundaydım. Kendini dışarı bırak.

Yani. Neden beni uyandırmadan gitti ki? Tekrar okudum, kâğıdı yırttım, sonra bunun ne anlama geldiğini merak ettim.

Tam olarak bir gece önce aramızda olanlardan dolayı vızıldadığını ya da bana çikolatalı çörek sürprizi yapmak için koştüğünü haykırıyordu.

Ben de ona kendi mesajımı gönderdim.

Beni evinde yalnız bıraktığına inanamıyorum, ezik. ;)

Onun yokluğu beni tedirgin ediyordu ama muhtemelen paranoyaklaşıyordum.

Birkaç dakika bekledim ama cevap vermeyince ayakkabılarımı ve montumu giyip çıktım. Charlie'nin annesinin evinde tek başıma takılmaya hiç niyetim yoktu. Kendimi davetsiz ve rahatsız hissediyordum, sanki ait olmadığım bir yerde yakalanmayı bekliyormuşum gibi.

Ama binadan çıktığımda - güvenlik kapısı arkamdan kilitlenen binadan - arabam olmadığını fark ettim. Kahretsin, Charlie beni aldı; nasıl unutmuştum? Nereye gittiğini bilmediğim için onu rahatsız etmek istemedim, onun yerine Nekesa'ya mesaj attım.

Gelip beni almanın bir yolu var mı? Cezalı olduğunu biliyorum ama ailene arabamın bozulduğunu söylersen...?

Nekesa: Araban mı bozuldu? Ben:

Hayır ama biraz karışık.

Nekesa: Neredesin? Ben:

Charlie'nin dairesinde.

Nekesa: Charlie nerede? Ben:

Hiçbir fikrim yok.

Nekesa: Tanrım, yoldayım. Bana adresi bırak.

Nekesa'yı beklerken zihnim o geceyi tekrar tekrar yaşadı. Ve gittikçe daha da mahkûm oldum. Çünkü duygularımızı itiraf etmemiş miydik? Yeni bir şeye doğru ilerlememiş miydik?

Peki mesajlaştığım arkadaşımın henüz cevap vermemiş olması ne anlama geliyordu? *Paranoyaklığı bırak*, dedim kendime.

Nekesa beni aldıktan sonra Starbucks'a gitti, böylece ben ona neler olduğunu anlatırken o da "topraklanmamış bir on beş dakika nefes alabilecekti".

Ve ona söylediğimi söyle; ona her şeyi anlattım.

Ona evlenme teklifini, Charlie'nin beni almasını, tatlı battaniye kalelerini ve sevişmeyi anlattım.

Çayı boğazında düğümlendikten sonra kaşlarını kaşdı ve "Ama söylediğin tek gerçek kelime, iş arkadaşından daha fazla duygulara sahip olduğundu, değil mi?" dedi.

Aman Tanrım. Söylediğimiz tek kelime gerçekten *bunlardı*.

İş arkadaşlığından daha fazlası. Bu pek aşk itirafı sayılmazdı.

O kadar duygusal mıydım ki, hiç alakası olmayan bir şeyi bir şey olabilir mi? Ne dediğini düşünürken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ama çok tatlıydı ve kendimi ona çok yakın hissetmiştim. "işçi olmayan." Bu Cehennem öpücüğü, ve
kisses-de1nitely yapmadı hissetmek

İş arkadaşı gibi.

Değil mi?

Yutkundum ve "Doğru" dedim.

Alt dudağını dişlerinin arasında sürükledi ve "Gerçekten de 'biz sadece iş arkadaşınız, arkadaş değiliz' gibi komik bir numaradan bahsediyor olabilir mi?" dedi.

"Hayır," dedim, bunu söylerken kendimden şüphe ediyordum. "Yani... *evet*, bu mümkün, ama sen orada değildi. Kimya-"

Nekesa kaşlarını kaldırdı ve "O bir *erkek*, Bay. Bazen "Dairede yalnızdınız, karanlıkta, bir yatakta birlikte uzanıyordunuz" diye söylerler. -"

"Hayır." *Hayır*. Başımı salladım ve dedim ki, "Öyle değildi. Olayları durduran oydu."

"Ben sadece ikinizin geceyi farklı görmüş olabileceğinizi söylüyorum, hepsi bu." Eve dönerken sürekli onun sözlerini duyuyordum - haklı olabilir miydi? Haklı mıydık? Onun için benim için olduğundan daha az anlamlı bir şey miydi?

ve neden bana mesaj atmıyor?

Binamın önüne yanaşır yanaşmaz, Charlie ile ilgili tüm düşünceler kayboldu çünkü gerçekle yüzleşme vakti gelmişti.

Tanrım, bunu yapmayı hiç istemiyordum.

Annemi bana sarılacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Çünkü onun için öyle olacaktı.

Harika bir yeni kocası olacaktı.

Kahretsin, ya Scott içerideyse? Ya *birlikte* oturup bunu benimle tartışmak isterlerse?

Karnım ağrıyordu.

Peki ya hayatlarımızın nasıl olacağına çoktan karar vermişlerse?

"Beni getirdiğin için teşekkürler," dedim kemerimi çözüp kapımı açarken. "Tanrım, içeri girmeyi ne kadar istemediğimi bilemezsin."

"Anlıyorum," dedi ve bana empatik bir gülümseme verdi. "İyi şanslar."

"Teşekkürler." Binaya girdim, merdivenleri olabildiğince yavaş çıktım ve daireye girmeden önce derin bir nefes aldım. Kapıyı arkamdan sessizce kapattım ve "Anne?" dedim.

Çantamı girişe bıraktım ve ayakkabılarımı çıkardım. "Bay?"

Annemin sesi odasındaymış gibi geliyordu. "Evet."

Yatak odasından çıktı - Tanrı'ya şükür yalnızdı - ve bana sorgulayan bir bakış attı. Gözlerinden kızgın mı, üzgün mü yoksa normal mi olduğumu anlayamadığımı okuyabiliyordum. "Selam." dedi.

"Gittiğim için çok üzgünüm," dedim, yüzüne bakarken suçluluk duygusuyla boğulmuştum. Scott'tan alacağı tek teklif buydu ve bundan bir şeyler aldığım için kendimi kötü hissettim. "Umarım geceni mahvetmemişimdir."

"Sorun yok," dedi, elimi tuttu ve beni kanepeye doğru çekti. "Charlie nasıl?"

Yutkunmaya çalıştım ama boğazımda bir taş varmış gibi hissettim. "Bilirsin-tipik Charlie."

"Nişan hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordu, o kadar tatlıydı ki beni üzdü. Onun sonsuza dek sürecek mutluluğuna stres kattığım için üzüldüm ve benim için de kaybetmek üzere olduğum şey için üzüldüm.

Başımı salladım ama bundan fazlasını yapamadım.

Sessizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ve sonra "Scott'tan hoşlanmıyor musun?" diye sordu.

Scott'ın Colorado'da Charlie'ye PDA konusunda takıldığını hayal ettim ve aslında ondan hoşlandığımı, sadece dünyamdaki yerinin farklı *olduğunu* fark ettim. Bunu anlayıp anlamayacağını bilmiyordum. "Ondan hoşlanmadığımdan değil, hayatımıza getirdiklerini istemediğimden" dedim.

Başını öne eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım ve dürüst olmaya çalıştım.

"Yani taşınmak istemiyorum. Eminim onunla evlenirsen onun evine taşınmak isteyeceksin ama ben yabancı bir eve taşınmak istemiyorum. Onunla yaşamak istemiyorum ve kesinlikle tamamen yabancı olan çocuğuyla yaşamak istemiyorum. Eşyalarımı ve kendimi başka birinin hayatına taşımak nasıl normal hissettirecek?"

Tekrar duygusallaşmaktan nefret ediyordum.

"Güzel bir ev," dedi ve elini uzatıp saçlarımda gezdirdi. "Ekstra bir oda ile süper. Ve alt katta, bitmiş bir evin yanında."

oturma odası ve kimsenin kullanmadığı bir bar, yani kendi daireniz gibi olacak."

Onun yanına taşınacağımızı duyduğumda kelimenin tam anlamıyla karnıma ağırlar girdi. Görüşüm bulanıklaştı ve duygularımı geri çevirebilmeyi diledim.

"Bailey," dedi sabırla. "Değişimin zor olduğunu biliyorum ama senin için iyi olacağını düşünmeseydim bunu kabul etmezdim."

İçimi çektim ve "Biliyorum." dedim.

"*Her şey yoluna girecek*" mottosuyla yaşayan bir iyimser olduğunu da biliyordum. Öyle demek istememiş olsam da. Benim için en iyisini istediğini biliyordum ama

"Bunun harika olacağını tüm kalbimle biliyorum Bay," dedi, hâlâ küçükken yaptığı gibi saçlarını okşuyordu. "Sadece bir şans ver, tamam mı?"

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

Hoşuma gitse de gitmese de bu olacak gibi görünüyordu.

Annemle uzun uzun konuştuktan sonra Charlie'yi aramayı denedim ve kendime, eğer öpüşmeseydik bunu yapacağımı söyledim.

Ama cevap vermedi. Onunla tanıştığımndan beri ilk kez sesli mesajını aldım.

Ona mesaj attım: **Annem az önce Scott'ın yanına taşınacağımızı doğruladı.**

İki saat geçmesine rağmen hâlâ cevap vermemişti.

Yani paranoyak değildim.

Başka biri olsaydı, bana mesaj atamayacak kadar meşgul olması mümkün olurdu.

Ama Charlie'yi *taniyordum*.

Çalışma programını biliyordum, bugün işteydi; mesajlaşma alışkanlıklarını biliyordum.

Telefonu her zaman yanındaydı; ailesinin programını biliyordum - onlar şehir dışındaydı ve o evde yalnızdı.

Şimdiye kadar bana cevap vermemesi için -korkunç bir kaza dışında- hiçbir neden yoktu. Yani tek bir açıklaması vardı.

Sevişme sonrası bana hayalet gibi davranıyordu.

Charlie'nin reddi gibi görünen bu durum karşısında moralim bozulmuş, kafam karışmış ve üzgün bir şekilde yatağıma uzandım. Çünkü her ne kadar alışılmışın dışında olsak da -ilk olarak

Birbirlerinden hoşlanmayan yabancılar, sonra iş arkadaşları ve bir tür arkadaş olarak
- kendimi kötü hissetmeme neden olacak hiçbir şey yapmadı.

Her zaman alay ederdi ama asla kaba davranmazdı.
Bay Squishy yatağımın üzerine atlarken, "*Ne pislik* ama!" diye düşündüm.
mreow grunt. Tam bir pislik.

Cünkü *beni* tanıyordu, gerçekten *taniyordu*. Endişelerimi ve
nevrozlarımı biliyordu ve böyle bir şeyin beynimde sonsuz taklalar attıracağını
biliyordu.

Ve görünüşe göre umurunda değildi.

Belki de ilk düşündüğüm gibi bir pislikti.

Bir yanım kızdığım için saçmaladığımı düşünüyordu, çünkü Charlie teknik olarak hiçbir
söz vermemiştir.

Ama öfkeli yanım aynı fikirde değildi, çünkü lanet olsun, söz vermişti.

Ne olduğumuzu etiketlememiş olabiliriz, ama gözyaşlarımı öptüğünde, bu bir
sözdü. Ben ağlarken bana sarıldığında, bu bir sözdü.

Belki erkek arkadaşım olacağına dair bir söz değil ama *bir şey* olacağına dair bir söz.
Ben.

Benim *bir şeyim* haline geldiğini *biliyordu* ve bu o kadar kişisel hissettiriyordu ki
Ona ihtiyacım olduğunu bildiğinde beni yalnız bırakırdı. Eğer o
Annesi ve erkek arkadaşıyla ilgili bir şey hakkında bana mesaj atsa, cevap
verirdim - hatta şu anda bile - çünkü her şey bir yana, onun duygularını
önemsiyordum.

Belli ki o aynı şeyi hissetmiyordu.

Aramızda geçen her şeyin koca bir yalandan ibaret olduğunu fark ettiğimde
gözlerimden yaşlar gelmeye başladığını hissettim.

Ve ben buna kanmıştım.

Hepsine. Nasıl bu kadar aptal
olabildim?

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Bailey

Derin bir nefes aldım, yeni parlattığım dudaklarımı birbirine sürttüm ve çalışan girişinin kapısını açtım. Charlie tüm hafta sonu boyunca kelimenin tam anlamıyla hayalet gibi davranmıştı ve şimdi birlikte çalışmak zorundaydık. Üzgün, kırgın ve aynı zamanda çok kızgındım. Onun yanında nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ya da benim yanımda nasıl davranacağını.

Resepsiyonun arkasındaki alana açılan arka kapıyı açtığımda midem tereyağlı çöreklerle doluydu. Paltomu ve çantamı bir kancaya astım, derin bir nefes aldım ve check-in'e açılan kapıdan içeri girdim.

"Hey, Bailey."

Gözlerimi kırıştırdım ve Theo'nun yüzüne baktım. Bir adım geri çekildim -kişisel alan konusunda kötüydü- ve "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Oh, bu gerçekten çok hoş," diye alay etti, gülümseyerek ve isim etiketini düzelterek. "İstenmediğimi hissettirmenin yolu."

"Özür dilerim," dedim, bu saçmalığı kesip Charlie'nin nerede olduğunu öğrenmek istiyordum. "Hiç beklemiyordum, yani sen Salı günleri çalışmazsın. Charlie'nin programı bu gece değil miydi?"

"Evet," dedi, o ce malzemeleriyle dolu çekmeceyi açarken. "Bu hafta bir tür anlaşmazlığı var, bu yüzden vardiyaları değiştirdik."

"Oh." Yutkundum ve onun bir kutu zimba teli almasını izledim. "Anlaşmazlık neydi?"

Theo zımbayı açıp doldurmaya başlarken, "Söylemedi," diye mırıldandı. "Tek söylediği Salı/Perşembe günlerinin onun için uygun olmayacağıydı."

Orada öylece durdum, donup kalmıştım.

Kahretsin, Charlie benden tamamen kaçıyor. O kadar çok kaçıyor ki, beni görmemek için iş programını *yeniden düzenliyordu*. Onun yokluğunun gerçekliği -yokluğunun arkasındaki *plan*- içime çöktüğünde midem sıkıştı ve midemin bulandığını hissettim.

Beni görmemek için her şeyi yapmaya hazırdı.

Neydim ben, benimle aynı binada bulunmaya dayanamayacak kadar zavallı mı?

Kahretsin, öyle miydim?

Kollarında ağlarken o kadar zavallı ve çaresiz miydim ki (benimle ilk kez öpüştükten sonra) beni görmek bile istemedi? Charlie gerçekten bu kadar zalim olabilir miydi?

Theo ile çalıştım, uyuşmuş bir halde, yoğun bir gece olduğu için çok minnettarım. Şehirdeki ulusal DECA etkinliği nedeniyle sürekli kontroller yapıyordu, bu yüzden oda anahtarları ve etkinlik bileklikleriyle uğraşırken Charlie'yi düşünerek aklımı kaybetmedim.

Yine de işler yavaşladığı anda bunu yapmaya karar verdim. Siktir et, bilmem gerekiyordu.

Telefonumu çıkardım ve Charlie'ye mesaj attım.

Benden kaçmak için vardiya değiştirdiğine inanamıyorum. Konuşabilir miyiz? Lütfen bunu görmezden gelme.

Konuşma baloncuklarını gördüğümde nefesim kesildi. Lanet olsun, sonunda varlığımı kabul edecek miydi? Baloncuklar etrafta zıplarken tırnak ısırtan bir beklentiyle izledim.

Sonra nihayet bir metin ortaya çıktı.

Bu konuda konuşmasak olur mu Gözlük? Sadece devam edelim.

Üç kez tekrar okudum, neredeyse kusacakmışım hissi her okuyuşumda daha da kötüleşti. *Devam edelim.*

Biliyordum ama yine de onun hakkında gerçekten haklı olduğumu fark etmek göğsüme bıçak saplanmış gibi hissettirdi. Charlie o geceden sonra benden kaçıyor ve kaçmaya da devam etmek istiyordu.

Aman Tanrım.

Annemi ya da nasıl olduğumu sormadı ya da o geceyi acımasızca bir şey söyleyerek geçiştirmeye çalışmadı.

Hayır, sadece hayatına devam etmek istiyordu.

Açıkçası bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Normal arkadaşlığımıza geri mi dönmek istiyordu, yoksa onu bile geride mi bırakmak istiyordu?

Yataklar, battaniyeler ve beşiklerin envanterini çıkarmak için depoya gittim ama oraya vardığımda başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Katlanılamayacak kadar ağır geldi.

Beni hep kızlarla erkeklerin arkadaş olamayacağı konusunda uyarırdı. Haklı olduğu ortaya çıktı.

Ve bu yüzden ondan nefret ettim.

BÖLÜM KIRK-SEYEH

Charlie

Kahretsin,kahretsin, kahretsin.

Mesajına baktım ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim ama ne demem gerekiyordu ki? Gerçeği mi? Gerçek şuydu ki evet, Bailey'den kaçmak için kesinlikle vardiyamı değiştirmiştım çünkü duygularımla baş edemiyordum.

Ya da onun.

Spotify çalma listemin sesini açtım ama müziğin bir faydası olmadı. Conan Gray durumu daha da kötüleştiriyordu -her zaman daha da kötüleştirirdi ama ben mazoşist biriydim- ve Volbeat kafamdaki düşünceleri bastırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Zerre kadar önemi olmayan gülünç derecede acınası düşünceler. Çünkü o gece hiç yaşanmamış gibi davranarak doğru olanı yapıyordum.

Gerçekliği görmezden gelip sadece Bailey ile birlikte *olmak* istedim mi? Evet. O gece

onunla battaniye kalesinde... kahretsin, bir kelime var mıydı? Her şeydi ve dışarı çıkıp onu yalnız bıraktığımda neredeyse ağlamak istiyordum.

O gece onu öpmeyi hiç istememiştım. Tek amacım onu daha az üzmekti ama bana hayalini kurduğum o kocaman gözlerle baktığında kendimi kaybetmişim. Sağduyuyu bir kenara bırakıp kendimi onun içinde kaybettim, bana verdiği her şeyi alırken daha fazlası için haykırdım.

Siktiğimin moronu.

Çünkü şimdi bencilliğim her şeyi mahvedebilirdi. Onu öpmemiş olsaydım, her gün hayatımda olacaktı - en azından çalıştığımız her gün

Birlikte.

Ama şimdi her şey bozulmuştu.

Ya bir ilişki istiyordu, ki bu eninde sonunda sahip olduğumuz şeyi yok edeceği için gerçekleşmiyordu, ya da kaçtığım için bana o kadar kızgındı ki sahip olduğumuz şey zaten yok olmuştu.

Korkunç olan şey ise bir planımın olmamasıydı. Hayatımda ilk kez, nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Vardiyaları sırf erteleme yüzünden değiştirmiştim, kendimi toparlayana kadar ondan uzak durmam gerekiyordu.

Çünkü tek bildiğim, şu anda onu görsem ya da onunla telefonda konuşsam, onu tekrar öpmek ya da çıkma teklif etmek gibi aptalca bir şey yapabileceğimdi.

Beni sonsuza dek sevmesi için ona yalvar.

Ve tüm bunlar Charlie ve Bailey için kesin ölüm anlamına geliyordu.

Hayır, bir şeylerin değişmemesi için bunun bir yolunu bulacaktım. Eğer benden sonsuza kadar uzaklaşacak kadar nefret etmeseydi.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bailey

"Yani aslında tüm bodrum katı senin olabilir." der gibi kolunu kaldırdı ve ben de bakışlarını takip ettim. Scott elini uzattı.

Evinin alt katında. "Kendi evin gibi olacak." Ona

gülümsedim ve başımı salladım. "Güzel."

Annem bana kocaman destekleyici bir sırtış attı ve denediğim için mutlu olduğunu söyleyebilirdim. Sonunda başka seçeneğim olmadığını fark etmişim, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmam gerektiğini düşündüm.

Scott evinin turunu bitirdi - bir ay içinde *bizim* evimiz - ve sonra annemle beni şehir merkezine yemeğe götürdü. Heyecanla taşınmaktan bahsettiler-

bir ay daha ve bitti- ve onların düğünü- altı ay- ve

balayına çıkacaklardı (Bora-Bora) ve ben Fransızca kızartmaları olabildiğince çabuk ağzıma attım.

Çünkü eski alışkanlıklar zor ölür.

Varlığımın her bir zerresi Scott'la savaşmak, hayatımdaki tüm bu değişikliklerle savaşmak istiyordu.

Bunun yerine burnumdan nefes aldım ve her şeyin bir olacağına inanmaya çalıştım.

Son kızartmamı yerken telefonum çaldı ve açtım çünkü Nekesa'nın aradığını görebiliyordum.

"Alo?"

"Hey, um, buraya gelebilir misin?" Ağlıyordu. "Şimdi mi?" "İyi misin?"

"Evet," dedi ve somurttu. "Hayır. Yani, fiziksel olarak tekim ama Aaron'la ayrıldık..."

Ağlamaya başladı ve ben de anneme bakarak "Yola çıkıyorum" dedim.

Oraya vardığımda Nekesa evde yalnızdı. Gözünün kenarında iğrenç bir rimel ve parlak kırmızı bir burun vardı ve boynuma sarılıp ağlarken ona sarıldım ve onun için acı çektim.

Nihayet biraz sakinleştğinde mutfağa gittik ve ben ona çay yaptım, o da bir tabureye oturup bana olanları anlattı.

"Geçen gece Theo beni işten eve bıraktığında beni öptü."

"Ne?" dedim. Neredeyse bağırarak söyleyecektim. "Theo seni *öptü* mü?"

Sefilce başını salladı. "Yaptı ve ben onu durdurmam." "

Sadece ona baktım, bitmesine izin verirken ani bir suçluluk duygusu midemi bulandırdı.

"Bir süredir ona karşı bir şeyler hissediyordum ve bunun arkadaşlık olduğundan yüzde doksan dokuz emindim. Ama öpmek için yaklaştığında, sanırım ona izin verdim. Görmek için."

"Aman Tanrım," dedim, aklım başımdan gitmişti.

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Sadece iki saniye kadar sürdü ve sonra geri çekildim, bunun sadece arkadaşlık olduğu konusunda haklı olduğumu kesinlikle biliyordum, ama Aaron'a söylediğimde *çıldırıldı*."

"Ona söyledin mi?" Gerisini beklerken gözlerimin kocaman olduğunu biliyordum ama bu işte benim de payım olduğu hissinden kurtulamıyordum. Ona daha fazla şey söyleseydim ya da Theo'nun bir tür pislik olduğunu düşündüğümü söyleseydim, bu sonucu değiştirir miydi?

"Yapmak zorundaydım," dedi somurtarak. "Dürüst olmak zorundaydım çünkü onu seviyorum, değil mi? Bu yüzden ona 'Onunla ilgilenmiyorum; sadece aptalca bir andı' dedim ve kendini kaybetti. Theo'yu öldüreceğini söyledi ve yapmamasını söylediğimde ağlamaya başladı, Bay."

"Olamaz," dedim, her ikisi için de çok kötü hissederek. "Ağladı mı?"

"Beni sevdiğini söyledi," diye mırıldandı, sesi gergindi, "ama belli ki onun bana veremeyeceği bir şeye ihtiyacım var."

Rirting yaptıklarını gördüğümde *neden* daha fazla zorlamamıştım? Neden gitmiştim Charlie'yle girdiğimiz o aptal bahisle birlikte? Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu çünkü *biliyordum*. bunun kısmen benim hatam olduğunu

"Tatlım," dedim, o ağlarken kollarımı ona doladım. "Çok özür dilerim. Çok üzgünüm. Eminim sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardır, sonra geri dönecektir. Seni çok seviyor."

Onu bıraktığımda gözlerini sildi ve derin bir nefes aldı. "Mesele şu ki Bay, bunların hepsi benim hatam. Bir erkek arkadaşım vardı ve teknik olarak aramızda hiçbir şey olmamasına rağmen Theo ile çok yakındım."

Yutkundum ve daha kötü hissedebileceğimi düşünmedim.

Başını iki yana salladı. "Tüm çizgiler bulanıklaştı. Tanrım, keşke geri dönüp biraz mesafe yaratabilseydim, anlıyor musun?"

Tamam, yanlışmışım. Kesinlikle daha kötü hissedebilirdim.

Gözlerinin içine bile bakamıyordum çünkü o zamanlar aklımdan çıkmıyordu. İçgüdülerim onu uyarmamı söylemişti. Ona erkek arkadaşlarıyla ne kadar yakın olabileceğini söylemek bana düşmezdi ama belki de en azından bu garipliği sineye çekip onunla bu konuda konuşmalıydım. Ben de sadece "Evet." dedim.

"Neden bana tokat atmadın?" Gözlerini devirdi ve "Bir dahaki sefere bir çocuğa karşı aptallık edersem, lütfen beni tokatlar mısın? Bunu en nazik en iyi arkadaş hareketi olarak kabul edeceğim, söz veriyorum."

Evet, ben kesinlikle şeytan ve en kötüsüydim. Arkadaştım. En Kötü Arkadaştım. "Charlie'den hâlâ haber yok mu?" diye sordu.

"Hayır," dedim, onun adının geçmesi bile yüzümdeki ifadeyi değiştirmişti. ismi kalbimi acıttı. "Ama şu anda bunun için endişelenmene gerek yok."

"Lütfen mi? Lütfen kendi pisiğimden başka bir şey düşünmeme izin verin."

Hissettiklerimin tam tersi ilgisizlik olsa da omuz silktim. Arkadaşımı özlediğim için ağlamak istemekle, çok kızdığım için onu bulup yumruklamak istemek arasında gidip geldim. "Tamam. Evet, hâlâ haber yok. Sanırım eskiden tanıdığım biri."

"Ne oluyor be adam?" Nekesa sinirli görünüyordu. "Romantik duygular konusunda farklı düşünmenizi anlayabilirim ama o senin *en iyi* arkadaşındı. Nasıl öylece çekip gidebilir?"

Burnumu kırıştırdım. "*Sen* benim en iyi arkadaşımsın."

"Biliyorum," dedi, "ama o da öyle. İkinizin arasında anında arkadaş olan bir kimya var." "Vardı," diye düzelttim, boğazımı temizlemek için boğazımı temizledim.

gerginlik.

"Vardı," diye iç geçirerek kabul etti. "Tanrım, acınacak haldeyiz." "Gerçek."

"Pizza sipariş etmek ister misin?"

Büyük bir pepperoni pizza sipariş ettik ve *Ted Lasso*'yu izlerken doğrudan kutudan yedik. Tam bir rahatlama televizyonuydu ve aslında kendimizi daha iyi hissetmemizi sağladı. Hatta o kadar iyi hissettirdi ki Dana ikimize de mesaj atarak o gece Eli ile birlikte Applebee'de doğum günü yemeğine katılıp katılamayacağımızı sorduğunda (bu ikisi aynı doğum gününü paylaşıyorlardı, ne kadar sevimli, değil mi?) hepimiz kabul ettik.

Charlie'nin orada olmayacağını teyit ettikten sonra tabii ki.

Hazırlanmak için zaman ayırdık, birbirimizin saçlarını kıvırdık ve kanatlı eyeliner ve mükemmel tırnak cilası gibi ayrıntılara çok fazla dikkat ettik. Ben onun kırmızı-siyah ekose eteğini ve RuIy kazağını ödünç aldım, o da parlak turuncu bir elbise giydi.

Restorana girdiğimizde kendimizi oldukça iyi hissediyorduk. Ta ki onları görene kadar.

Dana ve Eli, tanımadığım birkaç kişiyle birlikte karşılıklı oturmuş gülüşüyorlardı. Hepsi de eğleniyor gibi görünüyordu, masanın ortasına birkaç hediye yığılmıştı.

Ama masada iş kıyafetleri içinde, sanki Planet Funnn'dan yeni çıkmış gibi Charlie ve Theo da vardı.

Anında nefes alamadığımı hissettim ve bana böyle hissettirdiğı için ondan nefret ettim. Umursamamak istiyordum ama kulaklarımdaki uğultu ve yanaklarımdaki sıcaklık başka bir hikâye anlatıyordu.

"Orospu çocuğı," dedi Nekesa ağzının kenarından bana. "Evren bununla dalga mı geçiyor?"

Onu zar zor duydum, çünkü hain gözlerim Charlie'yi görüyordu. *Tanrım, onu çok özlemiştim ve* daha bir hafta bile olmamıştı. Her ne kadar bunun bir olduğunu söylesem de, gerçek şu ki hayatımda büyük bir boşluk bırakmıştı.

Charlie'yi öpmek değil. *o adamı* o kadar iyi tanı mıyordum.

Ama iş arkadaşım/arkadaşım Charlie, günde otuz kez mesajlaştığım ve Telefonda konuştuğum günlerin çoğu beni acı veren bir boşlukla baş başa bırakmıştı.

Gerçekten sadece bir hafta mı olmuştu?

"Hadi yapalım şunu," dedi Nekesa, bana "*ben belalıyım*" bakışını *atarak*. "Kıçımızın üstüne oturalım ve eğlenmeye çalışalım."

"Bu uzun bir emir," diye mırıldandım.

"Sadece dene," dedi ve masanın etrafında dolaşarak Dana ve Theo'nun arasındaki boş sandalyeye oturdu. Diğer tek boş sandalye Charlie'nin yanındakiydi ve bacaklarımı o yöne doğru hareket etmeye zorlayacak kadar zihinsel olarak güçlü olduğumdan emin değildim.

Lanet olsun.

Sanki zihnimden geçen laneti duymuş gibiydi ve gözleri üzerime dikildi. Ama doğru olanı yapıp gözlerini kaçırmak ya da en azından garip görünmek yerine bana sırtarak gülümsedi.

Ciddi misin?

İçimdeki Nekesa'yı yönlendirdim ve boş koltuğa doğru ilerledim, her ne kadar cehennemin beyaz sıcak Rames'inde oturmayı tercih etsem de. Dikkatimi hemen Dana ve Eli'ye çevirdim.

"Mutlu yıllar çocuklar," dedim dudaklarımı canlı bir gülümsemeyle yukarı kaldırarak. "Karaokeyi kaçırdım mı?"

Theo'nun Nekesa'ya arabasının tamirde olduğu ve Charlie'nin onu bıraktığı hakkında bir şeyler söylediğini duyabiliyordum, bu da doğum günü çiftini tanımadığı halde neden orada olduğunu açıklıyordu.

"Öyle olsun," dedi Dana, o kadar mutlu görünüyordu ki Eli'n benimle ilgilenmediğine sevindim. "On birde başlıyor."

"Çok güzel," diye mırıldandım.

Masanın diğer tarafına baktım, Nekesa yoğun bir şekilde Theo ile konuşuyordu. Duyduğumda belli etmemek için biraz daha yaklaşmaya çalışıyordum:

"Biraz daha eğilirsen sandalyenden düşeceksin Gözlüklü."

Charlie'ye baktım, bana daha önce binlerce kez yaptığı gibi eğlenerek sırtıyordu. Bu da beni kızdırdı. Ne cüretle her şey yolundaymış gibi davranırdı?

normal miydi? Ona çok sahte bir gülümseme verdim -dişlerimi göstererek- ve sandalyemde ondan uzaklaştım.

Dana'ya bir şey söylemek üzereydim ki Charlie "Şarkı söyleyecek misin?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Ne?"

Bara doğru başını salladı. "Karaoke başladığında. Şarkı söyleyecek misin Mitchell?" "Sanmam," dedim, beni yalnız bırakmasını dileyerek.

Eli'nin ona bir şey söylediğini duydum ve sonra Nekesa, Charlie ve Eli sohbete daldılar. Ben de yalnız bir ezik gibi iki konuşmanın arasına sıkışmış bir şekilde öylece oturdum. Umutsuzca eve gitmek istiyordum ama aynı zamanda Nekesa'nın ağlamadığını gördüğüm için o kadar mutluydum ki onun mutluluğu adına bir süre susacak ve uğraşacaktım.

Bilirsin, onun üzülmesinde benim de payım olduğu için.

Karaoke başladı ve nihayet rahatlayabildim. Çünkü Charlie konuşmayı bırakmış ve herkes konuşmaya başlamıştı. Dana ve Eli, Camila Cabello ve Shawn Mendes'in "Señorita" şarkısını söylediler ve gerçekten de iyiydiler.

Ve eskisinden daha da sevimli.

Çift mükemmeldi. Ve bu beni hasta etti.

Nekesa çıktı ve "Party in the USA "i söyledi, berbattı ama herkes eşlik etti, bu yüzden eğlenceliydi. Bir sonraki şarkının notalarının başladığını duyduğumda Eli ile Miley Cyrus'u tartışıyordum.

Hayır.

Gözlerimi kapattım ve karaoke sahnesine doğru bakmayı reddettim.

"Bailey," dedi Charlie mikrofona, "Bailey Mitchell. Gel benimle şarkı söyle."

"Do What You Gotta Do" çalmaya başladı ve Charlie Disney şarkısına eşlik etmeye başladı. Kötü bir şekilde.

Onun bu şarkıyı söylediğini duymak dişlerimi gıcırdatmama ve sinirlerimi l'e katlamama neden oldu. Bana ne olduğumuzu, birlikte ne kadar harika olduğumuzu ve onun bunu ne kadar kolay bir şekilde bir kenara attığını hatırlattı.

Ve şimdi, konumun uygunluğu nedeniyle, hiçbir şey olmamış gibi geri alabileceğimizi mi düşündü?

Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim, oradan çıkmam gerekiyordu. Havaya ihtiyacım vardı, boşluğa ihtiyacım vardı, Charlie'ye ihtiyacım yoktu. Yürürken gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve tam binadan çıkmak için kapıları iterken, şarkı söylemeyi bıraktığını ve mikrofona "Bailey!" dediğini duydum.

Hayır.

Durmak yok, geri dönmek yok.

Binanın yan tarafına, gözden uzak bir yere doğru yürüdüm ve iki elimle enseme ovuşturdum.

"Bailey?" Charlie köşeden koşarak geldi ve onunla oynamak istemediğim için bir şekilde şok olmuş gibi şaşkın bakarken göğsümde bir şeylerin kıvılcımlandığını hissettim.

"Tanrı aşkına Charlie, beni yalnız bırakır mısın?" Kollarımı iki yanıma indirdim ve iç çektim. "Bu konuda iyisin, o yüzden kolay olmalı."

Boğazından bir ses çıktı ve yüzü acılı görünüyordu. Suçluydu, sanki bir pislik olduğunu biliyordu. "Seni yalnız bırakmadım; sadece-"

"Beni annenin evinde tek başıma bırakıp gittin. O zamandan beri ben," dedim sevmediğim tiz bir sesle. "Sakın beni Yanlış, umurumda değil ama neden artık arkadaşın olmadığım konusunda kafan karışmış gibi davranamazsın."

"**Ne olacağını** biliyor muydun?" Havladım. "Bunun olacağını biliyordum," diye mırıldandı sessizce, neredeyse nefesinin altında.

"Bu," dedi, tedirgin görünüyor ve sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. "**Bunun** olacağını biliyordum olur. Sana bunun olacağını *söylemiştim*."

"Aptalca teorinden mi bahsediyorsun?" Sesim giderek yükselirken sordum. "**Bu** arkadaş olduğumuz için olmadı. **Bu** oldu çünkü gerçek bir anı paylaşır paylaşmaz çıldırdın ve ortadan kayboldun."

"Çıldırmadım," dedi, sesi de biraz daha yüksekti, "ama bir öpücükten büyük bir şey çıkaracağını anlayabiliyordum ve bunun arkadaşlığımızı mahvetmesini istemedim."

Bana tokat *atmış* gibi hissettim. sanki senaryoda aptalca *bir şey* olduğunu bilen yetişkin oymuş gibi *büyük* bir yorum küçük Bailey aşık olacaktı. Sanki ben aşk hastası bir aptalmışım gibi.

"Öncelikle, bu sadece *bir* öpücük değildi Charlie ve bunu sen de biliyorsun," dedim, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken hızlı hızlı göz kırpyordum. "Ama arkadaşlığımızı mahveden bir şey varsa o da beni görmezden gelmedi. Arkadaşlar bunu yapmaz."

"Arkadaşlar, arkadaşlar," dedi, sözleri neredeyse bir inilti gibiydi. "Bu tam bir saçmalık." "Hayır, senin fikirlerin saçmalık."

"Gerçekten mi?" diye sordu biraz daha yaklaşarak. "Çünkü bahsi gerçekten kazandığım gerçeğini henüz tartışmadığımızı fark ettim. Çünkü hiç de saçma değildi. Sana uzun zaman önce Theo ve Nekesa'nın birlikte olacaklarını söylemiştim ve haklıydım. Arkadaşlık üzerine bahse girdiniz ve kaybettiniz çünkü bu imkânsız."

"Aman Tanrım, Theo sana onu öptüğünü mü *söyledi*?"

Demek o adam da hıyarın tekiydi. "Ne oluyor be?"

Nekesa, Charlie'nin daha iri ve uzun vücudu tarafından gizlendiği anlaşılan Charlie'nin arkasından belirdi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bu ne anlama geliyor?" Nekesa bana doğru bir adım atarak sordu. "Birlikte olacağımıza dair *gerçek* bir bahse girmedin, değil mi?"

"Hayır!" Bana ters ters bakınca panikleyerek neredeyse bağıracaktım. Kalbim göğsümde çarpmaya başladığında boğazımı temizledim ve "Öyle değil" dedim. Değil mi? Nasıl açıklayabilirdim ki? "Yani, Charlie'yle aramızda geçen *bir tartışma* vardı.

vardı." *Tartışma mı? Tanrım, Bailey!*

Ağzı açık kaldı ve gözleri Charlie ile benim aramda gidip geldi.

"Ne tür bir çöp insan en iyi arkadaşı hakkında bahse girer?"

"Öyle değildi," dedim onu ikna etmek için çaresizce. "Charlie sadece -"

"Charlie bahis oynamayı çok seviyor," dedi Theo.

Nekesa'nın yanında durduğunu fark etmemiştim bile ama bırakın katılımı, konuşmaları bile zor takip ediyordum. Charlie'ye ters ters bakarken sinirli görünüyordu, bu da beni rahatsız ediyordu çünkü bu onu ilgilendirmezdi. Yani evet, o da bahsin bir parçasıydı ama bu konuda ne hissettiği umurumda değildi.

Theo kollarını kavuşturdu ve "Bu onun tek bahsi değildi" dedi.

Gözlerimi devirdim, elimde değildi. "Kusura bakma Theo, ama ben-"

"Siktir git, Theo," dedi Charlie, dövüşmeye hazır görünüyordu.

"Oh, gerçekten mi?" Theo kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyordu çünkü tüm bu kargaşanın ortasında *sırıtiyordu*. "Onu becermeli miyim?"

"Bize maçoluk yapma," diye mırıldandım, sabrım tükenmişti.

"*Senin* hakkında bahse girerim, Bailey." "Maçoluk mu?" Theo havladı, sırtışı sık gibi bir sırtışa dönüştü. "O bir

"Ne?" Anlamadım.

"Theo," dedi Charlie dişlerini sıkarak. "Kapa çeneni."

Bu *beni* daha da kızdırdı. "Hayır, *sen* kapa çeneni Charlie" dedim. Öfkeli görünüyordu, yüzü kızarmıştı ve Theo'ya bakarken gözleri yanıyordu,

Ve sonra dedim ki-

"Neden bahsediyorsun, Theo?"

Theo hâlâ halinden memnun görünüyordu, sanki bir kuklacıydı ve tüm ipleri elinde tutarak hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

"Charlie *seninle* ilgili bir iddiaya girdi." Theo kelimeleri yüksek sesle, net bir şekilde ve Bana doğrudan göz teması kurarken. "Benimle."

"Ne?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve Theo'dan Charlie'ye baktım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Evet," dedi Nekesa, Eli ve Dana arkasında belirirken gözlerinde bir soruyla Theo'ya bakarak. "Sen neden bahsediyorsun?"

Charlie çenesini gerdi, beni izliyordu.

"Charlie ve ben birkaç ay önce bir iddiaya girdik," dedi Theo, şimdi Nekesa ile konuşurken. "Hiçbirimiz arkadaş olmadan önceydi. Charlie, Bailey'i elde edebileceğine dair bahse girmişti."

Gözlerimi kıstım ve "*Anladın mı?*" dedim.

Charlie'nin suçlu bakışları omzumun hemen ötesindeki bir noktaya yönelince yüzüm utançtan kızardı. "Sadece konuştuk Bay. O anlama gelmiyordu-"

"Aman Tanrım," dedim, gerçeği fark ettiğimde başım dönüyordu - hayır, uyuşmuştu. Colorado, çekyat, battaniye kalesi... Hepsi bir bahsi kazanmamı *sağlamak* içindi. Ben uyanmadan gitmiş olmasına şaşmamalı; çoktan kazanmıştı.

Yaşadığımız, birbirimize söylediğimiz, paylaştığımız her şeyin beni "elde etmek" için olduğu aklıma geldikçe midem çalkalandı. Ve ne

Bu ne demek oluyor?

Kendimi aptal gibi hissettim. *Hiç* arkadaş olmuş muyduk, yoksa tüm "ilişki" onun beni bir bahsi kazanmaya "ikna" etmeye çalışması mıydı?

"Bay," diye cevap verdi, her iki yanağındaki kırmızı lekeler dışında ifadesi okunamıyordu. "Bilmelisin ki-"

"Kapa *çeneni*." Şiddet yanlısı biri değildim ama içimde öfke kabarıyordu ve bir şeye vurmak istedim.
Birisi.

Çünkü o *sadece* Bay Hiç'ti. Ona baktığım onca zaman Charlie'nin hiç de ilk başta düşündüğüm gibi biri olmadığını düşündüm. Bu sadece benim kendi saflığım, kendi zavallı hüsnükuruntumdu.

Havaalanından gelen Charlie'ydi ve ben bir aptaldım.

"Dana," dedi Nekesa, dikkatimi Charlie'den ona çekerek. Çenesini kaldırdı ve "Beni eve bırakabilir misiniz? Sanırım şu anda Bailey ve benim aynı arabayı paylaşmamamız en iyisi olur."

O anda yüzündeki ifadeden nefret ettim, çünkü o da benim Charlie'de olduğum kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Bekle," dedim, önüne geçerken çaresizlik içinde elimi uzattım. "Lütfen açıklamama izin ver-"

"Konuşamazsın, benimle dalga mı geçiyorsun?" Burun delikleri açıldı ve tiksintiyle başını salladı. "Üzgünüm Bay, ama yapamam... Ben sadece. Neden?" diye fısıldadı uzaklaşmadan önce. Dana'nın onu takip edişini izledim ve kendimi bir canavar gibi hissettim.

"Bailey."

Charlie'ye dönüp baktığımda yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde ciddiydi. Neredeyse *korkmuş* görünüyordu ki bu imkânsızdı çünkü korkması için bir şeyler hissediyor olması gerekirdi.

"Ne var, Charlie?" Tek yapmak istediğim ağlamakken duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak ısrırdım. "*Ne?*"

"Bahis bir şey değildi," dedi bana yaklaşarak. "Yanlış olduğunu biliyorum ama biz arkadaş olmadan önce yapmıştım-"

"İş arkadaşları," diye düzelttim.

"*Arkadaşlar*," diye ısrar etti.

"Gerçekten mi?" O anda bu surata sahip olduğu için ondan nefret ettim. Koyu renk gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve yüzünün bana hâlâ rahat bir şeymiş gibi gelmesi adil değildi. O kadar tanıdıktı ki sol kaşının sağ kaşından biraz daha kalın olduğunu ve ağzının hemen solunda minicik bir beni olduğunu biliyordum. Yüzü en iyi arkadaşımın, her konuda güvenebileceğim bir arkadaşımın yüzüne benziyordu. "Eğer durum buysa, gerçekten boktan bir arkadaşmışsın."

"Öyleydik deme." Yutkundu ve çenesini sıkarak, "Biz geçmiş zamanda değiliz, Bay," dedi.

"Bizi geçmiş zaman yaptın," dedim sesim çatlayarak, "ben değil."

"Bailey-"

"Gitmem gerek."

Ondan uzaklaştım, arabama doğru giderken kalbim çarpıyor ve yüzüm yanıyordu. Neredeyse koşuyordum, başka bir kelime daha söylemesini engellemek için çaresizdim. Daha fazla bir şey duymaya dayanamıyordum. Onu affetmek istemiyordum - affedemezdin - çünkü o arkadaş olacak biri değildi.

En azından benim için değil.

Bunu bana Fairbanks'ten gelirken söylemişti ama ben dinlememiştim.

BÖLÜM KIRK-HİHE

Bailey

Sonraki birkaç hafta korkunç bir bulanıklık içinde geçti.

Annem sık sık Scott'lara gidip lamba, mum ve fotoğraf gibi eşyaları getirirken, daire eski halinin bir kabuğuna dönüştü, her yere taşınma kutuları saçıldı. Artık ev gibi görünmüyordu, bir sığınak gibi hissettirmiyordu; sadece biz taşınana kadar uyuyacak bir yerdi.

Ama bundan daha kötüsü, aniden yalnız kaldığım gerçeği idi.

Nekesa, her zaman yanımda olan arkadaşım gitmişti. Mesaj yok, arama yok, takılmak yok; tek arkadaşım bendim. Okula tek başıma gittim, derslerimi hallettim ve sonra kendi arabamla eve döndüm.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlamıyorum.

Çevrimiçi arkadaşlarımın onlara mesaj atarsam destek olacağından emindim, ancak her şey binlerce mil uzakta olacak kadar şanslı olan arkadaşlarıma dökülemeyecek kadar dramatik geliyordu.

Ve bunu düşünmek bile beni yoruyordu, bu yüzden mesaj atmak daha da kötü olurdu.

İşimi bırakmayı düşünüyordum, çünkü o bile artık aynı değildi. Applebee'nin ertesi sabahı Equipment Check-Out'a transfer olmuşum, çünkü Nekesa ile yüzleşemeyecek kadar korkaktım ve Theo ya da Charlie'yi bir daha görmek istemiyordum, bu yüzden şimdi sadece ellerini yıkamış gibi görünmeyen çocuklara paten ve snowboard gibi şeyler dağıtarak akıl almaz derecede sıkıcı saatler geçiriyordum.

Tek iyi şey babamın bana daha fazla ulaşmaya başlamasıydı. Annem onu gerçekten azarlamış olmalı, çünkü bana sürekli mesaj atmaya geri dönmüştü.

Baba: Bil bakalım dün gece nerede

yedim? Ben: McKennas?

Baba: Şanslı tahmin. Bailey spesiyalinden almıştım bu arada.

Sözleri bana *tosttaki inek dilini* düşündürdü ama kendimi zorladım.

Charlie'nin saçmalıkları yerine babamın anılarına odaklan. **Spagetti**

Yanında da sucuk?

On beş yaşındayken McKennas'ta her zaman sipariş ettiğim şeydi ve bugüne kadar babam restoranı her ziyaret ettiğinde sipariş etti.

Garip bir durumdu. Eski şehrimden bahsettiğinde daha az ev özlemi hissetmeye başlamıştım, bunun bir çeşit ilerleme olduğunu sanıyordum. Daha çok eski bir fotoğrafı, hayatımın başka bir döneminin yumuşak bir hatırlatıcısını görmek gibiydi. Gülümseyebiliyor ve gözümde canlandırabiliyordum ama artık hemen geri dönüp önceki hayatıma devam etmek için o umutsuz arzuyu hissetmiyordum.

Bu muhtemelen hayatımın o bölümünün sona erdiğini nihayet kabul ettiğim anlamına geliyordu. Kapanış ve tüm bunlar.

Charlie bana her gün mesaj atıyordu ve ben her gün onu görmezden geliyordum.

Özür dileyerek başladı. Bana bir dizi özür mesajı ve açıklama gönderdi. Cevap vermediğimde, komik memler paylaşmaya başladı, her şey ters gitmeden önce birlikte güleceğimiz şeyler.

Artık her zaman ağlamak istememe neden olan rastgele **seni özledim** mesajlarına **geçmişti**. Romantik bir adam değildi, bu yüzden **bak bugün telefonumda ne buldum-seni özledim** gibi mesajlar attığında ve FaceTime'da benim ve kedisinin -ve kendisinin- ekran görüntüsünü eklediğinde, bu bir resimden daha fazlasıymış gibi hissettiriyordu.

Sanki o da hissetmişti, büyüü ve bu o kadar canımı yaktı ki mesajlarını ilk okumadan silmeye başladım.

Kediden bahsetmişken, annem Pulball'u Charlie'nin evine, sanki boşanan ve velayetimizi değiştiren insanlarmışız gibi teslim etti. Pulball lanet olası bir velayet çocuğuydu, Tanrı aşkına, ve bu tam daire mutsuz son kelimelerle ifade edilemeyecek kadar iç karartıcıydı.

O Perşembe gecesi, vardiyanın bitmesine bir saat kala can sıkıntısından ölmek üzereyken, birinin Yıldızlararası Ekipman İstasyonu'na, yani benim küçük kulübeme yaklaştığını duydum.

Lütfen bir şey istemeyin.

Tek istediğim telefonumda düşüncesizce gezinmek ve dünyayı görmezden gelmekti.

"Hey."

İçimi çektim ve Nekesa'nın beklediğini görmek için başımı kaldırdım.

Midem bulandı ve kalbim hızla çarpmaya başladı; Tanrım, beni görecekları için *gergindim*. Onu.

Taburemden kalktım ve pencereye gittim, ne söyleyeceğimi ya da ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Gülümsemek yanlış geliyordu ama *gülümsememek* de öyle. Ben de sadece "Selam." dedim.

Gözleri saçlarıma gitti. "Topuz mu? Gerçekten mi?"

Düşündüğünü bildiğim şeyi onaylayarak başımı salladım. Topuz hakkında güçlü fikirleri vardı. "Evet, vazgeçtim."

"Dinle, geç gelecek bir misafir için kaykay almam gerekiyor. Ücretini 7G9 numaralı odadan alabilir miyim?" diye sordu, benim topuzlu karşı çıkışımı tamamen görmezden gelerek. "Lütfen."

"Elbette." Doğru ekrana gelene kadar bilgisayarda gerekli yerlere göz attım. Yüzüm kızarmış, ellerim titriyordu ve bunun suçluluk duygusundan mı yoksa bir daha asla arkadaş olamayacağımız korkusundan mı kaynaklandığından emin değildim.

Yüzündeki ifadeden tahtayı alıp gideceğini anlayabiliyordum ve bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum.

Ya şimdi ya da asla.
Ama *ne*?

Beni affetmesi için ne söyleyebilirim ki?

"Çok özür dilerim." Bilgisayar ekranından başımı kaldırdım ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Ben bir pisliğim, en kötüsüyüm ve aşağılanmayı tamamen hak ediyorum ama beni affetmen için sana *yalvarıyorum*."

Kaşları aşağı indi.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," dedim hızlıca, olabildiğince hızlı konuşarak, karşımda dururken ona ulaşmanın daha fazla yolunu düşünmeye çalışarak. "Özrüm bile can sıkıcı, değil mi? Ama Aaron'ı aldatacağımı asla ummadığımı ya da düşünmediğimi bilmeni istiyorum-"

"Bailey-"

"Ve ben de senin *üzerine* bahse girmiştim, bu durumu daha iyi yapmaz-"

"Çenenı kapatır mısın?" diye sordu, kaşları daha da aşağı inmişti. "Bu yalvarmalar çok acınası."

Kelimelerim ağzımda dondu kaldı, çünkü bana çenemi kapatmamı söylediğine inanamıyordum.

Ama sonra ağzı, mutluluk gözyaşları dökmek istememe neden olan küçük bir yarım gülümsemeye dönüştü. Aslında gözlerim doldu, çünkü onu çok özlemiştim. Dedi ki, "Yaptığın şey çok aptalcaydı. Hem de *çok*."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Biliyorum."

"Ama Charlie bana -Theo ile kavga ettikten sonra, bu arada- ona ne kadar hatalı olduğunu göstermek için bahse girdiğini söyledi. Ve bana tüm bu süre boyunca kendini bok gibi hissettiğini söyledi."

"Kesinlikle yaptım," diye kabul ettim ve ekledim, "Bu onu mazur göstermez."

Tanrım, ne düşünüyordum ki? Benim için gerçeküstü bir şeydi. onunla birlikte.

Lanet Charlie.

"Sen iyi misin?" Kendi yalnızlığıyla baş etmeye çalıştığını fark ederek sordum. "Aaron hakkında yani."

Dudaklarını büzdü ve omzunu kaldırdı. "Sanırım, evet, ama onu özlüyorum."

Yutkundum ve başımı salladım.

"Çok," diye ekledi, o kadar üzgün görünüyordu ki izin vermeyeceğini bilsem de ona sarılmak istedim.

"Siz hiç konuştunuz mu?" "Hiç konuştunuz mu?" diye sordum, keşke onun yerine ben konuşabilseydim. Başını iki yana salladı. "Onu aramaktan çok korkuyorum."

Evet, bunu kesinlikle anlıyorum. "Yine de yapmalısın."

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi içini çekti, sonra da, "Peki bir işten sonra seni eve bırakayım mı? Şarjım bitti ve babamın beni almasını beklemek istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?" Gülümsememeye çalışarak -ve başaramayarak- söyledim. "Tabii ki yapabilirsin!"

"Sakin ol." Güldü. "Özür dilerim." Rahatlama bir dalga gibi üzerimden geçti.

Vardiyamın geri kalanı daha iyiydi, artık aramızın iyi olabileceğini biliyordum. Gecenin sonunda onu eve bıraktığımda sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi hemen bir hikayeye başladığında kendimden geçmişim. Evine yaklaştığımızda yolcu koltuğunda bana döndü ve "Charlie'yle hiç konuştun mu?" diye sordu.

Adını duymak bile göğsümü ağrıttı ve başımı sallayarak, "Bana mesaj atıyor ama cevap vermedim. Ortadan kaybolana kadar onu görmezden geleceğim."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" diye sordu ve ben biraz şaşırdım. Yaşanan onca şeyden sonra, onun hayatımızdan sonsuza dek çıkmasını isteyeceğini düşünmüştüm.

"Elbette," dedim ve onun mahallesine döndüm. Charlie ne kadar çabuk uzaklaşırsa, onu düşünerek saatlerimi harcamayı o kadar çabuk bırakabilirdim.

Tabii ki, bu şimdiye kadar benim için pek işe yaramadı.

Koltuğunda dönüp bacaklarını altına sıkıştırarak, "Ee, gece hakkında bir şeyler duymak ister misin?" diye sordu.

"Gerçekten dövüşüler mi?" Ona baktım, ikisi de kavgacı gibi görünmediğinden böyle bir olayı hayal bile edemiyordum. "Gerçekten mi? Fiziksel bir dövüş gibi mi?"

Şöyle bir baktım, başıyla onaylıyordu. "Applebee's'ten sonra ilk kez birlikte çalıştığımızda, bu çocuklar hararetlendi. Charlie tüm vardiya boyunca sessizdi - ikimize de tek kelime etmedi- ve Theo *Gülümse, günüşiği* gibi aptalca bir şey söylediğinde Charlie gitti."

"Gitti mi?" Ona baktım ve "Ne dedi?" diye sordum.

Ondan ne kadar nefret etsem de, kızgın olması fikri hoşuma gitmiyordu. Ugh. Neyim vardı benim?

"Gözünü yoldan ayırma" dedi, ben de itaat ettim. "Sanırım, *benimle konuşmasan olmaz mı, seni aptal pislik*, gibi bir şey söyledi, bu da Theo'nun sınırlanmasına ve *senin sorunun ne* lah, demesine neden oldu," diye devam etti. O konuşurken sesler.

"İmkânı yok," dedim inanamayarak. Charlie ukalanın tekiydi, rahatına düşkün

biriydi.

sikin. Yüzüne karşı bağırın bir tip değildi.

Yoksa öyle miydi? Charlie Sampson'ın içinde gerçekten neler olup bittiğini biliyor muydum?

İçimi çektim çünkü her şeye rağmen onu hâlâ tanıyormuşum gibi *hissediyordum*.

"Evet," dedi ve göz ucuyla başını salladığını görebiliyordum. "Sonra Charlie, *neden o kocaman boktan ağzını Bailey'e açmak zorundaydın, seni dedikoducu küçük sürtük*, deyince Theo onu itti. Sonra Charlie onu daha sert itti ve duvara doğru itti."

Kırmızı ışığa geldiğimizde frene bastım ve Nekesa'ya bakarken şok, endişe ve stres aynı anda beni vurdu. Her şeyi anlamlandırmaya çalışırken düşüncelerim allak bullak olmuştu.

"Bu doğru olamaz," dedim ve ayağımı tekrar gaza basıp bir yandan şoktan ötürken bir yandan da sorumlu bir şekilde sürmeye çalıştım.

Ayrıca Charlie'nin anksiyetesi hakkında stres yapıyor, günlük olarak kaç tane TUMS tükettiğini merak ediyordum, bu da beni kızdırıyordu çünkü endişelenmemi hak etmiyordu.

Ama kahretsin, onu *özledim*.

Arkadaşım Charlie'yi özlemiştim, tamamen yalan söylemiş olsa bile. Benimle alay etmesini, her zaman ne düşündüğümü bilmesini ve onun yanında *olmanın verdiği* rahatlığı özledim.

Bu rahatlığı elinden aldığı için onu asla affetmeyeceğim.

"Ben ayırdım," dedi, "çünkü ben barışçıl biriyim, ama Theo söyle bir şey söylemeden önce değil *Bunu kendine sen yaptın, lanet bir kadın gibi herkese bahis oynuyorsun yüksek silindirli aptal*."

Başımı salladım. "Theo *bu* konuda yanılmadı." "Evet, ama sonra Charlie neredeyse meme ucunu büküyordu."

Bu... beklediğim bir şey değildi ve göz ucuyla ona baktım. "Theo çığlık attı, acı içinde tiz bir çığlık attı."

-Charlie olabildiğince sert *bir* şekilde bükülürken, Charlie, "*Şanslısın ki şiddet yanlısı değilim, yoksa bu bir yumruk olurdu*" dedi.

Evinin önüne geldiğimde arabamı park ettim ve orada öylece oturdum.

Artık dünyadaki hiçbir şey mantıklı

gelmiyordu. "İnanılmaz, değil mi?" dedi.

Başımı salladım ve "Peki barıştılar mı?" diye sordum. Theo ve Charlie?"

Nekesa kapıyı açarken, "İçeri gel ve burada kal," dedi. "Ve hayır, yapmadılar. Charlie işi bıraktı."

İstifa mı etti? Charlie işi mi bıraktı?

"Annene mesaj at, sonra sana her şeyi anlatacağım."

Annemden yatıya kalmak için izin aldıktan sonra içeri girdik ve Nekesa bana Charlie'nin nasıl haber verdiğini ve o zamandan beri ondan haber alamadıklarını anlattı. Yaptıklarından sonra onun için endişelenmem çok saçmaydı ama endişeleniyordum.

Daha fazla strese ihtiyacı yoktu.

Odasına çıktık ve *Project Runway*'in eski bölümlerini izledik.

uzun zamandır ilk kez kendimi mutlu hissettim. Nekesa benim ikinci evi, bir bakıma - onun evi değil ama *onun - ve her* şey ona çok daha yakın hissettirdi.

tam yanımda.

Telefonum çaldığında üçüncü bölüm başlıyordu. Arayan

Charlie'ydi.

Seni hala sonbahar balosuna götürmek istiyorum. Lütfen benimle gel ki bunu düzeltebileyim. Seni özledim.

"Aman Tanrım, cidden beni öldürüyor," diye inledim, mesajlarının her birinin onun sesinden mükemmel bir şekilde anlatıldığını hâlâ duyabiliyor olmaktan nefret ediyordum. Onu özlemek zaten yeterince kötüydü, bir de ayrı düşmeden önce tam da dilediğim gibi mesajlar gönderince kalbim sızladı.

Nekesa mesajı okudu ve her zamanki gibi savunmacı bir ses çıkardı. Telefonunu eline aldı ve Charlie'ye bir mesaj gönderdi:

**Ben Nekesa. Lütfen Bay'i rahat bırakır mısın? Bunu düzeltemezsin. Başından beri haklıydın-
Sen ve Bailey arkadaş olamazsınız. Ayrıca, benimle resmiyete düşecek. Hoşça kal.**

Gülmem ya da neşelenmem gerektiğini biliyordum çünkü bunu hak ediyordu ve hayatımdan çıkması gerekiyordu.

Ama yine de bir parçam onun gitmesini istemiyordu.

İçimden bir ses onun bu mesajı göndermesini engellemek istiyordu, çünkü ya işe yararsa?

"Öyle miyim?" Charlie'yle asla arkadaş olamayacağımıza dair sözlerine üzülmemeye çalışarak, sonbaharda yaptığı resmi yorumu sordum.

"Zaten bir elbisen var, değil mi?" dedi, telefonunu bırakıp kraker paketini aldı.

"Evet." Geçen yıl balo sonrası indirimden bir tane almıştım.

"Peki neden olmasın?" Nekesa ağızına bir çubuk kraker attı ve "Erkeklerle kimin ihtiyacı var ki?" dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Charlie

Yatağa geri oturdum ve elimdeki telefona baktım, içim içimi yiyordu.

İçi boş.

Midem kurşundan yapılmış ve içimdeki her şeyi yavaşça eziyormuş gibi hissediyordum ve hiçbir TUMS işe yaramayacaktı.

Çünkü sonunda bitmişti.

Bunun olacağını hep biliyordum ama hayal ettiğimden bin kat daha kötü hissettim.

Bay'den bir daha asla mesaj alamayacaktım. Sözlerimle alnının kırıışmasını sağlayamayacak, bastırmaya çalışıp başaramadığı o şaşkın kahkahasını duyamayacak, öpüşmek üzere olduğumuzu fark ettiğinde sessiz nefes alışını duyamayacak ve telefonun diğer ucunda uyukulu bir şekilde *G'night, Charlie* dediğini asla duyamayacaktım.

Binlerce küçük hiçlik anı, topluca her lanet şeydi.

Hiç istemedim.

Ve hepsini atmıştım.

Sevip kaybetmenin daha iyi olduğuna dair o eski atasözü bence saçmalıktı, çünkü sahip olup kaybetmek hiçbir şekilde daha iyi değildi. Sahip olmak ve kaybetmek yavaş, acı verici bir işkence gibi geliyordu ve bu beni öldürüyordu.

Tanrım, nasıl bu kadar berbat etmişim?

Niyetim kesinlikle onu havaya uçurmak ve romantik duyguları durdurmaktı, ama onu incitmek istememişim.

çok mantıklı. Mesafenin her şeyi çözmesini istemiştım ama ona benim için önemli olmadığını hissettirmek istememiştım.

Kahretsin, kesinlikle onun ve benim lanet olası bir moron bahsinin sonucu olduğumuzu düşünmesini istememiştım.

Yine de buradaydık.

Elimdeki telefon çaldı ve nabzım hızla yükseldi, ancak arayanın Bailey ya da Nekesa olmadığını fark ettiğimde hayal kırıklığı solar pleksusuma daha da sert baskı yaptı.

Becca'ydı. **Ne oldu?**

Becca'nın yüzünü hayal ettim ama o tanıdık kontrolsüz duygular gelmedi. Konuşma baloncuklarının belirmesini izledim ama hiçbir şey hissetmedim.

O olmadığı için hayal kırıklığından başka bir şey değil.

Bec: Sinemadan yeni döndüm. Yeni Jurassic filmi izledik ve berbattı.

Muhtemelen Kyle'la birlikte gitmişti ama yine de onları tiyatrodaki hayal ettiğimde hiçbir şey hissetmedim.

İşler böyle mi yürüyordu? Kalbini kıran ilk kişiyi unutmak için kalbini tekrar kırmak zorunda mıydın?

Siktiğimin ilişkileri.

Yatağımın yanındaki TUMS'a uzandım ve mesaj attım: **Odamda oturmuş, Bailey ile her şeyi mahvettiğim için depresyondayım.**

Becca: Aman Tanrım, ondan çok hoşlandığını biliyordum; partiden sonra Kyle'a söyledim! Söyledim.

Bana her şeyi. Belki yardım edebilirim.

Yatağıma uzandım ve tavana baktım, çünkü bu da neydi böyle? Becca kalbimi kırmış ve hayatına devam etmişti ama o hâlâ buradaydı.

Ne haltlar dönüyordu? Mesaj

attım: **Bunu neden yaptın?**

Becca: Um, çünkü sen benim arkadaşısın...? DUH.

Ben onun arkadaşı mıydım? Becca ve ben *arkadaş mıydık?*

Bu muhtemelen hoş bir şeydi ve tam bir döngü anı gibi hissettirmeliydi, değil mi? *İşte o zaman Charlie Sampson başından beri yanıldığını öğrenir.*

Ama önemli değildi.

Çünkü bu küçük cevheri kiminle paylaşacaktım ki? Bunu takdir edecek tek kişi, anlatmak isteyeceğim tek kişi Bailey'di ve ben onu mahvetmişim.

Çünkü ben bir aptaldım.

Bailey risk almaya değerdı ve ben bunu özlemıştım.

Ve şimdi onu o kadar çok özledim ki, biraz kalp krizi geçiriyormuşum gibi hissettim.

BÖLÜM ELLİ-OHE

Bailey

Sonbahar balosu Scott'ın evine taşındığımızın *ertesini* günüydü. Kızı Lucy (bir hafta önce tanışmıştım ve hiç de kötü görünmüyordu) o hafta sonu annesindeydi, bu yüzden üvey kardeş bağına biraz daha erteleyebildim.

Scott arka kapıdan içeri girdiğinde ben buzdolabından bir soda alıyordum. Serin sonbahar esintisi etrafını sarmıştı. "Hey," dedim.

Gülümsedi ve ceketini çıkarıp mutfak sandalyesinin arkasına koymadan önce kapıyı arkasından kapattı. "Hey, sen."

Buzdolabının kapağını kapattım. Yeni normalin bu olması gerçeküstü geliyordu.

"Açlıktan ölüyorum," dedi ve kileri açıp bir paket mısır cipsi çıkardı. "Eğer Tanrı varsa, buzdolabında fasulye sosu da vardır."

"O zaman İsa'ya şükürler olsun, çünkü en üst rafta," diye cevap verdim ve buzdolabını yeniden açıp kitabı aldım ve ona doğru fırlattım.

Konteyneri yakalarken bana sırttı. "Akıllı eşek."

"Hayır, ciddiğim," diye mırıldandım dalgınca. "Bu gece Chili's'te Tanrı'yı hissediyorum."

"Tamam." Güldü. "*The Office*'dan alıntı yapmak sadece senden hoşlanmamı sağlayacak daha fazla, Bailey, o yüzden kes şunu."

Şok içinde göz kırptım, bununla ne demek istediğinden emin değildim.

"Hadi ama," dedi başını hafifçe eğerek. "İstediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Ne?" diye sordum. Nereye varmaya çalıştığının tamamen farkında olarak sordum.

Bana bilmiş bir gülümseme verdi ve mutfak sandalyesine çöktü. "Yani, kızımın da istediği bu değildi."

"Scott, ben-"

"Sadece anneni seviyorum, hepsi bu." Omuz silkti ve cips poşetini açarken gülümsemesi biraz azaldı. "Onu seviyorum ve onunla bir hayat istiyorum. Seni ya da herhangi birini incitmek istemiyorum ve hayatını değiştirmek istemiyorum."

Kulağa çok basit, çok kolaymış gibi geliyordu. Ne diyeceğimi bilemedim, gazozumdan bir yudum aldım ve boğazımdan anlayışlı bir ses çıkardım, mırıldanır gibi

Biliyorum.

"Bu kombine aile olayına ilk günden beri ilgi duymanı beklemiyorum. ama umarım bu konuda konuşursunuz." Sosun kapağını aldı ve masanın üzerine koydu. "Nefret ettiğin şeyler varsa bilmek istiyorum. Ve eğer sevdiğin şeyler varsa, onları da bilmek istiyorum."

"Tamam," dedim, aynı fikirdeymişiz gibi başımı salladım, oysa ben sadece mutfaktan çıkmak istiyordum. İyi davranıyordu ama durumun gerçekliği hakkında konuşmaya hazır değildim, özellikle de onunla. Sodamı sıkıca kavradım ve tekrar başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Yüzündeki hayal kırıklığı gülümsemesinin kaybolmasına neden oldu ve ben de çıkışa yöneldim.

"Annemle babam ben on dört yaşındayken boşandı, Bailey." dediğinde kapı aralığındaydım.

Bu beni durup geriye bakmaya itti.

"Annem ayrıldıktan bir yıl sonra bir adamla görüşmeye başladı ve birkaç ay sonra onun evine taşındık," dedi, sanki bir anının canlandırılmasını izliyormuş gibi boşluğa bakarak. Yüzü rahatlamıştı, sanki hikaye artık onu incitmiyordu. "Onun evinde nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlıyorum. Sanki her şey yanlışmış, tuhaf kokuyormuş ve kendimi evim gibi hissetmediğim bir evde yabancılarla yaşamak zorunda kalmışım gibi."

"Gerçekten mi?" Arkamı döndüm, söylediklerine ve bu anıyı benimle paylaşmasına şaşırmıştım.

"Ah evet," dedi, bir cips batırırken başını sallayarak. "Bundan o kadar nefret ediyordum ki. Açıkçası bu yüzden annene evlenme teklif etmek için bu kadar uzun süre bekledim. Senin için bunu istemiyorum."

"Bu kadar uzun süre mi bekledin?" "Ne kadar oldu, üç ay mı?" diye eklediğimde alaycı görünmeye çalıştım.

"Uh," dedi, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi başını eğerek. "Şey, şöyle bir şey var."

Diğer sandalyeyi çektim ve merakla masaya oturdum. "Evet...?"

Küçük bir ses çıkardı, başı hâlâ tükürüp tükürmemeyi düşünüyormuş gibi eğikti. "Mesele şu ki, annenle geçen yıl görüşmeye başladım."

Sanki tepkimi bekliyormuş gibi beklentiyle bana baktı. "Ama işler ciddileşene kadar sana gelmeyeceğim konusunda anlaşmıştık."

Dur bir saniye. *Geçen yıl mı?* Ayak uydurmaya çalışırken şaşkınlıkla ona baktım. "Yani Seninle ilk tanıştığında, annemle uzun zamandır görüştüğünü söylüyorsun. aylar?"

Başını salladı. "Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmıyorduk, ama yürümediği takdirde bunu senin için bir şey haline getirmek de istemedik."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bu çok düşünceli bir davranış" dedim ve bunu gerçekten kastetmiştim. Sırf kızının alışmasına yardımcı olmak için *aylarca* görüştüğü kadından uzak durmuştu.

"Şimdi, işlerin günlük olarak nasıl gideceğini bilmiyorum ama söz veriyorum, burayı evim gibi hissettirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, tamam mı?"

"Vay canına." Başımı salladım ve kalın bir sesle "Teşekkür ederim. Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim."

Bir saniye beni izledi ve sonra bir şekilde bana sarıldı. Her şey hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağlayan büyük, her şeyi kapsayan bir kucaklamaydı.

Her şeyin yoluna girebileceğine dair biraz umutluyum.

Nekesa geldi ve bodrumda hazırlandık ve onu tekrar hayatımda görmek çok iyi hissettirdi. Gülüşüp saçlarımızı yaparken mutluluktan uçuyordum ve evet, alt katın tamamının emrime amade olması hiç de fena *değildi*. Dinlenme odasının her yerinde hazırlanırken ıslak barda sahte içkilerimizi yudumladık.

Annem bir sürü fotoğraf çektikten sonra Dana ve Eli'yle şık akşam yemeğimiz için Brother Sebastian'da buluştuk.

Ancak, hostes tarafından oturtulurken, okulumuzdan çocukların bulunduğu büyük bir masanın yanından geçtik ve Aaron da o çocuklardan biriydi.

Tarih yok, Tanrı'ya şükür, ama yine de.

"Ciddiyim, bu ihtimal nedir ki?" Nekesa tüm restoranın duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu.

Mum ışığının, beyaz çarşafların ve sessiz ortamın hakim olduğu o karanlık, sessiz restoranlardan biriydi.

Masamıza oturduk ve her ne kadar gülüp konuşuyor ve eğleniyor gibi görünse de, Nekesa'nın kaşlarının arasındaki kırıışıklıktan onun varlığının çok farkında olduğunu anlayabiliyordum.

"İstersen başka bir yere gidebiliriz," dedim sessizce. "Resmi kıyafetler içinde Chipotle ile aram iyidir."

Başını hafifçe salladı. "Öncelikle, bunu söylediğin için seni seviyorum. İkincisi, sorun değil."

"Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Garson gelip siparişlerimizi aldı ve Nekesa ile ben Dana ve Eli'nin keyifli eğlencesine daldık. Nekesa'nın merdivenlerden düşmesiyle ilgili komik bir hikâye anlatıyorlardı ve Aaron yanımıza geldiğinde birbirlerinin cümlelerini tamamlıyorlardı.

Anında gerildim, olay çıkaracağından endişelendim, hâlâ Theo'yla öpüşmesini hazmedememiştim. Boğazımı temizledim ve "Selam Aaron." dedim.

"Hey, Bailey," dedi, rahatsız görünüyordu, bu da beni biraz rahatlattı. Gergin görünüyordu, çatışmacı değildi ve sandalyemde arkama yaslanıp nefes verdim.

Sonra doğrudan Nekesa'ya baktı ve "Hey" dedi.

"Aaron. Nasıl gidiyor?" Nekesa gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi, mavi gözleri kızın yüzünde gezinirken hiç kırpmadan. "Ciddiyim."

Gülümsemesi bir nebze olsun azaldı ve nefes nefese bir "Teşekkür ederim" dedi.

"Bu elbiseyi sen yaptın, değil mi?" diye sordu, gözleri gururla açılmıştı. "Bunu söyleyebilirim."

"Aaron?" dedi, ses tonu onun ne istediğini soruyordu.

"Söylediklerimi biliyorum ama hepsini geri alıyorum," dedi aceleyle, ona yaklaşıp ve sesini biraz alçaltarak. Sandalyemi yana kaydırdım, böylece çömelip ona titreyen bir sesle, "Sensiz her şey berbat ve seninle her gün konuşabilmekten başka hiçbir şeyin önemi yok," dediğinde aramıza girebildi.

Nekesa kayıtsızca başını salladı ama dudaklarının rahatlamış halini görünce ona teslim olacağını anladım.

Sonunda.

"Ben bir pisliktim ve başka bir şansı hak etmiyorum, ama bu benim, özellikle de yalvarıyorum." Ellerini masanın kenarına koydu ve "Gecenizi bölmek istemem ama sadece bilmenizi istedim" dedi.

Etrafıma bakındım ve restoranın yarısının onun ayağa kalkışını, dönüşünü ve masasına doğru gidişini izlediğini gördüm. Onu affedeceğini umuyordum ama sandalyesini devirecek kadar hızlı kalkmasını beklemiyordum.

"Aaron."

Sadece devirmekle kalmadı, kelimenin tam anlamıyla koştu ve adamın sırtına atladı.

Aaron hiç vakit kaybetmeden elleriyle bacaklarını kavradı ve sanki onu bekliyormuş gibi sırt üstü inişini destekledi. Durdu, onu ayağa kaldırdı ve döndü; birbirlerinin gözlerinin içine bakarken ikisi de gülüyordu.

Sonra onu kollarına aldı ve öpüşmeye başladılar.

Onun için, onlar için çok mutluydum ama kalbim özlemle yanıyordu. Tüm restoran alkışa boğuldu ve adam ona sıkıca sarılıp ayağa kaldırırken mutluluktan gözyaşlarını tutamadım.

Aaron fazladan bir sandalye aldı ve akşam yemeği için bize katıldı, bu eğlenceliydi çünkü Aaron'u seviyordum ama ideal değildi çünkü kendimi tam bir üçüncü tekerlek gibi hissetmeme neden oldu, özellikle de arkadaşlarını ektikten sonra Nekesa'nın arabasının arka koltuğuna oturduğumda, bizimle dansa gelebilmek için.

Mekâna vardığımızda durum daha da kötüleşti.

Nekesa ve Aaron her şarkıda dans ettiler ve beni kontrol etmek için sürekli yanıma gelmesine rağmen Nekesa'ya dans etmesini istediğimi söyledim. Ettim ama aynı zamanda

Tek başıma bir masada otururken kendimi tam bir ezik gibi hissettim çünkü Dana ve Eli da her şarkıda dans ediyorlardı.

"Hey, güzelim," diye duydum ve başımı kaldırdığımda karşımdaki Zack'ti. "Harika görünüyorsun."

Tabii ki. Tek başıma oturuyordum, neden Zack'e bir merhaba demeyeyim ki? Evren mi?

Target'taki küçük mesajlaşmamızdan sonra ona cevap vermemiştim ama bu bana sonsuzluk gibi gelmişti çünkü Charlie'yle yaşadıklarım hayatımdaki diğer her şeyi gölgede bırakmıştı.

Zack tamamen siyah giymişti, siyah takım elbise, siyah gömlek, siyah kravat- ve aklıma gömleğinin biraz dar olduğu geldi. Charlie'nin Baby Gap yorumu midemde tereyağları çılgına dönerken bile kafamdan geçiyordu.

"Teşekkürler," dedim, yanaklarım ısınmaya başlamıştı.

"Sen de öyle."

Sırıttı ve bir elini gömleğinin önünde gezdirdi. "Ben ve çocuklar siyahla Balo Ma'a'ya gitmek istedik; tamamen Ford'un fikri."

Hangi arkadaşının Ford olduğunu hatırlayamadan başımı salladım ve gülümsedim. "İyi bir taneydi."

"Randevun kim?" diye sordu, etrafına bakınarak. "Bay Breaking Bad mi?"

Bunun üzerine içimde bir memnuniyet hissettim ama tabii ki bu bana hemen Charlie'yi hatırlattı. "Hayır, o Nekesa." dedim.

Şöyle bir baktım ve onu Aaron'la dans ederken gördüm. "Evet, *öyleydi*."

Buna güldü ve ben de her şeyin değiştiğini fark ettim.

Ve hiç değişmemişti.

Çünkü onu hâlâ güzel buluyordum. Ve çekici. Ve nazik. Ama hiçbir şey *hissetmiyordum*.

"Şey," dedi, gözleri yüzüme dönmeden önce bir saniyeliğine elbiseme kaydı. "Gruba dönsem iyi olacak ama sadece bir merhaba demek istedim. Seninle konuşmayı özledim."

"Aynen," dedim nefes nefese ve o uzaklaşırken, içimde onu durdurmak isteyen küçücük bir parça bile yoktu.

"Siz tekrar bir araya mı geliyorsunuz?"

Soluma baktım, Dana ve Eli masaya geri dönüyorlardı. Dana bunu söylerken bana gülümsüyordu ve ben hemen başımı salladım. "Hayır, o sadece

Merhaba demek için."

"Kelsie ile ayrıldıklarını duydum," dedi ve yanımdaki sandalyeye oturdu. "Ben de merak ettim."

"Bekle, ne?" Gözlerimi kıstım ve sordum, "Ayrıldılar mı? Ne zaman ayrıldılar?"

"Sanırım geçen hafta bir ara." Biraz daha yaklaştı ve "Neden, ilgileniyor musun?" diye sordu.

Beklediğim haber buydu, ancak yeniden bir araya gelmemiz gerektiğine dair umutsuzluğum binayı terk etmişti.

Gerçekten umurumda değildi.

Ben cevap veremeden Eli, "Sampson'a hala kızgın mısın?" diye sordu.

"Ne?" Papyonuna baktım ve ne kadar bildiğini merak ettim. "Ne demek istiyorsun?"

"İnsanları çağırdığında, senin gelip gelmeyeceğini sordum ve ona kızgın olduğun için hayır dedi."

Tanrım, bu doğru, battaniye gecesinden sonraki gün insanlar ağırlıyordu. Sanırım unutmuşum. Ona kayıtsız bir "Evet." dedim.

"Sorun değil, yalnız değilsin," dedi gülümseyerek. "Charlie önceki gece partiyi aradığında Austin o kadar öfkeliydi ki hâlâ konuştuklarını sanmıyorum."

Bir gece önce mi? "İki parti mi olacaktı?"

Nedense Charlie'nin kalbimi kırdığı hafta sonu bir parti adamı olduğunu düşünmek beni rahatsız ediyordu.

Başını iki yana salladı. "Cuma gecesi olması gerekiyordu. Birayı getirdik, herkese söyledik ve tam patlamak üzereydi ki Charlie bir mesaj aldı ve

aniden *gitmem gerektiğini düşündüm. Parti yok.*"

Gözlerimi kırptım. "Bekle, ne? Ne oldu?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok. *Önemli bir şey oldu ve benim* ve o da bizi kovdu."

"Ama onun yerine Dave and Buster's'a gittik ve çok eğleneliydi," dedi Dana, "yani her şey yolunda gitti."

Kulaklarımda bir uğultu duydum. Charlie beni Walgreens'ten almak için bir parti mi düzenlemişti? Charlie'nin beni Walgreens'ten alacağını ne kadar çabuk söylediğini hatırlayınca biraz başım döndü.

beni bırakmasını istediğimde yoldaydı.

Soru yok, *bazı şeyleri yeniden düzenlemem gerekmiyor*, sadece sağlam bir *şekilde* *yoluma* devam ediyorum.
Tanrım. Olan şey bu olamaz, değil mi?

Ama bu düşünce *oluştugu* anda, *seni "elde edebileceği"* düşüncesi eylemi reddetti.

Kahretsin.

Bundan yaklaşık bir saat sonra gelebildim ama "The Last Time "ı çaldıkları anda gitmek zorunda kaldım. *Red*'in tüm yeniden yayını bana Charlie'yi hatırlattı ve sadece duymak bile çam ağaçlarını ve ağaca tırmanan çocukları düşündürdü.

Nekesa'ya kendimi iyi hissetmediğimi ve bir Uber çağıracağımı söyledim ve her ne kadar tatlı davranıp beni götürmeyi teklif etse de, hayatının en güzel gecesini yaşadığını ve hiç ayrılmak istemediğini söyleyebilirim.

Aferin ona.

Şehir merkezindeki kongre merkezinin devasa alt katında yürürken içimi çektim. Eğlence konusunda bir şekilde başarısız olmuş gibi hissediyordum ve şimdi Scott'ın evine geri dönmek için utanç Uber'ini kullanmam gerekiyordu. Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim ki içeri girmeye çalışan birinin önünde duran iki güvenlik görevlisi gördüm.

"Batı Lisesi öğrencisi olmanız gerekiyor efendim. Sizi içeri alamayız," dedi iki adamdan daha iri olanı.

"Dansa gitmek istemiyorum. Sadece biriyle konuşmak istiyorum." Aman Tanrım! Bu sesi duyunca nabzım hızlandı. *Charlie miydi* o?

Yürümeyi bıraktım ve muhafızların etrafını görebilmek için boynumu büküm. Charlie burada mıydı, resmimizi bozmaya mı çalışıyordu?

"Seni içeri alamayız evlat," dedi küçük adam. "Gitmen gerek-" "Sadece iki dakikaya ihtiyacım var," dedi tedirgin bir sesle.

"Aman Tanrım, Charlie?" Sağa doğru bir adım attım ve *lanet olsun*, o Kesinlikle o. Vücudum bana ihanet etti, içimdeki yüzlerce yağı serbest bıraktı. Onu içime çekerken, gözlerimin resmi kıyafetlerin yanı sıra çok özlediğim koyu renk gözleri ve gür saçlarını da içine çekmesine izin verirken, birden nefes almakta zorlandım.

Kahretsin, verdiğim tepki beni rahatsız etti ve "Ne yapıyorsun? Tutuklanmadan önce kes şunu."

Başını çevirdi ve gözlerine inanamıyormuş gibi bana baktı. Saçları dağılmıştı, gözlerini kırıştırırken yanakları biraz kızarmıştı, güvenlik ikilisinden bir adım geri çekildi ve "Bailey?" dedi.

Buna *hakkın yok* diye düşündüm. Adımı böyle söylemeye hakkı yoktu.

Beni görmeyi umuyordu. Bana kaşlarını kaldırarak bakmaya hakkı yoktu. Onun için beni üzmeye hakkı yoktu.

"İyi geceler, Charlie," diye bağırdım ve kapıyı itip dışarı çıktım.

Karanlıkta Uber şoförümü ararken serin hava sıcak yüzüme çarptı. Şehir merkezi baharatlı yemek ve 1re çukuru gibi kokuyordu ve ben hızla artan sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Charlie muhteşem bir takım elbise içinde oradaydı, büyütülecek bir şey değildi, değil mi?

Elbette onun varlığının benimle bir ilgisi yoktu.

"Bailey." Sesi göğsümün tam ortasına çarptı, kalbimi sıkıştırdı ve beni bir şeye özlemle doldurdu.

Arkamı döndüm ve işte oradaydı, siyah ceketle orada dururken özlediğim her şeye benziyordu, bakışları yoğun. Neden orada olduğunu bilmiyordum ama hem benim için olmasını hem de ortadan kaybolmasını istiyordum. Çıkardığım sesle nefes aldım ve "Ne?" dedim.

O kadar yaklaştı ki, Breckenridge'deki evinde duşta bıraktığı için kullandığını bildiğim Irish Spring sabununun kokusunu alabiliyordum. "Aramızdaki her şeyi yoluna koymam gerekiyor" derken yüzü okunmuyordu - kapalı ve ciddi.

Başımı salladım ve omuz silktim, omzunun üzerinden baktım çünkü yüzünü görmek çok zordu. O güçlü burun, o çikolata gözlerle ilgili mükemmel anılarım vardı ve tüm bunları hatırlamak beni hâlâ mahvediyordu. "Artık çok geç, Charlie."

"Lütfen böyle söyleme," dedi, düşüncelerini toparlıyormuş gibi dikkatle elbiseme baktı ve sonra gözleri tekrar benimkilere geldi. Bir elini

"En iyi arkadaşımı özledim. *Seni* özledim. Bütün

Sana karşı olan hislerimi ve battaniye kalesinde olanları görmezden gelmemin sebebi o gece *bunun* olmasından korktuğum içindi. Bu nasıl bir ironi?" "Bu hiç de

ironi değil. Bir iddiaya girdiniz ve yakalandınız; buna

Sonuç olarak." Charlie'yle ilgili her şeyin ne zaman daha az acı vermeye başlayacağını merak ederek iç geçirdim ve "Önemli değil" dedim.

"Evet, öyle." Beni ikna etmeye çalışıyormuş gibi gergin görünüyordu, sonra inler gibi bir ses çıkardı ve iki elini ceketinin farklı bir noktasına götürdü. "Hiçbir zaman iyi bir ilişkim olmadı. Hepsi büyük bir şekilde boka battı. Bu yüzden sana aşık olmaya başladığımda, kendimi bunu görmezden gelmeye, inkâr etmeye zorladım çünkü birlikte olursak ve sonra ayrılırsak seni hayatımdan kaybetme düşüncesine dayanamadım."

"Beni *incitmenin* -ve beni görmezden gelmenin- asla kaybetmemeni sağlayacağını düşündün.

Beni mi?" Onu affetmemi sağlamak için saçma sapan bir bahane uydurduğundan emindim. "Sen bundan daha zekisin Charlie, hadi ama."

"Biliyorum." İçini çekti ve "Bir planım olana kadar senden uzak durabilirsem, o zaman 1 şey yapabilirim diye düşündüm. Ama sonra..."

Arkasından gitti ve ben ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. "Bahis."

"Bahsin hiçbir şeyle ilgisi yoktu, yemin ederim. Sadece Theo'nun Theo olmasıydı." Bana bakarken çenesini Rex'leyip Rex'ten çıkardı. "Sen ve ben, *biz bizdik*."

"Biz mi?" Nefes nefese sordum, ona inanmayı çok istiyordum.

"Büyülü, rahat, Colorado'lu biz," dedi, sesi biraz cızırtılıydı. "Biz birlikte her şeydik."

Ellerimi elbisemin ceplerine soktum, içimde küçük bir umut kıvılcımını hissederken kafam karıştı.

"Sana ne kadar zaman önce aşık olduğumu biliyor musun?" "Sanırım Zio's'ta bana pizza yemenin doğru yolunu gösterdiğin gün sana aşık oldum." derken kendini gülünç bulmuş gibiydi.

"Sen buna pizzaya saygısızlık dedin," dedim, ciddi bakışlarına ve uzun kirpiklerine bakarken ağızımdan ne çıktığını bile fark etmemiştim.

Başını salladı, sanki anısı hala onu rahatsız ediyormuş gibi. "Bana sabırla açıklarken yüzünü izlediğimi hatırlıyorum ve *nasıl olur da biri aynı anda bu kadar ilginç ve rahatsız edici mi?*"

Bunun bir iltifat olması mı gerekiyordu?

"Ve sonra denedim," dedi, kaşları anlamsız bir denkleme bakıyormuş gibi birbirine çarpıyordu. "Tek niyetle denedim"

Ama sonra Kuzgunlar saldırdı ve sen tam isabet ettin ve ben de senin ne kadar *eşsiz* olduğunu fark ettim."

"Eşsiz," diye tekrarladım uyuşmuş bir halde, hâlâ ne demek istediğinden emin değildim.

"Bailey, sen hayatımda tanıdığım en ilgi çekici insansın."

Kelimeleri gerçekten *biliyormuş* gibi söylerken kalp atışlarım göğsümde titriyordu. benim için düştü. "Nişanlanmak mı?"

"Tamamen." "Sen odadayken vücudumdaki her bir hücre -her bir sinir, her bir kas, her bir nefes- senin içinde kayboluyor."

Dizlerimin bağı çözüldü, sanki yere yığılacakmışım gibi hissettim.

Bir araba korna çaldı ve Charlie "Tanrım" diye tısladı, ben de başımı ondan çevirip Uber'imi gördüm. Adam sanki bütün gecesi yokmuş gibi elleriyle işaret etti, ben de şaşkınca -tembel tembel, uyuşmuş bir şekilde- "Bu benim Uber'im" dedim.

"Seni sonra arayabilir miyim?" diye sordu, sonra elleri ceketin üstüne gitmeden ve başı omzuna doğru sarsılmadan önce "kahretsin" diye mırıldandı.

"Neyin var senin?" Başını bir telefonu tutar gibi omzuna yaslamış ve ellerini göğsüne dayamış bir halde izlerken sordum. "Ne yapıyorsun?"

Sanki cevap verirmiş gibi, Pulball'un minik kafası Charlie'nin ceketinin üstünden dışarı fırladı.

"*Puffball?*" Dedim, o sevimli Rui grisi surata bakarak ve uzaklaşarak arabanın kapısından.

"Hıyarlık etmek istemem," dedi Uber sürücüsü, "ama eğer binmeyecekseniz başka bir sürücü alacağım."

"Oh."

"Seni eve bırakayım," dedi Charlie, bir eliyle kediye paltosunun üzerinden tutarken diğer eliyle küçük adamın başını kaşıyordu. "Lütfen mi?"

Kedi yaptı. O küçük tüylü bebeğe baktım ve sonra eğilip şoföre "Çok özür dilerim" dedim.

"Unut gitsin."

Charlie'ye doğru dönmeden önce Uber şoförünün uzaklaşmasını izledim.

"Neden kedi besliyorsun?"

Ayakkabılarına baktı, sonra omzumun hemen ötesine -yüzüm hariç her yere- baktı ve sonra "Dans nasıldı?" dedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Neden Pulball'u ceketinin altında saklıyordun?"

Boğazının arkasından inleme ve hırıltının birbirine karıştığı sinirli bir ses çıkardı ve "Aklıma bir fikir geldi ve sonra bunun aptalca olduğunu fark ettim ama kediyi arabaya geri götürmek için çok geçti" dedi.

Neden bilmiyorum ama her ne oluyorsa onun mutlak rahatsızlığı içimde bir sıcaklık yaratıyordu. Her şeyden sonra bile onun bu savunmasız yanı en sevdiğim yanıydı. "Bana aptalca fikrinin ne olduğunu söyle, dürüst gerçeği."

Pulball'u göğsüne yasladı ve bir süre başını okşadı. Bana bakmadan "Onu sana verecektim" dedi.

"Ne? Ama o kediyi seviyorsun."

İçini çekti ve sonunda cesaretini toplayıp bana baktı, gözlerinde utanç vardı.

"Bekle, bana bir kedi vererek kendini affettirebileceğini mi sandın?" "Hayır, daha da kötüsü," dedi, tekrar Pulball'a bakarak. "I

Bir daha asla ortadan kaybolmayacağıma güvенеbileceğini göstermek istedim. Bu yüzden sana kedimi verirsem bunun büyük bir jest olacağını düşündüm çünkü onu ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Bunun buralarda olacağını kanıtlayacağını düşündüm çünkü onu sonsuza kadar birkaç günde bir görmek isterdim."

Gözlerinin içine baktım ve ne diyeceğimi bilemedim. Ellerim titriyordu ve kulaklarımda bir uğultu vardı çünkü Charlie neredeyse kedisini bana veriyordu.

Taparcasına sevdiği kedisi. Takıntılıydı.

"Ama şehir merkezine giderken, sana söyleyeceklerimi prova ederken, bunu Bay Squishy'ye yapamayacağımı fark ettim."

Basımı salladım ve gözlerim biraz kaşındı, çünkü bu mantıklıydı. Charlie kedimin duygularını düşünürdü.

Charlie alaycı bir pislikti, ama hayvanları ağaçlardan kurtarmak, anneme makarna yapmak ve sarhoş kızları eve bırakmak gibi şeyler yapan alaycı bir pislikti.

-

"Cuma gecesi partini neden iptal ettin?" Ona biraz daha yaklaştım, birden Eli'nin söylediklerini hatırladım ve Charlie'nin bunu doğrulamasını umutsuzca bekledim. Nefes nefese sorarken kendimi patlamaya hazır hissediyordum: "Cuma günü olması gerekiyordu ama sen arkadaşlarını kovdun ve Cumartesi gününe aldın. Neden?"

Gözleri yüzümde geziniyordu ve yemin ederim bakışlarını fiziksel bir dokunuş gibi hissedebiliyordum. Boştaki elini yanağıma koydu ve sadece "Yapmak zorundaydım" dedi.

Avucuna doğru eğilirken neredeyse mırıldanacaktım.

"Çünkü...?" Yutkundu. "Çünkü bana ihtiyacın vardı."

Çünkü bana ihtiyacın vardı.

"Beni almaya gelebilmek için partiyi gerçekten iptal mi ettin?" Bu çok Çok fazla, çok harika ve bunu söylemesi için açtım.

"Başka hiçbir şeyin önemi yok," diye yanıtladı alnını benimkinin üzerine koyarak.

"Sanırım artık öpüşmeliyiz," dedim, hareketlerinden, kurtarılmaya ihtiyacım olduğunda her şeyi bir kenara bırakma isteğinden cesaret alarak.

"Çok akıllıca," dedi, ağzını benimkine doğru indirirken sesi biraz büyümüştü. Charlie beni öperken nefesimin kesildiğini hissettim, çünkü bu sefer kesinlikle gerçek gibiydi. Gerçekten, delicesine, inkâr edilemeyecek kadar gerçek. Nefesindeki titreme, dudaklarımdaki titreme, yiyip bitiren öpücüğünün derinliği; mükemmellikti.

Geri çekildi ve bana baktı, gözleri Charlie Sampson'ın alaycı bakışlarıyla parlıyordu. "Tanrım, Moldova'ya bayılıyorum."

"Hatırladın." Breckenridge'i düşünerek güldüm.

"Tabii ki hatırladım," dedi, başparmağı yanağımda gezinirken sesine bir ciddiyet sinmişti. "Yüz yaşına geldiğimde, seni hâlâ o siyah elbisenin içinde, çıplak ayakların ve vahşi gülümsemeyle hayal edebileceğim."

"Ben de beni sadece öpüşme pratiği için kullandığını sanıyordum," diye takıldım ona karşı eriyerek.

"Ben de öyle," diye itiraf etti Charlie, başını dudakları benimkilerin hemen üzerinde gezinene kadar eğdi. "Ta ki senin Moldova spesiyalin beni bir daha asla kimseyi öpmek istemeyecek hale getirene kadar."

BÖLÜM ELLİ-TVO

Charlie

Bailey, her bir parçamı görebilen o muhteşem gözleriyle bana bakarken, kendimi çok gergin hissettim. Sanki ellerim titriyordu ve sırf bunun gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için onun her santimine dokunmak istiyordum.

Onun gerçek olduğunu.

Onu sevmenin bir risk bile olmadığını anlamam için onu kaybetmem gerekti. Hem de hiç.

Beni geri sevmeyebilirdi, bir süre sevip sonra bırakabilirdi ama ona *sahip olduğum* her dakika, sonunda gelebilecek (ya da belki de gelmeyecek) düşüşe değirdi.

Hâlâ sonsuza kadar mutlu yaşamamanın bir taslak olduğunu düşünüyordum ama neden Bailey'nin varlığının inanılmaz, lanet olası şanslı hediyesine sahip olabildiğim kadar uzun süre yaslanmayayım ki?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu kara kaşlarını indirerek. "Yüzün şu anda bir tuhaf."

Bir elimle Pulball'un başını okşadım ve kendimi mutlu hissettim. "Seni dışarı çıkarmak istediğimi düşünüyorum. Özellikle."

"Nerede?" diye sordu, memnun olduğunu anlamamam için yanağının içini kemiriyordu.

Onun aklına bayıldım.

"Seni öpmeyi hayal ettiğim her yerde," dedim ve sonra bunun harika bir fikir olduğunu fark ettim. "Jumpoline, benim arabam, senin araban, havaalanı, Zio'nun _."

"Beni havaalanında öpmeyi hiç düşünmedin," diye araya girdi sırtarak.
"Havaalanında birbirimizden *nefret* ederdik."

"Hayır, *benden* nefret ettin." Çillerine baktım ve bunun olduğuna inanamadım.
hala o. "İndikten sonra seni bagaj tesliminde gördüm."

"Ne?" diye sordu, gülümserken sesinde ağır bir şüphecilik vardı. "Ciddi misin?"

Başımı salladım. "Beni görmedin ama dudak parlatıcını sürdüğünü ve sonra bir mendile sildiğini izledim."

Öksürerek bir kahkaha attı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Hatırlayarak başımı salladım. "Dudaklarında bir şey vardı ve o çilekli parlatıcıyı tüm Sağ boyunca koklamam ilgimi çekmişti."

Bailey uzandı ve Pulball'u okşadı, mutlu olmak için dünyada başka hiçbir şeye ihtiyacı olmadığını hissettiren bir şekilde bana gülümsedi. "Sonra da beni öpmenin hayalini kurdun." dedi.

Başımı salladım ve ağzımı indirdim. "Ve sonra seni öpmeyi hayal ettim."

EPILOG

Bailey

"Peki bu adamı yasal kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Ediyorum," diye iç geçirdi, adamın yüzüne gülümseyerek.

"Sence itiraz ediyormuş gibi yaparsam bana vurur mu?" Charlie fısıldadı.

"Şşşt," dedim, annemin Scott'a bakışını izlerken.

"Peki ya çantana gizlice sıkıştırdığım tombik yastığın üzerine oturursam?"

"Şşşşt," diye fısıldadım, yastığı olmadığını bildiğim Charlie'ye bir bakış attım.

Göz kırptı, ben de gözlerimi devirdim. Ve gülümsedi.

Bütün gün başımızın belası olmuş, iğnelemeler, şakalar ve uygunsuz ve keyifli saçma düğün günü oyunlarıyla ortalığı birbirine katmıştı. "Here Comes the Bride "a yeni kelimeler uydurmamız gereken oyunda onu yenmiştim -Nekesa ve Aaron jüriydi- bu yüzden düğünden çıkar çıkmaz Charlie bana bir milkshake borçlanmıştı.

Benim yazım, ki gerçekten berbattı:

İşte kız geliyor

Muhtemelen

herkesin bakışlarını üzerine çekmek isteyen ama umursamayan

Çünkü *resepsiyonda sarhoş olacak.*

Charlie'nin kafiyeli bile olmayan ve benimkini bir başyapıt gibi gösteren yazısı:

*İşte gelin geliyor, güzel
görünmüyor mu?
Elbisesi dantelli ve biti yok.
İşte gelin geliyor. Mikrofonu bırakın, sürtükler.*

Kısacası Charlie, annem yeniden evlenirken benim dikkatimin dağılmaması ve iyi olmam için elinden geleni yapıyordu -tüm gün boyunca.

Şaşırtıcı bir şekilde, öyleydim.

Bu değişiklik beni hâlâ heyecanlandırmıyordu ve Scott'ın evinde yaşamaya tam olarak alışmamıştım ama hayal ettiğim kadar korkunç değildi.

Üvey kız kardeşim Lucy, aslında çok tatlıydı.

Ve huysuz kuzeni Kristy ile *hiç* anlaşıyorlardı. Telefonum çaldı ve yere baktım.

Charlie, "Düğün sırasında telefonuna bakmamalısın," diye fısıldayınca mesaja tıklarken bir kez daha sustum.

Bugün iyi misin, evlat? Seni seviyorum.

Yutkundum, gülümsedim ve telefonumu çantama geri koydum. Bittiğinde ona cevap verecektim. Charlie'nin yanında arkama yaslandım ve annemin Scott'la evlenmesini izledim. Annem de Scott gibi son derece mutlu görünüyordu ve bunu itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, birbirleri için yaratılmış gibiydiler.

Törenden sonra, küçük kalabalık resepsiyon moduna geçerken DJ sessiz müzik çalmaya başladı. Etkinlik, mutlu çiftin benim mükemmel çalışan indirimim nedeniyle seçtiği Planet Funnn'daki bir ziyafet salonunda gerçekleşiyordu ve ailedeki herkes, grubun tüm hafta sonu boyunca tesislerin tadını çıkarabilmesi için orada kalıyordu.

"Biliyor musun," dedi Charlie bir Ed Sheeran şarkısı eşliğinde yavaşça dans ederken, "bu oda ilk tanıştığımız yer."

Tavandaki yıldızlara baktım ve uzun eğitim günlerimizi hatırlayarak gülümsedim. "Sanırım Fairbanks havaalanını unutuyorsun."

"Hayır. Burası Charlie'nin Bailey ile tanıştığı oda," dedi gözleri yüzümde gezinirken. "Ondan önce sen sadece Gözlüklü'ydün ve ben de-"

"Bay Hiçbir Şey," diye araya girdim, o aptal tişörtün içindeki Charlie Havaalanı'nı hatırlayıp gülerek.

"Ben Bay Hiç'tim," diye bitirdi. "Funnn Gezegeni ilk arkadaş olduğumuz yer."

Sıcak bir mutlulukla başımı salladım. "Ve sonra olmadık."

"Ama şimdi yine birlikteyiz," dedi başını eğip kulağıma mırıldanarak, "ve şimdi birbirimize aşığız."

Kıkırdadım ve sessizce, "Bunu söylemeyi bırakmalısın, Sampson," dedim.

"Ne?" Başını kaldırdı ve küçük bir gülümsemeyle sinirli bir masumiyet taklidi yaptı yüzünde. "'Aşık' kelimesinin onaylandığını sanıyordum ama 'sevgililer' onaylanmadı." "'Lovers' mide bulandırıcı." Biraz daha yaklaştım ve içime çektim, biraz sarhoş olmuştum.

Yüzümün onun parfümüne olan yakınlığından -mmmmmm- ve bu kadar mutlu olmanın nasıl mümkün olduğunu merak ediyordum. Sadece birkaç aydır çıkıyorduk ama sanki çok daha uzunmuş gibi geliyordu çünkü sihirli bir şekilde hiçbir şey değişmemişti. Demek istediğim, eskisinden çok daha fazla öpüşüyorduk -duh- ama o hala benim en iyi arkadaşımdı, hala birlikte vakit geçirmekten en çok keyif aldığım kişiydi.

Sanırım ikimiz de erkek/kız arkadaş olayının arkadaşlığımızı mahvetmemesine şaşırmiştık. "Ama 'aşık olmak' da neredeyse o kadar kötü. Belki de sadece beni sevdiğini söylemelisin."

"Bu tek taraflı görünüyor ve beni çaresiz gösteriyor." Sahte bir surat ifadesiyle uzanıp elbisemin askısıyla oynadı.

"Ben de söyleyeceğimi biliyorsun," diye karşılık verdim ve elimi kaldırarak güçlü burnunun yamacında bir parmak gezdirdim. "Gel bakalım."

"Seni seviyorum Gözlüklü," dedi, koyu renk gözleri benimkilere kilitlenirken sesi duygu doluydu.

"Ben de sizi seviyorum Bay Hiç."

BAILEY AHD'IN SOUHDTRACK'I

CHARLIE

- 1 TEK BAŞINASIN, ÇOCUK | Taylor Swift
- 2 TÜM HAYALETLERİM | Lizzy McAlpine
- 3 ALREADY OVER | Sabrina Carpenter
- 4 ARABAMI ÇARP | BOZUK PARA
- 5 KIMSE SÜRÜCÜ DÖNEMİNİ BILMIYOR.
- 6 SMOKE SLOW | Joshua Bassett
- 7 TEK İSTEDİĞİM SENSİN | U2
- 8 ARKADAŞIN OLAMAM | Aidan Bissett
- 9 EN İYİ ARKADAŞ | Conan Gray
- 10 STRUCK BY LIGHTNING (FEAT. CAVETOWN) | Sara Kays, Cavetown
- 11 KALBİMİ TEKRAR KIR, FINNEAS.
- 12 BUNU BÜTÜN GECE YAPABİLİRİM | Ben Kessler
- 13 İSTEDİĞİM HER ŞEY | Aidan Bissett
- 14 ARKADAŞ | Gracie Abrams
- 15 KARMA | Taylor Swift
- 16 2AM | Landon Conrath
- 17 BU GECE BİTTİ | Stacey Ryan
- 18 BEN KENDİM & BEN | 5 Seconds of Summer
- 19 KISS CAM | Zachary Knowles
- 20 OH KAHRETSİN... BİZ AŞIK MI OLDUK? | Vadi
- 21 SIK BULUNAN FLYER | Devin Kennedy
- 22 LOWERCASE | Landon Conrath

<https://open.spotify.com/playlist/4hXI1LHn5oGNwgiXDDk1D?si=5dee94e80c4e47c0>

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bu kitabı aldığınız için SİZE teşekkür ederim, güzel okuyucu. Kelimenin tam anlamıyla en çılgın hayallerimi gerçeğe dönüştürdünüz ve size sonsuza dek minnettarım. Bin kere teşekkür ederim!

Kim Lionetti, sen bir RÜYA temsilcisisin ve sana sahip olduğum için çok şanslıyım. Sen havalı bir arkadaş, belalı bir adam, bir avukat ve biraz da anne gibisin (senden büyük olmama rağmen) ve bazen bana sakın olmamı söylüyorsun. Sen ve BookEnds yanımda olduğunuz için çok mutluyum.

Teşekkürler, Nicole Ellul, inanılmaz editörüm. Her zaman daha fazla çalışmamı ve daha fazla duygu katmamı sağlıyorsun ve senin parlak kavrayışın olmadan ne yapardım bilmiyorum. Yazdıklarımı çok daha iyi hale getiriyorsun. Ayrıca, tüm bu abuk sabuk e-postalar için de özür dilerim. Durmaya çalışacağımı söyledim, ama yapmayacağımı (denemeyeceğimi *ya da* durmayacağımı) biliyorum.

SSBFYR'deki herkese, özellikle Emily Ritter, Anna Elling ve Amanda Brenner'a teşekkürler - bu tam bir heyecan yolculuğu oldu ve hiç bitmesini istemiyorum. Siz çalışkan insanlar kitaplar ve yazarlar için çok şey yapıyorsunuz ve size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Liz Casal, sen çok yetenekli bir sanatçısın ve böylesine çarpıcı kapaklar yarattığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Beni bedenlen ve ruhen büyülediler ve onları çok seviyorum. Sarah Creech, tasarım becerileriniz eşsiz. Bana her zaman umduğumdan daha fazlasını verdiğin için teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi Bookstagram ve BookTok topluluklarına büyük bir minnet borcum var. Kitap sevginizden ve inanılmaz yaratıcılığınızdan sürekli ilham alıyorum. Yazarların size sahip olacak kadar nasıl şanslı olduklarını hala anlamıyorum; biz buna layık değiliz (Wayne ve Garth tarzı).

Ayrıca, Haley Pham ve Larissa Cambusano, keyifli ve bulaşıcı okuma tarzınızla bizi eğlendirdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bana rastgele neşe getirdikleri için rastgele insanlara rastgele teşekkürler: Taylor Swift, Lori Anderjaska, Emma, Eva, LizWesNation, Diana, Cleo, Chaitanya, Mylla, Berkletes, Becca, Anderson Raccoon Jones, Gracie Abrams, TiIany Flidner, Roxane Gay, Wes Bennett'in çevresi ve kitap beklerken kendisini takip ettiğim için beni henüz yetkililere bildirmeyen UPS elemanı.

Ve aile-anne, gereksiz oluyor ama kütüphaneyi çocukluğumun bu kadar büyük bir parçası yaptığın için her şeyi sana borçluyum. Seni seviyorum; sen bir ilham kaynağısın ve biliyorum ki harika şeyler çok yakında. 2024 Nancy'nin Yılı olacak. ;)

Baba, seni her gün özlüyorum.

MaryLee, senin kadar muhteşem bir kız kardeşi hak etmiyorum ve SENİN kitaplarını okumak için sabırsızlanıyorum.

Çocuklarım -Cass, Ty, Matt, Joey ve Kate- sizi dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Şey... belki Rockstar'lar hariç. Ve spagetti. Yine de, bu çok fazla sevgi, bu yüzden kendinizi gerçekten iyi hissetmelisiniz. #blessed

Ve **KEVIN** (bak, adını kalın yazdım ve büyüttüm), seni sona saklıyorum çünkü sen birincisin. Sen benim mutluluğum, güneşim, her şeyimin merkezi. Her gün işten sonra arabanın garaja girdiğini duyduğumda heyecanlanıyorum çünkü en sevdiğim insan geri döndü. (Bir köpek gibi, biliyorum.) Dürüst olmak gerekirse, seni nasıl bulduğumu hala anlayamıyorum. Sen tanıdığım en iyi insansın -zeki, komik, nazık- ve yüzüne bayılıyorum. O otelde çalışma döneminde çıkan biraz düşmüş gibi görüldüğü için çok mutluyum, bu da benim inhaler kullanan kadınsı cazibemle seni yakalamama izin verdi.

Yazardan daha fazlası



[Yeniden Yapma](#)



[Filmlerden Daha İyi](#)

YAZAR HAKKINDA



LYNN PAINTER, *Better Than the Movies*, *Mr. Wrong Number*, *The Do-Over* ve *The Love Wager* kitaplarının *New York Times* çoksatın yazarıdır. Kocası ve bir sürü vahşı çocuğuyla Nebraska'da yaşıyor ve okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda enerji içeceği içip romantik komedi izliyor. LynnPainter.com, Instagram [@LynnPainterBooks](https://www.instagram.com/LynnPainterBooks), Twitter [@LAPainter](https://twitter.com/LAPainter) ve TikTok [@BookishlyPainter](https://www.tiktok.com/@BookishlyPainter) adreslerinden kendisine ulaşabilirsiniz.

Bizi simonandschuster.com/teen
www.SimonandSchuster.com/Authors/Lynn-Painter
adresinde ziyaret edin

Simon & Schuster Genç Okurlar için Kitaplar
Simon & Schuster, New York

**Lynn
Painter
tarafından da**

*Filmlerden Daha İyi **The Do-
Over***



SIMON & SCHUSTER BFR

An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

1230 Avenue of Americas, New York, New York 10020

www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin © 2023 Lynn Painter Ceket

illüstrasyonu © 2023 Liz Casal

Sarah Creech'in ceket tasarımı © 2023 by Simon & Schuster, Inc.

Herhangi bir biçimde tamamen veya kısmen çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır.

SIMON & SCHUSTER BOOKS FOR YOUNG READERS ve ilgili markalar Simon & Schuster, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-S0G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin. Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile 1-8GG-248- 3049 numaralı telefondan iletişime geçin veya www.simonsspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Tom Daly tarafından iç tasarım

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Painter, Lynn, yazar.

Başlık: Senin üzerine bahis oynamak / Lynn Painter.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Simon & Schuster Books for Young Readers, [2023] | Okuyucu kitlesi: 14 yaş üstü. | İzleyici: 10-12. Sınıflar. | Özet: İlk tanıştıklarında birbirlerine tahammül edemeyen Bailey ve Charlie, bir yıl sonra iş arkadaşı olarak karşılaştıklarında Charlie gizlice bir iş arkadaşıyla Bailey'nin kendisiyle çıkmasını sağlayabileceğine dair bahse girer ve ilişkileri giderek daha da karmaşık bir hal alır.

Kimlikler: LCCN 2023003497 (basılı) | LCCN 2023003498 (e-kitap) | ISBN 9781GGS921237 (ciltli) | ISBN 9781GGS9212S1 (e-kitap)

Konular: CYAC: Kişilerarası ilişkiler-Kurgu. | Arkadaşlık-Kurgu. | Bahisler-Kurgu. | Meslekler-Kurgu. | LCGFT: Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.P3S2 Bd 2023 (basılı) | LCC PZ7.1.P3S2 (e-kitap) | DDC [Fic]- dc23

LC kaydı <https://lccn.loc.gov/2023003497> adresinde mevcuttur LC e-kitap kaydı <https://lccn.loc.gov/2023003498> adresinde mevcuttur



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.